

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SHALLOW RIVER

She cut deeper
than he ever could

H. D. CARLTON

Bir

RIVER

GEÇMİŞ

YUMRUĞUM puştun burnuyla **birleşiyor**. Parmak eklemlerimin altında kalan kemiğin çıtırtısı tatmin edici. Daha yumruğumu yüzünden çekmemiştim bile ama şimdiden tekrar yapmak istiyorum.

Burnundan kan damlarken ağzından küfürler fişkırıyor. Üzerimizdeki disko toplarının yanıp sönen renkli ışıkları kanı kırmızının farklı tonlarında yıkıyor. Bir eli kırık burnunu kavrarken diğeri bana ters vurmak için kalkıyor. Tokadı yemeye hazır bir şekilde vites yükseltiyorum ama bir el kolunu yakalamak için dışarı fırlıyor. Söz konusu el, bakışları bir tanrıya rakip olan bir adama bağlı. Ona şöyle bir bakıyorum ve hemen ilgimi çekiyor.

O karanlık, sert bir tip. Annenizin sizin için kötü olduğunda ısrar ettiği ama içten içe onu becermek istediği tip. Boyu 1.80'in üzerinde, siyah saçlı ve güzel gözlü. Parmağımdaki sahte elmas yüzük üzerine bahse girerim ki, herhangi bir heteroseksüel kadının külotunu parçalayabilecek hınzır bir sırıtışı var.

Dönüp gidiyorum. Teşekkür bile etmiyorum.

"Kızım, bir *kez olsun bir* erkeğin burnunu kırmadan dışarı çıkabilir miyiz?" En iyi arkadaşım Amelia yanımdan şakacı bir şekilde yalvarıyor. Üniversite birinci sınıftayız ve ben en iyi oda arkadaşını bulmayı başardım. Ondan önce hiç arkadaşım olmamıştı.

Homurdanıyorum. "Görünüşe göre öyle değil. Mememi ellemesi benim suçum değildi. Tam otuz sekiz saniyedir dans ediyorduk," diyorum bıkkınlıkla.

"Otuz sekiz saniye, ha?" Amelia mükemmel yontulmuş bir kaşını kaldırarak tekrarlıyor. Onun kaşları için adam öldürürdüm.

"Bir sonraki adama geçmek için uygun bir zaman sayıyordum ama sanırım bir dahaki sefere bu kadar nazik olmamalıyım."

Başını geriye atıp gülüyor. Elini tutuyorum ve kalabalığın içinden geçip bara giden yolun geri kalanında ona rehberlik ediyorum. Yolda birkaç kişinin omzunu kontrol ediyorum çünkü kibarca "affedersiniz" demek bana sadece pis bir bakış ve sessizlik kazandırıyor.

Zaten hiçbir zaman sabırlı bir tip olmadım.

Bara ulaştığımda, bol miktarda göğüs dekoltesi göstererek eğildim ve barmenin beni fark etmesini bekledim. Sabırsızlıkla, ekleyebilirim.

Beni ilk fark eden barmen bir hatun. Bal sarısı saçları, ela gözleri ve zarif bir hızması var. Ne ikram ettiğime bakıyor. Daracık, zümrüt yeşili elbisemi seçerken özellikle kıçımı ve göğüslerimi fotoşoplanmış gibi göstermesi için seçmiştim.

Bir... iki... ve işte geliyor. Hınzır gülümsemesine karşılık veriyorum.

"İki Long Islands, lütfen," diye emrediyorum.

"Elbette," diyor ve şımarık bir gülümseme ekliyor. Ondan hoşlanıyorum.

"Ve iki limon damlası!" Barmen içkilerimizi hazırlamak için döndüğünde Amelia yanımdan bağıyor. Amelia'nın isteğini seksi bir göz kırpmayla onaylıyor. Ben de karşılık olarak dudaklarımı yalıyorum.

"Beni akşamdan kalma yapmaya kararlısın, değil mi?" Amelia'ya şikâyet ediyorum, gözüm hâlâ barmende. Kıçı yırtık kot şortu tarafından mükemmel bir şekilde kavranmış. Gözlerimi kaçırıyorum, bu kulübü hamamböcekleri gibi istila eden pis adamlar gibi bakmayı reddediyorum.

"Bunu *Long Island* sipariş eden kaltak söylüyor. Onlardan sadece iki taneye ihtiyacın var ve kıçının üstünde duruyorsun."

Burnumu çektim. "Her neyse."

Barmen isteklerimizi getirip bize doğru uzatıyor. Ben teşekkür edemeden başka bir kız onu çağırıyor. Çok daha kıvrımlı bir vücudu ve muhteşem kızıl saçları olan bir kız.

Ben de onun için kendimi görmezden gelirdim.

"River, barmenle göz göze gelmeyi bırak. Kızlardan hoşlanmıyorsun bile," diye azarlıyor Amelia. Long Island'ımı höpürdeterek içkilerini sipariş etmek için içeri girmek isteyen insanları görmezden geliyorum.

Haklı sayılır. Hiç bir kızla birlikte olmadım. Ama bu düşünmediğim anlamına gelmez. *Yapmayacağım* anlamına da gelmez.

"Sen ve David nasılsınız?" Konuyu değiştirerek soruyorum. O ve erkek arkadaşı birkaç yıldır birlikteydiler ve en iyi arkadaşlardı

daha da uzun süre. Ailesinin onu onaylamamasına rağmen köpek yavrusu sevgisi bugün bile azalmadı.

Gözlerini hülyalı bir bakış kaplıyor ve sadece bir anlığına samanımı gözlerine saptamak istiyorum. Bu onun ya da erkek arkadaşının bir yansıması değil. İkisini de seviyorum.

Ama kıskandım.

Bunu hiç yaşamadım. Hiçbir erkekle. Ve bazen, bazen çok acıtıyor.

Yüzüne muhteşem bir gülümseme yayıldığında bu his dumanlar içinde kayboluyor. Ne de olsa onun mutluluğu bana huzur veriyor. David'den bahsettiğimde gözlerinde yıldızlar parlıyor. Gökyüzünden birkaç tane koparıp onun gözlerine koyabilseydim, bu sadece parıltıyı zedelerdi. Amelia da kolay bir çocukluk geçirmede. Onu koşulsuz sevecek birini hak ediyor.

"O harika biri," diye mırıldanıyor. "Yarın beni sürpriz bir randevuya götüreceksin. Bana ne olduğunu söylemiyor. Onu oral sekse bile zorladım."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ve işe yaramadı mı?"

Yanaklarında bir kızarıklık belirliyor ve dudaklarında suçlu bir gülümseme belirliyor. "Biraz geri tepti. Aslında bana bunu tamamen unutturdu."

Onun koyunluğuna gülüyorum. "Bu kulağa iyi bir sorun gibi geliyor," diye yorum yapıyorum, Long Island'ımdan biraz daha yudumlarken.

Yavaşlamalıyım.

"Yavaşlamalısın," diyor Amelia, tam da benim düşüncelerimi yankılayarak. Yemin ederim bu sürtük bazen aklımı okuyabiliyor.

"Yapmalıyım," diye gönülsüzce

kabul ediyorum. Ama kabul

etmiyorum.

ENUR'UN CALABRIA'SI surround se sten damarlarıma doğru akıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve Amelia arkamda bir yerlerde, en az benim kadar sarhoş bir şekilde beni takip ediyor. Dans pistine tam olarak varamadan vücudum ritme ayak uydurmakla tehdit ediyor. Kalabalık ritimle birlikte alkış tutuyor ve birkaç kızın beni hastanelik edecek hareketler yaptığını görüyorum.

Kalabalığın içinde kayboldum ve sonunda kendimi bıraktım.

Kalçalarım her ritmi ararken ellerim yükseliyor. Neşeli şarkı eşliğinde sallanıp dönüyorum, dünyam dönerken gülüyorum. Özgürüm. Ayaklarım beni kirli dans pistine taşıırken hayattan ve onun tüm beklentilerinden zincirsizim.

Önce hâlâ havada olan ellerime dokunuşunu hissediyorum, hafif ve şehvetli. Parmakları parmağımdaki yüzüğü sıyrıyor ama bu onu caydırmıyor. Tam da bu amaçla takıyorum ama her zaman işe yaramıyor. İçimden bir ses sahte olduğunu bildiğini söylüyor. Nasıl bilmiyorum ama ellerinin vücudumda gezinişinden bunu hissedebiliyorum, sanki hayır demem için bana meydan okuyor.

Arkamdaki bir sonraki kurbanıma bakmaya cesaret edemiyorum. Elleri kollarımdan aşağı inip tüylerimi diken diken ederken saymaya başlıyorum. Yanlarımdan aşağıya ve kalçalarımın doğru.

Sekiz, dokuz, on.

Elleri kalçalarımı sahiplenircesine kavırıyor, sanki sonunda tehlikeli bir tuzağın ortasındaki nadir mücevheri yakalamış gibi. Benimkinden çok daha büyük bir bedene doğru çekiliyorum. Sarhoş edici bir koku duyularımı doldururken sıcaklık vücuduma yayılıyor. Baharatlı bir kolonya ve biraz da ter. Kesinlikle ilahi.

On beş, on altı, on yedi.

Kalçalarımız çarpışıyor ve sırtımda sert bir penis *olmadığını* görmek beni memnun ediyor. Kontrollü erkekleri severim.

Ona karşı dönüyorum, kalçaları hareketlerime mükemmel bir şekilde uyuyor. Şaşırtıcı bir şekilde yüzümde bir gülümseme beliriyor. Küçükten başlayıp neredeyse tekrar gülecek hale gelene kadar genişliyor. Calabria'nın sonu ile bir sonraki şarkının ortası arasında bir yerde saymayı bıraktım.

Yine de yüzüne bakmıyorum.

Dokunuşu güçlü ve kendinden emin ama asla çizgiyi aşmıyor ya da uygunsuz bölgelere gitmiyor. Yumuşak dudakları boynumda ve omuzlarımda geziniyor ama asla dişlerini elmaya geçirmiyor. Asla kontrolünü kaybetmiyor.

Oh, nasıl da istiyorum.

Beni arzulu, kıvranan bir karmaşa içinde bırakıyor. Bacaklarımın arasındaki titreşen sıcaklık, yanımdan geçen her şarkıyla daha da artıyor.

Onun içinde kayboldum. Çok kayboldum.

Onu istiyorum. İçimde kendini kaybederken bana sarılmasını istiyorum. Onu tuzağa düşürdüğümde etrafıma sarılmasını ve sabah ışığı pencerelerimden sızana kadar bırakmamasını istiyorum. Ancak o zaman kayıp ruhuna nasıl gideceğini göstereceğim.

Yüzünü bile görmeden tüm bunlar için acı çekiyorum. Vücut kimyası bana onun çekici olduğunu söylüyor. Kendinden emin. Pürüzsüz ve durgun.

Ve o da benim için üzülüyor.

Umutsuz bir çekiş beni bedenlerimizin yarattığı evrenden neredeyse çekip çıkardığında tatlı fantezimden koptum. Gözlerimi açıyorum ve Amelia'nın yeşil yüzü karşımda duruyor. Sormama gerek kalmadan ellerim bedenimi terk ediyor ve ben yapayalnız ve kemik dondurucu soğukta kalıyorum.

Gitmek istemiyorum. Ama arkadaşımın bana ihtiyacı var. Arkama bakmadan uzaklaşıyorum. Canım acıyor ama bu fanteziye bir yüzün eklenmesini istemiyorum. Anonim kalmasını tercih ederim, böylece gittiğim her yerde ve yanımdan geçen her yüzde onu aramam.

MELEKLER ETRAFIMDA DOLAŞIYOR, beni yaklaştırmaya çağırıyor. Işığa doğru sürünmem için - kafamın içinde bir sürü havai fişek patlatan acı verici kör edici bir ışık. Şu anda kesinlikle ayakta durabilecek durumda değilim.

Eğer yaparsam her yere parçalar saçacağım.

Yatağında yuvarlanarak inliyorum. Yurt odasındaki yatak normalde pek rahat sayılmaz ama şu anda sanki taştan bir yatakta yatıyormuşum gibi hissediyorum. Battaniyelerim ıslak naylon gibi ve sanırım yastığımdaki küçük tüyler aradan çıkıyor.

Hâlâ dün geceki elbisemi giyiyorum, makyajım yüzüme bulaşmış ve ağzımın tadı ölü kokarca gibi.

Hiç ölü kokarca yemedim ama tadının böyle olduğuna eminim. Odanın diğer tarafından cevap niteliğinde bir inilti duyulur.

Amelia'nın yatağı.

"Senden nefret ediyorum," diye homurdanıyor Amelia, sesi uykudan kısılmış. Dalga dalga yüzüne dökülen altın sarısı saçlarını görmek için ona bakıyorum, bazı teller ağzına yapışmış. Genelde Amelia her zaman güneşten öpülür ama şu anda solgun bir zombi gibi görünüyor. Makyajının yüzüne bulaşmış olması da yardımcı olmuyor. Eminim rakun gözleri tıpkı benimkilere benziyordur. Bir korku filmi setine girip anında işe alınabilirdik.

"Ben de kendimden nefret ediyorum."

Şu anda konuşmak bile başıma keskin ağrı iğneleri gönderiyor. Bugün dersim olup olmadığını hatırlamaya çalışıyorum ama tüm düşüncelerim alkolün toksinleriyle tıkanmış durumda. Düşünmeye çalışmaktan vazgeçiyorum ve bugün dersim olup olmamasının umurumda olmadığına karar veriyorum. Bugün her ne günüyse.

Başım zonkluyor ve doğrulmaya çalışırken midemdeki çukurlarda bulantı dönüyor. Umutsuzca komodine bakıyorum ve boş bir şişe su buluyorum.

Ugh. Sarhoş River'ı sikeyim. Bayılmadan önce kendini başarıya hazırlayamadı bile.

Şu lanet Long Islands. Onlar güzel bir kurdeleye sarılmış lanet şeytanlar.

"Yağlı yiyeceklere ihtiyacımız var," diyor Amelia dolu su şişesini yudumlarken. Bu manzara beni mantıksız bir şekilde sinirlendiriyor, neredeyse ağlama noktasına geliyorum. Sarhoş Amelia neden benden çok daha başarılı?

Sıkıntımı fark eden Amelia şişenin kapağını kapatıp bana doğru fırlattı. Tanrı'nın lütfuyla, o hüznü atışla yere düşeceğinden emin olduğum yere değil de yanımdaki yatağıma düşüyor. Suyu minnetle yudumluyor, yudum yudum içme isteğime direniyorum.

Yemek düşüncesi bile bende o sinir bozucu melekleri ışığa doğru takip etme isteği uyandırıyor. Zaten kimin yaşamaya ihtiyacı var ki? Bırakın gezegeni vahşi doğaya geri verelim. Doğa bu gezegeni bizden daha çok hak ediyor zaten.

"İlk kim kusarsa o alır," diyorum.

"Anlaştık, kaltak."

Kızartmalarımı ketçap yığınının içinden geçirip a zıma **atıyorum**. Bo azım yutkunmayı reddettiği için  i nemem sonsuza kadar s ur yor. Genelde tuzlu olan bu güzellik dilimde fare zehri gibi bir tat bırakıyor. Patatesleri zorla yutuyorum ve birkaç tane daha atıyorum.

Bedava yemeği ziyan edecek değilim.

Kazandığımı için mekanı ben seçtim. *Marty's Diner*, Kuzey Carolina'da bulabilece iniz en iyi duvar arası restoran. Ya ,  atlak kırmızı kabinler ve rastgele dergi kup rleriyle süslenmiş masalar da dahil olmak üzere buradaki her yüze kalıcı olarak kazınmış. Normalde bu koku beni rahatlatır ama şu anda midemdekiler ve ya  dumanı arasındaki kimya midemin çukurunda destansı bir kedi d v  ne neden oluyor. M ptela beynim, bir duman topu ve iki ilkokul   rencisi gibi birbirini tokatlayan kolları olan yeşil asidik bir damlayla gerçek bir kavga çukuru hayal ederek dolaşıyor.

"Ee River, partide sana eşlik edecek kişi kim olacak?" Amelia yeme inin etrafında soruyor ve dikkatimi alkolün neden olduğu d   ncelerimden uzakla tırıyor. Hâlâ sarhoş olduğuma eminim.

 i nerken yüzünü buru turuyor, biraz ye ile dönüyor ve yemeğini yutmak zorunda kalıyor. Onun mide bulantısı benimkini daha da k t le tirmeden önce başka tarafa bakıyorum. Ben sempati kusan biriyim.

Omuzlarımı kayıtsızca silkiyorum. Dürüst olmak gerekirse gitmek bile istemiyorum. O gün annemle bulu mam gerekiyordu. Bu partiyi kaçırmak için iyi bir sebep değil. Barbie ile bulu maktansa  l  kokarca tadı ile sabah nefesimin Venn Diyagramını yapmayı tercih ederim.

"Belki Ryan'a sorarsın?" diye ge i tiriyor. Gözlerim ona kayıyor, kararmış sarıdan erimiş altına dönüyor. Biliyorum   nk  Amelia nezaketle bu konuda beni durmadan uyarıyor. Ryan benim iznim olmadan böyle bir tepki vermeme neden oluyor ve bu bugüne kadarki en sinir bozucu şey olsa gerek.

"Alison'la çıktığını biliyorsun," diye homurdanıyorum. Onunla ilgilendi imi g rebilmesinden nefret ediyorum. Erkek türüne ilgi duymak berbat bir şey.

onlardan nefret etmemi sağlamaktan başka bir şey yapmadı. Ne yazık ki, işte buradayım, aldatılmış bir adam için ıslanıyorum. Her zaman ilgimi gizlemekte harika bir iş çıkardığımı *düşündüğüm bir adam*, ama gerçekten, bir kostüm giyebilir ve doğrudan vajinamı gösteren bir tabela sallarken yol kenarında gördüğünüz zavallı ruhlar gibi etrafta dans edebilirim. İş için açık.

Dün geceki adam düşüncelerime sızıyor ama meçhul bir yabancıya takıntılı hale gelmeden önce onu zihnimden uzaklaştırıyorum.

Amelia umursamaz bir şekilde elini havada sallayarak bana kızgın bir bakış fırlatıyor.

"Geçen hafta sonu ayrıldılar," diyor havalı bir şekilde.

Elimde tuttuğum patates kızartması ağzımın yarısına kadar donuyor, ketçap damlayıp kucağıma düşüyor.

"Ayrıldılar mı?" İlgisiz bir şekilde yankılanıyorum, dikkatimi zaten lekeli olan eşofmanımın üzerindeki ketçaba veriyorum, böylece ilgimi gizleyebileceğimi umuyorum. Ondan saklanıyorum ve o da bunu biliyor. Dürüst olmak gerekirse, şaşkına döndüm. Ryan ve kız arkadaşı lise aşıklarıydı. Uzun zamandır birlikteler. Nişanlandıklarına bile eminim.

"Evet," diye cıvıldıyor, her yere kusmamak için çok çalışmak zorunda kaldığı için yüzündeki sırıtma düzleşiyor.

Tekrar.

"Ne oldu?" Sıradan görünmeye çalışarak sordum. Kahretsin, başarısız oldum. Umduğum kadar soğukkanlı görünmüyorum. Çırpınmak istemiyorum, lanet olsun.

Omuz silkiyor. "Emin değilim," diye cevap veriyor. "Tek bildiğim, gittiği her yerde bir sürü azgın orospunun onun etrafına üşüştüğü. Ve Cindy dün gece bir kardeşlik partisi olduğunu ve Alison aynı odadayken başka bir kızla öpüşmeye başladığını söyledi."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Havalı görünmeye çalışmanın canı cehenneme, artık umurumda değil. "Ciddi misin? Kızdı mı?"

Amelia başını yavaşça sallar, yüzünden garip bir ifade geçer. "Garip olan da bu. Cindy onun sanki hiç umurunda değilmiş gibi göründüğünü söyledi."

Göğsümde umut çırpınıyor. Belki de bu, onunla şansımı denersem çılgın bir eski sevgiliyle uğraşmak zorunda kalmayacağım anlamına geliyor. Bana iki kez bakmadığı gerçeğini unutun, bu kolayca değiştirilebilir. Tuzağı nasıl kuracağınızı bilerseniz Ryan gibi adamları tuzağa düşürmek kolaydır.

Aklımın bir köşesinde bu düşünce varken, konuyu Amelia'nın sanat projesine getiriyorum - hiçbir zaman dedikodu yapan bir tip olmadım. Her

neyse, ben

Sanatıyla gerçekten ilgileniyor. Michelangelo gibi resim yapıyor ve bunu çok iyi biliyor.

Şimdi sadece kendi lanet hobimi bulabilirsem.

"GEÇ KALDINIZ," diye bağılıyor BARBIE, yarı tütsülenmiş bir

Kabuk bağlamış ağzının köşesinden sigara sarkıyordu. Dudaklarının etrafına ne tür bir pis madde sardığını ancak hayal edebiliyorum - sanırım kabuk bağlamasına izin verecek kadar lezzetli bir şey.

Omuz silkiyorum, sızlanmasını umursamıyorum.

"Bu konuda ne yapacaksın?" Kuru bir sesle sordum. Annemin bende en son ne zaman kızgınlık ve bir an önce ölmesini istemek dışında gerçek bir duygu uyandırdığını hatırlamıyorum.

Bana birkaç isim takıyor ve ben de onu görmezden geliyorum. Dudakları sigaranın etrafında sıkışıyor ve sigara neredeyse bitene kadar içine çekiyor.

Güzel. Belki daha çabuk ölür.

"Seni aldırmalıydım," diye mırıldanıyor, boncuk gibi küçük gözleri bana dik dik bakıyor.

"Oh, bak. Bir konuda anlaşabiliriz," diye cevap veriyorum, her zamanki gibi duygusuz bir şekilde. "Lanet olası paran var mı, yok mu?"

Kirli geceliğinin cebine uzanır ve birkaç tomar banknot çıkarır.

Tam olarak *dolar* banknotları.

"Lütfen bana şaka yaptığını söyle."

Yüzünde şeytani bir sırıtma belirliyor. Kabuğun bir kısmı çatlayıp kucağına düşüyor. İğrendiğimi hissedemiyorum.

"Hak ettiğin tek şey bu."

Gözlerimi deviriyorum. Eğer bu et yığını istediği gibi davransaydı, bana yarım kuruş bile vermezdi. Gerçi bu kadın, bir şey kesmek için hiç çaba göstermezdi.

Enerjisini uyuşturucu için erkeklerle sikişmeye saklaması gerekirken değil.

"Benim hak ettiğim şey ile senin yapman gereken şey farklı şeyler Barbie," diye karşılık veriyorum, soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Paramı almadığı için kızgın bile değilim. Aslında bunu bekliyordum. Ama *lanet olsun*, bu kadının yakınında gereğinden fazla bulunmak zorunda olmak ruhumu rahatsız ediyor. Barbie'nin tüm paraya sahip olmaması geri gelmem gerektiği anlamına geliyor.

Yeni düzenimize henüz alışmadı ama aramızdaki bu yeni ilişkiyle yakınlaşmaktan başka çaresi yok.

"Gerisi nerede?" Aynı anda İsa'dan sabır dilerken soruyorum. Ve belki biraz ilahi müdahale. Eğer bir ağaca yıldırım düşer ve tam da onun durduğu yere, evin üzerine düşerse rahibe olurum.

"Damarlarımda," diye kestirip atıyor, buzdolabını açmak için dönüyor. Eski şeyden küf kokusu gelince dudağımı kıvırıyorum. Buzdolabı ben burada yaşarken bozulmuştu ve Tanrı biliyor ki bana vermediği tüm parayı burnundan çekerken ya da enjekte ederken yeni bir tane alacak parası yok.

Yarısı boş bir su şişesi çıkardı.

Hiçbir zaman bardağın dolu tarafını gören bir hatun olmadım.

Kapı arkasından kapanmadan önce buzdolabındaki mutlak boşluğu gördüğümde homurdanıyorum. Bu da küfün bir süredir orada olduğu ve onun hiç temizlemediği anlamına geliyor. Ben taşındığım andan itibaren temizlik diye bir şey kalmadı.

Rakamlar.

"Dur tahmin edeyim: yeterince müşteri bulamadın mı? İçine soktuğun STD'li penisler yüzünden para kaynağın sonunda kurudu mu?"

"Siktir git River," diye tıslıyor ve artık boş olan şişeyi bana fırlatıyor. Kısa düşüyor ve işe yaramaz bir şekilde yere çarpıyor. Ne kadar şiirsel.

"Bunu izlemek utanç vericiydi," diyorum öfkesine gülümseyerek. Bana saldıracak gibi görünüyor ama ikimiz de onu kolayca yere sereceğimi biliyoruz.

Çocukluğumda kendimi kavgacı bir kaltağa dönüştürecek kadar çok kavga ettim. Konu onun gibi yarı ölü bir hortlağın bana zarar vermeye çalışması olduğunda nasıl dövüşeceğimi bilmeme gerek yok. O kavgalar ders niteliğindeydi ve o ve müşterileri *yüzünden olmasaydı* ciğerlerimdeki oksijen kadar hayati olmazlardı. Bu asla teşekkür edemeyeceğim bir şey ama yumruğumla karşılaşma talihsizliğini yaşarsa kendisine teşekkür edebilir.

"Yapmalıydım-"

"İkimiz de yapman *gereken* şeylerin farkındayız, Barbie. Ama ne yazık ki bu benim paramın sende olmadığı gerçeğini değiştirmiyor," diye çıkışıyorum, sonunda kendimizi sürekli içinde bulduğumuz bu atlıkarıncadan bıkmıştım.

Bana daha fazla zehirli kelime kusmak için ağzını açıyor ama ön kapının çalınması onu durduruyor. Dudağı kıvrıldı.

"Çık dışarı, bir müşterim var."

İşe yaramaz dolarları ona geri fırlatıyorum, buruşmuş kağıt topları ayaklarının dibine düşüyor.

"Bu gece çok çalış. Salı gününe kadar paramı istiyorum."

Onun gibi bir fahişe için üç gün yeterli olmalı.

İki

R I V E R

ŞİMDİKİ ZAMAN- İKİ YIL SONRA

Yüzümde parlak bir gülümsemeyle arabaya doğru kayıyorum, gözlerim çoktan erkek arkadaşına takılmış. Koyu sarı saçları yana taranmış, yakasında ve bileklerinde bordo bir kazak, ütülenmiş haki pantolon, mokasen ayakkabılar ve bir kol saati. Zarafet ve şıklık saçıyor.

Normalde, yakışıklı çocuk kıyafetleri benim tipim değildir.

Ryan ise farklı. Kendini öyle güvenle ve rahatlıkla taşıyor ki, hiçbir şeyden korkmadığını gösteriyor. Bu beni çok derinden etkiledi.

Eğer hiçbir şey onu korkutamıyorsa, kafamın içinde saklanan canavarlar da korkutamazdı.

Ryan'ın gözleri benimkilerle buluşuyor, sırlarla ve karanlık bir şeyle dönen donuk mavi, beni bir pervane gibi alevine içine çekiyor. Birlikte geçirdiğimiz neredeyse iki yılın ardından, onunla sadece yüzeyi çizmişim gibi hissediyorum.

Ve son olarak, ailesiyle tanışacağım. Evleneceği kız olduğundan emin olana kadar ailesini başka bir kızla tanıştırmak istemediğini söyleyerek uzun süre erteledi. Onlarla tanışmamı istediğini söylediği gün hayatımın en mutlu günlerinden biriydi.

Beni seveceklerini söylüyor. Ben de beni seveceklerini söylüyorum, çok.

Genellikle ebeveynler yapar.

"Çok fazla makyaj yapmışsın," diye yorum yapıyor. Yüzümdeki gülümseme tavadaki tereyağı gibi eriyor.

Göz kırpıyorum.

"Her zamankinden fazla değil," diyorum nazikçe. Emniyet kemerimi takarken başka tarafa bakmıyorum.

Yine de bana sırtını dönüyor, BMW'sini vitesine takıyor ve rahatça ilerliyor. Kıvırcık siyah saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum, aniden kendimden utanıyorum. Fondöteni fazla mı sürmüştüm? Yüzüm çukurlu bir pastaya mı benziyor? Belki de göz kalemi sürmemeliydim.

"Belki bir şeyler olur," diyor Ryan birkaç gün sonra.

sessizlik dakikaları. Gözlerim tekrar ona doğru kayıyor. Bazen bir karanlığa çok yaklaşmış gibi

hissediyorum.

Delik. Sizi içine çeker, bedeninizi ve ruhunuzu, her bir parçanızı yok ederken kaçma şansınız yoktur.

"Nasıl yani?"

"Sikimi emdikten sonra yüzünden aşağı aktığını görmek çok seksi olacak." Bunu kayıtsızca söylüyor, ama içine yeterince karanlık sızıyor.

Hâlâ önüne bakıyor, bir eli direksiyonda, diğeri vitesin üzerinde rahatça duruyor. Seksiliğin ve gücün resmi. İnce dudaklarının kenarında küçük bir sırıtma beliriyor. Bu onun işareti. Bu gece özellikle vahşi hissediyor.

"Yani yemekten sonra mı?" Açıklığa kavuşturuyorum, umarım Doğru.

Göz ucuyla küçük bir bakış atıyor, sırıtışı sıkılaşıyor.

"Hemen şimdi, River." Umut, ne kadar işe yaramaz bir duygu.

Çok fazla makyaj yaptığım için beni cezalandırıyor. Doğal bir güzelliğim olduğunu ve makyajın beni bir fahişe gibi gösterdiğini söylüyor. Ama ben yüzümü renklerle süslemeyi her zaman sevmişimdir. Çok ağır olmamaya dikkat ediyorum ama Ryan için fark etmiyor. Güzelliğimi yoğunlaştırmak diğer erkeklerin bakışlarını yoğunlaştırmak anlamına geliyor. O

sahiplenici ve diğer erkekler bana asıldığında bölgeci oluyor. Henüz beni giymekten vazgeçiremedi.

Bazen denemesi hoşuma gidiyor. Bazen de hoşuma gitmiyor.

Aleti çoktan sertleşmiş, pantolonunu zorluyor. Sıradan bir adam ama onu bir silah gibi kullanıyor.

"Ryan..." Tereddütüm karşısında kaşları meydan okurcasına çatılıyor, ona karşı gelmem için bana meydan okuyor. Göğsümde hastalıklı bir his oluşurken dudaklarımı yalıyorum. Onu üzmeden bundan nasıl kurtulabilirim? Eğer reddedersem, bu onu hayal kırıklığına uğratacak ve bu istediğim son şey.

"Ailenle ilk kez tanışıyorum. İyi bir ilk izlenim bırakmanız gerekir." Argümanım geçerli. Ama yine de zayıf kalıyor. Neden öyle? Nefesimin kötü koktuğunu, bu yüzden şu anda onun sikini yalayamayacağımı söylüyormuşum gibi geliyor.

Normalde bu fırsatı kaçırmazdım. Ryan'la seks konusu olduğunda her zaman sağlıklı bir korku dozu vardır. Garip bir iştahı var ve ben hâlâ bununla nasıl başa çıkacağımı öğreniyorum. Tek istediğim onu tatmin etmek. Onu mutlu etmek. Ona benden önce başka hiçbir kadının sahip olmadığı bir şey vermek.

Ryan'ın onayını almak için çabalamak
Bir kız evinden kovduğum günden beri tek önceliğim

Ryan'ın yanına oturdum ve onun yerine geçtim. Haftanın lezzeti pek hoşuna gitmedi ve ben de hemen ona siktirip gitmesini söyledim. Bana sanki ilk kez gerçek bir kadın görüyormuş gibi baktı. Huşu, hayranlık ve bir sürü ihtiyaç.

İçimde bir kıvılcım çaktı. Aslında, yaktı koca bir cehennem. O günden sonra Ryan'ın bana her gün öyle bakmasını istedim. Sanki her gün yeni bir keşifmiş gibi.

Ryan o zamanlar utanmazlığımı severdi. Ama şimdi uysallığımı seviyor. Yüzümden akan makyaj bir belki değil, bir söz. Gerçekleşmesi için elinden geleni yapacağına şüphe yok. Yine de bedenim bana ihanet ediyor, bacaklarımın arasındaki sıcaklık nemleniyor.

Kendimi hayal kırıklığına uğrattım. Hayal kırıklığına uğradım. Bunu gerçekten yapmak istemesem de vücudum tam tersini söylüyor.

Ryan da biliyor. Sönüyorum. Eğer onu reddedersem Ryan'dan bu bakışı çekemeyeceğim.

"Oraya varmamıza on dakika var," diyor buz gibi. Benim için düğmelerini açma zahmetine bile girmiyor. Zaman kaybetmemi tercih ediyor.

Endişe sinirlerime sızıyor. Ellerim titriyor ve düğmesini karıştırıyorum, zalim bir kıs kıs gülüyorum

boğazından. Gözlerim doluyor, utanıyorum. Ryan o kadar deneyimli ki, kendimi hep bakire gibi hissediyorum.

Ne derse yaparım. Ve o da sözünü tutuyor. Boğulana ve nefesim kesilene kadar başımı aşağı itiyor. Ve tam bayılacağımı düşündüğüm anda; başımı daha da aşağı itiyor. Gözlerimden yaşlar süzülüyor, burnumdan sümükler akıyor ve ağzımdan salyalar akıyor.

Göt herifin boşalması dokuz dakika sürüyor.

Garaj yoluna girdiğimizde nefes nefese kalmıştım. Vizörü indirip hasarı inceledim.

Berbat durumdayım.

Kanıtları elimden geldiğince siliyorum ama arabaya bindiğim zamanki kadar güzel görünmüyorum. Sanırım beni çirkin seviyor.

"Şık görüldüğünden emin ol," diye emrediyor. Boğazımdan bir hırıltı yükseliyor ve bu kez hayal kırıklığıyla gözlerim yeniden yaşıyor. Neden bıçağı daha derine saplaması gerekiyor? İstedğini aldı. Ve belli ki, şık görünmem gerekiyor. Kendi saygınlığım için, onun için değil. Öfkeme rağmen bunu yüksek sesle söylemedim. Bu onu bana kızdırabilirdi ve ben zaten çok yorgunum.

Ryan Şimdi rahatlamış, temizlenmemi izlerken kasları gevŐemiŐ. Neyse ki yedek makyaj malzemelerim antamda. Yüzümü pudralıyorum. Sırf ona inat dolgun dudaklarıma bir t p kırmızı ruj sürüyorum. Ve göz kaleminin geri kalanını başka hiçbir Şeyi karıŐtırmadan çıkarmak için bir Q-ucu kullanıyorum.

Q-tips hayattır.

Bitirdiğimde eli nazikçe yanağımı okşuyor, ancak kırmızı ruju fark ettiğinde gözlerinde alaycı bir kıvılcım parlıyor.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor.

Bana ele geçirilmiş biriymiŐim gibi bakıyor. Onun tarafından ele geçirilmek hoşuma gidiyor. Bu   kelime, kalan tüm öfke ve utancı silip süpürüyor. Acınacak haldeyim.

"Ben de seni seviyorum," diyorum, o kayıp g l msemiye yeniden bulunmuŐ ve yüzümü bir kez daha süslüyor. Artık ailesiyle tanışmaya hazırım. Belki bir gün kayınvalidem olurlar. Sahip olduğum ilk ebeveynler olacaklar. Ryan annemle   hafta önce tanıştı. Bir engerek çukuruna girdiğinizde bekleyebileceğiniz her Şey vardı. Kadın ona küçümseyerek baktı. Ben gergin bir Şekilde bir ayağımdan diğerine geçerken o da çenesini eğip anneme aynı Şekilde baktı. Bana kıpırdamadan durmamı emrettiğinde

üzerimde hakimiyet kurdu, ben de dinledim. Barbie hırladı ve bana zayıf dedi. Bir yanım ona hak vermek zorundaydı.

Boktan bir kasabada, boktan bir evde, daha da boktan bir anneyle büyümek size bağımsız olmayı öğretir. Shallow Hill çeteler, fahişeler ve evsizler için bir üreme alanıdır. Hayatta kalmayı öğrendim. Ama insani bağlardan yoksunum. Bazen Ryan içimdeki bu acınası ihtiyacı alıp kendi çıkarına kullanıyormuş gibi geliyor.

Barbie hamamböceklerinin arasında yaşarken Fitzgerald'lar konfor ve stil içinde yaşarlar. Ryan'ın çocukluk evi üç katlı gri bir ev, vurgulu taş duvarlar ve taş bir giriş yolu. Sevimli ışık direkleri, parlak kırmızı ön kapıya giden yürüyüş yolunu sıralıyor. Pencerelerden sızan sıcak ışık herkesi evin sıcaklığına davet ediyor.

Ve çimen var. Kesin olmak gerekirse yeşil çimen. Etrafında da beyaz bir çit. Benim evimde hiç bu kadar yeşil çim yoktu. Sadece kahverengi, kırılğan yapraklardan oluşan aşırı büyümüş tutamlar, bahçedeki rastgele çöpler tarafından dövülmüştü.

Ayaklarımız ilk basamağa çarptığında kapı açılıyor. Duyularıma saldıran ilk şey ev yapımı elmalı turta kokusu oluyor. Kesinlikle ilahi kokuyor, neredeyse gözlerimin arkaya kaymasına neden oluyor.

tıpkı birkaç dakika önce Ryan'ınki gibi. Sonra bizi parlayan, gülümseyen bir yüz karşılıyor.

Ryan'ın annesi göz kamaştırıcı. Sarı saçları, parlak mavi gözleri ve içten bir gülümsemenin etrafında kıvrılan ince gülme çizgileri. Saf pozitif enerji yayıyor - daha önce hiç deneyimlemediğim bir şey. Ona sınırsız bir şekilde sarılabiliyim ve kendimi eve dönmüş gibi hissederim.

Evet.

O benim annem olabilir.

"Evine hoş geldin tatlım," diyor önce Ryan'a, yanağını uzatarak iffetli bir öpücüğü kabul ediyor. Bana dönerek, "Oh, ne kadar güzelsin. Benim adım Julie, lütfen içeri gelin."

Çok güzel.

Bu kelime beni ürpertiyor. Çatlamış dudaklardan, sararmış pürüzlü dişlerden ve kokuşmuş nefes eşliğinde bu kelime çok kez döküldü. Bu kelimenin gülümsememi bozmasına izin vermiyorum. Azim.

"Sizinle tanışmak çok güzel Bayan Fitzgerald. Beni ağırladığınız için teşekkür ederim," diyorum kibarca, sözlerime eşlik eden ışıltılı bir gülümsemeyle.

"Lütfen bana Julie de," diye düzeltiyor, selamıma karşılık elini sallayarak.

"Sanırım bunu halledebilirim." Şirin bir göz kırpmayla ekliyorum. O güldüğünde, hep birlikte birbirimizin parmak uçlarında eriyoruz. Anında onunla aramda bana Camilla'yı hatırlatan bir bağ oluştuğunu hissediyorum.

Ryan keskin bir gözle etkileşimi inceliyor. Altın rengi gözlerim onunkilerle çakışınca başıyla beni onaylıyor. Onun güvencesine ihtiyacım yoktu, Julie'nin onayını aldığımı zaten biliyordum. Ama onun övgüsü damarlarıma bir doz morfin gibi gurur gönderiyor.

Bay Fitzgerald uzun boylu, tombul bir adamdır. Gülme çizgileri, ışıltılı kahverengi gözleri ve narin elimi avuçlarının içine aldığında nazik bir el. Kendisini Matt olarak tanıttı. Enerjisi Julie'ninkiyile aynı dalga boyunda. Sıcak ve güvenli.

"Ben River, sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

"Ne kadar ilginç bir isim," diyor hafifçe.

"Doğduğum yer," diye omuz silkiyorum. Kaşları dikkatini çekti.

Nehirlerde çok fazla insan doğmaz. Oldukça sağlıksız. Ama bu kelime Shallow Hill'in tamamını özetliyor.

"Ama bu başka bir günün hikâyesi," diye gülüyorum, devam edeceğini *umarak* -umarak-. Biraz isteksiz bir şekilde devam ediyor, alışılmadık doğum

yeri merak uyandırıcı

ona. Ryan'a bu hikayeyi henüz anlatmadım bile. Hiç sormadı bile.

Zaten mutlu bir hikâye değil. Belki de bunu varsayıyor ve beni sevdiği için çektiğim acıları duymak istemiyor.

Ya da o sadece bir pislik ve ben hayal görüyorum.

Tam rahatladığım sırada, bir tanrı fuayeden içeri giriyor. İlk başta, onu gören tek kişinin ben olduğuma ikna oldum. Zeus'un şeytani ve seksi ikizinin insanlar aleminde dolaştığını söylemek beni deli gibi gösterecekti.

Ama sonra Ryan yanımda kaskatı kesiliyor.

Belki Medusa'nın güçlerine sahiptir?

Julie adamı öne çıkararak tanıştırmaya teşvik eder.

Lütfen yapma.

Uzun boylu, 1.80'in üzerinde ama boy tahmininde hiçbir zaman iyi olamadım. Tepesi yanlardan biraz daha uzun, mürekkep siyahı saçlar, dışarıdaki çimenlerle yarışan canlı yeşil gözler ve dövmeler. Her yerde dövmeler.

"Sen onun kardeşi misin?" Soru ben daha durduramadan ağzımdan çıkıveriyor. Yüzümü masum bir merakla dikkatlice düzeltiyorum. Ryan'ın taştan uzuvları başını çevirip bana bakacak kadar çözülüyor. Onay rüzgârdaki duman gibi kayboluyor.

İkinci ıska, River. Belli ki ikisi arasında bir çekişme var.

Adamın dolgun dudakları bir sırtıtışa dönüşüyor. Şimdiye kadar onun varlığından haberdar olmadığımı bildiğini söyleyen bir gülümseme. Bu gülümseme içimde adını koymayı ya da kabul etmeyi reddettiğim içgüdüsel bir tepkiye neden olabilir, ama onun için çok kötü. O seksi olabilir ama ben Ryan'a aşığım.

"Öyleyim," diye kısaca cevap veriyor. Çekirdeğe kadar sarsıldım

Konuştığında. Sesi okyanus kadar derin ama pürüzsüz ve kaymak gibi. Fazla mükemmel. Ryan'ın ondan nefret etmesinin nedenlerinden biri. Yüksek sesle söylenmedi. Ne de olsa iki dakika öncesine kadar varlığından bile haberim yoktu. Ama Ryan ve ben artık birbirimize uyumluyuz. Onun hissettiklerini hissedebiliyorum. Ve nefret ondan dalga dalga yayılıyor.

İyi bir kız arkadaş da ondan nefret ederdi.

Dernek. Ryan'ın ondan nefret etmesinin iyi bir nedeni olmalı.

Yüzümü boş bir ifadeye büründürerek mırıldanıyorum. Julie ve Matt'in önünde ona karşı kaba davranmayacağım ama nazik olma hatasına da düşmeyeceğim.

Julie'nin narin eli, yanaklarını kızartan kırmızı bir renkle adamın pazusundaki kayaya konuyor. "River,

bu benim diğ er oğlum Mako. Mako, bu Ryan'ın

Kız arkadaşım, River," diye tanıtıyor Julie, oğullarının kendilerini tanıtmadıklarını fark edip ikisine de onaylamayan gözlerle bakarak.

Kibarca, "Tanıştığımıza memnun oldum, Mako." diyorum.

Ne aptal bir isim.

Yine ne düşündüğümü biliyormuş gibi o aptal kaşlarını çatıyor. Ve cevap verdiğinde, sanki benim düşünceme cevap veriyormuş gibi hissediyorum. "Aynı şekilde."

Ryan vücudunu kurnazca önüme doğru kaydırıyor. Aptal çocuk. Az önce güvensizliğini ele verdi.

Bana karşı güvensiz olması hoşuma gidiyor.

Mako fark ediyor ve kaşları yukarı kalkıyor. Sırıtmıyor. Ya da bunu bir meydan okuma olarak görmüyor. Sadece başını sallar ve uzaklaşır.

Tuhaf.

Julie ve Matt Mako'yu yemek odasına doğru takip ederken, "Bana bir erkek kardeşin olduğunu söylememiştin," diye suçlayıcı bir şekilde fısıldıyorum.

Onların peşinden hışımla gitmeden önce "Bilmiyorum," dedi.

Biliyorsun, yalancı.

JULIE VE MATTHEW, Ev Geliştirme dergilerinden fırlamış gibi bir eve **sahipler**. Tüm tasarım, açıkta bırakılmış ahşap kirişler, çeşitli ahşap lekeleri ve evin her yerinde size konfor ve sıcaklık getiren yumuşak ışık ile rustik bir atmosferdir. Devasa boyutuna rağmen bu evle ilgili her şey ev gibi diye bağıyor. Tek merak ettiğim böyle bir evde büyüseydim hayatım nasıl olurdu diye düşünürken gözlerimi her ayrıntıdan ayırmak çok zor.

Masada oturan, biri nefret dolu bakışlar fırlatan, diğeri ise onun varlığını tamamen görmezden gelen iki yetişkin adam kadar acımasız olabileceğimi hayal bile edemiyorum. Mako sadece anne babasına bakıyor ya da onlarla etkileşime giriyor ama bunu yaptığında da yüz ifadesi sıcaklık ve saygı dolu oluyor. Ryan ise yemeğini, yeşilliklerini yemeye zorlanan şımarık bir çocuk gibi yiyor.

İnsanın evi ve ailesi varken nasıl mutsuz olabilir ki?
Bu mu?

"River, Ryan bana bu yıl üniversiteden mezun olacağını söyledi. Hangi bölümde okudun?" Matt ağzına bir yığın brokoli tıkıştırmadan hemen önce soruyor. Ryan elini bacağıma koyup sıkıyor, sanki yanlış bir şey söylememem için beni uyarıyor.

Ne kadar tipik bir soru. Neden ilgi alanlarımın ne olduğunu sormuyorsun? Nerede büyüdüğümü? Ne tür bir insan olduğumu? Bir insan hakkında size gerçekten bilgi veren şeylere ne dersiniz?

Çılgın bir kaltak olabilirim. Belki *de deli* bir kaltağımdır. Bunu bilmek önemli olmaz mıydı?

Sakin bir şekilde
gülümsüyorum. "Psikoloji."

Ne kadar tipik bir cevap.

Ryan aklımdan geçenleri okumuş gibi gözlerini deviriyor. Kariyer seçimimi hiçbir zaman onaylamadı.

Neden seni anlamamı istemiyorsun, tatlı Ryan?

"Neden psikoloji?" Mako bu kez yemeğini bırakıp bana bakarak soruyor. Sesi üzerimde yuvarlandığında ürperiyorum. Tanıştığımızdan beri benimle konuşmamıştı.

Hmm. Çünkü annem ben çocukken bir sürü berbat şey yaptı ve ben nedenini anlamak için çaresizim? Hayır, bu olamaz. Kim bir keşi anlamak ister ki? Onda olan tek şey bu. Pürüzlü, çatlak parçalar.

Omuz silkiyorum. "Çünkü insanları anlamakta iyiyimdir," diye cevap veriyorum kayıtsızca.

"Ah, kendine akıllı birini buldun Ryan. Dikkatli ol," diye takılıyor Matt, bunu yaparken de Ryan "a göz kırpmıyor. Matt ağzı doluyken konuşur. Julie bunu yaptığı için onu hafifçe uyarır. Matt de ona sırtarak karşılık verir.

İçimden bir ses Matt'i pek fazla rahatsız etmediğini söylüyor. Bu da beni neyin rahatsız ettiğini bulmaya itiyor.

Ryan alçak sesle alay ediyor. "Sanırım onunla başa çıkabilirim."

Sanırım seninle de başa çıkabilirim, bebeğim.

Yemek uzuyor. Ne zaman bir soru sorsam Ryan kalçamı sıkarak ağzımı sıkı tutmam konusunda beni uyarıyor. Ne söyleyebileceğimden emin değilim ama cesaretim kırılmaya başlıyor. Onu bu kadar utandırıyor muyum?

Günahkâr elmalı turtadan son parçayı ağzıma attığımda bir çürük oluştuğunu hissedebiliyorum. Neredeyse dikkatimi turtadan uzaklaştırmaya yetiyor ama şu anda bir terörist tarafından bombalansak bile yine de ikinci bir tane isteyeceğimden eminim. Çürüğü benim için sonra öper.

"Temizlik için yardıma ihtiyacın var mı?" Julie'ye nezaketle sordum. Bana gülümsüyor ve kabul ediyor. Ryan takdir etmek için kalçama iki kez vuruyor. Göğsümden sersemlik akarken ışıldıyorum.

Önce kendimin ve Ryan'ın tabaklarını topluyorum, Julie'nin güzel porselenlerini kırma ihtimali ellerimi titretiyor. Matt ve Julie'nin kazandığı parayla bu porselenler muhtemelen benim üniversite harcımdan daha pahalı. Eğer kırarsam, Ryan'ı utandırırım. Bunun için beni asla affetmez.

Mako'nun tabağını almak için etrafımda döndüğümde, bakışlarını yavaş yavaş bana doğru kaydırıyor. Gözleri benimkilerle birleşti ve keşke etrafta takılıp kalmasaydım dedim. Julie onun tabaklarını almalıydı.

Yüzümdeki hoş gülümsemeyi koruyarak bekleyen bir el uzatıyorum. Sanki ne olursa olsun burada durup onu bekleyecekmişim gibi acele etmiyor. Ryan'ın gözleri başımın yan tarafına dikiliyor, önceki tüm takdir duyguları yok oluyor.

Şimdi kızgıyım. Bunun için çok çalıştım.

"Kolun motor fonksiyonlarını mı kaybetti?" Mako sadece bakarken sıkılmış bir ses tonuyla soruyorum.

Gür dudaklarında hafif bir kıvrılma var. Kafasını çevirmeden tabağı uzattı. Tabağı elinden çekip alıyorum ve aceleyle uzaklaşıyorum, porselene lanet olsun. Kalbim hızla çarpıyor ve midem bulanıyor. Nedenini bir türlü anlayamıyorum. Benimle konuşmamıştı bile.

"İyi misin?" Julie yüzümdeki ifadeye dikkat ederek soruyor. Neye benzediğinden emin değilim ama telaşlı göründüğümü hayal ediyorum. Az önce Kuzey Carolina'nın en iyi elmalı turtasını yediğimde olmam gerekenden çok daha fazla telaşlıyım. Muhtemelen dünyanın bile.

"Peki," diye gülümsüyorum ve tabakları Julie'nin hazırladığı sabunlu suya yavaşça bırakıyorum.

"Ben yıkarım, sen kurutursun," diyor.

Ne kadar klişe. Gülümsüyorum ve dinliyorum, kuru bir havlu kapıyorum ve ilk tabağı bekliyorum. Bulaşık yıkamanın hayatımda hiç bu kadar stresli olduğunu sanmıyorum.

"Peki, sen ve oğlum nasıl tanıştınız?"

Ryan "ın ona söylememiÇ olmasına biraz ÇaÇırarak kaÇılarımı çatıyorum. Ryan'ın ona en azından benim hakkımda her şeyi anlattığını varsayıyordum.

"Okul," diye cevap verdim, yüzümdeki gülümsemeyi geri kazanmaya zorlayarak. "Aynı Amerikan Tarihi sınıfındaydık. O beni fark etmeden önce ben onu fark etmiştim." Ryan'ı kapıdan girerken, gülerken ve arkadaşlarıyla konuşurken izlediğim onca zamanı hatırlıyorum. Bazen başka bir kızla bile. O anlar berbattı.

O ve Alison ayrıldıktan sonra, siktir et demem ve kızı koltuğundan atıp onun yanına oturmaya karar vermem sadece birkaç ay sürdü. Ben küçük bir birinci sınıf öğrencisiydim, o ise kollarından su gibi kız damlayan büyük ve kötü bir son sınıf öğrencisiydi. Ben peşinden koştuktan sonra bile ikinci sınıfın yarısına kadar sadece bana bağlanmadı, mezun olduktan çok sonra. Uzun bir ilişkiden yeni çıkmıştı ve bir başkasına bu kadar erken hazır olmadığını söyledi. Üniversite yıllarının geri kalanını bekar geçirmek istiyordu.

Onu bekledim.

Julie bana bir tabak uzatıyor. Parmaklarımla lekelememeye dikkat ederek tabağı havluyla tutarken endişe benimle alay ediyor. Nazikçe silerek kuruluyorum ve elimden geldiğince zarafetle yere koyuyorum. Normalde sakar değilimdir ama genelde gergin de değilimdir. Sinirlerle iyi başa çıkamam.

"O iyi bir çocuk. Oğullarımın ikisi de öyle," diyor. "Görünüşe göre birbirinize aşıksınız."

Bu iltifat damarlarıma sıcaklık gönderiyor. Annesi bunu görebiliyorsa, beni gerçekten seviyor olmalı, değil mi?

"Öyleyiz," diye kabul ediyorum.

Arkamızdan biri homurdanıyor. "Evet, doğru."

Neredeyse elimdeki tabağı düşürecektim. O ses. Vücutuma farklı bir sıcaklık doluyor. Tanımlayamadığım bir duygu ama yine de beni utandırıyor. Bana hiçbir şey hissettirmemeliydi.

Tabağı dikkatlice yere bıraktıktan sonra dönüp Mako'ya tiksintiyle bakıyorum. İstedğim gibi ağzıma geleni söylemek yerine dönüp sırtımı ona veriyorum. O benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

Diğer oğluyla tartışmaya girersem Ryan'ın annesinin önünde iyi bir izlenim bırakmamış olurum. Ryan'ı asla böyle utandırmak istemem.

"Ah, kes şunu Mako," diye hafifçe uyarıyor Julie, sabunlu elini havada sallayarak onun sözlerini temizlemeye çalışıyor. Köpükler onun elinden benim elime doğru uçuyor.

"Ryan kimseyi kendinden daha çok sevmez," diyor Mako kuru bir sesle, buzdolabına uzanıp bir bira alırken. Bronz tenimde cızırdayan köpüklere odaklanıyorum, baloncukların patlayıp yavaşça dağılmasını izliyorum.

Karışma, River. Onun istediği de bu.

"Yakında gidecek. Tıpkı öncekiler gibi. Ama insanları çözme konusunda çok iyi olduğu için bunu zaten bildiğini sanıyorum."

Üç

RIVER

Bir el çenemi çevrelediğinde **kafam** duvara **çarpmıyor**. Ryan'ın dişleri onu takip ediyor, acı ve zevkin karışımından çenemi gıcırdatana kadar boynumu harap ediyor. Keskin dişleri kanı yüzeye çıkarırken sırtımı eğip inliyorum.

Çıplak göğsünü hafifçe iterek, "Morluk yok," diye uyarıyorum. Bana daha fazla bastırıyor ve beni uyarmak için hırlıyor.

"Sen benimsin. Canım ne isterse onu yaparım," diye hırlıyor ve saldırısını boynumun diğer tarafına çeviriyor.

Özellikle sert bir şekilde ısıyor, dudaklarımın arasından keskin bir nefes çekiyorum. *Acıtıyor*. Ama onu durdurmuyorum. Bunu istiyorum. Gerçekten istiyorum. *İstiyorum, istiyorum, istiyorum*.

Tırnaklarımı göğsüne geçirerek kendi acımı dindiriyorum. Bir uyluk benimkinin arasına giriyor ve ben utanmadan ona sürtünerek zevk alıyorum. Elleri çıplak göğüslerimi kavrayıp sıkarken boğazımdan daha fazla inilti dökülüyor. Kocaman memelerim yok ama yine de Ryan'ın ellerinden taşıyorlar. Buna bayılıyor.

Parmaklarının arasına bir meme ucunu sıkıştırarak ağzını boynumdan ayırıyor -sonunda- ve dilini dişlerimin arasına sokarak ağzıma saldırıyor. Onu açgözlülükle yutuyorum, dillerimizin etrafında dolaşan inilti gönderiyorum. Daha da sertleşiyorum, orgazmın başlangıcını hissediyorum.

Yine de daha fazlasına ihtiyacım var.

"Becer beni," diye yalvarıyorum öpücükler arasında.

Sarsılarak geri çekildi ve bana sertçe baktı. Mavi gözleri derin okyanus suları gibi kararmış. Şehvetten mi yoksa öfkeden mi olduğunu anlayamadığım bu durum biraz itici. Ya da belki ikisinden de biraz.

"Seni becermemi mi istiyorsun? Yoksa onun yerine Mako olmamı mı diliyorsun?" diye homurdanıyor, elini tekrar boynuma doluyor ve başımı

kabaca bir kez daha duvara vurdu. Gerçekten acıtacak kadar sert değil ama saldırganlığı kafa karıştırıcı.

Kıpırdamıyorum ve kaşlarım öne doğru çekiliyor. Buz vücudumu ıslatıyor, gözeneklerimden yayılan tüm ısıyı ayırt ediyor.

"Ne?" Sorusu karşısında tamamen şaşkına dönmüş bir halde soruyorum. Ryan bakışlarını dikmeye devam ederken kanım donuyor. Artık bunun şehvetten mi yoksa öfkeden mi olduğuna dair bir soru yok. Erkek arkadaşım tamamen öfkeli ve neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Kapıdan içeri adım attığımızdan ve kıyafetlerimi yırttığından beri Mako'yu bir kez bile düşünmemiştim.

"Aptal numarası yapma, River."

Ağzım bir açılıp bir kapanıyor, ne diyeceğimi bilemiyorum. Sorusu beni gafil avladı. Bunu suçluluk duygusu olarak algıladı. Beni sertçe itiyor, üçüncü kez kabaca duvara doğru itiyor. Bu sefer devrilmeme neden olacak kadar sertti. Bu sırada dirseğimi yere çarpıyorum ve acı koluma yayılıyor.

"Biliyordum amına koyayım," diye homurdanıyor ve bana suçlayıcı bir ifadeyle bakıyor.

Şok içinde ona bakıyorum, panik çiçekleri açıyor. Nasıl böyle düşünebilir? Onu ne kadar çok sevdiğimi neden göremiyor? "Ryan, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Mako'yu istemiyorum, sadece seni istiyorum," diye yalvarıyorum, gerçeği görmesi için çaresizce. Çünkü Mako'yu istemiyorum. Yerden kalkıp ona doğru bir adım atıyorum, ellerim yatırtmak için havaya kalkıyor.

O daha iyisini yapıyor ve bana doğru saldırıyor. İçgüdüsel olarak duvara doğru geri çekiliyorum. Bu duvar ve ben hiç bu kadar iyi tanışmamıştık ve sinirlerimi bozmaya başlıyor. Göğsünü benimkine bastırıyor ve nefesi kulağımı gıdıklayana kadar öne eğiliyor.

"Eğer bana yalan söylüyorsan, canını yakarım, River."

Tehdit omurgamdan aşağı soğuk ürpertiler gönderiyor. Beni daha önce hiç tehdit etmemişti, en azından fiziksel şiddetle. Bir dakika önce dünyanın zirvesindeydim, beni acımasızca becermeden önce kendimi onun kalçasına bırakmaya hazırdım. Şimdi, kendimi yoksun hissediyorum.

Boş, tatminsiz ve tamamen yoksun.

"Değilim," diyorum. Kulağa zayıf geliyor. Acınası ve çaresiz.

O an sona erdiğinde bir boğa gibi oflayıp puflayarak uzaklaşıyor, kot pantolonu hâlâ dudaklarında asılı duruyor. Kendi çıplak bedenime bakıyorum. Kalçamı akşam yemeğinden kalma bir el izi süslüyor.

Başımı yana eğerek onu inceliyorum.

Psikoloji kitaplarımda bu istismar olarak geçer. Ama ben istismara uğramış hissediyor muyum?

Yanağımdan süzülen gözyağı sorumu benim yerime yanıtlıyor. Ryan görmeden gözyaşımı siliyorum.

Pislik.

"Peki, ailelerle tanışma faslı nasıl geçti?" Amelia soruyor, kahverengi beklenti dolu gözleri heyecan saçıyor. Artık oda arkadaşı değiliz ama son sınıfta ve ayrı evlerde olsak bile birbirimizi asla bırakmadık.

Geniş bir gülümsemeye zorladım. Eve gidene kadar ailelerle tanışmak harika gitti, sonra her şey boka sardı. Olanlar hâlâ kafamı karıştırıyor ve o zamandan beri midemde soğuk, derin bir çukur var. "Ailesi gerçekten çok iyi. Sanırım benden hoşlandılar."

Amelia'nın sırtışı büyüyor ve heyecanla birkaç kez zıplıyor. En iyi arkadaşım benden beş santim daha kısa, bu yüzden gökkuşağının sonunda altın bulduğu için dans eden bir Leprikon'u izlemek gibi bir şey. "Senin adına çok mutluyum kızım. Aileyle tanışmanın ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Yapardı. O ve kocası David, biri evli olmak üzere beş yıldır birlikteler. Başlangıçta David'in Katolik ailesi Amelia'nın ateist inançlarını onaylamadı. Ona ısınmaları birkaç yıl almış ve şimdi onu akşam yemeğine davet ediyorlar. Hem içten hem dıştan çok güzel bir çiftler. David'den daha samimi bir adamla hiç tanışmadım. Küçük bir kızken kütüphaneden gizlice aldığım erotik romanlardaki odunculara benzemesi de cabası. Sanırım Amelia'nın kısalığına rağmen Vogue dergisinden fırlamış gibi görünmesi işe yarıyor.

Omuz silkiyorum. "Dürüst olmak gerekirse, şeytana falan tapmadıkları sürece herkesi sevebilecek türden ebeveynler. Oldukça sakın insanlar."

Amelia bir el sallıyor. "Sebebi ne olursa olsun, sevindim. Onun çocukluk yatağında seviştin mi?" diye soruyor, kaşlarını imalı bir şekilde bana doğru oynatarak. Şimdi küçük bir çocuğu nazar boncuğu yemesi için ayartan bir Leprikon'a benziyor.

Kıkırdıyorum. "Bu sefer öyle bir şey yok."

İğrenç bir ses çıkarıyor. "Beni hayal kırıklığına uğrattın."

Elli millik bir yarıçap içinde en iyi dondurmayı satan yerel bir dondurmacıya gidiyoruz. Dışarıda bankları olan küçük bir kulübe. Size tam bir deneyim yaşıyor - güneşle yarışmadığınız ve dondurmayı elinizde erimeden yemeye çalışmadığınız sürece gerçek anlamda dondurma yemiş sayılmazsınız.

"Gerçi bir erkek kardeşi var. Oraya gidene kadar bunu bilmiyordum bile," diyorum gelişigüzel. Amelia yürümeyi bırakıp kaşlarını çatarak bana bakınca dudağımı ısırtıyorum. "Bu garip, değil mi?"

"Yani, ondan hiç bahsetmedin mi? Hiç mi?"

"Asla ve asla. Aslında özellikle tek çocuk olduğunu söylemişti."

Dudaklarıma batan dişleriyle birlikte kaşları daha da çatılıyor. Sadece bakır tadı almaya başladığımda duruyorum. Arkasını dönüp geriye doğru yürürken sarı saçları rüzgârda savruluyor, bunu düşünürken saç telleri yüzüne yapışıyor. Zahmetsiz güzelliği bende makyajını lekeleme isteği uyandırıyor. Tökezlemesini bekliyorum ama hiç tökezlemiyor.

Zarif bir sürtük.

"Gerçekten onların oğlu olduğuna emin misin?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Annesi bunu birkaç kez söyledi."

"Huh," diyor. "Neden acaba?"

Homurdanıyorum. "Şey, onları birlikte gördüğümde biraz netleşti. Birbirlerinden nefret ediyorlar."

"Belki de aralarında garip bir kardeş rekabeti vardır," diyor gayri ihtiyari.

Dondurmacıya vardık ve menü dikkatini çekti. Boş vermeye karar verdim. Kardeşlerin birbirlerinden nefret ettiğini duymuştum. Olur böyle şeyler. Normalde, önemli bir şey olmadığı sürece kardeş yokmuş gibi davranmazlar.

Ne saklıyorsun, tatlı Ryan?

"Hey," diye cıvıldıyor arkamdan bir ses. Sesler kalbimin duraklamasına neden oluyor. Düşmanımı bulmak için dönüyorum. Ryan'ın eski kız arkadaşı.

Amelia döner ve yüzü düşer. Alison'la hiç resmi olarak tanıştırılmadı ama kim olduğunu çok iyi biliyor. Ayrıca o kaltağın ilişkimi sabote etmeye çalıştığını da biliyor.

Açık kahverengi saçlar, ışığa göre renk değiştiren ela gözler ve bomba gibi bir vücut. Çok güzeldi ve ilk görüşte ondan nefret ettim. Onunla konuştuğumda daha da çok.

"Selam Alison," diye cevap veriyorum soğukkanlılıkla. Gergin görünmeye cüret ediyor. "Seni rahatsız ediyorsam özür dilerim. Sadece nasıl olduğunu görmek istedim.

ne yapıyorsun?"

Yüzümün kızarmamasına çalışıyorum ama yine de kızarıyorum.

Amelia'nın kaşlarından şaşkınlık akıyor.

Boğazımı

temizliyoru

m. "Ben

iyiyim."

"Keşke beni dinlesen" diye fısıldarken sesiyle birlikte omuzları da düşüyor.

Öfke içimi öyle bir sarıyor ki boğazım düğümleniyor. Amelia ilişkimi sabote etmeye çalıştığını biliyor ama ona *nasıl olduğunu* hiç söylemedim. Ve bunu ona söylemeyi planlamıyorum.

"Bunun ne yeri ne de zamanı," diye nefesimin altından tıslıyorum, böylece sadece o duymak.

Alison'ın dolgun, yalancı dudakları sert bir çizgi halinde geriliyor.

Dimples pop out on

ve bu yüzden ondan nefret ediyorum. Gamzelerim gülme çizgilerimde saklı. Onunki daha tatlı.

Sonunda başını salladı. Amelia'ya bir bakış attı ve yanımdan geçip gitti. "Dikkatli ol" diye fısıldarken eli dirseğime kısa bir süre dokunuyor.

Kolumu onun pençesinden kurtarmaktan zorlukla kaçınıyorum. Bunun yerine bakışlarımı dik tutup geçmesine izin veriyorum.

Amelia dondurmamı yavaşça uzatıyor ve Alison'ın kaybolduğu noktaya şaşkınlıkla bakıyor.

"O... güzeldi," diye bitiriyor tereddütle. "O bir yılan."

Amelia ikna olmuş görünmüyor. Bu da kalbimi biraz kırıyor. "Ne

dedi?"

"Daha önce duymadığım bir şey değil. Kıskanıyor ve onu terk etmemi istiyor."

Bunun nedenlerini paylaşmıyorum. Bunlar benim düşünmem gereken şeyler.

Amelia'nın yüzü tiksintiye dönüşür. "Ne kaltak ama."

Öyle, değil mi? Çikolata parçacıklı naneli dondurmamı yalarken bunu düşünüyorum.

"NEREDEYDİN?" Ryan tam kapıdan içeri adımımı atarken soruyor. Durakladım ve lanet olsun, bu beni suçlu gösterdi. Kanepede oturmuş, bir ayağını dizine dayamış ESPN izliyor. Ev tertemiz ve kedimiz Bilby arkasındaki koltuk başlığında uyukluyor.

"Dersten sonra Amelia ile dondurma yedim."

"Evet, eminim," diyor küçümseyerek, gözlerini ekrandan bir kez bile ayırmadan. "Bir fahişe gibi davranıyor, bu yüzden eminim orada erkekler de vardı."

Yumuşakça iç çektim. "Bebğim, sadece ikimizdik, söz veriyorum. Erkek yok. Ve David'le mutlu bir evliliği var."

Dilini ağzının içinde yuvarlıyor. Öfke saçıyor. Hava onun kötü tavrından kokuyor. "Telefonuna bakayım o zaman." Tereddüt ettim. Neden telefonumu görmek istiyor ki?

Bekleyen bir el uzattı. İsteksizce elini uzattım. Saklayacak bir şeyim olduğu için değil, bana güvenmediği ve bunu düzeltmek istediğim için. Ryan benim ilk ilişkim, yani azılı bir aldatan ya da geçmişi olan biri değilim. Beni yanlış anlamayın, birkaç erkekle yattım ve Ryan bunu biliyor, ama bekârdım ve bağlanmamıştım. Ryan da aynısını yaptı, bu yüzden geçmişimi bana karşı kullanması adil değil. Güvensizliği tamamen yersiz. Ryan'a başka birini istediğimi düşünmesi için hiçbir sebep vermedim.

Mesajlarımı açmasını, aralarında gezinmesini ve ardından her sohbeti açıp bunları kontrol etmesini izliyorum. Sonra sosyal medyamı ve son olarak da fotoğraflarımı açıyor. Telefonu yere bırakıyor ve başını sallayarak kabul ediyor.

"Bu senin telefonuna da bakabileceğim anlamına mı geliyor?" Acı bir tavırla söylüyorum. Başını kaldırıp bana bakıyor ve boş boş bakıyor.

Beni utanç kaplıyor. Bunu hayır olarak kabul ediyorum.

"İş nasıldı?" Konuyu değiştirmeye ve neşeli görünmeye çalışıyorum. Sinirli olmasından nefret ediyorum.

Bakışlarını bana çevirdi. "Babam yeni bir sekreter tuttu. Benimle aynı yaşta. Sürtük ellerini kendine saklayamadı."

Kanım donuyor ve endişe midemde patlıyor, asit gibi etrafımda dönüyor. Benden daha mı güzel? Onu becerdi mi? Ya benden daha iyiye?

"Öyle olsa iyi olur," diye çıkışıyorum, giderek uykuya dalan tavrım yüzeye çıkıyor.

Sonunda bir gülümseme. Daha doğrusu sırttı. Ayağı dizinin üzerinde zıplamaya başlar.

"Merak etme bebeğim. Senden başka kimseyi istemiyorum," diyor sakarin bir tatlılıkla. Göğsümde karanlık bir Çeyler beliriyor ve iyi giden ruh halimi bozuyor. Alison zaten günümü mahvetmişti, şimdi de Ryan'ın tuhaf tavrı tamamen mahvediyor.

"Buraya gel, bebeğim. Sadece seni özledim, hepsi bu. Acınacak haldeyim ve hep yanımda olmanı istiyorum," diyor yanındaki kanepeyi okşayarak. Ses tonu samimi görünüyor, yine de tereddüt ediyorum. Yavaşça yumruklarım açılıyor ve omuzlarım gevşiyor. Avucumun içinde küçük kırmızı hilaller beliriyor ve içim yanıyor. Onları sıktığımı bile fark etmemiştim.

Verdiğim tepki üzerine gülümsemesi genişliyor. "Buraya gel. Seni özledim."

Daha iyi bir ruh halinde olduğu için minnettar bir şekilde yanına gidiyorum. Kadın konusunda hâlâ biraz kızgınım ama bana şu anki kadar gururla baktığında onu unutmak çok zor.

Ben onun yanına sokuluyorum, o da bir koluyla beni sarıyor. Şakağıma hafif bir öpücük konduruyor ve ben de Bilby gibi mırıldanmaya başlıyorum.

Bir parmağı çenemin altında kıvrılıyor ve ben onun soluk mavi gözlerine bakana kadar nazikçe çenemi kaldırıyor. "Lütfen beni asla terk etme. Sensiz yaşayamam."

"Seni asla terk etmem," diye söz veriyorum.

Başını sallıyor ve yüzünde acıya benzer bir ifade beliriyor. "Güzel. Hayatta kalabileceğimi sanmıyorum. Muhtemelen kendimi öldürürdüm."

Kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor. Sözleri aynı nefeste hem tatlı hem de tedirgin edici. "Böyle söyleme Ryan," diyorum usulca. "Sen kendini öldürmezsin."

"Yapardım," diyor kararlı bir şekilde, gözleri benimkilere dikilmiş.

"Neden?" İnanamayarak sordum.

"Beni senin kadar mutlu eden birini asla bulamayacağım," diyor usulca. "Asla senin kadar mükemmel birini bulamayacağım."

Eriyorum. Daha önce yediğim lanet dondurma gibi. "Erimiyorum. Sen benim için mükemmelsin."

Güzel gülümsemesini sergileyerek gülümsüyor. "Öyle mi?"

Dudağımı ısırıyorum ve başımı sallıyorum. Elim tutuyor ve şortunu zorlayan sert aletin üzerinde gezdiriyor.

"Neden bana senin için ne kadar mükemmel olduğumu göstermiyorsun?"

Ben de öyle yapıyorum. Geldikten sadece bir dakika sonra uykuya dalıyor. Geçirdiğim o garip günden sonra kendimi kaldıracak enerjim bile yoktu.

BU BİR PAZAR VE Ryan'la benim hiçbir planımız yok. Yüzümde bir gülümsemeyle uyanıyorum, bütün gün erkek arkadaşım ile tembellik yapacağım için heyecanlıyım. Bu eve taşınmama sadece birkaç ay önce izin verdi ve şu ana kadar sadece dinlenebileceğimiz bir gün bile geçiremedik.

Vücudumu esnetiyorum, tüm ağrı ve sızılarımın gerilmesinin tadını çıkarıyorum. Ryan'ın yatağı tam bir cennet, sertlik ve bulutların üzerinde yatmanın mükemmel bir karışımı. Buraya taşınana kadar vücudum sert zeminler ve pütürlü yataklardan başka bir şeyin üzerinde yatmamıştı. İnanılmaz derecede ağırlı uyanmayı bırakmam aslında bir ayımı almıştı - vücudum bu kadar lüks bir şeye alışkın değildi. Şimdi kendimi yataktan zor kaldırıyorum.

Ryan'ın yanımdaki yeri boş. Yerini okşayınca serin olduğunu görüyorum. Bir süredir ayaktaydı. Elim bütün gece işgal ettiği yerde dolaşırken yüzümdeki gülümseme yavaşça kayboluyor. Eskiden hafta sonları birlikte uyanır ve kalkıp sorumluluklarımızı yerine getirmeden önce

yatağımıza sokulurduk. En son sabahları yanımda kalmasının üzerinden birkaç ay geçti.

Ryan son zamanlarda garip davranıyor. Agresif, güvensiz, mesafeli ve düpedüz kaba. Ryan her zaman biraz sinirli olsa da, ilişkimizde daha önce hiç bu kadar kargaşaya neden olmamıştı. Yakın zamana kadar bana özel olduğumu, sevdiğimi ve değer verildiğimi hissettirmek için her zaman elinden geleni yapardı.

Tutkulu bir seksle biten harika randevulara dair pek çok anı. Bazen hiçbir neden yokken birlikte güldüğümüz anlar. Üzerime titrer, bana en şirin yollarla aşkını ilan eder ve beni her zaman duygusal hediyelerle şaşırtırdı. Bu anılar ne zaman çok daha karanlık olanlarla karışmaya başladı bilmiyorum. Duygular ve sevgi hiçbir yerde görünmüyor. Sabahları kahve içtiğimden emin olmak, en sevdiğim suyu stokta tutmak veya işten sonra eve çiçeklerle gelmek gibi eskiden benim için yaptığı tüm küçük şeyler kayboldu. Artık sadece Ryan telefonumu karıştırmak istiyor, çok fazla makyaj yaptığım ya da açık kıyafetler giydiğim için bana fahişe diyor ve artık ellerini neredeyse şiddet içerecek şekilde üzerime koyuyor.

İşi son zamanlarda onu strese sokuyor, belki de bu yüzden. Hâlâ babasınıninkine bağlı olmayan bir isim yapmaya çalışıyor. Anlayışlı olabilirim ve bu küçük şeylerin gitmesine izin verebilirim, zaten ondan istediğim şeyler değil. Ryan ve ben mutlu olduğumuz sürece, önemli olan tek şey bu.

Zıplayarak kalkıyorum, ellerimi hızla saçlarımda gezdiriyorum. Kahvaltıdan sonra dişlerimi fırçalayacağım. Gerçi henüz pişen bir şeyin kokusunu alamıyorum.

Oturma odasına indiğimde Ryan kanepede gömleksiz uzanmış, dizüstü bilgisayarı kucağında ve okuma gözlükleri burnunun üzerinde duruyor. O kadar seksi görünüyor ki, kemiklerinin üzerine atlamak istiyorum. Bilby kanepenin arkasındaki her zamanki yerinde uzanmış, yüksek sesle uyukluyor.

Onu birkaç ay önce barınaktan kurtardım ve o zamandan beri benim küçük gölgem oldu. Ryan ona pek ilgi göstermiyor ve sık sık her yerdeki kedi tüyleriyle alay ediyor, ama bunun dışında çok fazla şikayet etmiyor. Ryan taşınırken benden işimi bırakmamı istemişti, bu yüzden o çalışırken ben evde yalnız kalıyordum. Bir arkadaşına sahip olmak yalnızlığımın çoğunu hafifletti.

"Günaydın," diye cıvıldıyorum.

Bana bir bakış atıyor ama bir şey söylemiyor.

Son basamakta duraklıyorum. *Uh. Tamam o zaman.*

"Kahvaltı ister misin?" Ben sorarım.

"Ne için beklediğimi sanıyorsun?" diye soruyor soğuk bir şekilde,

ekranından başını kaldırmadan. Gülümsemem düşüyor ve tüm mutluluğum yavaşça sönüyor.

"Siktir!" diye bağıyor beklenmedik bir şekilde, dizüstü bilgisayarını öfkeyle kanepeye çarpıyor. Ani patlamayla yerimden sıçıyorum, elim göğüs kafesimden fırlamasını engellemek istercesine göğsüme gidiyor.

"Sorun ne?" Nefes nefese soruyorum, kalp atışlarımı tekrar normal bir tempoya sokmaya çalışıyorum.

"Lanet olası internet yine gitti," diye mırıldanarak yönlendiricinin bulunduğu ofisine doğru fırladı. Şaşkın bir şekilde orada durup kaybolduğu yere bakıyorum. Son birkaç aydır kablolu yayın şirketimizle bu konuda kavga ediyordu ama daha önce hiç bu kadar sinirlenmemişti. Birkaç saniye içinde hışımla geri geldi, kanepeye oturdu ve yine dizüstü bilgisayarında çalışmaya başladı.

"Başka bir sorun var mı?" Tereddütle sordum. Bir bakış daha, bu sefer kızgınlıkla dolu.

"Hayır."

Şimdilik boş vermeye karar vererek hemen kahvaltı hazırlamaya başladım. Fransız tost, pastırma ve yumurta. Belki de sadece açtır ve bu yüzden böyle davranıyordur. Ben de bazen acıkmıyormuşum gibi davranmak ikiyüzlülük olurdu. Yemek bittiğinde tabağını dolduruyorum ve hatta yumurtalı ekmeğinin üzerine birkaç taze çilek ve krema ekliyorum.

Tabağı aldı ve içine daldı. Tam bir sessizlik içinde. Bir teşekkür bile etmedi.

Sen.

Tabii ki hayır.

Yavaşça yanına oturdum ve yemeğimi yedim. Yanlış bir şey mi yaptım? I

onu daha fazla kızdırmak istemiyorum. Ona bakıyorum, yemeğe bir tepki verip vermeyeceğini görmek için yüzünü izliyorum. Ona iyi bir kahvaltı hazırlamazsam işler daha da kötüye gidecek.

"Beğendin mi?" Endişeyle soruyorum. Ağzının kenarındaki bir topak kremayı yalayarak bana bakıyor.

"Yiyorum, değil mi?"

Kaşlarımı çatıyorum. Bu gerçekten bir cevap değil.

Tam olarak anlayamıyorum ama etrafında bir duvar var. Sanki konuşursam patlayacakmış gibi. Ağzımı kapalı tutuyorum. Kahvaltıda, öğle yemeğinde ve hatta akşam yemeğinde bile kapalı tutuyorum. Tek eğlence kaynağım Mary ve Ava gelene kadar Bilby ile oynamak.

Ryan'ın her pazar gelmesi için tuttuğu ev temizleyicileri. Çoğu gün yardım etmekte ısrar ediyorum. Ben yetişkin bir kadını ve kendi arkamı toplamaya muktedirim, bu yüzden kızların arkamızı toplamasına izin vermek bana hep garip geliyor.

Mary, tuzlu ve biberli saçları, gözlerinin ve ağzının etrafındaki kırışıklıklar ve hafif bir sırt kamburuyla yaşlı bir kadın. Büyükannesi temizlik şirketlerini sıfırdan kurmuş ve Mary şimdi 60'lı yaşlarında, işi devam ettiriyor. Çok sert bir kadın ama sadece Ava ve benim için koruduğu bir nezaketi var. Mary'nin torunu Ava da ailenin izinden gidiyor. Henüz on altı yaşında, simsiyah saçları, iri geyik gözleri ve utangaç bir gülümsemesi var. İkisi de Ryan ve bana karşı her zaman çok iyi davrandılar. Mary yardım etmemden nefret etse de, Ava ben etraftayken temizliğe daha iyi odaklandığı için her zaman kabul ediyor.

Mary ve Ava gittikten sonra bile Ryan bütün gün boyunca benimle konuşmuyor ve ben sinirleniyorum. Telefonda birkaç kişiyle konuşuyor ve onlarla birlikte şamatalı bir şekilde gülüyor. Ellerini şiddetle sallıyor, bir büyücü tarafından uyandırılan bir cesetten daha hareketli.

Neden benimle bu şekilde konuşmuyor? Telefonu kapattığı anda, buz gibi havası geri dönüyor ve tüm evi enerjisiyle kaplıyor. Normalde dar görüşlü biri değilimdir ama onun olumsuz hislerini kovmak için evin etrafında adaçayı yakmanın eşiğindeyim.

Birkaç kez neden benimle konuşmadığını sormaya çalıştım. "Sen de konuşmuyorsun" derken yüzüme bile bakmadı.

Evet, çünkü bana soğuk davranıyorsun, sık kafalı.

Söyleyecek başka bir şeyi yoktu ve eğer zorlarsam, kalkıp evin başka bir odasına gidiyordu. Bilby bile bugünkü yalnızlığımı çare olamadı. Nasıl olur da iki insan aynı evde birlikte yaşarken ben yalnızmışım gibi hissediyorum? Denemekten vazgeçtim ve geceleri sessizce öfkeleniyorum.

Dün gece gayet iyi yattık. Kanepeden kalktım ve bana uykulu tatlı bir gülümseme verdi. Yatmasına yardım ettim ve beni ne kadar çok sevdiğini mırıldandı. Bütün gece, benden önce uyandığı sabahın erken saatlerine kadar bana sarıldı.

Ve şimdi de bu. Biz iyiydik. İyiydik amına koyayım. Ne oldu peki?

İzlemek isteyip istemediğini sormadan bir film koyuyorum. İzleyip izlememesi umurumda bile değil. Kanepeye yerleğiyorum, yumuğak bir battaniyeye sarılırken tereyağı siyah deri beni rahatlatıyor. Oturma odası geniş, üç büyük kanep alanı dolduruyor, büyük bir düz ekran televizyon ve altında Ryan'ın oyun konsolları ve duvarlar boyunca ustalıkla yerleştirilmiş dekor ve aile resimleri var. Ryan'ın zevki daha modern ve steril, siyah, gri ve beyazın birçok tonu var. Çok güzel bir ev,

Ama kesinlikle Julie ve Matt'in evinin sahip olduğu ev gibi, yaşanmışlık hissinden yoksun.

Ryan dizüstü bilgisayarını kapatıp şakacı bir şekilde kalçamı dürttüğünde filmin yarısındayım. Bu hareket beni sinirlendiriyor ama aynı zamanda içime o umutsuz duyguyu yeniden yerleştirmezse yalan söylemiş olurum. Umut. Umut umutsuzdur.

"Gel bana sarıl," diye mızızlanıyor iyi huylu bir şekilde. Bana yavru köpek gözleriyle bakacak cesareti bile var.

Pardon, ne dedin? Ona şok ve öfke karışımı bir duyguyla baktım. Bu ne cüret.

"Oh, *şimdi de* benimle konuşmak mı istiyorsun?" Küstahça.

Alay ediyor ve sanki mantıksız olan benmişim gibi başını sallıyor. Sanki *ben* deliymişim ve onun neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi.

"İyi, o zaman yapma. Sadece sarılmak istedim." O soğuk, sert ses geri geldi, ama bu sefer tavrıma inanamıyormuş gibi bana bakıyor. Eğilip kollarını kavuşturuyor, duvar bir kez daha dikiliyor. Bana gösterdiği o küçük ilgi de yok oldu ve şimdi kendimi yine yalnız hissediyorum.

Üzüntü beni vuruyor. Bütün gün beni görmezden geldi ve sonunda bana ilgi gösteriyor ve ben bunu geri çeviriyorum.

"Bütün gün beni neden görmezden geldiğini söyle," diyorum, sessizliğe geri dönmek istemeyerek. Bana garip bir bakış atıyor, sanki az önce ona meme uçlarını benim için yeşile boyayıp boyamayacağını sormuşum gibi.

"Sen de konuşmuyordun, River. Bunu hep yapıyorsun. Sadece rahat bir sessizlik içinde oturup dinlenirken her şeyi büyük bir mesele haline getiriyorsun. Neden durduk yere benimle kavgaya çalışıyorsun?"

Dudağım titriyor. Yaptığım şey bu muydu? Bunca zamandır beni görmezden geldiğini sanıyordum, oysa aslında sadece rahat bir sessizlik içinde arkadaşlığımın tadını çıkarıyordu. Kendimi çok aptal hissediyorum.

"Sarılmak istiyor musun, istemiyor musun?" diye tersliyor. Bana son bir kemik atıyor ve ben de açlıktan ölmek üzere olan bir köpek gibi onu kapıyorum. Utanç içinde kucağına sürünüyorum. Genişçe gülümsüyor ve kollarını etrafımda dolaştırarak rahat bir pozisyona geçiyor, böylece ikimiz de filmi izleyebiliyoruz.

Arada bir başımın yan tarafını öpüyor ve parmak uçlarını tenimde gezdiriyor. Bir önceki gece nasıl yattıysak öyle yatıyoruz. Yüzünde bir gülümseme var ve ben uyanık kalıp günü mahvettiğim için kendimi azarlarken o bütün gece bana sarılıyor.

Bir dahaki sefere daha iyisini yaparım.

SHALLOW HILL bu eyalette bir kara deliktir. Normalde içeri giren bir şey asla geri çıkmaz. Ben çok az istisnadan biriydim. Bazı günler, bunu nasıl başardığımı hala bilmiyorum. O günlerde, masum ruhların öldüğü bu ıssız yerde sıkışıp kalmışım gibi hissediyorum.

Doğduğum nehrin kıyısında yürüyorum. Nehir bile ölü. Bulanık, durgun ve hayattan yoksun. Ve açıkçası, leş gibi kokuyor. Bu nehirden nasıl hastalık kapmadığımı aklım almıyor.

Yıkık dökük evler diğer tarafımda sıralanıyor. Sağlam olmayan pencereler parçalanan, çürüyen ahşaplarla kaplanmış. Evlerin çoğunun dış cephe panelleri eksik ve altlarındaki ahşap iskeletleri ortaya çıkarıyor. Ve her eve girip çıkan kırık dökük kadın ve erkek trafiği var. Bazıları oraya ait, çoğu değil.

Uzaktan belli belirsiz çığlıklar duyuluyor. Barbie'nin evine varana kadar yürümeye devam ediyorum. Evi eskiden beyazdı, ama şimdi kırık paneller ve pasla hastalıklı bir gri renkte. Ben yaklaştıkça çığlıklar daha da yükseliyor ve Barbie'nin bir bağımlıyla kavga ettiği anlaşılıyor. Büyük olasılıkla onları bayılana kadar becerdikten sonra tüm uyuşturucularını içip enjekte ettiği için.

Yavaşça arka kapıya doğru yürüyorum. Paslı ve açtığında gıcırıyor. Barbie ve yağlı, sıska bir adam beliriyor, ikisi de birbirlerinin yüzüne tükürecek kadar çığlık atıyorlar. Sararmış, çatlamış muşamba döşemeli, küflenmiş bir buzdolabı ve sigara izmaritleri, boş içki şişeleri ve kullanılmış iğnelerle dolu bir mutfak masası olan mutfakta duruyorlar.

Bu çöplükte sıkışıp kaldığım on sekiz yıl boyunca her gün aynı şekilde görünüyordu.

"Seni lanet orospu! Onlar *benimdi*!" diye bağıyor adam ve Barbie'nin suratına ters bir yumruk indiriyor. Ben irkilmedim bile. Şok içinde yanağını tuttu-

Neden şok olduğunu anlayamıyorum ve sonra geri çekilip adamın burnuna vuruyor.

Çıtırıtı, adam kanlı burnunu tutarak ulumaya başlamadan bir saniye önce gelir.

"Burnumu kırdın!" Bariz olanı göstermenin yolu.

"Bunu hak ettin, seni lanet olası pislik!"

"Gidin," diyorum alçak sesle. İkisi de donup kalıyor ve bana doğru dönüyorlar. İkisi de burada olduğumu fark etmemişti bile. İkisini de öldürmek çok kolay olurdu. Kimse bunu kimin yaptığını bulacak kadar onları önemsemezdi.

Adamın boncuk gibi gözleri öfke ve sapkınlıkla beni inceliyor, eli hâlâ burnunu tutuyor.

"Sen de kimsin lan?" diye soruyor, sesi artık genizden geliyor ve kanla dolmuş.

"Bu evin sahibi. Şimdi siktir git."

Oflayıp pufluyor ve ön kapıdan hışımınla çıkmak için dönüyor, tüm bu süre boyunca nefesinin altında küfürler ve intikam sözleri mırıldanıyor.

Barbie bana dönüyor ve sarı bir gülümseme veriyor. "Teşekkürler bebeğim."

Gerçekten de nereden geldiğime dair dünyanın yedi harikasından biri olmalı... *bu*. Barbie gençlik yıllarında çok güzeldi ama bunu ona bakarak anlayamazdınız. Bunu ancak Barbie ve Billy'nin yirmili yaşlarında çekilmiş eski bir fotoğrafını bulduğumda anladım, tam da Barbie'nin uyuşturucu bağımlısı olmaya başladığı zamanlarda. Ben onun eski halinin bir kopyasıyım. Uzun, kıvrırcık siyah saçlar, altın gözler ve geniş bir gülümseme. Şimdi ise saçları omuzlarına ancak düşüyor, yağlı teller ince ve dağınık. Cildi çürükler ve kırıksıklıklarla dolu ve ucuz deri gibi çatlamış. Kadınlarla ve erkeklerle sürekli itişip kakıştığı için biraz kas kütlesi kalmış olsa da bir ray kadar zayıf.

Sanırım Barbie hakkında söyleyebileceğim tek şey *bu*. Billy dışında *kimsenin* bokunu yemez. Şu anda kırık burnuna bakan adam bunu doğrulayabilir.

"Bunu senin için yapmadım," diye kestirip atıyorum. Sahte gülümsemesi siliniyor ve gerçek yüzü ortaya çıkıyor.

"Kaltak," diye mırıldanıyor. Daha önce duymadığım bir şey değil. "Neden buradasın ki?"

"Nedenini çok iyi biliyorsun, Barbie. Kirayı almaya geldim."

Omuzları gergin. Söylemesine gerek yok, zaten biliyorum. Parası yok. Hepsini içmiş, enjekte etmiş ya da burnuna çekmiş. Muhtemelen

onu da içti.

"Bu sefer ne çaldın?" Burnu kırık adamı kastederek rahatça soruyorum.

Hırılıyor, irileşmiş gözleri öfkeyle parlıyor, "Ben hiçbir şey çalmadım! Bu bok için onu güzelce ve sertçe becerdim. Bunu hak ettim ve *benimdi*."

İçimi çekiyorum ve burnumun kenarını sıkıyorum. "Eğer vücudunu satacaksan, en azından karşılığında para al. Yoksa nasıl yemek yiyecek ve kira ödeyeceksin?" Tuğla bir duvarla konuşmak gibiydi. Kelimelerin ağzımdan neden çıktığından bile emin değilim. Zaten onun uyuşturucu bağımlısı beynine asla giremeyecekler.

Sandalyeye oturur ve bir sigara yakar, cevap verme zahmetine girmez. Tipik. Bana borcu olduğu gerçeğini kabul etmektense hiçbir şey söylememişim gibi davranmayı tercih ediyor.

"Bu evin sahibi benim. Seni istediğim zaman tahliye edebilirim. Tek yapmam gereken adliyeye gidip sana kağıtları tebliğ etmek ve en fazla bir ay içinde kıcını dışarı çıkarmak," diye tehdit ederek karşısındaki sandalyeye oturdum.

Elimden geldiğince hiçbir yüzeye dokunmamaya özen gösteriyorum. Ne tür hastalıklar kapabileceğimi bilmiyorum. Öyle bir şey olursa Ryan beni öldürür.

"Zengin bir adamla çıktığın için istediğin her şeyin yanına kâr kalacağını sanıyorsun," diye tükürüyor, buğulu gözleri yarıklara dönüşüyor. "Shallow Hill senin iliklerine işlemiş, küçük kız. Asla benden daha iyi olamayacaksın, o yüzden öyle davranmayı bırak."

"Sesin sert geliyor, Barbie," diyorum sıkıntıyla. "Bu evin bana ait olduğu ve senin bana kira borcun olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

Ben üniversite birinci sınıftayken bu ev haczedildi. O zamana kadar, on altı yaşımdan beri kıcımı yırtmış, bir sonraki kasabada fast food'da çalışmış ve on sekiz yaşına geldiğimde bir çağrı merkezinde yarı zamanlı olarak çalışmıştım. Her kuruşumu biriktirdim, bir kredi kartı aldım ve kredimi aşağıdan yukarıya doğru inşa ettim. Ev haczedildiğinde bankadan çok ucuz bir fiyata satın aldım. Neredeyse aşağılayıcıydı. O para deliğe gitti. Açıkçası yeniden satarak asla kâr edemeyeceğim -kimse Shallow Hill'de yaşamak istemez- ama buna değdi. Annemi parmağımın altında tutmak her şeye değer. Lanet olsun. Penny.

Sigarayı çekerken elleri titriyor.

"Billy'ye söyleyeceğim," diye tehdit ediyor bir duman bulutunun etrafında. Kaşımı kaldırıyorum. Kirayı her geciktirdiğinde bunu söylüyor. Ki bu her ay oluyor, aklınızda bulunsun.

"Billy'nin umurunda değilsin, Barbie."

"Taşakları içimdeyken öyle yapıyor," diye tersliyor. Onun toyluğuna gözlerimi deviriyorum. Billy kimseyi umursamıyor, taşaklarına kadar içlerindeyken bile.

Barbie ve ben, Billy birine kızdığına neler olduğunu ilk elden gördük. Ayrıca onlardan sıkıldığında neler olduğunu da gördük. Aynı derecede korkutucu ihtimaller. Elimizden gelse ikimiz de onu aramayız.

"Size duymak istediğiniz her şeyi söyleyecek ve geldiği anda sizi çoktan unutmış olacak."

Bir el öfkeyle masaya vuruyor. Orada neyi başarmaya çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yok. Beni korkutmak mı? Başından beri ondan hiç korkmadım. Müşterileri her zaman onun yapabileceğinden çok daha kötüsünü yaparken değil.

Billy her zaman en kötüsüydü ve etrafta en sık takılan kişiydi. Annemi uyuşturucuyla uyutuyor, annem de karşılığında ona bilgi ve kötü seks veriyordu.

O bir uyuşturucu baronu ve çılgın bağlantıları var. Ve Barbie herkesi beceriyor. Erkekleri ve kadınları. Bununla birlikte kasabadaki herkesin pisliği ortaya çıkar. Barbie ilmiği taşaklarına doluyor ve Billy onları ipe çekiyor. Tüm bu boktan kasabanın sahibi.

Bunu ona asla itiraf etmeyeceğim ama Billy beni ölümüne korkutuyor. Herhangi birinin iz bırakmadan ortadan kaybolmasını sağlayabilir. Barbie bunu içten içe biliyor, ama sanırım kızını Şeytan'a teslim etmek istemeyen küçük bir parçası var. Ayrıca, Billy beni her zaman daha çok sevdi ve Barbie de bunu biliyor.

En azından önümüzdeki üç yaşamıma yetecek kadar hasara neden oldu. Masumiyetimi ve tüm çocukluğumu aldı. İkisinin de yeri doldurulamaz. İkisini de asla geri alamayacağım.

"Parayı gelecek haftaya kadar istiyorum. Daha sert sikiş, eminim başarabilirsin."

Kapıdan çıkıp gidiyorum, çılgınlıkları ve küfürleri ben gittikten sonra da peşimi bırakmıyor.

Dört

M A K O

"Cesedin çürümesine bakılırsa ölüm zamanı iki günden biraz fazla. Kan sıçramalarına bakılırsa, yaklaşık üç metre uzaktan vurulmuş." Kriminalist Redd, cesedin birkaç fotoğrafını daha çekerken gözlem yapıyor.

Kafasında küçük bir delik var. .22 kalibrelik bir silahın giriş yarasına benziyor. Çıplak göğsüne "Hayalet" kelimesi kazınmış.

"Oymalar bir av bıçağı kıvamında. Desenlerden bunu yapan kişinin zaman ayırdığını anlayabiliyorsunuz. Özensiz ya da aceleye getirilmiş gibi görünmüyor," diye devam ediyor Redd.

"Göğsüne kazındığında hayatta mıydı?" Tırtıklı harfleri yakından inceleyerek soruyorum. Kan çoktan kurumuş ve göğsünde kabuk bağlamış.

"Evet," diyor Redd. "Çok canlı. Boğuşma izleri var ama bu tür bir işkenceyle tutarlı değil - çok ince. Onu tutan en az iki kişi olduğunu varsayıyorum. Tek başına hareket etmesine imkan yok."

Başımı sallıyorum, önümdeki manzara oldukça ürkütücü. Kariyerim boyunca pek çok şey gördüm, Hayalet Katil gördüklerimin en iğrenci değil. Sadece en zekisi.

Ortağım Amar yanımda duruyor, elleri cebinde kurbanı inceliyor.

"Hayalet Katil yine saldırıyor," diye mırıldanıyor kendi kendine.

Greg "Froggy" Barber. Beethoven'ın son senfonisinden daha uzun bir uyuşturucu sabıka kaydı var ve on üç yaşından beri hapse girip çıkıyor. Varoşlarda, beleşçi bir anne ve kayıp bir babayla büyümüş. Uyuşturucu satmak muhtemelen hayatta kalmasının tek yoluydu.

Annesi kayıp olduğunu bile bildirmemiş.

"Ve her zamanki gibi DNA ile kaplı," diye iç geçiriyor Redd, hayal kırıklığıyla başını sallayarak.

Genellikle suç mahallinde DNA bulunması bir şanstır. Ama bu durumda, hiçbir anlamı yok. Hayalet Katil tarafından öldürüldüğünü tespit ettiğimiz her kurbanın DNA'sı rastgele kişilere ait. Çoğunlukla seks işçileri, ancak yıllardır hapiste olan katillerin ve tecavüzcülerin DNA'larına rastladık ve bu suçları kurbanlarla hiçbir ilişkisi olmayan kişilere yükledik.

Nasıl yaptığına dair hiçbir fikrim yok.

İçeride bir yerlerde bir bağlantısı olmalı. Sorun şu ki, mahkûmlar ülke çapında rastgele hapishanelerde ve aralarında belirgin bir bağlantı yok. Hayalet Katil her kimse, çok güçlü.

"Karakola geri dönelim, bakalım kurbanla bir bağlantı bulabilecek miyiz?" diyorum ortağıma, bu heriften bıkmış bir halde. Yaklaşık bir yıldır onun peşindeyim ve bu hayatımın en uzun üç yüz altmış beş günü oldu.

Amar başını sallar, asla gerekenden fazlasını konuşmaz. Onu çok iyi bir ortak yapan da bu. O benim göremediğim şeyleri görüyor, ben ise yapbozun tüm parçalarını bir araya getirmekte üstüme yok.

Ona bakıyorum ve Greg'in cesedine nasıl üzüntüyle baktığını fark ediyorum. Bu çocuğun önünde koca bir gelecek vardı, kurtuluşla dolu olmasını umduğum bir gelecek. Belki Greg sonunda ışığı görür ve kendini bu kötü durumdan kurtarmak için çalışırdı. İşin kötü tarafı bunu asla bilemeyecek olmamız. Zavallı çocuk hasta bir birey yüzünden korkunç bir ölüm yaşadı.

Amar nazik bir ruh, muhtemelen fazla nazik. On yaşındayken Hindistan'dan Amerika'ya göç etmiş. Babası derisinin rengi yüzünden bir marketten çıkarken öldürüldüğünde sert bir karşılama yaşamış. Amar'ın, hayatları zamanından önce sona eren tüm masum ruhlar için adalet arama ihtiyacını doğuran şey budur.

Tam arabama binerken telefonum
çalıyor. "Selam baba," diye
selamlıyorum.

"Öğle yemeği sipariş ettim. Aşağı gel, bir mola ver. Amar'ı da getir," diyor. Babamın insanları çocukları gibi benimsemek gibi bir huyu var, kardeşimi çok üzüyor. Amar'a oğlu gibi davranıyor ve bu Ryan'ı fena halde kızdırıyor.

Bir baş ağrısı kafatasıma vurmaya başlarken elimi kabaca saçlarımın arasından geçiriyorum. Oldukça açım. Dürüst olmak gerekirse en son ne zaman yemek yediğimden bile emin değilim. Varlığımın Ryan'ın tüm gününü mahvetmesi de cabası ve bu bilgiden zevk almadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

River'ın düşünceleri bu düşünceyle birlikte süzölüp geliyor ve tatmini mahvediyor. Ryan kötü bir gün geçirdiğinde, herkes bunun acısını çeker. Özellikle de kız arkadaşları. Bir an için Ryan "a ondan bahsetmeyi düğünüyorum, ama aklıma gelir gelmez bu fikri tekmeleyerek kovuyorum. Onu kızdırmak için onu yem olarak kullanmayacağım.

Sonuçlarına katlanacak kişi o olacaksa olmaz.

"Tamam," diye kabul ediyorum. "On beş dakika içinde orada ol."

"RYAN NEREDE?" BMT sandviçimden bir ısırık alırken kayıtsızca soruyorum.

"Son bir saattir ofisine kapandı," diye cevaplıyor babam, Omuzlarını silkiyor. Endişeli görünmüyor. Tipik bir avukat hayatı sanırım. Babamın özellikle acımasız bir davayla uğraşırken kendini ofisine kilitlemesine yabancı değilim. O günlerde gözlerindeki ışık hep sönüktü ama bir şekilde Ryan ve benim için gülümsemeyi başarırdı. Gırtlığına kadar strese batmışken bile bizimle dışarıda top oynamaya ya da bisiklete binmeyi öğretmeye zaman ayırırdı.

Tanıdığım en dirençli insan.

"Ee, Amar, Clara nasıl?" Babam soruyor, parlak mavi gözleri ıslıl ıslıl ve bok gibi. Aşk her zaman çok sevmiştir. Ruh eşinizle otuz yılı aşkın bir süredir mutlu bir evliliğiniz varsa, olmamak zor.

Clara, Amar'ın karısı. On beş yıldır evliler ve ailem dışında birbirleri için daha mükemmel bir çift görmedim. Amar'ın sessiz ve sakın olduğu yerde, Clara gürültülü ve neşeli. Bana aradığım kişiyi ya da bugünlerde çocuklar ne diyorsa *onu* bulma konusunda gerçek bir umut veriyorlar.

İlişkiler söz konusu olduğunda hayatımda pek çok iyi rol modelim oldu. Ryan'ın nasıl bu kadar bıkkın olduğundan emin değilim.

Amar babama cevap verirken sandviçimden son bir ısırık alıyorum. Amar'ın gözlerinin parlamadığını gördüğüm tek an bu.

"Hemen döneceğim," diye mırıldandım. İkisi de beni dikkate almıyor.

Doğruca Ryan'ın ofisine gidiyorum. Kendimi şimdiden bir tür yüzleşmeye hazırlıyorum. Neden onun etrafında dolaşmaya zahmet ettiğimi bile bilmiyorum. Ryan bana boktan başka bir şeymişim gibi davranma yeteneğine sahip değil ve bu her zaman benim onu kışkırtmamla ve onun da beni kovmasıyla sonuçlanıyor.

Ryan'a yakınlaşmaya çalışmadım değil, sadece bunu imkânsız hale getirdi. O pislik çocukluğumuz boyunca bana eziyet etmekten başka bir şey yapmadı. Ryan'ın saçmalıklarına boyun eğdiğimden değil, ama hiçbir dayak Ryan'ın benden daha az nefret etmesini sağlamadı. Düşmanlığı yıllar geçtikçe daha da arttı ve bunu onarmaya çalışacak kadar onu umursamıyorum. Bunu yıllar önce bir kez denedim ve bir daha asla aynı hatayı yapmayacağım.

Kendimi bildim bileli herifin omzunda bir çip vardı. Ben daha büyük ve yaşlıyım ama Ryan bunu hiç umursamadı. O lanet bir chihuahua gibi, büyük bir havlaması varmış gibi davranan ve kendisinden büyük herkese efendilik taslamaya çalışan küçük bir pislik. Ryan'ın hayatının çoğunda da işe yaradı.

Sadece benimle değil. Benimle asla.

Ryan'ın ofisinin önü tamamen pencere, sadece şu anda panjurları kapalı. Bir an için kapısının önünde durup, bir pislik gibi içeri dalmalı mıyım yoksa kapıyı mı çalmalıyım diye düşünüyorum. Her iki durumda da beni beklemiyor olacak. Babamla öğle yemeği yerken Ryan'ı ziyaret ettiğim çok nadirdir.

Bu da Ryan'ın bu saatlerde panjurlarını kapatmaya başlamasına yetecek kadar sık oluyor. Pislik herif.

Göz ucuyla, panjurlardan birinin pervaza takıldığını ve ofisine bakmak için küçük bir pencere açtığını fark ediyorum. Yaklaşıyorum, iyi bir aç yabalayana kadar sağa sola sallanıyorum. Onu gözetlemeyeceğimi hiç söylemedim. Sonuçta ben lanet olası bir dedektifim. Meraklı olmak iş tanımımda var ve benim pislik kardeşim her gün bunu gerektirecek kadar suç işliyor.

Sonunda iyi bir aç yakaladığımda boğazımdan neredeyse bir hırıltı kaçıyor. Masasına kartal gibi yayılmış sekreteri. Bacaklarının arasında, kiraz kırmızısı pençeleriyle sıkıca kavradığı kafası duruyor. Başını geriye atmış, ince gırtlaklı iniltiyle dalgalanırken adam onun amcığına saldırıyor.

Omurgam dikleşiyor ve mekâna saldırmaya niyetleniyorum.

Evde ona hak ettiğinden çok daha iyi davranan güzel bir kızı var ve yine de etrafta dolaşıyor. Şaşırdığımı söyleyemem. Eğer birisi

bir kıza bok gibi davranacak biri varsa o da Ryan'dır. Alison'a yıllarca pislik gibi davrandı, River'a da farklı davranması için bir sebep yok.

Alison'ın omzumda kaç kez ağladığını sayamıyorum, güneş gözlükleri kararmış gözlerini kapatıyor ve kolları morluklarla lekeleniyor. Tanrı aşkına, iki yıldır çıkmalarına *rağmen* ona klamidyaya bulaştırdı. Her seferinde onu aile içi şiddetten içeri tıkmak istedim ama Alison her seferinde suç duyurusunda bulunmayı reddetti. Çok korkuyordu. Onun için işi daha da ileri götürüp yine de suç duyurusunda bulunmak istiyordum ama yapmamam için yalvarıp yakardı. Henüz Ryan'ı terk etmeye hazır değildi ve eğer aile içi şiddetten suçlandığı ortaya çıkarsa, ikimiz de Ryan'ın onu ortadan kaldırmasından korkuyorduk. Kalıcı olarak. Bunu yapabilecek bağlantıları olan biri varsa, Ryan'ın o kişilerden biri olduğuna güveniyorum.

Pek çok kez Alison'ı en azından ondan ayrılmaya, daha iyi birini bulmaya teşvik ettim. Onu aldatmayacak ve istismar etmeyecek birini. Bir noktada, o daha iyi birinin ben olup olamayacağımı sormuştu. Ben de hayır demiştim. Tatlı bir kızdı ama ona karşı gerçek bir ilgi ve dostluktan başka bir şey hissetmiyordum.

Ancak ben müdahale ettikçe Ryan ona daha da kötü davranmaya başladı. Taciz daha da şiddetlendi ve morluklar kırık kemiklere dönüştü. Her zaman dilinin ucunda hazır bir bahane vardı, ancak bu saçmalığı sadece çok ilgili arkadaşlarıyla denedi. Sonunda, ona yardım edeceksem bunu onun yüzüne karşı yapamayacağımı öğrendim. Sonunda ondan kaçtığı gün, omuzlarımdan koca bir yükün kalktığını hissettim.

Ta ki River ortaya çıkana kadar. Şimdi her zamankinden daha ağır geliyor. "Mako!" Amar arkamdan seslendi. Arkamı döndüm, öfke hala boyalıydı.

yüzümde. Tam bir dakikadır penceresinin önünde durmuş, camdan pencereye bakıyor, bu siktiğimin puştuna öfkeleniyorum. Lanet bir deli gibi görüldüğümünden eminim ama umurumda değil.

"Uçmaya hazır mısın?" Amar arkamdan, durduğum yere doğru yürüyerek soruyor. Bana dikkatle bakıyor, sanki ben bir ayıymışım ve o da parçalamama iki saniye kalmış bir balıkmış gibi.

Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallıyorum.

Muhtemelen Amar'ın beni yakalaması en iyisiydi. Bir kez daha, Ryan'ın kurbanlarından birine daha yardım etmek için o tanıdık çekimi hissediyorum. Ama bu sefer, bu kişisel bir his ve nedenini anlamak bile istemiyorum.

Saatlerdir karakoldaydım, davayı inceliyordum. Bacağım son bir saattir zıplıyor, bu da huzursuzlanmaya başladığımın açık bir göstergesi. Ellerim milyonuncu kez saçlarımı karıştırıyor, bu dava yüzünden hayal kırıklığının ötesindeyim. Böyle devam edersem kırkımda kel olacağım.

Elde ettiğim her ipucu beni akla yatkın olmayan başka bir bağlantıya götürüyor. Bulmaca çözmek benim en iyi olduğum şeydir. Çocukken babam bana hep o binlerce parçalık yapbozlardan alır, onları ne kadar çabuk bir araya getirdiğime hayret ederdi. Zeka oyunları beni rahatlatırdı. Noktaları birleştirmek doğal geliyor. Ama bu olayda hiçbir şey birbirine bağlanmıyor.

Hayalet Katil beni boşa kürek çektiyor, türlü türlü çıkmaz sokaklara sürüklüyor. Benimle kasıtlı olarak dalga geçiyor, beni bir kukla gibi oynatıyor ve ben de tuzağa düşmeye devam eden bir aptalım.

Bu davaya farklı bir açıdan bakmalıyım. Benim için ortaya koyduğu ipuçlarını takip etmek yerine, örtbas etmeye çalıştığı ipuçlarını aramalıyım.

Ellerimi boynuma götürüp hafifçe masaj yapıyorum. Kadınlar doğru söylüyor. En kısa zamanda bir kaplıcadan randevu almalıyım. İnsanların 1.85 boyundaki bir adamın çamur banyosunda serinlemesinden korkması umurumda değil, buna *ihtiyacım var*.

Bilgisayar ekranımın köşesindeki saate bakıyorum ve saatin gece on biri geçmek üzere olduğunu fark ediyorum.

Hay sikeyim. Benim de uykuya ihtiyacım var. Ama beynimin kapanmayacağını şimdiden söyleyebilirim. Bütün gün beynimin bir yarısıyla Greg'in hayatını didik didik ettikten sonra olmaz, hele River diğer yarısına sahipken hiç olmaz.

Ona yardım etmek istiyorum. Etmeliyim, ama etmemeliyim.

Alison'dan farklı. Daha sert. Daha acımasız. Cehennem gibi inatçı. Ve bir köpek kadar sadık. Alison yardımımı istedi, River ise kesinlikle istemeyecek. Yemek sırasında sanki *onu* incitmişim gibi bana baktı. Ryan'ı koruyor ama eminim ne yaptığından haberi bile yok.

onu korumak için. Biri kardeşinden Ryan'ın benden nefret ettiği kadar nefret ediyorsa, herkes bunun için iyi bir nedeni olduğunu düşünür. Gerçekte ise ailemizin sevgi ve şefkatini ondan çaldığını düşünmesi dışında tek bir nedeni bile yok.

Hayatının büyük bir bölümünde öfke nöbeti geçirmiş şımarık bir pislik. Tanıdığım en sevgi dolu ve şefkatli iki insanın nasıl olup da sosyopat bir canavar yarattıkları beni hala şok ediyor.

Kendimi durduramadan parmaklarım River'in adını yazmaya başladı. Onunla tanıştıktan sonra çizgiyi biraz aştım ve geçmişini araştırdım. River McAllister, boktan Shallow Hill'de doğmuş ve büyümüş. Birkaç yıl önce Shallow Hill'de bir ev satın aldığı gerçeğinden başka pek bir şey yok. Bunu neden yaptığına dair hiçbir fikrim yok.

Araştırmamı orada durdurdum, kendimi on farklı türde ürkütücü hissettim. Ve işte yine buradayım, hiç işim olmadığı halde onun hayatına bakıyorum. Ama bir masum kızın daha o pisliğin elinde acı çekmesine seyirci kalamam. Kendimi iyi biri olarak görmüyorum ama canavar da değilim. Kızları taciz etmiyorum. Kızlara tecavüz etmiyorum. Onlara istemedikleri hiçbir şeyi yapmam. Rıza isteyin, ben de alayım. Bu temel ahlak kuralları.

Birkaç dakika araştırdıktan sonra üniversiteye devam ettiğini öğrendim. Haftada üç dersi var, bunlardan biri kampüsün güney tarafında. O bölge trafiğin az olduğu özel bir köşeye sıkışmış. Etrafta fazla meraklı göz olmadan biriyle sohbet etmek için mükemmel bir yer.

Hay sikeyim. Yumruğumu masama vuruyorum, kendime kızıyorum. Ryan'ın başka bir ilişkisine karışmak

-Tam bir felaketle sonuçlanır. Günün sonunda, hiçbir kızı Ryan'ı terk etmeye zorlayamam. Ryan'daki gerçeği görmeleri için onları zorlayamam. Bu kendilerinin yüzleşmesi gereken bir şey. Ama lanet olsun, eğer bir kızın aile içi şiddete maruz kalmasına seyirci kalacaksam, en azından ona yardım etmeye *çalışmayacağım*.

Üniversiteye gitmek şimdiye kadar aklıma gelen en kötü ve en iyi fikir olsa gerek. Yine de kafamı kaldırıp hangi sınıf olduğunu görüyorum.

Profesör Trumbling'in Psikoloji 101 dersi.

Komik, insanları okumakta iyi olduğunu söylüyordu, ama yine de tam karşısındaki şeytana karşı kör oldu.

S.ktiğimin takipçiliğine başvurdum. Sanırım takip etmenin de iş tanımında olduğunu söyleyebilirim ama River bir suçlu değil -bildiğim kadarıyla- ve bu bir gözetleme de değil. Bunu haklı çıkaracak bir şey yok. Siktir et, eğer onun inatçı kışını ışığı görmeye ikna edebilirsem bu daha büyük bir iyilik için. Ya da Ryan'ın içindeki karanlığı.

Öğleden sonra saat ikiyi biraz geçe, üzerinde siyah Chucks ayakkabıları ve kışını yasadışı olması gereken şekillerde saran paçalı kot pantolonuyla binadan çıkıyor. Göğsünde küçük düğmeleri olan beyaz gömleğinden bahsetmiyorum bile - tamamen açılmış düğmeler, göğüslerinin arasında asılı altın zinciri neredeyse yutacak olan geniş göğüs dekoltesini merak eden gözlerle alay ediyor.

Uzun, siyah saçları tüm ışığı emiyor, park yerinde yürürken bukleleri zıplıyor. River gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen çarpıcı bir güzelliğe sahip. Altın rengi gözleri ve bronzlaşmış teni ruhani, ama sadece yüz hatları değil, kendini tutuş şekli de öyle. Omurgası dik ve çenesi yukarıda yürüyor. Başını hafifçe aşağı eğerek konuşuyor, açılı kaşları ve uzun kirpiklerinin arasından size bakıyor, size değil de içinize bakıyormuş gibi hissettiriyor.

O çok güzel. Ve tamamen, tamamen, kesinlikle baştan çıkarıcı.

Lanet olsun. Elimi yüzümde gezdiriyorum, zaten bu gidişattan dolayı sinirliyim. Başımı sallıyorum, elimi saçlarımın arasından geçiriyorum ve kendimi toparlamaya çalışıyorum. İhtiyacım olan son şey ona asılmaya çalıştığımı düşünmesini sağlamak. Ona bu şekilde bakmamalıydım, onu bu şekilde düşünmemeliydim. Ama damarlarımı yağ gibi kaplayan kıskançlık dalgasını görmezden gelmek zor. Güzel bir kızın psikopat bir pislik tarafından kum torbasına dönüştürülmesi, ne büyük bir utanç.

Henüz beni göremiyor. Bir çam ağacının arkasına saklanıyorum, arabasına doğru yürürken kışının sallanışını izliyorum, ailemle tanıştığı zamanki tatlı tarçın kokusunu hatırlıyorum. Sanki peşinde ateşli biri varmış gibi yürüyor.

topuklu ama inatla kaçmayı reddediyor. Aceleci ve gergin ama kendinden emin, çenesi gururla yukarı kalkık.

Memleketi, attığı her adımın içine işlemiş. Uçucu ve tehlikeli bir ortamda büyüdüğünü gösteriyor, ancak her adımda geçmişini şimdiye kadar gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir intikamla yeniyor.

Köklerinden korkmaz, yine de kardeşim için bir gül ağacı gibi eğilir. Dikenleri ısırabilir, ama sonunda, ellerinin altında kolayca kırılacak zayıf bir omurga kalana kadar onları kesecek. Bir zamanlar onu canlı ve güzel yapan her şey solacak ve sonunda, ondan geriye hiçbir şey kalmadığında onu bir kenara atacak.

Ona doğru bir adım atıyorum ama sarı saçlı, kısa boylu bir kız River'a doğru yaklaşıp kolunu River'inkine dolayarak onu arabasından uzaklaştırınca kısa sürede duruyorum.

Kız River'a bir şeyler söylüyor ve River'ın kahkahalarla başını geriye atmasına neden oluyor. Göğsümde bir şey sıkışıyor ve acımasızca bükülüyor. Gerçekten adını koymak istemediğim bir şey. Kafamı toparlamam lazım.

Eğer kafayı yemişsem, onun gözüne girip Ryan'dan uzaklaşmasına yardım etmemin hiçbir yolu yok. Onu tamamen kırmadan önce. Onu öldürmek gibi bir şey yapmadan önce. Alison'ın öldüğünden emin olduğum günler oldu. Başka bir masum kızın daha kendini bu durumda bulmasına izin verirsem lanetleneceğim - öldürülmüş olma ihtimalinin bile olduğu bir yerde.

Hayatımın gidişatına bakılırsa neden kişisel koruma işine girmediğimi bilmiyorum.

Onu takip etmek tek çarem. Başka ne yapabilirim ki? *Mesaj mı atayım?* O psikopat büyük olasılıkla Bulut'una senkronize olmuş ve onun haberi olmadan her etkileşimini okuyor.

Ryan ona sadece mahremiyeti ve bağımsızlığı olduğu yanılmasını veriyor. Telefonunu ona bir ayrıcalık olarak vermeye ve ceza olarak elinden almaya başlarsa hiç şaşırmam - Alison'a da aynen böyle oldu.

Arka cebimdeki telefonum çalıyor. River ve arkadaşının gittikçe uzaklaşmasını izlerken dikkatim dağılmış bir şekilde telefonu çıkarıyorum. Bugün onu daha fazla takip etmemeye karar verdim. River'a yaklaşmak korkmuş bir köpeğe yaklaşmak gibi olacak. Isıracaktı ve gerçekten ısıracaktı.

çok zor. En iyisi onu başkalarının önünde bu duruma sokmamak. Daha doğrusu, *kendimi başkalarının* önünde bu duruma sokmamalıyım.

Telefonuma bakarken kalbim sıkışıyor. Sanki onu ben var etmişim gibi, Alison'ın adı telefonumda yanıp sönüyor.

Beni hiç aramıyor. En azından artık aramıyor. Ryan'la yollarının resmen ayrıldığı gün biz de yollarımızı ayırdık. Bu beni her ne kadar bir pislik yapsa da, kendimi sadece onu güvenli bir yere götürmekle sorumlu hissettim, onun için parçaları toplamakla değil.

"Mako," diye cevap veriyorum, sesimi profesyonel tutarak.

"Hey..." diye garip bir şekilde devam ediyor. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ama aslında biraz endişeliyim. Ryan'ın yeni kız arkadaşı River hakkında mı?" Adını bir soru olarak sordu, onunla daha önce tanışıp tanışmadığımdan emin değildi.

"Evet, onunla tanıştım," diyorum. Alison'ın aramasının ardındaki zamanlama ve neden kararlılığımı pekiştiriyor. Neredeyse kısmet gibi geliyor.

Alison duraksıyor ve sonra boğazını temizliyor. "Onunla konuşmayı denedim. O... o pek cana yakın bir insan değil." Bunun üzerine gülümsedim. Bana sorarsanız oldukça ezici bir ifade. Devam ediyor, "Ryan onu büyüğü altına almış ve ben sisin altından çıkmış olsam da, başka birini nasıl bulacağımı bilmiyorum."

River'ın kaçmasına yardım etmek isteyen tek kişinin ben olmadığımı bilmek güzel. Alison doğuştan nazık biri. Lise aşkı başka birine taşıdığına kıskançlık krizine girecek türden bir kız değil. Hayır, Alison'ın küçük bir parçasının artık o olmadığı için mutlu olduğuna eminim. Ancak bu, kapalı kapılar ardında ona neler olduğunun fazlasıyla farkındayken yeni kızın acı çekmesine izin vereceği anlamına gelmiyor.

Bekliyorum. Ne istediğini zaten biliyorum. Burnumu, muhtemelen burnumu sokmamam gereken bir şeyin ortasına soktuğumu çok az biliyor.

"Onunla konuşabilir misin, Mako? Belki onu oldukça acımasız bir işe bulaştığına ikna etmeye çalışabilirsin? O ilişkiden kurtulmamın tek sebebi sendin. Beni sen çıkardın. Beni sen kurtardın. Onu da kurtarmana ihtiyacım var."

İç çekiyorum. Böyle şeyler söylemesinden nefret ediyorum.

"Sen kendini kurtardın Alison, ben değil. Ben sadece sana bunu yapman için itici güç verdim. İlişkide olan sendin ve bu durumdan kurtulmayı başaran tek kişi de sendin. Hepsi senin sayende oldu."

Kız kendine verdiğinden daha sert. Alison çok şey yaşadı, bu yüzden övgüyü başkasına veremez. Bunu asla kabul etmeyeceğim.

Nefesinin altında hırlıyor. Ağzım yukarı kıvrılıyor, ses ondan sevimli geliyor. "Ne demek istediğimi anlıyorsun, Mako. Eğer yardım etmek için orada olmasaydın asla gidecek gücüm olmazdı. Bunu kendim yaptığımı biliyorum. Ama yine de sen benim basamak taşlarımdın."

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde dönüp arabama doğru yürümeye başladım. Ait olmadığım bir kampüste, herkesin beni görebileceği bir yerde oyalanıyorum. İhtiyacım olan son şey birinin beni tanınması. Ryan mezun olmuş olabilir ama burada izini bıraktı. Ve birçok insan kim olduğumu ve benim hakkımda ne hissettiğini biliyor. Aynı insanlar aynı zamanda çok da sadık köpekler.

"Ona yardım etmeyi planlıyordum, Ali," diyorum sonunda, konuyu elimizdeki meseleye geri çevirerek. Bana karşı duygusal davranması midemi bulandırıyor.

Rahatlamış bir şekilde iç geçiriyor, bu da hissettiğim sorumluluğu daha da boğucu hale getiriyor. Şimdi Alison da bana güveniyor.

Arabanın kapısını açıyorum, neredeyse kendimi arabanın içine atıyorum ve kapıyı çarparak kapatıyorum. Sıcak boğucu ama arabayı henüz çalıştırmadım.

"Ama bunu sonsuza dek yapamam," diye iç geçiriyorum ve Ryan'ın ona ne yaptığını öğrendiğimden beri aklımdan çıkmayan düşünceyi itiraf ediyorum. "Bütün kız arkadaşlarını ondan sonsuza dek kurtarabilir miyim bilmiyorum. Belki River eninde sonunda gidecek ama ikimiz de biliyoruz ki bir başkası daha olacak. Ryan yalnız kalacak bir tip değil. Kontrol edecek ve kıracak birine ihtiyacı var ve bu sen ya da River değilse, başka bir kız olacak. Lanet hayatımın geri kalanını onu takip ederek ve kız arkadaşlarını gitmeye ikna etmeye çalışarak nasıl geçirebilirim?"

Söyleyemediğim şey beni öldürüyor. Bunun yarattığı stres çok yorucu, ama onların neler yaşadığını hayal ettiğimde, benim yaşadığım stres çok önemsiz görünüyor ve çekip gidecek iradem yok.

Alison alay ediyor. "Bu yüzden River'ı suç duyurusunda bulunmaya ikna ettik. Ben... ben çok korkmuştum. Ama River ortaya çıkarsa, ben de çıkarım. Ona karşı tanıklık ederim ya da her neyse. Bu işi River'la bitiririz." Ses tonundaki inanç hoş olabilir ama zavallı Alison aynı zamanda çok naif.

"Yapsa bile, Ali'ye yapışmaz. Tanrı aşkına, o lanet olası bir avukat ve o sümüklü pisliğin kötü adamlarla bağlantılarını çoktan kurduğunu biliyorum.

İnsanlar. O kirli biri. Durum böyle olmasa bile Ryan insanları, özellikle de babamızı manipüle etmekte çok başarılı. Eğer Ryan kendini kurtarmazsa, babamız kurtaracak... Ve o zaman River daha önce olduğundan daha fazla tehlikede olacak."

İçimde başka bir hayal kırıklığı dalgası kabarıyor. Yumruğumu direksiyona vurmak istiyorum. Ryan'ın ailemizi bu kadar iyi kontrol altında tutması beni hiç şaşırtmıyor. Onun mükemmel bir evlat olduğunu düşünüyorlar - tabii ki benim yanımda çünkü ailemiz asla favori seçmez. Ama lanet olsun, oğullarından birinin tam bir pislik olduğunu düşünürsek gerçekten de öyle olmalı. Ryan, River'ın nasıl çıkarıcı ve yalancı olduğu ve sadece aile servetinden bir parça almaya çalıştığı hakkında bir hikaye uyduracak. Annem ve babam da buna inanacak.

Bunu biliyorum çünkü onları daha önce Alison'ı dövdüğüne ikna etmeye çalışmıştım. Onlara Alison'ın yaralarının fotoğraflarını ve tehdit mesajlarını gösterdim ve Ryan bunların fotoşop olduğuna onları ikna edince iş arkadaşlarıma gittim. *Patronuma* gittim. Teğmen Sharp bana inandı, ancak bir soruşturma başlattığında, amiri tarafından hemen kapatıldı. Ryan'ın eli çok uzaktaydı, çok değerli bağlantıları vardı. İddialarım gömüldü ve ailem bu işin peşini bırakmamı söyledi. Alison yalan söylüyordu, hepsi bu. Ryan bunu bir kıza *asla* yapmaz, hele de aşık olduğu bir kıza.

Bu muhtemelen ebeveynlerimizin tek kusuru ama hayatları tehlikeye atan bir kusur. Ryan'ı çok seviyorlar ve Ryan da insanları manipüle etmekte çok iyi. İstismarcılar sadece kurbanlarını manipüle etmekle kalmaz, başkalarını da kendilerinin dürüst insanlar olduklarına inandırırılar.

Onları bir karıncayı bile incitmeyeceklerine inandırıyorlar, bu yüzden suçlamalar su yüzüne çıktığında, çirkin olarak değerlendiriliyorlar. Bu insanlar Ryan'ı *tanıyor* ve onun asla bir kadını taciz etmeyeceğini *biliyorlar*.

Ve artık bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Ailemin ya da bir başkasının zaten ışığı gördüklerine inandıkları halde ışığı görmelerini nasıl sağlayacağımı bilmiyorum.

Kurbanlarından biri suç duyurusunda bulunmadığı sürece Ryan işlediği suçlardan dolayı asla cezalandırılmayacak. Ve Ryan'ın bağlantıları sayesinde, herhangi bir sonuca maruz kalma olasılığı düşüktür. Ryan onlara herkesin içinde vurmayacak kadar akıllı ve onları nasıl korkutup susturacağını biliyor. Taciz ettiği kadından çok kendi itibarını önemsiyor.

Alison'a suç duyurusunda *bulunması* için yalvarmıştım. Ona koruma sözü vermemin bir önemi yoktu, yine de karşı konuşmaktan çok korkuyordu.

Ryan. Sonunda hiçbir şey olmadı ve ben ailede bir bölünme yarattım. Annem ve babam benim saf olduğuma ve Alison'ın kötü ağına düştüğüme inanarak bana karşı hiçbir şey yapmadılar.

Ancak aile yemeklerinde havada altta yatan bir gerilim var. İçten içe Alison'a hala inandığımı biliyorlar ve bu onları rahatsız ediyor.

"O zaman ne yapmamızı öneriyorsun Mako?" Alison tersleyerek beni konuşmaya geri döndürdü. "Kızları istediği gibi istismar etmesine izin mi verelim? Ya birini öldürürse? Ne yaptığını bilirdik ve bu konuda hiçbir şey yapmazdık. Bu çok yanlış ve sen de bunu biliyorsun!" Cümlesini neredeyse histeri içinde bitiriyor.

Başımı koltuk başlığına vuruyorum.

"Bilmiyorum, Ali. Gerçekten bilmiyorum. Şu anda River'a odaklanacağım. Sonrasında ne olursa olsun, bunu oraya vardığımda çözeceğim."

Beş

R I V E R

"BANA ŞUNU SOR RIVER. Bir kemiğin kırılması için ne kadar güç gerekir?" diyor arkamdan bir ses. O derin ses kulaklarıma dolduğunda tüylerim diken diken oluyor. Adımımın ortasında duraklıyorum, ayağım beceriksizce geri geldiğinde neredeyse ayaklarıma takılıyorum. Hemen hayal kırıklığına uğradım. Beni hazırlıksız yakalamasından nefret ediyorum ve şimdi bunu bildiği için nefret ediyorum.

İsteksizce ve büyük bir kızgınlıkla Mako'yu bulmak için dönüyorum ve onun ne kadar lezzetli göründüğünü görünce kötü ruh halim daha da artıyor. Siyah bir kot pantolon ve siyah bir tişört giymiş, renkli dövmeleri parlıyor. Onları daha yakından incelemek, her birini neden yaptırdığını sormak istiyorum. Sadece dövmelerinden bile bir insan hakkında çok şey öğrenebilirsiniz. Ama asla sormam - Mako'yu tanımak köpekbalığını tanımak kadar ilgimi çekiyor. İkisi de beni canlı canlı yeme kapasitesine sahip.

Beni nasıl bulduğunu ve *neden* bulduğunu anlamaya çalışırken kafamdaki dişliler fazla mesai yapıyor. Mako'nun burada okula gitmesine imkân yok. Çok yaşlı görünüyor, Ryan'dan kesinlikle daha yaşlı.

Ben aptal aptal bakmaya devam edince sapık bir kaşını kaldırıyor. Kendimi silkelediğimde yanaklarıma kan dolduğunu hissediyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Ses tonum suçlayıcı ve sertti, şimdi beni onu incelerken yakalamıştı.

Kimi kandırıyorum, ne olursa olsun sert olurdu.

Psikoloji dersimden yeni çıkmıştım ve en sevdiğim donut dükkanına doğru gidiyordum. Sadece bir blok ötedeyim. Vücudum için iyi değil ve kilo alırsam Ryan çok kızar ama bugün özellikle açım.

En azından Mako ortaya çıkana kadar. Şimdi, iştahım tamamen kayboldu. Aslında, biraz hasta hissediyorum.

Gülümsüyor. "Çörek alıyorum."

İznim olmadan, gözlerim vücudunda geziniyor. Donut yiyormuş gibi görünmüyor.

"Doğru," diyorum kuşkuyla ve sonra dönüp çörekçiye doğru yürüyorum. *Ben çörek yerim. Onun gibi yalancı değilim.*

Arkamdan geliyor ve kanım aynı anda hem ısınıyor hem de ürperiyor. Dışarısı seksen derece olmasına rağmen alnımdan soğuk, gergin bir ter akıyor.

Ya Ryan bizi görürse? Arabayla kolayca geçebilir. Donut dükkanı iş yerinden sadece birkaç blok ötede. Ryan, Mako'yu yanımda yürürken görürse nasıl tepki vereceğini bilemeyiz. Beni seviyor ve etrafımda kötü etkiler istemiyor. Mako'ya bir bakınca onun da bu kategoriye girdiğini görmek çok kolay.

"Yanımda yürüyemezsin," diye çıkışıyorum, adımlarımı hızlandırarak. Uzun bacakları kazandığım küçük mesafeyi birkaç saniye içinde tüketiyor.

"Neden olmasın?" diye soruyor ama cevabı zaten biliyormuş gibi geliyor. Sanki beni test ediyor.

"Çünkü senden hoşlanmıyorum."

Mırıldanıyor. "Peki, bana cevap verecek misin? Bir kemiğin kırılması için ne kadar güç gerekir?"

"Bilmiyorum. Anatomi diploması olan birini takip etmen gerekir," diye cevap veriyorum tempolu bir şekilde, hâlâ hızımı artırmaya çalışarak. Tek başardığım, şeker ve kaloriye boğulmadan önce bir egzersiz yapmak.

"Size cevabı söyleyeyim. Bu güçle ilgili değil, saldırı açılarıyla ilgili. Eğer zekiyseniz ve iyi bir açınız varsa, hiç çaba harcamadan birini kırabilirsiniz."

Ben duruyorum, Mako da hiç vakit kaybetmiyor. Yanımda duruyor, sıcaklığı sıcak çarpması tehlikesiyle karşı karşıya kalana kadar üzerime geliyor. Enerjisi sanki bir güneş patlaması tarafından saldırıya uğramışım gibi hissettiriyor.

Ona döndüm, gözlerim kısılmıştı. Öfke, parlak ısı dalgaları halinde içimde zonkluyor. Eğer yeterince yakından baksaydı, boynumda zonkladığını görebilirdi.

"Ne ima ettiğinizi biliyorum. Ryan beni seviyor," diyorum.

Neden orada çocuk gibi konuştum? Zaferle gülümsemek yerine kaşlarını çattı.

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye ciddi ciddi soruyor. "İnanıyorum," diye cevap veriyorum inançla.

Hayal kırıklığına uğramış görünüyor. Neden umursasın ki? Neden umursadığını umursadığım için hayal kırıklığına uğradım. Yavaşça başını sallıyor, sanki yeni fark ettiği bir şeyi kabul ediyormuş gibi.

"O iyi, hakkını vermeliyim." Kaşlarını çattığımda, "Seni o kadar zahmetsizce kırdı ki, acısı henüz sana vurmadı bile" diye açıklıyor.

BU BİR BULUŞMA GECESİ VE ben hazırlanmak için iki saatimi harcadım. Bu sefer çok az makyaj yaptım ve tüm ışıltıyı kıyafetime bırakmaya karar verdim. Kraliyet mavisini saten bir elbise ve gümüş topuklu ayakkabılar giyiyorum. Altın sarısı gözlerimi parlatıyor, neredeyse doğal görünmüyor. Kendimden yaptığım bu icatla gurur duyuyorum.

Ryan kanepede oturmuş, sabırsızlıkla beni bekliyordu. Negatif enerjiyi duvarlardan hissedebiliyorum. Beni iki kasaba ötedeki seçkin bir restorana götürecektik. Sadece itibarı olanlara. Çünkü sadece yüksek sosyal statüye sahip insanlar rezervasyonla girebiliyor. Sokaktan geçen herkes listeye alınıyor ve yüksek mevkideki insanlar tarafından sürekli gölgede bırakılıyor.

Ryan'ın babası ülkenin en iyi avukatlarından biridir. Ryan, henüz yirmi beş yaşında olmasına rağmen Matt'in hukuk firmasının başına geçmeye hazırlanıyor. Kimse sizi *her şeyden* kurtarabilecek tek kişiyi geri çevirmeye cesaret edemez. Matt'in kaygısız kişiliğinin sert bir avukata nasıl dönüştüğünü bilmiyorum ama bir şekilde ahlakını korumayı başarıyor.

Ryan, o kadar değil.

Büyük merdivenden aşağı iniyorum, bozulmamış mermerde siyah ve altın damarlar var. Ryan fuayede bekliyor, tepesinde asılı duran abartılı avize karanlık evin içinde onu gölgeyor. Beni gördüğünde gözleri yavaşça vücudumu tarıyor. Bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru ilerliyor. Bakışları, taze kanın ilk kokusunu alan bir vampirin bakışlarına benziyor.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor usulca. Gözlerinde adını koyamadığım bir duygu titreyiyor, ben anlayamadan çok çabuk kayboluyor.

İşte yine o kelime. *Çok güzel.*

Seçtiği kelimeye rağmen kalbim çarpıyor ve yüzümde kocaman bir gülümseme beliriyor. Gülümsememe sinsi bir sırıtışla karşılık veriyor ve bana elini uzatıyor. Çekinmeden tutuyorum, heyecanım artıyor. Elimi sıkıyor ve beni arabaya götürüyor.

Yolculuk sessiz ve biraz sert geçiyor. Yer değiştiriyorum, söyleyecek bir şey bulmak için beynimi zorluyorum. Sıradan konuşmalardan nefret ediyorum ama bazen başka ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Ryan ve benim aramdaki rahat sessizlikler son zamanlarda hiç yok. Genellikle sessiz kaldığında düşünceli ya da üzgün oluyor ve boşluğu huzursuzlukla dolduruyor. Hazırlanmam gerekenden biraz daha uzun sürdü biliyorum ama ne kadar iyi görüldüğümü gördükten sonra buna değdiğini düşünmesini umuyordum.

"Umarım açıstır. Burası Gehirdeki en iyi yemeklere sahip," diyor Ryan, ama sesinde iki gün önce beni nereye götüreceğini ilk söylediği zamanki iyimser heyecan yok.

Yemekten bahsedilince hılyalı bir şekilde iç çekiyorum. "Açlıktan ölüyorum. Bugün yediğim tek şey bir çörekti," diyorum.

Ryan bana garip bir bakış fırlatıyor. "Umarım sürekli o şeyleri yemiyorsundur, River. Şişmanlayacaksın."

"Şişmanlamayacağım," diye itiraz ediyorum, gülüyorum ve espri yapmak için koluna vuruyorum.

Beni karanlık bir bakışla kıstırdığında kahkahalarım kayboluyor. "Neden? Erkeklerin seni arzulamasını istediğin için mi? Bir fahişe gibi davranma, River."

Dudaklarımı sıkıyorum, sözleri karşısında kalbim midemin çukuruna düşüyor. Bana böyle şeyler söylemesinden nefret ediyorum. "Bana fahişe demeyi kes Ryan. Seninle çıkıyorum, değil mi?" İsmiyle hitap etmesine sinirlenerek tersliyorum.

Espri yapmadan kıkırdıyor. "O zaman öyle davranmayı bırak. Bu yüzden böyle giyiniyorsun. Sanki bu senin hakkınmış gibi seksi vücudunu sergilemek için."

Hızla battığımı, kendi kazdığım derin bir çukurun içinde dönüp durduğumu hissediyorum. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Kendimi savunmaya çalıştığım da, bu sadece işleri daha da kötüleştiriyor. Ne ona haddini bildiriyor ne de özür dileme zahmetine giriyor. Görünüşe göre artık bir önemi yok - asla doğru kelimeler olmayacaklar. Bir avukatla kavga etmek hayatımda yaşadığım en sinir bozucu şey olmalı.

Bir anlık sessizlikten sonra tereddütle soruyorum: "Şişmanlamamı mı istiyorsun?"

Vücudum hakkında neredeyse acı çekiyormuş gibi geliyor. Doğru yerlerde kıvrımlarım, aşırı cömert bir kıçım ve diri göğüslerim var - bunu biliyorum ve Ryan'dan önceki parti günlerimde bunu kendi avantajıma kullandım. Evet diyebilir ve benden kilo almamı bekleyebilir. Bu düşünce damarlarımda korku hissi uyandırıyor. Güzelliğim eskiden bir lanetti, yeterince büyümeden çok önce erkeklerin ilgisini çekerdi, ama şimdi büyüdüğüm ve bana kimin dokunmasına izin vereceğimi daha iyi kontrol ettiğim için, kim olduğumu ve nasıl görüldüğümü seviyorum. Kendimi seviyorum ve kimse için değişmek istemiyorum.

Alay ediyor. "Aptal olma. Beş bedeninin üstünde olsaydın seninle çıkmazdım."

Şok içinde ağzım açık kaldı. *Beş mi?* Bu çok düşük bir rakam. Bir kadının *her* bedende olabileceğini ve yine de düz bir karna sahip olabileceğini anlamıyor mu? Peki ya yoksa? Neden erkekler kadınların değerini hep vücutlarının şekline ve nasıl göründüklerine bağlıyor? Zaten yaşlandığımızda hepimizin vücudu cehenneme dönecekken bu bana hiç mantıklı gelmiyor.

Çabayla ağzımı kapatıyorum ve buna nasıl yaklaşacağımı düşünüyorum. Bunu kavgaya neden olmayacak bir şekilde yapmalıyım.

"Ya ben altı bedensem?" İğneleyici soru ben durduramadan ağzımdan kaçıyor. Boyun eğerek gözlerimi kapatıyorum. Bu muhtemelen onu heyecanlandıracak.

Kıkırdıyor. "Sen değilsin. Kıyafetlerinizi kontrol ediyorum."

Çıldırma. Korkma.

"Neden?" Fısıldıyorum.

"İmajımı etkiliyorsun, River. Zirveye çıkmaya çalışırken bunu riske atamam."

Hukuk fakültesini çoktan bitirdi ve babasının şirketinde müşteri kazanıyor. Yine de beş bedeninin üzerinde giyen bir kadının bununla nasıl bir ilgisi olduğundan emin değilim. Eğer kadının vücudu hakkında bir tartışmaya girersem, bizi geri çevirecek ve gecenin geri kalanında yemek yememe izin vermeyecek. Çaresizce, beş bedeninin üzerindeki herhangi bir kadını *şişman olarak görmenin* ne kadar yanlış olduğunu ve ne kadar aptalca davrandığını tartışmak istiyorum ama randevumuzu daha başlamadan mahvetmek istemiyorum.

Ayrıca çok açım.

Boğazımı temizliyorum ve gülümsemeye zorluyorum. "Daha fazla kilo almayacağım, merak etme. On yedi yaşımdan beri beş bedenim." Aslında

yetersiz beslenme yüzünden sıfır bedendim ama bundan bahsetmiyorum.

Artık Shallow Hill'de değilim. Bunun üzerine çıktım ve sağlıklı bir kilodayım. Çoğunlukla diyetime dikkat ediyorum ve haftada bir egzersiz yapıyorum. Shallow Hill'de geçirdiğim zaman, üzerinde durmak istediğim bir Şey değil.

Rosebud adında dört Michelin yıldıızlı bir restorana vardık. Açıkçası hiç gitmemiştim, ancak buradaki yemeklerin kesinlikle ilahi olduğunu duymuştum. İçeri girdiğimizde şaşkınlık tüm varlığımı ele geçiriyor. Restoran beyaz ve mavinin tonlarıyla dekore edilmiş, her girişte büyük kemerler var ve özenle tasarlanmış bitkiler ve pahalı sanat eserleri meknı süslüyor. İçerisi sessiz, müşteriler alçak sesle konuşuyor, atal ve bıçaklarını zarife tutuyorlar. Benim zevkime göre biraz lüks ama eminim buna alışabilirim.

Umarım.

Shallow Hill'deki evimin büyüklüğünde güzel bir eşme, ev sahibesinin konukları beklediği girişte yer alıyor. Bizi fark ettiğinde Ryan'ı hemen tanıyor. Minyon yüzüne parlak bir gülümseme yayılıyor ve kahverengi gözlerinde hafif bir sıcaklık kaynıyor. Güzel bir kadın. Ve erkek arkadaşıma, onun hakkında gereğinden fazla Şey biliyormuş gibi bakıyor.

"İyi akşamlar Bay Fitzgerald. Lütfen beni takip edin, masanız hazır."

Kadın bizi gle bakan ayrı bir odaya götürüyor.

Güneş çoktan batmaya başlamış, parmakları köpüklü suyun üzerinde uzanıyor. Kırmızılar, morlar ve pembeler güneşten fışkırıyor, gökyüzünü pamuk şekeri suluboya ile boyuyor.

Ryan kendi sandalyesine oturmadan önce benim için sandalyemi çekiyor. Kadın uzaklaşıyor, garsonumuz yaklaşmadan önce Ryan'a son bir şehvet dolu bakış atıyor.

Eğer tam tersi olsaydı, Ryan dikkat çektiğim için bana çoktan fahişe demişti. Belki ben de aynısını yapmalıyım.

"Bir şişe şarap ister misiniz Bay Fitzgerald?" diye sorar garson, ses tonu saygılıdır.

"Chateau Petrus Pomerol' getirin," der. Garson başını eğiyor ve şişeiyi almak için acele ediyor. şaraptan pek anlamam ama çok pahalı olduğunu tahmin edebiliyorum.

Menüye bakıyorum, seçenekler sınırlı ama yine de bunaltıcı. Her Şey kulağa hoş geliyor ve seçeneklerimi düşünürken utancımdan karnım gurulduyor.

Garson geri geliyor, Ryan ve bana birer kadeh şarap doldurduktan sonra şişeiyi soğuması için bir kova buzun içine koyuyor. Daha sonra

Özel ürünler.

Ryan önce benim, sonra da kendi yemeğimi sipariş etmeme izin veriyor. Garson siparişlerimizi alıp gittiğinde şaraptan bir yudum alıyorum ve neredeyse sandalyemden düşüyordum.

"Bu çok lezzetli," diye övünüyorum, bir yudum daha alarak. Ryan gülümsüyor, verdiğim tepkiden memnun.

"Beğendiğine sevindim bebeğim," diyor, bir yudum daha alırken beni dikkatle inceliyor. Yudumlamaya bağlamadan önce bardağı yere bırakıyorum. Nedense Ryan'ın bunu takdir edeceğinden şüpheliyim.

Görünüşe göre imajını etkilediğim için.

"Eylül ayında bir hayır etkinliğine katılmam gerekiyor. Sen benim eşim olacaksın, değil mi bebeğim?"

Çocuksu ses tonuyla kalbim eriyor.

"Tabii ki. Şimdi bir elbise aramaya başlayacağım."

"Merak etme, sana bir elbise bulurum," diyor şarabından bir yudum alarak. Kaşlarımı kadehimle örtüyorum.

"Kendi elbisemi seçmemi istemiyor musun?"

Sabırsızlıkla iç geçiriyor, görünüşe göre benden bıkmış. Nedenini bilmiyorum. "Neden beni hep kötü adam gibi gösteriyorsun? Belki de sadece seni tedavi etmek istediğimi hiç düşündün mü? Omuzlarından biraz stres almak, böylece bu konuda endişelenmek zorunda kalmamak?"

Kendimi hayal kırıklığına uğrattım.

"Haklısın, özür dilerim. Nankörlük etmek istememiştim. Seni takdir ettiğimi biliyorsun."

Omuzları gevşiyor ama gözleri hâlâ öfkeyle parlıyor. Kalbim hızla çarpıyor ve midemde hastalıklı bir his dönmeye başlıyor.

Bütün geceyi mahvediyorum. Arabaya bindiğim andan beri yanlış şeyler söyleyip duruyorum.

Ryan ve ben havadan sudan konuşmaya çalışırken garson yemeklerimizi getiriyor. Yemeklerimizden yayılan ve burnumda birbirine karışan farklı baharatlar kesinlikle ilahi kokuyor. Ryan kaz ciğeri, maydanoz püresi ve madeira sos ile karamelize edilmiş dana fileto sipariş etti, siyah puding ve bebek pancar ile tamamlandı. Ben de yengeç dolgulu filet mignon, viski biber sosu, ızgara kuşkonmaz ve yanında ıspanaklı çilek salatası sipariş ettim. Et yumuşacık ve ağızımda dağılıyor. İlk lokmamda inledim, gözlerim başımın arkasına kaydı.

Ryan donup kalıyor, çatalını havada durduruyor, gözleri bana dikilmiş, öfkeyle parlıyor. Yüzü kızarıyor ama bir şey söylemiyor, bunun yerine çatalı yavaşça ağzına götürüyor ve yemeğinden bir ısırık alıyor. Yavaşça çiğniyor, gözlerindeki alevler gittikçe güçleniyor.

"Özür dilerim," diye sessizce özür diliyorum, verdiğim tepkiden utanarak. "Daha önce hiç böyle bir yemek yememiştim." Etrafa hızlıca bir göz attığımda kimsenin fark etmediğini görüyorum. Görebildiğim insanlar kendi sohbetlerine dalmışlardı.

Gülümsüyor ama gülümsemesi gergin ve gözlerine tam olarak ulaşmıyor. "Buna alış bebeğim. Bu senin hayatın."

Bu kulağa çok uğursuz geldi.

"Seni sevdiğimi **biliyorsun**, değil mi?" Ryan soruyor, gözleri benimkileri yoğun bir irade dansına hapsediyor. Egemenliğini ortaya koyuyor ve ben buna izin vermek istemiyorum.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, önümdeki sahneyi engellemek için çaresizce. Başımı sallıyorum, ama yapmacık. Ryan'ın eli çenemi çok sıkı kavırıyor ve hareketlerimi minimuma indiriyor.

"Bunu bilen tek kişinin ben olduğumu biliyor musun, River? Sahip olduğun tek şey benim. Başka hiç kimse seni benim sevdiğim gibi sevmeyecek. Bana bunları yaptırıyorsun ve ben bundan nefret ediyorum," diye fısıldıyor. Eli sıkılaşıyor ve çenem çığlık atıyor. Acıyı dindirmek için ayak parmaklarımin üzerinde yükselerek ciyaklıyorum. Hareketlerimi takip ediyor. Yanaklarım dişlerimin arasında sıkışmaya başlıyor. Bakır ağzımda çiçek açıyor ve onu yutmak için yeterli hareketim yok.

Ellerini kollarıma dolayıp beni sertçe sarsacak kadar çenemi düşürüyor.

"Neden bana bunu yaptırıyorsun?" diye bağıyor, ellerini kollarımin etrafında sıkıyor.

"Ben ne yaptım?" Ağlıyorum, gözyaşlarım gözlerimi yakıyor.

"Bir fahişe gibi giyiniyorsun, restoranda bir fahişe gibi inliyorsun. Erkeklerin seni benden almasını mı *istiyorsun*? Erkekleri seni becermeye davet edersen seni nasıl koruyabilirim?"

Gözümünden bir damla yaş süzüldü.

"Üzgünüm-" Özrüm bir başka acımasız sarsıntıyla kesildi. Dişlerini gıcırdatarak şeytani yüzünü benimkine yaklaşıyor.

"Üzgün olman erkeklerin seni sikmek istemesini engellemiyor!" diye kükrüyor. Kendi üzerime çöküyorum. Beni dik tutan tek şey Ryan'ın kollarımın etrafındaki acımasız elleri.

Acıyor. Çok kötü acıyor.

"Bütün o erkeklerin sana baktığını görmedin mi? Eminim hoşuna gitmiştir, ha?" Umutsuzca başımı sallıyorum.

"Sen yaptın," diye kabaca suçluyor. "*Kendine bir bak-şimdi kendine bir bak!*"

Başım öne düşüyor ve üzerime oturan elbiseme bakıyorum. Dizlerimin birkaç santim üzerinde duruyor. Geniş göğüs dekoltem eğik yakadan görünüyor ve elbisenin arkası aşağıya doğru iniyor, sırtımı çaprazlayan birkaç ip dışında tenimi tamamen açıkta bırakıyor.

Haklı, seksi bir elbise. Ve birkaç erkeğin ilgili bakışlarını yakaladım.

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor, Ryan'ın öfkeli yüzünü bozuyor. Bu sadece onu daha korkunç hale getirmeyi başarıyor. Homurdanıyor ve beni tüm gücüyle itiyor. Geriye doğru düşüyorum ve garip bir şekilde kalçamın üzerine iniyorum. Başım yere çarpıyor ve görüşümde yıldızların patlamasına neden oluyor.

Ryan "ın içgüdüsel tepkisi karşısında tamamen Çok olmuÇ bir halde, o fırlayıp giderken bir dakika boyunca öylece yatıyorum. Daha önce bana hiç böyle el kaldırmamıştı. Elbette, ailesiyle tanıştıktan sonra bir kez düşmüştüm, ama beni az önce yaptığı gibi agresif bir şekilde fırlatmamıştı. Ağır ağır nefes alıyorum, hareket etmeye korkuyorum ve bu randevunun bu kadar çabuk yokuş aşağı gitmesinin şokunu yaşıyorum. Yardım etkinliği hakkında konuştuktan sonra çok iyi vakit geçirdiğimizi düşünmüştüm. Bana gülümsedi ve benimle şakalaştı, o çirkin kelimeyle bana birkaç kez daha iltifat etti

-Güzel. *Sanki* bu kelime beni derimin altında milyonlarca karınca geziniyormuş gibi hissettirmiyormuş gibi ona gülümsedim ve beni böyle muhteşem bir restorana götürdüğü için ne kadar minnettar olduğumu söyledim.

Sonra arabaya bindik ve ben nefes alamayana kadar sikini tekrar boğazıma soktu. İnledim ve zevk alıyormuş gibi davrandım, hatta

Ama ben deřildim. Bazen artık onu azdıran tek řeyin bu olduęunu dűşünüyorum.

Gözyaşlarım içinde boğuluyormuşum gibi hissedene kadar gözlerimi doldurmaya devam ediyor. Sessizce hıçkırıyorum ve kendimi yerden kaldırıyorum, kendimi oldukça acınası hissediyorum. Ryan'ın bu koca evde nereye kaybolduğunu bilmiyorum ama sadece bizim odamızda olmaması için dua edebilirim.

Kendimi yerden kaldırdığımda kalçam sızlıyor. Yol boyunca topallayarak kendimi merdivenlerden yukarı ve uzun koridordan aşağı sürüklüyorum. Duvarlardaki resimler utanç yürüyüşümü inceliyor, anne ve babası gülümseyen yüzleri ve mükemmel bir aile görüntüsüyle benimle alay ediyor.

Duvarların yardımıyla yatak odamıza ulaşıyorum ve Ryan "ı hiçbir yerde bulamayınca rahat bir nefes alıyorum. Kendimi banyoya kilitliyorum ve kapıyı yavağça ağağı kaydırıyorum, kalçamdaki ağırlık fazla geliyor.

Birkaç dakika acınası bir şekilde ağladıktan sonra vücudumu inceliyorum. Her iki pazumun etrafında el izi morlukları oluşmaya başlamıştı bile. Kalçamda da bir çürük oluşuyor. Neyse ki başım kanamıyor, yine de kafamın içinde bir davul grubu prova yapıyormuş gibi hissediyorum.

Burnumu çekerek kendimi yerden bir kez daha kaldırıyorum ve ağıryan bedenimin itirazlarına rağmen elbisemi agresif bir şekilde bedenimden yırtıyorum. Öfkeyle, rahatsız edici elbiseye bakıyorum.

O haklı. Bu elbise beni bir fahişe gibi gösterdi. Erkekler bana aç gözlerle bakıyordu. Böyle bir elbise giyerek ne bekliyordum ki? Hepsi benim suçum. Mükemmel bir geceyi mahvettim.

Öfkeyle elbiseyi yırtıyorum. Ben onu parçalara ayırmaya devam ederken yırtılma sesi banyoda yankılanıyor. Saten parçaları unutulmuş hayaller gibi taş döşemeye düşerken koyu mavi, tepedeki ışıktaki parıldıyor. Sadece elbise parçalanmış kumaştan başka bir şey olmadığında tatmin oluyorum.

Parçaları topluyorum, kalçamdaki parlamayı görmezden geliyorum - bu acıyı hak ediyorum

-Ve parçaları tuvaletin yanındaki çöp kutusuna atın.

Aynaya doğru yürüyorum ve lekelenmiş vücuduma bakıyorum. Maskara yüzümden aşağı akıyor ve beni olduğum gibi pis bir fahişe gibi gösteriyor. Restoranda vücudumda gezinen tüm o erkeklerin gözlerini hâlâ hissedebiliyorum. Onların sapkınlıkları tenimi lekeledi, pazılarıma sarılmış hayalet ellerden daha koyu bir renge boyadı.

Yumruğum aynaya çarpıyor, camda örümcek ağları gibi çatlaklar

oluşuyor ve yüzümün şekli bozuluyor. Bir kan izi aynayı lekeliyor ve aşağıya damlayarak çatlaklarda kayboluyor. Hala kıvrılmış olan yüzümü inceliyorum.

Yumruğum, etime saplanmış küçük cam parçalarını tespit ediyor. Kan parmaklarımdan aşağı süzülüyor ve yere damlayarak kırılan camların geri kalanına katılıyor.

Camın ayaklarımın altına batmasıyla oluşan keskin acı dilimlerini görmezden gelerek duşa doğru yürüyorum. Suyu cildimin dayanabileceği kadar sıcak hale getiriyorum ve vücudumu temizlemek için çaresizce vücudumu keseliyorum.

*Aptal, aptal, aptal River. Lanet olası aptal fahişe.
Bunu hak ettin.*

Altı

R I V E R

Öldüğümden ve cehenneme gittiğimden **oldukça** eminim. Ne düşünüyordum bilmiyorum; son baktığımda Dante'nin Cehennem'inde başrolde değildim.

Psikoloji dersim beş dakika içinde bitiyor ve tek düşünebildiğim Ryan'ın mesajlarıma hâlâ cevap vermemiş olması. Dün geceki kavgamızdan sonra yatağa geç geldi. Güvenini tazelemek için çekingen bir elimi omzuna koymamın bir önemi yoktu. Arkasını döndü ve bütün gece bana dokunmayı reddetti.

Ağlayarak uyudum. Ağlayarak uyandım. Sınıfa kadar ağladım.

Şimdi, dersin sonuna geldim ve güneş gözlüklerim bir kez bile çıkmadı. giÇ gözlerim istenmeyen dikkatleri üzerime çekecek ve ihtiyacım olan son Gey bir grup adi kaltağın iliÇkimi yargılaması. Benim sınıfımdaki pek çok kız Ryan'ı tanıyor ve hatta onun tadına bakıyordu. Ryan'ın ünü büyüktü, yani şimdi benimki de öyle.

Beni izliyorlar, dedikodu yapmak ve ilişkimizi didiklemek için fırsat kolluyorlar. O sürtüklere bu zevki tattırmanın canı cehenneme. Bir binanın içinde güneş gözlüğü takmak kırmızı bayrak olsa bile. Bütün gece parti yaptıktan sonra akşamdan kalma olduğumu düşüneceklerini umarak başka seçeneğim yok.

Ryan'la sorun çıkarmamak için her şeyi yaparım. Son zamanlarda bunu yeterince yaptım zaten. Eğer Ryan imajı için endişeleniyorsa, perişan bir kız arkadaş bunu zedeleyecektir. Bunu ona yapamam. Babasının ününe rağmen bulunduğu yere gelmek için çok çalıştı.

Profesör Trumbling, "Ders bitmiştir," diye anons eder. Tüm öğrenciler bir anda ayağa fırlıyor ve odadan dışarı fırlıyorlar. Acele etmiyorum, kitaplarımı topluyorum ve yavaşça kapıya doğru ilerliyorum. Kalçam dün gecedan beri hâlâ ağrıyor ve yürüyüşümün aksamaması için elimden geleni yapıyorum.

"Bayan McAllister, sizinle bir dakika konuşabilir miyim?" Profesör Trumbling arkamdan seslendi. Duraksadım ve sonra iç çekerek teslim oldum. Bu tam da kaçınmaya çalıştığım şeydi. Başınızı eğerek dikkatleri üzerinizden uzak tutabileceğinizi sanırsınız.

Gülümsemeye zorluyorum ve bu konuşmadan şimdiden korkarak ona doğru ilerliyorum.

"Sadece seninle konuşmak istedim. Bugün çok dalgın görünüyordun. Finallerin yaklaştığını hatırlatmama gerek var mı? Bu dersten A almak kariyerin için hayati önem taşıyor."

Evet, evet, evet. Enerjini kendine sakla ve küçümsemeyi kendine sakla, yaşlı adam.

"Özür dilerim Profesör Trumbling. Bir daha olmayacak," diye robot gibi cevap veriyorum. Her ne kadar samimiysiz görünmeme neden olsa da sesimin bu kadar düzgün olması beni memnun etti.

Beni dikkatle inceliyor ve ben de onun dikkati altında yer değiştiriyorum, kesik parmak eklemlerimi arkama sıkıştırdığımdan emin oluyorum. Bunlar yüzeysel kesikler ve pek fark edilmiyor. Biri onları aramaya gitmediği sürece. Bakışları sapıkça *gelmiyor* ama yine de beni rahatsız ediyor. Ryan beni süzdüğünü söyleyebilir. Ben de bir şeylerin yanlış olduğunu açıkça görebildiğini söyledim.

Onu ele veren neydi? Loş bir odadaki koyu renk güneş gözlükleri mi? Bu, herhangi bir filmde gördüğünüz resimdir. Gözlüklerimi çıkarmamı isterse, siyah gözleri bulamayacak. Sadece çok ağlamaktan kızarmış, şişmiş gözler.

Ona köpeğimin öldüğünü söyleyeceğim.

Bu işe yarar. "Gidebilirsiniz, Bayan McAllister."

İznin için teşekkürler, pislik.

Sınıftan aceleyle çıktığım için kalçamdaki gerginliği daha da artırdığım kesin ama profesörün meraklı bakışlarından kaçmak anlamına geliyorsa buna değer diye düşünüyorum.

Bu haftanın son dersiydi. Amelia kahve içmek istiyordu ama şu anda onunla yüzleşmeye cesaret edemiyorum. Beni çok iyi tanıyor ve içinde bulunduğum durumu anında fark eder.

Ama ben de eve gitmek istemiyorum. Ryan henüz eve gelmedi -en azından gelmemeli- ama evin boş olması beni daha da kötü hissettirecek.

Hızla boşalan otoparkta dururken ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissediyorum. Daha tek kelime bile etmeden arkamda kimin durduğunu biliyorum. Ne halt etmeye beni takip ediyor? İlk seferinde tebeşirle işaretlemiştim.

ama şimdi beni aradığı çok açık. İlk etkileşimimizde soğuk ve mesafeliydi. Bu hiç mantıklı değil.

"Neden beni takip ediyorsun?" Arkamı dönmeye zahmet etmeden soruyorum. "Neden bir otoparkın ortasında duruyorsun?" diye karşı çıkıyor,

Derin sesi, hırpalanmış sinir uçlarımla üzerinde kayıyordu.

Bugün ruhsal durumum çok kırılmalı. Normalde Ryan'ın yumruklarına katlanabilirim -kelimenin tam anlamıyla- ama kendimde çok büyük bir hayal kırıklığı yaşıyorum.

"Bugün olmaz Mako," diye mırıldanıyorum. Ondan uzaklaşarak ileriye doğru yürüyorum. Şimdi her zamankinden daha fazla, topallamadan yürümeye çalışıyorum. Görse asla bırakmazdı. Hemen peşimden geliyor. Bunu yapacağını zaten biliyordum ama yine de bu beni kızdırıyor. Acıya karşı dişlerimi sıkarak dönüyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Beni takip etmeyi bırak."

Cevap vermiyor. Onun yerine, Profesör Trumbling'in az önce yaptığı gibi endişeli bakışları beni inceliyor.

"Buna ihtiyacım yok," diye mırıldanarak arkamı dönüyorum. Nazik bir el beni durduruyor. Dokunuşundan irkilerek uzaklaşıyorum, yanlış türden bir ürpertinin omurgamda yarışmasından hoşlanmıyorum. Ryan'ın bana hissettirmesi *gereken türden bir ürperti*. Tüylerimi diken diken ediyor.

"O ne yaptı?"

"Sana onun bir şey yaptığını düşündüren ne?" Tersledim.

Mako hemen cevap vermez. Ellerini ceplerine sokuyor, sanki bir şey yapmalarını fiziksel olarak engellemesi gerekiyormuş gibi. Mesela bana dokunmasını.

"O zaman kim yaptı?" diye soruyor usulca. Kanmadım. Karanlık öfke sesinin uçuşumunda, yumuşaklığını sollamakla tehdit ediyor. Oyuncak bir tekneye çarpan gelgit dalgası gibi.

Başımı sallıyorum ve bir kez daha uzaklaşmak için dönüyorum. Bu sefer bana izin veriyor ama yine de takip ediyor.

Lanet olsun.

Kampüsten çıkıp işlek caddeye doğru özenle ilerliyorum. Arabam için daha sonra geri geleceğim. Şu anda ihtiyacım olan tek şey bedenimi kirleten huzursuz enerjiyi dışarı atmak.

Birkaç dakika içinde terliyorum ama kalçamdan başka bir şeye odaklanmak iyi geliyor.

Sessizce yürüyoruz. Beş dakika geçti. Ve sonra on. Arka yollardan gidiyorum, Ryan'ın arabayla geçebileceği yerlerden kaçınıyorum. Bütün yürüyüş boyunca, dün geceyi kafamda yeniden canlandırıyorum, her özenli

ayrıntıyı gözden geçiriyorum ve

Neyi farklı söyleyebileceğimi ya da yapabileceğimi takıntı haline getiriyorum. Keşke değiştirebilseydim dediğim o kadar çok şey var ki; daha muhafazakâr bir şeyler giymekten tutun da hoşuma gitmeyen bir şey söylediğinde onunla bu kadar tartışmamaya kadar. Kendi savaşımları seçmek yerine her zaman onun söylediği her şeyle tartışmak zorunda kalıyorum. Her şey için kavga etmeye değmez.

Sonunda küçük bir tepeye çıkıp terk edilmiş bir kütüphaneye doğru ilerliyorum. Tuğla duvarları grafitiler kirletiyor, kaba kelimeler ve resimler yüzeye boyanmış. Kapı menteşelerinden sarkıyor. Hafifçe itiyorum ve açıklıktan içeri giriyorum.

Kütüphane çoğu kişi için ürkütücü olabilir, ama benim için evim.

Gençken burada çok zaman geçirdim ve Shallow Hill'den kaçabildim. Birkaç yıl önce kapandı ve kalbimi de beraberinde götürdü. Melezler yavaş yavaş tahrip etmeye başlasa da asla bırakmadım.

Mako itaatkâr bir şekilde beni takip ediyor. Bilinmeyen bir nedenden ötürü, beni takip etmeye niyetli ve şu anda onunla savaşamayacak kadar yorgunum.

"Neredeyiz biz?" Sesi üzerimizi örten kırılgan sessizlik tabakasını parçalıyor. Ryan'ın buradan haberi bile yok. Mako'nun hayatımın böylesine mahrem bir bölümüne tanık olması beni kaşındırıyor. Doğrusu, buraya gelene kadar gideceğim yerin burası olduğunu fark etmemiştim bile. Vücudum nereye gideceğimi doğal olarak biliyor gibiydi - içimde başka hiçbir şeyin yapamayacağı bir şeyi yatıştıran bir yer.

"Ev," diye kısaca cevap veriyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, beni daha fazla sorgulamıyor. Ben bir zamanlar kitapların uyuduğu boş sıralarda ilerlerken sessizce beni takip ediyor. Parmak uçlarımı tozlu yüzeylerde gezdiriyorum, raflar boyunca dalgalı çizgiler izliyor ve parmaklarımı kalın bir toz tabakasıyla kaplıyorum. Gözlerimi kapatırsam, hayalet ciltlerin parmak uçlarıma süründüğünü hissedebiliyorum.

Ve eğer onları kapalı tutarsam, bir kitabı açma hissini hatırlayabilirim ve sayfaların uykusundan uyanışını ve bana hikayelerini göstermesini izleyebilirim. Gençken kitapların içinde öyle kaybolurdum ki, kütüphane kapandıktan sonra bile uzun süre kalırdım.

Kütüphaneci ve büyürken akıl hocam olan Camilla, kendi ailesinin yanına gitmeden önce kalabildiği kadar kalmama izin verirdi. Hiç sormadı, ben de hiç söylemedim ama sanırım kötü bir ev hayatım olduğunu biliyordu. Bu yüzden bana tutunabileceğim iyi bir şey vermek için bu kadar çok çalıştığını düşünüyorum. Her gün, gecenin geri kalanında karnımı doyurmaya yetecek kadar atıştırmalık alırdım. Bazen bana yeni bir kıyafet

ve ayakkabı bile alırdı.

giysilerimin dışına çıkmaya başladığımda. Barbie onları nereden aldığımı sorgulayacak kadar uzun süre fark etmedi.

Camilla bana regl dönemlerini öğreten ve bana ilk pedlerimi alan kişidir. Bana seksi ve üreme sistemini öğretti. O günü asla unutmayacağım - seksin birbirine saygı duyan iki insan arasında ve *rızaya dayalı olması gerektiğini öğrendim*. Aynı zamanda vücudumdan faydalanan erkeklerin beni hamile bırakabileceğini de o zaman fark ettim. Henüz on üç yaşındayken Camilla'ya doğum kontrolü yaptırmama yardım etmesi için yalvardım. Bana dokunulup dokunulmadığını sordu, ama ben sadece yalan söyledim ve regl dönemindeki krampların korkunç olduğunu söyledim - ki öyleydi.

Yaşlı kütüphaneci benimle ilgilendi ve beni daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde sevdi. O yıl, ben henüz on üç yaşındayken, beni evlat edinmeyi düşündü. O güne kadar yaşadığım en mutlu andı. Barbie'nin beni evlat edinmeyi çok istediğinden emindim. Ama bunu yapamadan ağır bir felç geçirdi ve vefat etti.

O güne kadar yaşadığım en üzücü durumdu. Aynı zamanda hayatta kalmamı sağlayacak temel ihtiyaçlar için fahişelik yapmaya başladığım zamandı.

Anılar üzerime hücum ederken bedenim sallanıyor. Onlarda o kadar kaybolmuşum ki; kalçamdaki bir elin yumuşak dokunuşunu ilk başta fark etmiyorum.

Kıpırdamıyorum ve gerçeklik geri geliyor. Dokunuşundan irkilerek uzaklaşıyorum ve kalçamdaki ağrı şiddetlendiğinde acı içinde tıslıyorum.

"Bu mor."

Ben sormuyorum, o da açıklamıyor. İkimiz de ne demek istediğini biliyoruz. Üniversite tişörtüm yukarı sıyrılarak kalçamdaki koyu mor çürüğü ortaya çıkardı. Bugün büyük beden bir tişört giymem gerektiğini biliyordum. Bu bol ve boynuma kadar geliyor ama kalçalarımı geçecek kadar büyük değil. Aceleyle düzeltiyorum, yanaklarım utançtan kızarıyor. İhtiyacım olan son şey Mako'nun beni yargılaması. Konu benim ve Ryan'ın ilişkisi olduğunda neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yok.

"Düştüm."

Yüzü

düzleşiyor.

Bu bir yalan

değil.

"Biliyorum. Tipik bir cevap. Ama bu doğru, gerçekten."

"Düşün," diye tekrarlıyor kuru bir sesle. "Ama

itildin mi?" "Hayır."

Şimdi bir yalancıyım, yalancı.

Onu neden ikna etmeye çalıştığımı bilmiyorum. Mako'nun gözleri tekrar kalçama düşüyor. Artık orada olduğunu bildiğine göre, sanki x-ray görüşü varmış ve yumuşak pamuğun içini görebiliyormuş gibi bakıyor. Sessizlik rahatsız edici bir hal alıyor.

"Sana bir şey gösterebilir miyim?" Sesim onun kararmış yeşil gözlerini tekrar benimkilere çeviriyor. Öfkeden neredeyse simsiyah olmuşlar. İri elleri yumruk şeklinde sıkıca kıvrılmış ve çenesindeki kaslar kafese hapsolmuş vahşi bir at gibi zonkluyor.

Bir kez başını salladı, sertçe. Beni neyin ele geçirdiğini asla bilemeyeceğim ama elini tuttum ve onu kütüphanenin uzak köşesindeki favori yerime götürdüm. Büyük bir bina değildi ama çok sayıda mücevher oyuğu vardı.

Camilla kütüphanenin en büyük sırrını bana emanet etti.

Nadir kitaplar, o kadar eski ki, bu kadar iyi bakılmamış olsalardı parçalanırlardı.

Onlar artık burada değil ama oda burada. Kapı, raflardan birindeki bir tuzak tarafından tetiklenmiş. Kilidi bir kitap değil, bir raf tetiklemiş. Mekanizmayı çalıştırıp kapının kilidini açacak kadar yükseğe kaldırılırsa.

Gecekonduculardan ve boktan gençlerden korunmuş bir oda. Rafı kaldırıp kitaplığı açıyorum.

Hiçbir toz ciğerlerimin derin derin nefes almasını engelleyemez. Oda küçük, güve topları ve misk kokuyor ama yine de bana huzur veriyor. Burada güneş ışığının içeri girmesini sağlayan iki küçük pencere var. Ben içeri girerken toz akarları ışınlarda dans ediyor.

Mako'nun geçebilmek için biraz eğilmesi gerekiyor ve vücudunu açıklıktan ustalıkla geçirmesini izlerken kıkırdamak için delice bir dürtü duyuyorum. Bu dürtüyü teslim olmadan önce arkamı dönüyorum.

"Neredeyiz biz?" Mako küçük odanın etrafına bakarken sesinde merakla soruyor.

"Çocukluk hayallerinin yaşadığı yer," diye gizemli bir şekilde cevap veriyorum.

Shallow Hill'den nasıl kurtulacağıma dair planlarımı burada yaptım. On iki yaşındaydım ve elimde bir paket boya kalemi, bir parça kâğıt ve geleceğime dair derme çatma bir taslak vardı. Asgari ücretle maaş çeklerimin nasıl görüneceğini hesapladım, birikimlerimi planladım, hangi yaşta daha iyi bir işe ve kredi kartına hak kazanacağımı hesapladım ve buna göre ayarlamalar yaptım. Camilla, kredi ve bunun ne kadar önemli olduğu gibi yetişkinlere özgü şeyleri açıklayarak bana çok yardımcı oluyordu.

Beyaz atlı prensle tanışıp aşık olmak gibi tipik çocukluk hayallerim yoktu. Ya da astronot olmak veya kanserin tedavisini keşfetmek gibi.

Sadece Shallow Hill'den çıkmak istiyordum. Bundan sonraki her şey, o zamanlar çok imkansız görünen hedefime ulaştığımda gerçekleşecekti.

"Sizinkiler hâlâ burada mı yaşıyor?" diye soruyor odanın içinde dolaşırken.

"Hayır, onlar çoktan gerçekleşti." Gözleri benimkilere kayıyor. Sanki görünmez eller beni yerimde tutuyormuş gibi olduğum yere mıhlanmış gibi hissediyorum. Başka tarafa bakıyor ve ben tekrar nefes alabiliyorum.

"Neydi onlar?"

Rahat görünmeye çalışarak omzumu silkiyorum. "Hayatta kalma." Bir bakış daha. "Hepsi bu mu?"

"Oldukça fazla," diye takılıyorum ve arkamı dönüyorum. Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Açıkçası, *kendim* hakkında konuşmak istemiyorum. "Peki ya sen? Senin rüyaların neydi?"

"Yarış arabası sürücüsü olmak için," diye kestirip atıyor. Homurdanıyorum ve sonra utanç içinde elimi ağzıma kapatıyorum. Bu hiç de bir hanımefendi gibi değildi. Ryan homurdanmamdan nefret eder.

Karşılığında bana gülümsediğinde o kadar da kötü hissetmiyorum. Aslında bu bende domuz gibi homurdanma isteği uyandırıyor. Çok güzel beyaz dişleri ve keskin köpek dişleri var. Ağzına bakınca neler yapabileceğini merak ediyorum.

Tanrım, garip davranıyorum. Çabucak arkamı dönüyorum. Bu gülümseme, kararlılığımı tamamen yok edebilecek bir silah. Ondan *hâlâ* hoşlanmıyorum, başlamak da istemiyorum.

"Peki ya yaşlandığında?" Ben zorladım.

"Bir dedektif."

"Peki bu senin için nasıl sonuçlandı?"

"Başarılı oldum."

I duraklama ve dön geri için Onu. "Sen a
Dedektif?" I İnanılmaz bir şekilde sor.

Başını sallar ve tozlu rafa geri döner. Orada görececek bir şey yok. Tozlu bir rafa bakmaktan çok daha ilginç olduğumu düşünmek istiyorum.

Kariyerine neden şaşırdığımı bilmiyorum. Benim hangi sınıfta olduğumu bulduğunu düşünürsek. Ve ne zaman... tamamen mantıklı.

"Üniversiteye gittiğimi böyle mi öğrendin? Ve hangi dersi aldığımı?"

Biraz utangaç görünmeye cüret ediyor. "Konumumu hain amaçlar için kullanmış olabilirim," diye itiraf ediyor ve bana günahkâr bir gülümsemeyle bakıyor.

Hay sikeyim. Kes şunu.

"Neden beni aradın?"

"Senin için endişelendiğimi söylesem bana inanır mısın?"

Alay ediyorum. "Kesinlikle hayır. Beni tanımıyorsun bile. Ve ilk tanıştığımızda oldukça kabaydın."

Ellerini tekrar ceplerine sokuyor. "Seni tanımıyorum. Ama kardeşimi tanıyorum. Ve bu yeterli." Yıpranmış siyah çizmesinin ucuyla ince halıyla kaplı zemine sürtünüyor ve başka bir şey düşünürken yere bakıyor. "Sana nasıl davrandığıma gelince, bana iki kelime söyledikten sonra Ryan'ın tarafını tuttun ve bana düşmanca davrandın. Ben de ona göre tepki verdim." Bana bakıyor, o zümrüt yeşili gözleri beni olduğum yere mıhlıyor. Gözlerinin kenarları kırışırken yüzünde bir gülümseme beliriyor.

"Hâlâ düşmanca davranıyorsun," diye ekliyor. Kollarımı kavuşturuyorum, onun değerlendirmesinden etkilenmiyorum ve sadece onun haklılığını kanıtlıyorum. Ben düşmanca *davranıyorum*. "Umarım Ryan benim hakkımda çok fazla kötü şey söylememiştir. Bu sefer kendisini kurban olarak göstermek için nasıl bir hikâye uydurduğunu merak ediyorum."

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum," diye ısıırıyorum, Ryan'ın benim için bir hikâye uydurma zahmetine bile girmemesine sinirlenerek. Buraya huzurlu olmak için geldim. Bu huzurlu değil.

Başını sallıyor ve tozlu bir bankın olduğu köşeye doğru yürüyor. Tahtayı kaplayan tozu umursamadan üzerine oturuyor. Ryan asla yapmazdı. Aslına bakarsanız, bu binaya adımını bile atacağını sanmıyorum.

Tereddütle yanına oturuyorum, bankta ondan olabildiğince uzağa. Vücudu bankın dörtte üçünü kapladığında kuşkusuz çok fazla yer kalmıyor.

Siktiğimin mamutu.

Yüzünde yavaşça bir gülümseme beliriyor ama yorum yapmıyor. Ne düşündüğümü anlayıp anlamadığından emin olamıyorum ama bazen öyle hissediyorum. O sırtıyla bir şeyler yapmak istiyorum. Tokat atmak ya da... bir şey. Ne olduğunu bilmiyorum ama bunu hissetmemem gerektiğini biliyorum.

"Beni haneye tecavüzden tutuklayacak mısınız, Dedektif?" Alaycı bir şekilde sordum.

Kıs kıs gülüyor, hınzır bir gülümseme yüzüne yayılıyor. Çok yakışıklı. Yüzüne bir bıçak saplamak istiyorum. "Eğer kelepçelenirsen, bu seni tutukladığım için olmayacak."

Sıcak lav patlamaları damarlarımdan geçerek bacaklarımın arasına doğru ilerliyor. Kalçalarımı sıkıyorum ve rahatsız edici bir şekilde kayıyorum. Göt herif.

Yine arkamı dönüyorum.

Saatlerdir **burada oturmuş**, odadaki bariz fil dışında her şeyden ve hiçbir şeyden bahsediyoruz.

Ryan beni öldürecek. Zamana bakmaktan kaçındım ama Pencereden görünen güneşin açısına bakılırsa birkaç saat içinde batacak. Bu da demek oluyor ki Ryan şimdiye kadar eve varmıştır.

Bana şimdiden on üç kez mesaj attı ve altı kez aradı, ama muhalif yanım onu umursamayacak kadar kızgın. Belki de daha fazla öfke göstermem gerekiyordur? Belki de ona karşı zayıf olduğum için benden faydalanıyordur. Belki daha güçlü olursam bana öyle davranmaya başlayacaktır.

Ne demişler? Bir yetişkin gibi muamele görmek istiyorsan, öyle davran. Bana güçlü bir kadın gibi davranılmasını istiyorsam, öyle davranmalıyım. Telefonumu elime alıyorum ve nerede olduğumu soran, giderek artan öfkeli mesajlara göz atıyorum.

Sil.

Ryan gidip kendini becerebilir. Böyle giyindiğim için hatalıydım, ama o da beni aşağı ittiği için hatalıydı. Öyle değil mi?

Telefonumu cebime sokuyorum ve erkek arkadaşımın kardeşine dönüyorum. "Peki, Bay Bir İlişkinin Neye Benzemesi Gerektiğini Biliyorum, Ryan'dan çok daha iyiyse neden bekârsın?" Aslında bekar olup olmadığını bilmiyorum. Umurumda olmamalı ama yine de kendimi balık tutarken buluyorum.

Bana alaycı bir bakış atıyor ama yumuşuyor ve omzunu silkiyor. "Kadınlarla birkaç uzun süreli ilişkim oldu. Yürümediler," diyor.

şifreli cevaplar.

"Neden?" Meydan okuyorum.

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. Umursadığımı sanıyor. Ben umursamıyorum. Ama yine de bir cevap bekliyorum.

Bir omuz silkme daha. "Mutlu değildim. Hayatta farklı yönlere gidiyor ya da farklı şeyler istiyordu. Farklı nedenler."

"Onlardan herhangi birine aşık mıydın?"

"Hem evet hem hayır. Onlara karşı büyük bir sevgi besliyordum ve onlara karşı hissettiklerim gerçektir ama hiçbirine gerçekten aşık olduğumu sanmıyorum, hayır. Bir ilişki içindeyken olmanız gerektiği gibi değil. Olmak istediğim gibi de değildi."

Kaşlarımı çattım. "İstediğin gibi mi?" Soruyorum.

"Ailem gibi bir aşk istiyorum. Ortağımınki gibi. Eski sevgililerimle hep bir şeyler eksikmiş gibi hissettim. Benim gözümde bu gerçek aşk değil."

Yanıtını düşünerek mırıldanıyorum. Ryan'a böyle mi aşık oluyorum?

Evet, sanırım öyle. Bir şeylerin eksik olduğunu hissediyor muyum?

Bazen.

"Peki, Shallow Hill'den kaç yaşında çıktın?" Mako beni düşüncelerimden uzaklaştırarak soruyor.

İç çekiyorum ve başımı arkamdaki duvara vuruyorum. "On sekiz, üniversite yurtlarına taşındığımda. O zamana kadar Barbie'nin evini satın alabilecek durumdaydım. Bana çok pahalıya mal olmadı. Kredi bir yıl önce ödendi."

Bana alaycı bir bakış fırlattı. "Hâlâ evi satın almanın ilginç olduğunu düşünüyorum."

Omuz silkiyorum. "Sonunda onun üzerinde bir şeyim var. On sekiz yıl boyunca onun boktan çatısı altında büyüdüm, *onun* boktan hayat seçimleri yüzünden başıma gelen her şeyle uğraşmak zorunda kaldım ve bu benim geri dönüş yolumdu. Artık *benim boktan* çatım."

"Yine de kolayca barınacak bir yer bulamaz mıydı?"

İçimden bir kahkaha patladı. "Kalabilir, evet. Ama kimse bir geceden fazla kalmasına izin vermez. Ev ilk haczedildiğinde gidecek bir yer bulduğu için şanslı. Herkes onun Billy'ye hesap verdiğini biliyor. Onu becerecek kadar uzun kalmasına izin veriyorlar ama Barbie çok fazla şey biliyor. Kimse onu Barbie'nin kirli sırlarını keşfedeceği kadar uzun süre yanında tutmak istemiyor."

Ona Billy'den ve onun kötü bir adam olduğundan bahsetmiştim ama tam olarak *kim* olduğundan ve *ne kadar* kötü olduğundan bahsetmemiştim.

Billy onun gerçek adı değil.

Dürüst olmak gerekirse, gerçek adının ne olduğundan bile emin değilim. Sanırım hiç soracak kadar önemsemedim.

"Billy ile kalamaz mı?"

"Barbie ondan çok korkuyor. Ayrıca, Billy Barbie'nin onunla yaşamasına asla izin vermez. Muhtemelen bir geceden sonra onu öldürür."

Ne yazık ki bu ihtimal karşısında hiçbir şey hissetmiyorum. Barbie ölseydi, muhtemelen rahat bir nefes alırdım. Barbie için aşağılamadan başka bir şey hissettiğimi hiç sanmıyorum. Çocukken bile Barbie'nin beni sevmediğini anlamam ancak üç ya da dört yaşına kadar sürdü. Beni sikine de takmıyordu.

Ve sanırım kendimi her zaman bağısız tuttum. O zamana kadar müşterileri vücudumla eğlenmeye başlamıştı ve o bunu görmezden geliyordu. Ne zaman şikayet etsem, dramatik davranıyordum. Genç yaşta öğreniyor olmamın iyi bir şey olduğunu, çünkü hayatta elime geçecek tek şeyin bu olduğunu söyledi. Kirli horoz emmek ve bir balık gibi üzerine atılmak özgeçmişime eklemek için harika bir beceri olurdu.

"Bu şekilde teknik olarak Barbie'yi hayatınızda tutmuş olmuyor musunuz? Neden evi icraya verip onu sokağa atmıyorsun?"

Aynı soruyu kendime milyonlarca kez sordum. Ve hep aynı cevabın etrafında döndüm.

"İntikam. Bu beni daha büyük bir insan yapmıyorsa da umurumda değil. Onun üzerinde gücüm var ve o da bana kira ödemek zorunda. O evde yaşadığım onca şeyden sonra, oldukça düşünceli davrandığımı söyleyebilirim."

"Neler yaşadın?" diye soruyor usulca. Bunca zaman pek çok şeyin üstünden geçtim ama o beni iyi bir anda yakaladı. Bu konular hakkında konuşmak iyi hissettiriyor. Ryan sormuyor ya da umursamıyor ve Amelia da çok şey biliyor ama o da kendi boktan geçmişiyle uğraşıyor. Benimkini onunkinin üstüne yıkmak hiç doğru gelmedi.

Hiç rahatça konuşabildiğimi sanmıyorum. Mako'yla yaptığım şey de bu. Çocukken bana yapılan her şeyi temizliyorum. Kendimi bildim bileli bana tecavüz eden ve taciz eden pis adamları. Annemin öpücüklerini değil, yabancı erkeklerin öpücüklerini hatırlıyorum.

Sonra ona Camilla'dan ve kısa bir süreliğine de olsa beni nasıl kurtardığından bahsettim. Ve tam da Shallow Hill'den planladığımdan çok daha önce kaçacağımı düşündüğüm anda, benden kopup gitti. Bazen geçmiş hayatımda korkunç bir insan mıydım ve bu hayat benim cezam mı diye düşünüyorum. Ruhumun işlediği günahların kefareti ödüyorum.

Ona Camilla öldükten sonra sayısız kez aç kaldığımı ve yemek için dilenmek zorunda kaldığımı anlattım. Erkekler bana sadece cinsel iyilik yaparsam yemek verirdi. Ben de yaptım. Bu benim hayatta kalma yolumdu. Barbie'nin hep söylediği gibi bir fahişe oldum.

Bu yüzden Ryan'ın yanılmadığını biliyorum. Ben bir fahişeyim. Yemek yiyebilmek için on üç yaşında erkeklerle seks yaptım. Tek şartım prezervatif takmalarıydı. Cinsel yolla bulaşan bir hastalığa yakalanmaktansa açlıktan ölmeyi tercih ederdim. O zamana kadar yakalanmadığımı için çok şanslıyım.

"Lütfen kendine öyle deme," diye yalvarıyor sessizce ama hoyratça. Yumuşak tonu beni hazırlıksız yakalıyor. Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Kendime ne dediğimi umursamasını beklemediğim gibi, bu kadar kibarca sormasını da beklemiyordum. Ryan her zaman benden bir şeyler talep eder, itaat etmemi bekler ve her zaman bunu elde edemediğinde bana isimler takar.

"Ne?"

"Sen bir fahişe değilsin, River. Defalarca tecavüze uğradın ve bu durumlara zorlandın çünkü açlıktan yavaş yavaş ölüyordun."

Gözlerinden ateş fişkırıyor. Nasıl o l d u ğ u n d a n emin değilim ama bana *doğru* değil, benim *için* olduğunu biliyorum. Ve bu konuda nasıl hissettiğimi bilmiyorum.

Ağzımı açıyorum. Neredeyse kelimeleri söyleyecektim.

Ryan öyle düşünüyor.

Ama cevabının ne olacağını zaten biliyorum.

Ryan yanılıyor.

Öyle mi? Hayatım boyunca bana fahişe dediler. Yaptıklarım için, yapmak zorunda olduklarım için. Güzel olduğum ve vücudumu tamamlayan kıyafetler giydiğim için. Erkekler kulağıma sayısız kez pijamalarımın içinde bu kadar seksi görünmeseydim bana karşı koyabileceklerini fısıldadılar. Çok *güzel* olduğum için erkekler bana karşı koyamıyor.

Ve o zamanlar ben küçük bir kızdım.

Dün seksi bir şey giydim. Ve erkekler bana baktı. Bu Ryan'ı üzdü.

"Buna inanmıyorum."

Mako bana doğru dönmeye devam ediyor. Bank onun ağırlığıyla sarsılıyor ve çökecek diye biraz tedirgin oluyorum.

"Dünyaya güzel olduğunuzu gösterdiğiniz için cezalandırılmamalısınız. O adamlar küçük bir kızı cinselleştirdikleri için hatalılar. Bu *iğrenç*, River. Bir erkeğin yetişkin bir kadın olarak sana bakması ve seni çekici bulması sorun değil, ama o erkeğin bunun kendisine

sizi herhangi bir şekilde rahatsız ediyorsa. Bu ister size bakışı, ister sizinle konuşması ya da size dokunması olsun. Evden sahip olduğunuz en seksi şeyle çıkmak istiyorsanız, bu sizin en doğal hakkınızdır çünkü vücudunuzu sergilemek sizin seçiminizdir. Hiçbir erkeğe onunla ne yapacağınızı kontrol etme gücü vermeyin."

"O benim," diye fısıldıyorum.

"O senin," diye tekrarlıyor. "Başka kimsenin değil."

Dişlerimi alt dudağıma geçiriyorum. Daha önce hiç bir erkek bana *seçim*. Hep al, al, al oldu.

Ama Mako'nun bedenime sahip olma düşüncesi... Tanrım, sanırım kalp krizi geçiriyorum. Bu çok günahkârca. Sıvı ısı sistemimden geçip doğrudan merkezime ulaşıyor. Bu hissi hafifletmek için kalçalarımı sıkıyorum ama bu sadece meme uçlarımı keskin küçük noktalar halinde sıkmaya yarıyor.

"Ya... ya bir erkeğin bana sahip olmasını istiyorsam?"

Daha yakına eğiliyor ve kokusu burnuma saldırıyor. Biraz sabunla karışık saf erkek kokusu. Gözlerim dönmek istiyor ama izin vermiyorum. Bedenimin kontrolü bende, onda değil.

"O zaman bu ayrıcalığı hak eden bir adama verin. Eğer bir erkeğin sana sahip olmasını istiyorsan, bırak olsun. Ama bu, senin rızan olmadan hakkı olan bir şey değil," diyor, sesi çok, çok derin ve boğuk.

Dudaklarımı yalayarak sormak zorunda hissediyorum. "Bir kadına sahip olmak ister misin?"

Kendi sesim tehlikeli derecede boğuk. Nefesim çok kısa. Çok dalgalı. Vücudum çok sıcak, ağzımdan duman sızdığından emin olana kadar aşırı ısınıyor.

"Bir kadına sahip olmak istememin tek yolu onun zevkine sahip olmaktır. Vücudunun benim için şarkı söylemesini istiyorum, sadece benim duyabileceğim bir melodi. Vücudunun bir pervanenin aleve yönelmesi gibi benimkine yönelmesini istiyorum. Ve sikim içinde değilken kendini boşlukta hissetmekten hoşlanmamasını istiyorum."

Çok fazla. Çok hızlı. Onu inkar etmenin tam tersini yapmak istiyorum. Vermek, vermek, vermek istiyorum. Elleri benimle dolana ve vücudum onunla dolana kadar.

Çıkmam lazım.

"Artık gitmem gerekiyor."

Yedi

R I V E R

HER ZAMAN DUYMUŞUMDUR, bir hayalet yakınınızda olduğunda, iliklerinize kadar işleyen, aşılmaz bir soğuk hissedersiniz. Ve biri içinizden geçtiğinde, buz solumak gibidir.

Ev sessizdir.

Bedenimle oynayan ruhlar olmalı. Onun burada olduğunu biliyorum.

"Ryan?" Ben aradım.

Bunu uzatmanın ne anlamı var? Beklenti beni öldürüyor. Adrenalin içimde zonkluyor ve ellerimin biraz titrediğini itiraf etmekten utanıyorum. Bilby kanepedeki tüneğinden beni selamlıyor, sessizce miyavlıyor ve ardından esniyor. Yanına gidip gri kürkünü okşuyorum ve kendimi yaklaşan yüzleşmeden uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyorum.

"Tam burada," diyor sessizce. Sıçıyorum, Bilby'nin de sıçrayıp kanepeden kaçmasına neden oluyorum. Dikkatimi dağıtmam çok işe yaramıştı, sesin arkamdan gelmesini beklemiyordum. Döndüm ve onu antrede dikilirken gördüm.

Bir şey söyleyemeyecek kadar irkildim. O bir adım attı, ben de topallayarak geri çekildim. Kalçam hâlâ ağrıyor.

"Nerelerdeydin?" diye soruyor karanlık bir şekilde. "Amelia ile takılıyordum." Kaşlarını çatıyor.

"O zaman Amelia neden seni bir haftadır görmediğini söyledi?" Onunla konuşmuş mu? Hay sikeyim.

Bana doğru bir adım daha. "Beni aldatıyor musun?"

Başımı sallıyorum, kalbim hızla çarpıyor. "Hayır, tabii ki aldatmıyorum."

"O zaman neden bana yalan söylüyorsun?" diye dişlerinin arasından hırlıyor, yüzündeki ifade giderek bir iblisinkine benzemeye başlıyor.

"Bilmiyorum. Çünkü sana kızgıyım."

Gözleri ince yarıklar halinde daralmadan önce yarım saniye boyunca şaşkınlıkla genişliyor. Dişlerinin arasından alaycı bir kahkaha süzülüyor.

"Bana kızgın mısın? Tüm ilişkimiz boyunca seninle ilgilenmekten başka bir şey yapmadım. İsteyebileceğin her şeye sahipsin. Seni sevdim ve sana değer verdim. Sana sadece hak ettiğin gibi davrandım. Haddini aştığında sana bir ders vermek zorunda kaldıysam, bu benim suçum değil" diye tükürüyor. Hem de kelimenin tam anlamıyla. Öfkesi arttıkça ağzından tükürükler saçılıyor.

"Benim özgür iradem yok mu

Ryan?" Geri çekildi. "Pardon?"

"Hayatımı yaşamak için senin iznine ihtiyacım yok. Eğer bir çörek alıp parkta yürüyüş yapmak istiyorsam, buna iznim var."

Eli o kadar hızlı fırladı ki, geldiğini bile göremedim. Keskin bir acı yanağında patlıyor. Bir elimle acıyan etimi tutarak haykırıyorum. Neden şok olduğumu bile bilmiyorum. Öfke bedenimi o kadar güçlü bir şekilde dolduruyor ki, kanımın buharlaşıp duman haline geldiğine ikna oluyorum.

Ben daha iyisini yaparım. Yumruğum ileri fırlıyor ve yanağına çarpıyor. Başı şiddetle yana savruluyor ve hemen elimde bir acı beliriyor. Sanki kırmışım gibi hissediyorum.

İkimiz de donuyoruz. Sanırım düşündüğümünden daha çok anneme benziyorum. Kulüpteki o kız hızla geri geliyor. Eskiden sümüklü adamlarla dans eden ve fazla rahatladıklarında burunlarını kıran korkusuz kız. *Hiçbir* erkekten bir bok almayı reddeden kız.

Nereye gitti?

Hareket eden tek şey ağır bir şekilde pompalanan göğüslerimiz. Yavaşça bana bakıyor. Gözlerinde çeşitli duygular oynaşüyor. Şok ve öfke öne çıkıyor ama adını koyamadığım başka bir duygu da etrafta dönüp duruyor.

"Bunu neden yaptın?" diye soruyor karanlık bir şekilde.

"Çünkü bunu hak ettin," diye nefes alıyorum, biraz canlanmış hissederek. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Sadece bana ellerini sürmeyi bırakacağın anlamına geliyorsa. Beni iyi hissettirmen gerekiyor, canımı yakman değil."

Alt dudağını emiyor, o adı konmamış duygu ön plana çıkıyor. Neredeyse hesapçı görünüyor ama emin olamıyorum. Ve beni şaşırtarak başını sallıyor.

"Özür dilerim," diyor.

Bir eş anlamlılar sözlüğüne ihtiyacım var. *Sürpriz* kelimesi için kaç tane kelime var? Her birinin eş anlamlısı farklı bir duyguymuş gibi hissediyorum.

"Sen... üzgün müsün?" Kaşlarım derin bir V şeklinde çatılırken soruyorum. Nasıl hissettiğimi anlatan en iyi kelime bu.

Başını sallıyor ve elini yanağına götürüyor. "Evet," diye fısıldıyor. "Özür dilerim. Bunların hiçbirini hak etmedin."

Gözlerimi kısıyorum, davranışına şüpheyle yaklaşıyorum. Bütün yüzü değişiyor. Gözleri yumuşuyor ve yüzü rahatlıyor. Gerçekten üzgün görünüyor. Tüm çabalarım rağmen, ben de yumuşadığımı hissediyorum.

"O zaman bunu neden yaptın?"

Bana doğru baktığında gözlerini utanç kaplıyor. "Senin için çok endişeleniyorum. Pek çok erkek senden faydalandı ve birinin gelip bunu yapmaya çalışmasından korkuyorum. Nerede olduğunu bilmezsem seni koruyamam, River. Onlara senden neler alabileceklerini gösterirsen canavarları uzak tutamam."

Dudağımı ısııyorum ve kendimden biraz utanıyorum.

"Sana nereye gittiğimi söyleyebilirim ve bu kadar kışkırtıcı giyinmeyeceğim. Ama bana vurmayı kesmeni istiyorum."

Aceleyle yanıma geliyor ama bu sefer öfkeyle değil. Bu kez gözlerinde sevgiden başka bir şey yok. Güçlü kollarıyla beni sıkıca sarıyor ve yaklaştırıyor, burun buruna.

"Özür dilerim, bebeğim. Bunların hiçbirini yapmamalıydım. Artık sana vurmayacağım. Çok sinirleniyorum çünkü sen erkeklerin nasıl düşündüğünü anlamıyorsun ama ben anlıyorum. Sadece beni dinlemeni istiyorum, tamam mı? Nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmem gerek. Ve erkeklerin seni çalmaya çalışmaması için vücudunun düzgün bir şekilde örtüldüğünden emin olmalıyım."

Başımı sallıyorum ve ikimiz de birbirimizin kollarında sönüyoruz.

Mako yanıyordu. Ryan bedenime *sahip* olmak istemiyor. O sadece beni korumak istiyor. Beni güvende tutmak.

Ve daha önce kimse benim için bunu yapmamıştı.

"Aynayı fark ettim," diyor sessizce. Geri çekilmeden önce kaskatı kesiliyorum. "Ryan, çok, çok üzgünüm-"

"Şşt," diye fısıldıyor, sözümü keserek. Başımın arkasından tutup beni kendine doğru çekiyor. "Sorun yok. Ben hallederim. Zaten biri gelip değiştirdi."

Göğsümün içinde duygular birikiyor. Yani rahatlama. Aynasını kırdığım için bana tekrar vurmasını istemiyordum. Dudağımı ısırdım. "Kızgın olmadığına emin misin?"

"Hayır bebeğim, kızgın değilim. Seni çok seviyorum River," diyor alnını benimkine yaslayarak. "Seni kaybedemem. Sensiz yaşayamam."

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. Üzüntüden değil, mutluluktan. Kendimi dünyanın zirvesinde hissediyorum. Sonunda olmamız gereken yöne doğru ilerlediğimizi hissediyorum. İyileşiyormuşuz gibi geliyor.

"Ben de seni seviyorum."

"Seni iyi hissettirmeme izin ver," diye fısıldıyor kulağıma, kulağımı ısıyor. Tüylerim diken diken oluyor. Farkına bile varmadan başımı sallıyorum.

Dudakları nazik bir öpücükle benimkilere dokunuyor. Tatlı ve rahatlatıcı. Yavaşça, açlığa dönüşene kadar baskıyı artırıyor. Beni kollarımdan tutup yatak odamıza taşıyor, dudaklarının benimkilerden ayrılmasına asla izin vermiyor.

Ayaklarım yatağımızın yanındaki serin ahşap döşemeye değdiği anda, kıyafetlerimi bedenimden sıyrılıyor. Sıcak öpücükler dudaklarımdan boynuma doğru iniyor. Göğsümde duraklıyorlar ve ıslak sıcaklık meme ucumu sarıyor.

Zevk üzerimden akıp giderken başım geriye düşüyor. İşte bu, bana sevildiğimi hissettiren şey.

Buna alışabilirim.

"Hamile olabileceğimi düşünüyorum."

Buzlu kahvemde boğuluyorum, bir kısmını burnumdan içime çekerken geri kalanı ağızımdan mükemmel bir kavis çizerek uçuyor. Neyse ki ders bitti ve arabasına doğru yürüyoruz. Kafeteryada olsaydık onu öldürürdüm.

"Vay canına. Bu iğrençti."

Kısmen inanmadığım için gülüyorum. Elimle ağızımı ve burnumu silerek elimden geldiğince temizlemeye çalışıyorum. Harika, şimdi yapış yapış olacağım.

"Bu senin hatandı. Benimle taşak mı geçiyorsun?" "Hayır," diye iç geçiriyor Amelia yorgun bir şekilde.

"Neden hamile olduğunu düşünüyorsun?"
Omuzlarını silkiyor. "Çünkü son zamanlarda çok azdım."

Ona inanamayarak bakıyorum. "Bu kadar mı? Azdın mı?"
"Hayır, ayrıca pastırma kokusuna da kustum. İki kere."
"Aman Tanrım, kesinlikle hamilesin. Kimse pastırma kokusuna kusmaz."

"Değil mi?" diyor, gözleri kocaman. "Mutlu musun?"

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Çok korkuyorum."

Gülüyorum ve onu sıkıca kucaklıyorum. "Senin adına sevindim bebeğim."

Harika bir anne olacaksın."

Onun adına çok mutluyum. Belki bir gün Ryan ve benim de bir bebeğimiz olur. Bebeklerimiz en iyi arkadaş olabilir.

O da gülümsüyor ve bana sarılıyor. "Teşekkür ederim. Bunu sensiz yapamam, tamam mı? Muhtemelen çok ağlayacağım. Zaten şu dans yarışması programlarından birini izlerken ağlamıştım. Bebek gibi ağladım."

Gülüyorum ve gitmesine izin veriyorum. "Sanırım o gösteriler sırasında hep ağlıyorum."

O kadar iyiler ki yapabileceğim tek şey ağlamak."

Rahatlayarak omuzlarını çökertiyor. "Oh, güzel, tek olmadığımı sevindim. Ben de hamileliği bahane olarak kullanacaktım."

"Evet, genelde adet dönemimi bahane olarak kullanırım, sorun değil."

Arabasına doğru yürürken kıkırdıyoruz. Şimdiden Jüpiter ve Italea gibi *i-tall-ee-uh* diye telaffuz edilen çılgın bebek isimleri bulmaya başladı.

Ryan çocuklarımıza ne isim vermek isterdi merak ediyorum.

"DAHA İYİ GÖRÜNÜYORSUN."

Neden onun lanet sesini her duyduğumda vücudum eriyor? Vücudumun erimesini istemiyorum. Katı, erimeyen bir taşla dönüşmesini istiyorum. Onun sesini duymak eroin enjekte etmek gibi hissettiriyor. Ama eroinin iyi hissettirmesi, seni öldürmeyeceği anlamına gelmez. Mako benim için kötü. O sadece

Alison gibi - burnunu ait olmadığı yere sokan ve ilişkimi sabote etmeye çalışan başka bir güzel yüz. Nedeni ne olursa olsun, Ryan'ı mutlu görmeye dayanamıyorlar.

Mako orada bir tanrı gibi duruyor, yine siyah bir pantolon ve gözlerini ortaya çıkaran adaçayı yeşili bir gömlek giymiş.

Gitmesi gerek.

"Beni takip etmeyi bırakır mısın?"

Sert ses tonum karşısında kaşları kalktı. Yine de umurumda değil. Bir an için neredeyse onun saçmalıklarına kanıyordum. Kütüphanedeki her an için pişmanlık duyuyorum. Onunla konuştuğum, ona geçmiş hayatımla ilgili tüm kirli sırlarımı anlattığım için. Ryan'ın henüz bilmediği şeyleri.

Bu üç hafta önceydi ve kendimi kirli hissetmeme neden oluyor. Aldatmışım gibi. Bir anlamda, sanırım yaptım. O günü Ryan'a hâlâ itiraf etmedim ve asla da etmeyeceğim. Bu mezara kadar yanımda götüreceğim bir şey olacak.

Özellikle de öğrenirse beni oraya gönderecek olan o olduğu için.

Bir şey söylemediğim için de memnunum, yoksa o gece farklı geçebilirdi. Ryan bütün gece benimle sevişti ve üzerime titredi. Karşılığında hiçbir şey istemedi ama ben yine de iyiliğinin karşılığını vermekten mutluluk duydum. Ve o zamandan beri, mükemmeliz.

Eve neşeyle geldik, güldük, şakalaştık, evde birbirimize patlamış mısır yedirdiğimiz film geceleri yaptık ve sonunda yastık savaşı ve sevişme yaptık. Beni şımarttı, kucakladı, mum ışığında banyo yaptırdı ve bana karşı olan hassas duygularını ifade etti. İkimiz de birbirimize daha fazla açıldık ve ona Shallow Hill'den ve oradaki erkeklerden bahsettiğimde beni gerçekten dinledi. Yargılamadı, sadece sempati ve anlayış gösterdi.

O yepyeni bir adam ve ben hiç bu kadar aşık olmamıştım.

"Beni rahat bırakmanı istiyorum," diye devam ediyorum. "Hakkımda bildiğini sandığın şeylere rağmen Ryan'la mutluyum."

Mako dudaklarını büzüyor ve gözlerinde hayal kırıklığına benzer bir şey parlıyor. Emin olamadan gitti.

"Bütün gece sana tatlı sözler fısıldadı mı ve seni bir daha asla incitmeyeceğine söz verdi mi?"

Küçümseyici sözleri karşısında irkildim. İçimde yine içgüdüsel bir öfke kabarıyor. Birisi beni bu kadar çabuk kızdırmamalı. Belli ki bu bir işaret. Beni kızdırmaktan başka bir şey yapmayan birini dinlemeyi nasıl düşünebilirim? Mako benim iyiliğimi düşünmüyor,

O sadece kendi tatminini önemsiyor. Ryan'ın acı çektiğinden emin olmak için elinden gelen her şeyi yapıyor.

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diye tıslıyorum, gözlerim gizlenemez bir şekilde parlıyor

Nefr

et. "Ondan daha çok şey biliyorum." İrkildim, gözlerim şok içinde genişledi. "Az önce sana söylediğim her şeyi yüzüme mi vurdun?"

"Hayır, ben sadece gerçekleri söylüyorum," diye kuru bir şekilde cevap veriyor. Yüzü bomboş

Maske. Gözlerinde hiçbir duygu parlamıyor.

Ona doğru bir adım attım. "Umursadığın tek şey Ryan'dan öç almak. Nefretini hak edecek ne yaptı bilmiyorum ama bu saçmalığı kapıma kadar getirme. Ne bildiğini sandığın umurumda değil, yanılıyorsun."

Mako öylece bakıyor, yüzünde şoka benzer bir ifade beliriyor.

"Sana böyle mi söyledi? Ondan nefret *ettiğimi* mi?"

Elimi havada gezdirerek söyleyeceği başka bir şeyi kesiyorum. "Seninle konuşmaktan bıktım. Beni rahat bırak, Mako. Yoksa Ryan'a beni takip ettiğini söylerim," diye tehdit ediyorum.

Gülüyor. Gerçekten gülüyor.

"Yapsan da umurumda olmazdı," diyor sırtarak. Bu tehdit karşısında yüzü soğuk ve acımasız bir eğlenceyle aydınlanıyor. Bu *beni* üşütüyor.

Çekip gidiyorum. Cevap vermenin bir anlamı yok. Mesajı yüksek sesle ve net bir şekilde aldı.

"GÖRÜYORUM Kİ SEN HÂLÂ BİR BOK PARÇASISIN," diye kuru bir şekilde gözlemliyorum.

Barbie önümden hırlıyor, yağlı siyah saçları tutam tutam sarkıyor. Berbat kokuyor. Bok lekesi ve son kullanma tarihi geçmiş süt gibi.

"Siktir git, River."

"Kıranız var mı?" Akıllıca bir cevap yerine soruyorum.

Üstün ol, River. Beş günlük kıyafetlerle ve daha uzun süre düşmeden içeri girsem bile, yine de bu küçük başarıyı elde ederdim.

Lekeli, delik deşik eşofmanının cebine uzanıyor ve öfkeyle masanın üzerine buruşmuş kirli banknotları atıyor. Avucu bir şırıngayı yakalıyor. Şırınga havaya fırlıyor, havada dönüyor ve tekrar masanın üzerine devriliyor. Çınlama sesinden masadan yere yuvarlandığını anlıyorum. Almaya zahmet etmedi.

İşte bu yüzden bu evde asla yalınayak yürümeyeceğim. Ya da o lanet masaya dokunmayacağım.

İyi ki hazırlıklı gelmişim. Cebimden lastik bir eldiven çıkarıp giydim ve paraları aldım. Onları plastik bir poşete koyuyorum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Geldiğin yer burası değilmiş gibi davranmayı bırak, seni kendini beğenmiş sürtük," diye tükürüyor. Gözleri büyümüş ve çenesini sıkmadan duramıyor. Hakaret bile etmedim. O olduğu yerdeyken ve ben olduğum yerdeyken nasıl olabilirim?

Onun sözleri uzun zamandır beni incitmemişti.

"Cinsel yolla bulaşan bir hastalığa nasıl yakalanmadığımı beni aşıyor ve bu şansını test etmeye niyetim yok."

Faturaları saymaya zahmet etmiyorum. Hepsi orada olacak. Ben tehditlerimi savurduğumda hep öyle olurlar. Bir çıkış yolu bulmaya gider, kimse onu almaz ve cebinde kirli paralarla koşarak eve geri döner.

Ön kapı gürültüyle duvara çarptı. Birisi evin sahibiymiş gibi içeri girdi.

Ve buna cesaret edebilecek tek bir kişi var.

Billy.

Barbie de ben de olduğumuz yerde donup kalıyoruz ve kısa bir an için ortak bir dehşet duygusunu paylaşıyoruz. Barbie gözle görülür bir şekilde yutkunuyor ve ben de omuzlarımı gevşetmek için elimden geleni yapıyorum.

Billy benden daha fazlasını istediğine karar verirse, izlerini saklayamam. Ryan beni asla affetmeyecek. Vücudumda başka bir adamın morluklarını görürse beni anında terk eder. Ve başka bir erkeğin vücuduma girdiğini öğrenirse muhtemelen daha fazlasını yaratacaktır.

Kahretsin.

Billy mutfığa girdiğinde kemiklerim titriyor ve ensemde soğuk bir ter birikiyor. Barbie onu selamlamak için dönüyor, sahte bir gülümseme

yıpranmış yüzüne sıvanmış.

Her zamanki gibi kusursuz giyinmiş. Kırışan sarı saçları, keskin ela gözleri ve güçlü bir çenesi var. Gençlik yıllarında yakışıklıydı. O zamanlar genç bir çete üyesiydi, varoşlarda doğup büyümüştü, Barbie gibi giyiniyordu ama kadınlar ayaklarına kapanıyordu. Ta ki bir haydutla karşılaşıp yüzünü kesene kadar.

Burnunu, gözlerini ve ağzını çaprazlamasına kesen yara izleri onu son derece korkunç gösteriyor. Ve gözlerindeki karanlık, boş bakış kesinlikle meselelere yardımcı olmuyor. Billy sokakta gördüğünüzde hemen dönüp ters yöne yürüyeceğiniz türden bir adam. İnanılmaz derecede korkutucu, gözlerindeki kalıcı psikotik parıltıyla yoldan geçen herkesi kocaman ellerini kafatasınıza dolayacağı ve patlayana kadar ezeceği konusunda uyarıyor. Ve bundan da zevk alır.

Şimdi bir uyuşturucu imparatorluğu yönetiyor ve çok zengin. Cüzdanındaki paradan, onu elde etmek için öldürdüğü insanların kan ve gözyaşları damlıyor.

"Selam şekerim," diye şarkı söylüyor Barbie - oldukça yüksek sesle. Gergin enerjisi hissediliyor. Her an kötü bir yolculuk geçirebilir ve vücudumda onun için üzülen tek bir hücre bile yok. "Bugün uğrayacağını bilmiyordum."

"Ne zamandan beri geldiğimi bildirmem gerekiyor?" diye soruyor, sesi duygudan yoksun. Billy'yi her türlü farklı duygu durumunda gördüm, ama onu tüm hayatım boyunca tanıdım, kabuslarımın yetişebileceğinden çok daha fazla yanında bulundum. Onu sakın ve ürkütücü sessiz halinden uzaklaştırmak için çok şey gerekiyor.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve onun korkutucu gözleriyle karşılaşıyorum. Mutfağa adım attığı andan itibaren karanlık havuzlar benimkileri buldu. Bir kez bile uzaklaşmadılar.

Gülüyor, yine gergin bir ses. "Haklısın." Sessizlik.

Onun beklentileri ve karanlık vaatleriyle dolu.

"Selam Billy," diye selamlıyorum sonunda, sesim istediğimden daha yumuşak. Üzerimde hâlâ böyle bir etkisi olması beni utandırıyor. Ona siktir olup gitmesini ve beni korkutmadığını söylemeyi çok isterdim. Ama ruhum da bedenine çok bağlı.

Yavaşça bana doğru yürüyor, cilalı topukları kirli zeminde tıkırıyor. İkisi arasındaki kontrast beynimde neredeyse hesaplanamıyor. Görüntü son derece yanlış görünüyor. Bu kadar güzel ayakkabılar bu kadar iğrenç bir zeminde yürümemeliydi.

Ayakkabılarına odaklanıyorum, böylece neden bana doğru yürüdüğünü düşünmek zorunda kalmıyorum. Önümde durup gözlerimi kaldırmamı beklemesi yerine, fayansların çatlaklarına nasıl yapıştığını düşünüyorum.

Bu gece ilişki mi ve hatta belki de hayatımı nasıl kaybedeceğimi düşünüyorum.

Ellerini bana doğru kaldırıyor ve irkilmemek için kendimi zor tutuyorum. Yavaşça, parmağı çenemi yakalıyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Barbie çevremde kayıyor, gergin. Bu beni geriyor.

Çenem yükseliyor. Gözlerimiz buluşuyor. Gözlerinde öfke var. Nefesim kaçıyor.

"Sen bir hayaletsin," diyor usulca.

Ağzım kuruyor ve yutkunmak için mücadele ediyorum.

"Sen burada doğdun ve büyüdün. Bir zamanlar bizden biriydin. Ve şimdi bizim için fazla iyiymişsin gibi davranıyorsun." Tüm çabalarım rağmen dudağım titriyor. Tanrım, titriyor mu?

Parmakları çenemin etrafında geriliyor ve tek yapabildiğim yalvarırcasına fısıldamak oluyor: "Billy..."

"Hayalet," diye fısıldıyor.

Kendimi toparlayamadan yüzüm masaya çarpıyor.

Başımın yan tarafında ağrı patladı. Tek tesellim yüzümün burnumu kırmayacak kadar dönmüş olmasıydı.

Lanet masaya dokunmamak için çok fazla.

Başımı masaya sabitleyerek daha da yaklaşıyor. Acımasız yüzey gözlerimi gizlenemez bir acıyla açıyor. Gözyaşlarım gözlerime batıyor ve sızmakla tehdit ediyor. Zayıflık göstermek istemiyorum. İstemiyorum ama yine de Billy'nin bunu ortaya çıkarmak için özel bir yolu var.

Barbie birkaç adım geri çekilir, tedirginliği kırıksıklıklarına kazınmıştır.

"Neredeydin?" diye fısıldıyor, sesi aldatıcı bir şekilde sakın.

Kan dolaşımının içinde bir meşale yanıyor. Billy kızgın.

İçimde öfke patladı. Bu lanet olası cehennem çukurundan çıktım. Neden geri geldim ki? Neden bu aptal evi aldım ve neden annemin üzerinde tutmaya devam ediyorum? İntikam için mi? Bunu söylediğimde Mako'ya ve kendime yalan söylüyordum.

Shallow Hill kemiklerime işlemiş durumda ve kemikler ilik olmadan yaşayamaz.

"Cehennem bir ev değil Billy," diye bağırdım. "Sadece ziyarete geldiğim bir yer."

"Burası evim," diye bağırıyor, öfkesinin dizginleri kaymaya başladığında sesi yankılanıyor. "Sen lekelisin, River. Burası ruhumuzda bir leke ve *asla* çıkmayacak."

Şimdi ağır ağır nefes alıyorum. Kısmen korkudan, kısmen de öfkeden. Billy'ye cevap vermek akıllıca değil.

"Denedin mi?" Başımı daha da aşağı bastırdığında acı içinde gözlerimi sıkarak meydan okuyorum. O kadar kötü ki, haykırmak istiyorum. Gururumu ve haysiyetimi bırakmanın uçurumunda yuvarlanıyorum.

Zayıflık göstermek istemiyorum. İstemiyorum.

"Evet," diye mırıldanıyor düşünceli bir şekilde. "Ve sonra sadece kendime yalan söylediğimi fark ettim. Yaşamaya çalıştığım o şaka gibi hayat bir sahteydi. Tıpkı seninki gibi."

Nihayet, Tanrım, *nihayet*, beni serbest bıraktı. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde masadan uzaklaşıyorum, bu sırada sandalyemi deviriyorum, onuruma yediremiyorum. Sandalye iğrenç bir şekilde fayansa çarpıyor, yüksek ses benim ve Barbie'nin korku sesini taklit ediyor.

Barbie trip atıyor. Gerçekten. Tanrı bilir neyin kafasını yaşıyor ve korku kafasını karıştırıyor. Geniş, büyümüş göz bebekleri Billy ve benim aramda gidip geliyor. Nefes alış verişi ağırlaştı ve elleri titriyor. Çok yakında kendi bedeninden çıkmak için çaresizce kendi derisini tırmalamaya başlayacak. Korku güçlü ve kaçınılmaz.

Bunun benim yararına olduğunu sanmıyorum. Sadece benimle işi bittiğinde öfkesini ona yönelteceğinden korkuyor.

Ve yapacak.

Kesinlikle yapacak.

Sekiz

R I V E R

Bu şekilde eve gidemem. Ne demek istediğimi vurgulamak için Ryan'ın adı kırık telefonumun ekranında yanıp sönüyor. Küçük çatlaklar, sonunda bir kalp emojisi olan ismi boyunca ilerliyor.

Bu sembolik ve lanet telefonu fırlatmak istiyorum.

Telefonumun yan tarafındaki ses düğmesine basıyorum. Anında tiz ses kesiliyor. Yine arayacak. Telefonu tamamen susturuyorum, böylece ilişkimin kıyametini daha fazla dinlemek zorunda kalmıyorum.

Yine kirlenmişim. Lekelendim. Kirlendim. *Lekelendim.*

Billy, Barbie'nin önünde beni ne kadar özlediğini belli etti. Barbie gözlerinde korku ve teslimiyetle izledi. Yine, benim için değil, kendi iyiliği için. Neyse ki prezervatif kullanmış. Billy'nin etrafta mini etek giymesini istemediği kesin.

Beni eşek sudan gelinceye kadar dövdükten sonra Barbie'ye döndü ve onunla sevişti. Onu mutfakta yere yatırdı ve usulca aldı. Bu bir uyarıydı.

İyi bir Shallow Hill kaltağı olursan vahşice tecavüze uğramaz ve dövülmezsin. Sadece yumuşak bir şekilde tecavüze uğrarsın. Billy'nin kafasında, bu daha iyi bir seçenek.

Hissettiklerime bakılırsa, ben de öyle düşünüyorum.

İkimiz de Barbie'nin bunu daha sonra alacağını biliyorduk. Billy ona sadece güvende olduğu yanılsamasını veriyordu. Yine de Barbie bunu bilecek kadar zekiydi. Bir an bile rahatlamadı, ama yine de Billy'nin aletinin içinde olmasından zevk alıyormuş gibi davranıyordu. Eğer Billy'yi böyle terslersen, o nadir şefkat anını elinden alır ve seni yaşam destek ünitesine ihtiyaç duyana kadar döver. Kendimi evden dışarı atıp arabama binerken acı çığlıkları duymaya başlamıştım bile.

Bana gösterdiği nezaketin aynısını ona da gösterdim ve siktirip gittim.

Daha doğrusu, yoldan çıktım. Kesinlikle beyin sarsıntısı geçiriyorum ve her şeyim kırılmış gibi hissediyorum. Ellerimi dondurucunun kapısına sıkıştırdığında serçe parmağımı kırdı ve beni arkadan götürürken orada tuttu, bundan eminim.

Ancak *her şey* kırılmış gibi hissederken yaralarınızı kataloglamak zordur.

Bir şekilde Shallow Hill'den çıkmayı başardım ama hâlâ evden on dakika uzakta yım.

Gidemeyeceğin bir ev, River. Ne kadar iç karartıcı bir hatırlatma.

Hepsi uzak duramadığım için. Bu benim hatam.

O evde olmam benim hatam. Billy ortaya çıktığında orada olmam benim suçum. Beni eşek sudan gelinceye kadar dövmesi ve tecavüz etmesi de benim suçum.

Kendimi bu duruma ben soktum, yani bu benim hatam.

Sikeyim.

Özensizce dudağımdaki kanı sildim. Son kez yolun karşısına geçiyorum. Bu noktada, toplum için tam bir tehdit oluşturun. Şu anda resmen sarhoş araba kullanıyorum ve gerçekten birine zarar verebilirim.

Sefaletin arkadaşlığı sevdiğini biliyorum, ama ben her zaman yalnız hayatla oldukça içli dışlı oldum.

Arabayı şirin bir mahallede kenara çektim. Orta sınıf. Bakımlı bahçeleri olan güzel evler, ama abartılı ve aşırı bir şey yok. Yol kenarına park etmenin güvenli olduğu ve saldırıya uğramaktan endişe etmenize gerek olmayan türden bir mahalle.

Böyle bir evde yaşamayı çok isterdim. Ryan'ın evi kesinlikle 'üst düzey' kategorisine giriyor. Ama ben hiçbir şey olmadan büyüdüm, bu yüzden basit şeylere aldırımıyorum.

Bir şeye hiç değer vermezseniz, tutunacak hiçbir şeyiniz kalmaz. Çok fazla değer verirsiniz kaybedecek her şeyiniz olur. Ben bu hatayı çoktan yaptım çünkü şu anda her şeyimi kaybetmiş gibi hissediyorum.

Yüksek bir ses beni uyandırdı. Büyük hata. "Anasını satayım... Bu da ne?" Küfür ettim.

Acı. Çok fazla acı. Ağlamamak için kendimi zor tutuyorum, yoksa hiç durmayacak. Kemiklerim kırılmış, ciğerlerim ezilmiş ve başım yarılmış gibi hissediyorum. Başımın yanında daha acil bir vuruş sesi daha duyuyorum.

Kollarımı kaldırabilecek durumda olsaydım, kafatasımda yankılanan sestten dolayı başımı tutardım. Bir matkabın kafama vurduğuna eminim ya da... onun gibi bir şey. İnliyorum ve şoför camından dışarı bakmak için başımı eğiyorum. Tek görebildiğim, çömelmiş, ellerini gözlerinin etrafına kavuşturmuş camdan bakan karanlık bir figürün bulanık görüntüsü. Bu kadar dağınık olmasaydım korkutucu olurdu.

Bayılmışım. Hiç iyi değil. Özellikle de beyin sarsıntısı geçirmişken. Vuruşun ardından bir çekiştirme sesi geldi.

Harika. Şimdi biri arabama girmeye çalışıyor. Hem de ben içindeyken. Nerede olduğumu hatırlamam bir anımı aldı. Evet, şu aldatıcı şirin mahalle. Sanırım soygun konusunda endişelenmem gerekiyormuş. Belki de onlara izin vermeliyim. En iyi ihtimalle beni öldürürler. En kötü ihtimalle, arabamı alıp giderler ve beni yavaşça ölüme terk ederler.

Ardından boğuk bir ses geliyor. Sanki o kişi benim adımları mı söylüyor? "River!"

Evet, bu benim adımdı. Ve bağırlıyorlar. Hayal görmeye başladım.

Siktir et. Kapıyı açıyorum. Eğer ölürsem, bana iyilik yapmış olurlar. Büyük bir iyilik.

Kapı uçarak açılıyor ve nazik eller omuzlarımı kavlıyor. Ellerini üzerimden çekmek için ellerimi kaldırmaya çalışarak inliyorum. Nafile.

"River, ne oldu lan?"

O ses. Yine mi?

"Git buradan," diye inliyorum. Bir başka umutsuz girişim.

Emniyet kemerim çözüldü ve göğsümün üzerinden kaydı. Mako kolumu kayıştan kurtarmak için uğraşmak zorunda kaldı. Arabanın yan tarafına çarpan metalin şangırtısı canımı yakıyor. Yavaşça beni oturtuyor ve havalanıyorum. Sadece bir saniye sonra, sıcak kollara sarıldım. Sıcak, sıcak kollar.

Söz konusu kollara daha fazla sokulmamam gerektiğini bilecek kadar bilinçliyim ama yine de yapıyorum. Ölümün kıyısında olmadığım bir zamanda pişmanlık duyacak zaman bulacağım.

Artık sıcak kollarda değil, bir hastane yatağındayım. Ryan ve ailesi bir yanımda oturuyor. Mako diğer tarafımda. Sadece bir dakika önce parlak bir ışık ve bana bakan ciddi yüzlerle uyandım. Julie ve Matt'in yüzlerine sıkışmış endişeyle beni izlediklerini gördüğüm an neredeyse yataktan fırlayıp koşacaktım. Ve Mako'nun burada olması kusma isteği uyandırdı. Neden sadece gitmedi ki? Ryan'ın hoşuna gitmeyecek bir şey daha - Mako'nun beni bulması. Onu bir şekilde ben aramışım gibi görünecek.

Odadaki gerilim işi bitirmeye ve beni boğarak öldürmeye yetiyor.

"Ne oldu?" İnledim. Boğazım inanılmaz derecede kurudu. Nefes almak bir yana, konuşmak bile zor geliyor.

"Saldırıya uğradın," diye cevap veriyor Ryan, eli elimi tutarken. Dokunuşu soğuk hissettiriyor ama sesi sıcak ve endişeli.

Saldırıya mı uğradın? Birkaç saniye sürüyor, ama dün geceki olaylar? - Her ne idiye, tüm gücüyle geri geliyor.

Billy. Shallow Hill'de Barbie'den kira topluyordum ve o çıkageldi. Billy beni bu derece dövmeyeli uzun zaman olmuştu. Daha önce hiç böyle bir durumla karşılaşmadığımı söyleyemem ama o zamanlar hastane yatağım evdeki ikiz yatağımdı. Hemşirem de... yani, bendim.

Ağrılar ve sızılar tanıdık, ama yine de sistem için bir şok.

Başımı çevirip Ryan'ın köşeleri sıkıntıyla gerilmiş gözlerine bakıyorum. Donuk mavi havuzlarında dönen karanlığın altında saklı.

Benim için mi yoksa Billy için mi hiçbir fikrim yok.

"Oh, tatlım, nasıl hissediyorsun? Hemşireyi çağırıyorum," diyor Julie. Ayağa kalkıyor ve hemşireyi çağırmak için kırmızı düğmeye basıyor. Suya doğru zayıf bir işaret yapıyorum. Ryan yetişmeden Julie ona doğru koşuyor.

En azından denemeye kalkışmadı.

Yaralı dudağıma bir pipet uzatıyor ve yavaşça içmemi emrediyor. Önce şiddetli bir şekilde yanıyor, ama birkaç yutkunmadan sonra soğuk su boğazıma merhem olana kadar hafifliyor.

Hemşire birkaç dakika sonra geldi. Zar zor cevaplayabildiğim bir soru bombardımanına tutuluyorum. Sesi aşırı tatlı ve sinirimi bozuyor. Medeni olmaya çalışıyorum - bir günde yeterince boktan insanla uğraşmak zorunda. Doktor geldiğinde hemşire hayati değerlerimi kontrol ediyordu.

Daha genç, otuzlu yaşlarında, dikenli saçları ve öldürücü bir gülümsemesi var. Çenesi bile çukurlu. Yakışıklı biri. Neden ilk dikkatimi çeken şeyin bu olduğundan emin değilim.

Belki de söyleyeceklerini duymak istemediğim içindir.

"Merhaba River. Benim adım Dr. Forrestt," diyor bana yumuşak bir şekilde gülümseyerek.

Gerçekten çok güzel mavi gözleri var. Ryan'inkilerden daha güzel.

"Dosyanı inceledim ve iyi haber şu ki iyileşeceksin. Oldukça ciddi bir beyin sarsıntısı geçirmişsin, ayrıca iki kaburgan çatlamış ve serçe parmağın kırılmış. Bunun dışında ciddi şekilde yaralanmışsın. İç kanama ve başka kırık kemik yok. Beyin sarsıntısını gözlemlemek için seni bir ya da iki gece daha tutmak istiyorum, sonra eve gitmekte özgür olacaksın."

Ona zayıf bir başparmak işareti yapıyorum, hasarın ne olduğunu gerçekten umursamıyorum. Bunlar daha önce de yaşadığım yaralar.

Muhtemelen son kez de olmayacak.

Bana ciddi bir bakış attı. "River, kıyafetlerini bulduğumuz durum ve vücudundaki sıyrıklar nedeniyle sormak zorundayım. Tecavüz muayenesi yapmamızı ister misin?"

Yüzümdeki kan çekiliyor. "Hayır," diye fısıldıyorum.

"Neden olmasın ki?" Ryan sanki üç kafam varmış gibi bana bakarak yanımdan fırlıyor.

"Çünkü hayır dedi," diye araya giriyor Mako, Ryan "a kızgın kızgın bakarak. Mako "nun beni savunmasından hoşlanmıyorum, içim bir tuhaf oluyor ve Ryan "ı daha da sinirlendiriyor.

Ryan bakışlarını Mako ve benim aramda bölüştürürken, doktor konuyu uzatmadan başını sallıyor. Gözlerinde suçlama var, kafasında hızla varsayımlar oluşuyor. Bir şekilde Mako'yla aldattığımı düşündüğünden eminim. Belki de bana bunu yapanın Mako olduğunu bile düşünüyor. Mako'nun beni bulması tamamen şanssız bir tesadüftü. Şeytanın beni kendisinin bulmasını tercih ederdim.

"River, bunu polise bildirdik. Birkaç memur burada ve seninle konuşmak istiyorlar. Sorun olur mu?" Julie usulca sordu. Yüzü. Bu gerçek bir endişe. Bunu takdir ediyorum ama keşke onları aramasaydı. Normal ailelerin yapacağı en bariz şeyin bu olduğunu biliyorum ama ben öyle değilim. Birbirini önemseyen işlevsel bir aileden gelmiyorum.

Gülümsemeye zorladım ve başımı salladım. Onları çağırmaya gidiyor.

"Merak etme River, kimin yaptığını bulacaklar. Bulduklarında da onları ömür boyu hapse atacağımdan emin olabilirsin," diyor Matt ve öne doğru eğilip bacağımı okşayarak beni rahatlatıyor. Ne kadar tatlı, ama böyle bir şey olmayacak.

İçeri girdiklerinde Mako ayağa kalkar. Belli ki onları tanıyor.

"River, ben Memur Brady ve bu da Memur Gonzalez. Dedektif Fitzgerald'ı zaten tanıdığınızı görüyorum."

Ne yazık ki.

Kendisini tanıtan memur, parlak kel kafası ve gür, sarı bıyıkları olan tıknaz bir adam. Kafası güneşten kızarmış. Biraz güneş kremi sürmeli.

"Merhaba," diyorum kısaca. Memur Gonzalez öne çıktı. İspanyol kökenli ve sıcak çikolata rengi gözleriyle çekici biri. Farklı bir hayat yaşasaydım muhtemelen onunla ilgilenirdim.

"River, dün gece olanlardan herhangi bir şey hatırlıyor musun?"

"Şu anda bulunduğum yerden yola çıkarak, üzerime atlandığını varsayıyorum." Ryan yanımda geriliyor.

"Kim olduklarını biliyor musun?" Bir kalp atışı geçer.

"Hayır."

Memur Gonzalez, "Anlaşılabilir, kafanıza oldukça sert bir darbe almışsınız," diye kabul ediyor. "Nerede olduğunuzu hatırlıyor musunuz?"

Biliyor musun, hatırlıyor musun, şunu yapıyor musun, bunu yapıyor musun...

"Shallow Hill."

Memurlar rahatsız bir şekilde yer değiştiriyor. Polis teşkilatı çoğunlukla o bölgeden uzak duruyor. Yaşadığım yerden sadece yirmi beş dakika uzaklıkta ama başka bir eyalet de olabilir. Her zaman eyalet dışına taşınmak istemiştım ama gittiğim üniversiteye ve oradaki insanlara çok bağlandım.

Amelia... Ryan...

Aptal, River.

"Neden oradaydın?" Ryan bu sefer soruyor.

"Annemi görmeye," diye kısaca cevap veriyorum.

"River, saldırıya uğradığın geceyle ilgili bir şey hatırlıyor musun? Birden fazla kişi varsa. Neye benziyorlardı. Bir şey söylediler mi?" Memur Gonzalez sıcak ve sempatik gözlerle beni süzerek soruyor.

Onun sempatisi sahadaki bir basketbol topu gibi üzerimden sekiyor. Hayatım boyunca içinde bulunduğum durumdan dolayı sempati gördüm, ancak sadece bir kişi beni bu durumdan kurtaracak kadar önemsemi ve o da bunu yapamadan öldü. Sayısız öğretmen ve yetişkin yolumu kesti ve okula kirli ve çürükler içinde geldiğimde bile hepsi görmezden geldi. Shallow Hill'den gelen tüm çocuklar böyle görünüyordu. Bu onlar için yeni bir şey değildi.

Bu polis memurları da pek farklı olmayacak. İlgileniyormuş gibi yapacaklar, sorular soracaklar ve sonra birkaç ipucu için etrafları kurcalayacaklar. Hiçbir şey bulamadıklarında ve tüm ipuçlarını kuruttuklarında, maskeyi düşürecekler ve ben bunun için minnettar olacağım. Çünkü bu polisler yanlış insanlara yanlış sorular sordukları anda, iz bırakmadan kaybolacaklar.

Bir şey değil.

"Sanırım sadece bir kişiydi. Ama arkamdan geldi. Hiçbir şey hatırlamıyorum," diye robot gibi cevap veriyorum.

Benden pek bir cevap alamadan birkaç soru daha sordular.

Memur Brady boğazını temizler ve elinde bir kartla öne çıkar. "Dışarı çıktığınızda ifadenizi almamız gerekecek. Eğer bir şey hatırlarsanız, bizi arayın."

Başımı sallayıp alıyorum ve ikisi de gidiyor. Çöpe gitmesi gerekiyordu ama adını koyamadığım nedenlerden dolayı onu saklıyorum. Mako arkalarından geliyor, büyük ihtimalle hikâyenin kendi tarafını anlatacak. İşgüzar aptal.

Julie ve Matt birkaç dakika sonra bana iyi dileklerde bulunarak ve yakında tekrar uğrayacaklarına söz vererek ayrılıyorlar. Onların endişesi kalbimi ısıtıyor. Daha önce hiç ailem olmamıştı.

"RYAN!" Kanepeden bağıriyorum.

Cevap yok.

Hastaneden taburcu olduğumdan beri benimle neredeyse hiç konuşmadı, ki bu daha dündü. Bana bağırmadı ya da beni sorgulamadı. Sadece... sessiz.

"Ryan!" Tekrar deniyorum.

Sıkıştım. Vücudumdaki her kas ağrıyor. Cildimin her yeri morluklarla dolu ve hala kolayca hareket edemiyorum. Sanki bir uçak doğrudan vücudumun üzerine düşmüş gibi hissediyorum. Billy tüm vücudumu anlamsızca dövdü. Birkaç kırık kaburga ve morarmış bir ciltten daha fazla komplikasyonla karşılaşmamış olmam bir mucize.

"RYAN!" Kaburgalarımın bana bağırmasına rağmen çılglık atıyorum. İşemem lazım. Hem de çok fena.

Oturmaya çalıştım ama ağrı gözümü kör etti. Doktor beni eve ağrı kesicilerle gönderdi ama onlar da sadece ağrıyı hafifletiyor. Dişlerimi sıkarak doğrulmayı başardım. Kendimi yukarı çekmeden önce sert bir nefes alıyorum. Başım dönüyor ve ne olduğunu anlamadan tekrar kırımın üstüne düşüyorum.

Bu bana yine küçüklüğümü hatırlatıyor, çaresiz olduğum ve çişim geldiğinde ya da yemek yemem gerektiğinde bana yardım edecek kimsenin olmadığı zamanları. Çoğu gün, ayağa kalkacak gücü bulana kadar kendi kendime işerdim. Bu aynı zamanda erkekler için de oldukça caydırıcı bir şeydi. Küçük bir kızı becermek yanlış değil ama sidik kokuyorsa? Hayır, bu iğrenç. Kendime asla o günlere geri dönmeyeceğime söz verdim; kendimi şımartmak ve günlerce aç kalmak benim yaşam tarzımdı. La de da, işte yine buradayım.

"Ryan!" Bir kez daha deniyorum, sinirli gözyaşlarım gözlerime batıyor.

Üst katta dolaştığını duyuyorum ve o piçin beni duyabildiğini biliyorum. Evin diğer tarafında bir yarım banyo var ama bu kadar yavaş hareket edersem oraya tek başıma gitmem sonsuza kadar sürer. Beni oraya taşımaya bile gerek yok; sadece kalkıp yürümem için yardıma ihtiyacım var. En son kontrol ettiğimde biraz yardım etmek kimseyi öldürmemiştir.

Mesanemdeki basınç kramp girecek kadar artıyor. Acı veriyor ve tualete yetişemeyeceğimi anladığımda gözyaşlarım sel olup gözlerimden akıyor.

En azından kanepenin derisi.

"Ryan!" Bir kez daha ılık atıyorum. Bu çaba mesanemin boşalmasına neden oluyor. Tüm haysiyetimi kaybedip kanepeye işerken boğazımdan bir hıçkırık boşalıyor. Ve hâlâ cevap vermeyince, içine yatmak zorunda kalıyorum. Tıpkı çocukluğumdaki gibi.

Sözler, sözler, River. Kendi lanet olası sözlerini bile tutamıyorsun. Kendini.

Sıcaklık mide bulandırıcı ve çok geçmeden derim kaşınmaya başlıyor.

Kıçım

Vücudumun en hassas bölgelerindeki kızarıklıkların verdiği hissi asla unutamam. Neredeyse yaraların kendisi kadar korkunçtu. Yemek için harcadığım değerli paramı pişik kremi için kullanacak kadar kötüydü.

Yüzümden aşağı süzülen tuzlu gözyaşlarına çok geçmeden sümük de katılıyor. Öfkeyle siliyorum ama gözyaşları ve sümük gelmeye devam ediyor, bu da beni daha da sinirlendiriyor.

Yeterince ıslandım zaten, bu saçmalığa ihtiyacım yok.

On dakika sonra Ryan'ın ayak seslerini duyuyorum. Ve *sinirlendim*. Damarlarımda öfke kaynıyor. Öfkeden titriyorum. Beni burada tek başıma, tamamen etkisiz halde bırakmaya nasıl cüret eder? Beni bir dakikalığına terk etmedi, bir saatten fazladır yukarıdaydı.

Manzara değişikliğinin bana moral vereceğini söyleyerek beni buraya getiren oydu. Beni buraya getirdi ve sonra *bıraktı mı?*

Ama hayır, bununla başa çıkabilirdim. Mesele, ona defalarca bağırmağa rağmen beni görmezden gelmesi. Beni görmezden geldi.

Kanepenin etrafında dönüyor ve benim kötü durumumu görünce donup kalıyor. Neredeyse ağzım köpürecek ama çenemi kapalı tutuyorum. Önce ne yapacağını görmek istiyorum.

"Kanepemin her yerine mi işedin?"

Daha fazla öfkelenmenin mümkün olduğunu sanmıyordum ama işte buradayız.

"Şu anda ciddi misin?" Tükürdüm. Onu gerçekten öldürebilirdim. "Sana beş kere bağırdım!"

Dağınıklığa bakıyor, gözlerinde öfke parlıyor. Çenesi sıkıştı ve gözlerini bana dikti. "Meşguldüm," diyor.

"Ne yapıyorsun?!"

"Seni ilgilendirmez," diye tersliyor.

"Bu beni ilgilendirmez" mi? Gerçekten mi? *Yaralı* kız arkadaşının sana ihtiyacı olduğunda aşağıya gelmeden daha önemli ne olabilir ki?!"

Bana doğru geliyor ve yüzüme doğru eğiliyor.

"Eğer bir sürtük gibi davranmak istiyorsan, o zaman seni çişinde boğulmaya bırakırım," diye tehdit ediyor. Ağzımı kapalı tutmak için her

şeyimi harcıyorum.

Her şeyi. "Kızmaya hakkı olan biri varsa, o da benim. O lanet kaltağın evine gittin ve üzerine atlattın. Bu senin kendi hatan ve kimin yaptığı konusunda polise yalan söyledin. Seni yaralayan insanları koruyorsun, böylece acı çekebiliyorsun."

Nutkum tutuldu. Kesinlikle nutkum tutuldu. Kendimi bu duruma soktuğum için zaten kendimi suçlamıştım ama bunu kesinlikle ben istememiştim. Ve kesinlikle bunu hak etmedim.

"Tecavüz kitini de reddettin. Ve bu bana ne anlatıyor biliyor musun, River?" Cevap vermem için zaman tanımıyor. "Bana biriyle yattığını ve yakalanmak istemediğini söylüyor."

Gözlerim inançsızlıkla irileşiyor.

"Buna mı inanıyorsun Ryan? Sence bunları ben mi istedim?"

"Yani, biriyle yattığını kabul ediyorsun?" diye bağılıyor, omurgası dikleşiyor.

"Hayır!" Öfkeyle itiraz ediyorum.

"O zaman neden tecavüz kiti almıyorsun?" "Çünkü tecavüze uğramadım!"

"Nereden biliyorsun? Hatırlamadığımı söylemiştin."

"Çünkü aşağıda biri bana zarar verirse bunu anlayabilirim!"

"Siktiğimin yalancısı!" diye bağılıyor, elini yüzüme doğru savurmadan hemen önce. Acı ilk başta fark edilmiyor. Çok fazla şoktaydım.

Hayır, ben zaten ölesiye dayak yemişken erkek arkadaşım bana vurmuş olamaz. Hayır, beni severken olmaz.

Ama acı benim için geliyor ve canımı yakıyor. Beni bu durumlara sokan göğsümün içindeki lanet olası kas da dahil olmak üzere her şey acıyor.

Bana nasıl böyle davranabilir? Beni nasıl incitebilir? Ve neden erkek arkadaşıma gerçeği söyleyemiyorum ve beni suçlamayacağı konusunda rahat ve emin olamıyorum? Bana *vurmayacağından*?

Billy'nin orada olacağından bile haberim yoktu. Her ne kadar bana hayalet demeyi sevse de, yılda birkaç kez dışında o eve gelmez. Genelde Barbie ona gider. İkimizi de hazırlıksız yakaladı.

"Sana inanmıyorum," diye tıslıyor, kararmış gözlerinde minicik bir pişmanlık bile yok.

"Neden?" Acıması bir şekilde talep ediyorum.

"Çünkü sen bir yalancısın. Seni bulup buraya getiren Mako'ydu. Bu nasıl oldu, River? Düzüştüğün kişi o muydu? Belki de Shallow Hill'e hiç gitmedin. Belki de o pisliğin seni sikmesine izin verdin ve o da seni dövmeye karar verdi. Bu beni hiç şaşırtmazdı."

İkiyüzlü.

Ama işte beklediğim suçlama. Mako'yu bir şekilde bu işe bulaştıracağını biliyordum. Onu kardeşiyle aldattığımı düşüneceğini biliyordum. Bunun olacağını biliyordum ama yine de bu suçlama beni çok kızdırdı.

"Sadece araba kullanıyordum ve kenara çektim. Onun evi olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Bu... tesadüftü."

Boğazından tiz, çılgın bir kahkaha patlar.

"Tesadüf mü?" diye bağırarak tekrarlar. "Bundan şüpheliyim. Onunla tanıştığın anda ona karşı bir şeyler hissettiğini anlamıştım. Sen lanet olası bir fahişesin, River."

"Ben değilim!" Çılgılık atıyorum. Bana fahişe denmesinden çok sıkıldım!

"Öylesin," diye hırlıyor. "Kendisine kardeşim demeyi seviyor ama o *değil*. O rol yapıyormuş gibi davranan bir sahtekâr." Sözlerinin hiçbir anlamı yok.

"Eğer onunla yattığını öğrenirsem, seni öldürürüm, River. Duydun mu beni? Boğazını keserim senin." Gözleri vahşi, saçları sanki çekmiş gibi dağınık ve kıyafetleri yamuk. Aklını kaçırmış görünüyor.

Ben daha cevap veremeden ön kapıya doğru fırladı. Anahtarlarını kapının yanındaki masadan aldı ve bir saniye sonra kapıyı arkasından çarparak kapattı.

"Beni böyle bırakma!" Çılgılık atıyorum. Bağırıyorum, bağırıyorum, bağırıyorum. O geri gelmedi. Bir saat sonra bile, ben hala kanepede sıkışmışken.

İslağım ve cildim aşırı derecede tahriş oldu, kırık kaburgalarım muhtemelen ne kadar az nefes alabildiğime bağlı olarak daha da çatladı, dudağım kanıyor ve perişan haldeyim. Ölmek böyle bir şey işte.

Yavaşça, dişlerimi sıkarak koltuktan kayıyorum ve telefonumun durduğu sehpaye doğru sürünüyorum. Birkaç deneme yapıyorum ama elime aldığımda öylece bakıyorum.

Kimi aramam gerekiyor?

Amelia var... ama onun beni böyle görmesini istemiyorum. Ryan'ın yaptıklarını ona anlatmak istemiyorum. Ryan'ın ailesini arayamazdım.

Beni bu halde bırakan kendi oğulları.

Kimsem yok. Aptalca bir şey yapıp gerçekten istemediğim birini aramadığım sürece.

Telefonu kulağıma dayadım. Bu noktada umursamayı geçtim. "Memur Brady."

"Merhaba, ben River. Bana Dedektif Fitzgerald'ın numarasını verebilir misiniz lütfen? Olanlar hakkında onunla konuşmak istiyorum."

"Hanımefendi, raporu alabilirim-"

"Dedektif Fitzgerald ile görüşmek istiyorum, lütfen."

Dokuz

RIVER

GEÇMİŞ
10 YAŞINDA

EN SEVDİĞİM DOLDURULMUŞ HAYVAN, Rocky, ağzıma dolduruldu. Kirli kürkünün tadı, o kadar çok pis yerde bulunmaktan dolayı dilimde ekşi. Ama ona ihtiyacım var. Hıçkıra hıçkıra ağlamamak için bir şeyleri ısırmam gerekiyor. Ağladığım zaman canım acıyor. Sanırım Billy yine kaburgalarımı kırdı. Ciğerlerim delinmediği sürece iyi olacağımı söyledi.

Öyle olmadıklarını nereden biliyor?

Ondan kaçmaya çalışırken bileğim burkuldu. Yuvarlandı çünkü Billy beni saçımdan yakaladı ve beklenmedik bir şekilde geri çekti. Bileğim, geri kalan her şeyimle birlikte iflas etti. Bedenim, ruhum ve benliğim... Hepsi benden vazgeçiyor.

Billy odadan çıkarsam tekrar cezalandırılacağımı söyledi.

Annem yan odada inliyor ve zevk ile acının karışımı bir çığlık atıyor. Billy bana da anneme yaptıklarının aynısını yapıyor ama onun çıkardığı sesleri çıkarma dürtüsünü hiç yaşamadım. İyi hissettirmiyor. Billy öyle olması gerektiğini söyledi ama tek yaptığı acıtmak. Her zaman acıtıyor.

Onunla ve annemin eve getirdiği diğer erkeklerle. Onunla işleri bittiğinde, geceleri odama geliyorlar. Canımı yakıyorlar. Morluklar, çizikler ve hatta ısırik izleri bırakıyorlar. Son adam kalçamı çok sert ısırdığı için bir yara izi bıraktı.

"Billy, lütfen!" Annem bağılıyor, ince duvarlar dehşetini gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. Çaresiz yakarışlarını yüksek sesli bir homurtuyla birlikte ete çarpan et izliyor. Billy işini bitirdiğinde hep bu sesi çıkarır. O sesi dört gözle bekliyorum çünkü o zaman beni yalnız bırakıyor.

Billy birkaç dakika sonra kafasını kapıdan içeri sokar, gömleksizdir ve pantolonunun düğmeleri hâlâ açıktır. Ağzından bir sigara sarmaktadır.

koku odamda süzülüyor. Duvarlar dumandan sararmış. Hayatımda hiç beyaz renk gördüğümü sanmıyorum. Shallow Hill'de saf olan her şey lekelenmişken olmaz.

"Hâlâ ağlıyor musun?" diye soruyor, sigarasını emerken kaşlarını kaldırarak. Rocky hâlâ ağzımda, ama artık ağlama isteğim yok. Şimdi sadece bir topun içine kıvrılıp saklanmak istiyorum.

Rocky'yi ağzımdan çıkarıp yana fırlatıyorum, bir zamanlar mavi olan dinozor kirli zeminde yuvarlanıyor.

"Hayır," diye mırıldanıyorum. Gözyaşlarım henüz yanaklarımda kurumamıştı. Billy yalan söylememden hoşlanmıyor ama zayıflık göstermemden daha çok nefret ediyor.

"Olmasan iyi edersin," diye uyarıyor. "Annenin amcığı Büyük Kanyon'dan daha gevşek. Ama seninle böyle bir sorunum yok."

Bu terimin ne anlama geldiğini birkaç yıl önce öğrendim. Billy beni kirletirken bu kelimeyi söylemeyi çok seviyor. Şimdiye kadarkilerin en iyisi olduğunu söyledi ama ben en iyisi olmak istemiyorum. Annemden daha kötü olmak istiyorum. Okyanustan daha büyük olsaydım, belki beni istemezdi.

"Ağlamıyorum," diyorum tekrar. Tehdidi açıktı. Ağlamaya devam edersem gelip beni yine kirletecekti. Her zaman zayıflık gösterdiğimde bana ağlamam için bir sebep vereceğini söyler. Ve bunu yaptığında, ölmek istiyorum.

Billy odaya giriyor, göz hizama kadar çömeliyor ve sigarayı bana uzatıyor. Ben de aldım. Eğer almazsam, sigarayı tenimde söndürür. Çubuğu ağzıma götürüp dumanı içime çektiğimde soğuk, ölü gözlerinde gurur parlıyor. Billy bana bunları içirdiğinde sürekli öksürürdüm ama artık öksürmüyorum. Bu işte daha iyiyim.

Tekrar emmem için ısrar ediyor. Yapıyorum ve küçük bir vızıltı alıyorum. Acı geçmiyor ama şimdi biraz daha katlanılabilir görünüyor.

"Banyoya gitmeme yardım eder misin?" Sessizce sordum. Billy'den bir iyilik istemek asla bedavaya gelmez. Bunu biliyorum, ama gitme dürtüsü derinleşmeye başlıyor.

Sigarayı geri alıyor ve ağzına sokuyor. Dudaklarını inceliyorum, sarı filtreyi kucakladıkları yeri. Az önce dudaklarımın olduğu yere. Bana dokunuyormuş gibi hissettiriyor.

"Tuvalete giderken yardıma ihtiyaç duymak için çok yaşlısın, River," diye uyarıyor.

Bu his kötüleştikçe alt dudakım titremeye başlıyor. Gerçekten işemem gerekiyor. Ama Billy'nin önünde kalkmaya çalışmak istemiyorum. Çırpındığımı görecektir. Ağladığımı görecektir. Beni zayıf görecektir. Ve sonra bu şeyleri daha da kötüleştirecektir.

"Tamam, Billy. O kadar da kötü gitmeme gerek yok," diye yalan söylüyorum. Bana inanıp gideceği anlamına geliyorsa söylemeye değer bir yalan bu. Bana bakıyor, dudaklarında bilmiş bir gülümseme beliriyor.

"Tamam, River," diye tekrarlıyor soğuk sesiyle. "Umarım yapmazsın, çünkü cezalısın. Sabaha kadar bu odadan dışarı çıkmana izin yok. Beni duydun mu?"

Acı dolu bir nefes çekiyorum ama başımı sallıyorum.

Billy bana son bir kez gülümsedikten sonra odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapatıp kilitledi. Kilitler hep dışarıdaydı, içeride değil.

O gider gitmez kendimi bırakıyorum. Burası soğuk, belki bu beni gece boyunca sıcak tutar.

On

R I V E R

Kendimi **neyin** içine soktum ben?

"Senden herhangi bir yorum duymak istemiyorum, tamam mı?"
Yerdeki yerimden ona ters ters bakarak talep ediyorum.

Kesinlikle acınası görünüyorum, bunu biliyorum. Ama bu beni taleplerimi yerine getirmekten alıkoymuyor.

Mako gözlerinde bir sürü duyguyla bana bakıyor. Üzüntü ve inançsızlık var. Ama en baskın duygu dizginlenemez bir öfke.

Ben ve sen, dostum.

"Ne... ne yaptı?" diye soruyor zorlukla bastırdığı öfkesiyle.
Yumrukları o kadar sıkı sıkılmış ki eklemleri bembeyaz olmuş.

"Hiçbir şey, sadece bana yardım eder misin lütfen?" Erkek arkadaşımın nasıl bir pislik olduğunu anlatmak istemediğim için konuyu saptırıyorum. Bu utanç verici ve *ben sana söylemiştim dediğini* duymak istemiyorum. Bir süre sonra kendini hatırlıyor ve bana doğru koşuyor.

"Dikkat et, şu anda temiz değilim," diyorum, altıma işediğimi nasıl söyleyeceğimi düşünürken kekeleyerek. Bana aldırış etmiyor. Yavaşça beni kaldırıyor ama önemli değil. Kaburgalarımındaki yakıcı acı nefes kesici. Acıdan nefesim kesiliyor ve o donup kalıyor.

"Özür dilerim bebeğim," diyor. Bu sevgi dolu söz karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Normalde acı beni onun sözlerinden uzaklaştırırdı, ama onun yerine buna odaklanıyorum, böylece acıdan uzaklaşıyorum.

Siktir git, kalp. Beni bu duruma sokan şey buydu. Belli ki neden bahsettiğini bilmiyor.

Büyük bir acıyla beni kollarına aldı ve arabasına kadar taşıdı. Hayatım boyunca hiç bu kadar utanmamıştım. O kadar kötü hissediyorum ki, derimden sürünerek çıkmak ve yok olmak istiyorum. Durduramadan ellerim

Yüzüm ve hıçkırıklar bir kez daha bedenimi sarıyor. Şu anda acı umurumda değil, sadece çok... *kızgınım*. Çok incindim ve utandım. Ryan'ın beni bu şekilde terk ettiğine inanamıyorum. Bana tekrar vurduğuna inanamıyorum.

"Seni yakaladım," diye fısıldıyor kulağıma. "Eğer utanıyorsan, ben daha iyisini yaparım. On yedi yaşındaydım ve bir iş görüşmesine gitmiştim. O kadar gergindim ki gazım vardı. Ama osurmaya gittiğimde gerçekten altıma sıçtım."

Ağzımdan şok olmuş bir nefesle kahkaha arası bir şey kaçıyor. Kaburgalarımı acıtıyor ama umursamayacak kadar sersemlemiş durumdayım.

"Yapmadın!"

Mako'ya bakıp altına sıçtığını düşünmemeyi tercih ederim. O çok seksi ve bu hikaye çok garip. Ama acıma partimi durduracak kadar uzun süre işe yarıyor gibi görünüyor.

"Çıktım. Hemen kaçtım ama müdür geri çekilen kıcıma iyice bakmadan önce değil." Bir kahkaha daha atıyor, anlattığı hikâyeden en ufak bir utanç duymamasına tamamen şaşırmış bir halde. Çarpık bir sırıtış ve gerçek duygularını maskeleyen ince bir eğlence tabakasıyla bana bakıyor. Benim dikkatimi dağıttığı kadar kendi dikkatini de dağıtıyor.

Jeep Wrangler'ının kapısını açtı ve beni nazikçe koltuğa oturttu. Emniyet kemerimi bağlarken, "Rahatsız olduğumu biliyorum ama ben buradayken onun eve gelmesini istemiyorum. Eğer gelirse, birinci derece cinayetten hapse girerim. Seni arabaya oturtacağım ve koşup birkaç kıyafet alacağım."

Tartışacak enerjim yok, o yüzden başımı salladım. "Külotlar üst çekmecedeyim. Pijamalar ikinci çekmecedeyim."

Geri dönmesi sadece birkaç dakika sürer. Spor çantasını dolapta bulmuş olmalı ki geniş omzuna asmış. Arabaya bindi ve yanaklarım kızardı.

Koltuklarını ıslatıyorum ve bayat sidik kokuyor.

"Çok üzgünüm," diye boğuluyorum, ıslak kucağıma bakarak.

"Üzülme, bu senin hatan değil," diyor yumuşak bir sesle, ama keskin bir üslubu var. "Koltuklar deri ve temizlemesi kolay."

"Boktan hikâyene rağmen bu hâlâ aşağılayıcı, ama evet, sanırım bu yardımcı oluyor," diye mırıldandım ve acıyı hafifletmek için küçük bir gülümseme sundum. Bu hikâyeyi onun bilebileceğinden çok daha fazla takdir ettim.

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın?" diye soruyor nazikçe, kaldırımından uzaklaşıp en kötü kâbusumdan uzaklaşırken.

Başımı salladım. "Şu anda olmaz. Sadece temizlenmek istiyorum," diyorum sessizce.

"Tamam, anladım."

YENİ DUŞ ALDIM VE AĞRI KESİCİ ALDIM. Mako bakmıyorken bir tane daha patlattım. Kafayı bulacak kadar sinirliyim.

Peluş kanepesine yerleştim ve Shark Week kısık sesle oynuyor. Şu anda kanepeleri pek sevmiyorum ama yumuşak ve rahat. Mako yanımda oturuyor ve vücudumun bana en az acı verecek şekilde konumlandığından emin oluyor.

Bana gösterdiği ilgi... rahatsız edici. Ryan beni kanepeye oturttu ve hepsi bu kadar.

"Pişik kremi ister misin?" diye sorar.

Az önce bana *pişik kremi lazım mı diye* sorduğuna inanamıyorum. Hem de yıkıcı derecede güzel bir adam tarafından. Daha fazla düşebileceğimi sanmıyordum.

Kan yanaklarıma hücum ediyor ve ellerimle yüzümü kapatıyorum.

"Çok utanıyorum," diye mırıldanıyorum derme çatma bariyerimin içinden. Parmakları sağlam elimi didikliyor, teker teker çekip alıyor ve her parmağından küçük akımlar geçiriyor. Teninin tenimdeki hissinden hoşlanmıyorum. Çok... iyi hissettiriyor.

Elimi tuttuğu yerden çekiyorum ama gözlerine bakacak cesareti kendimde bulamıyorum.

"Hey," diye mırıldanıyor, bakışlarıyla buluşmak zorunda kalana kadar çenemi kaldırıyor. "Bu gece olanların hiçbiri senin suçun değil. Yalnız bırakıldığını ve ayağa kalkamadığını anlamak için dahi olmaya gerek yok."

"Bu aşağılayıcı olmadığı anlamına gelmez," diye homurdanıyorum.

Başını yavaşça sallıyor. "Anladım, anlaşılan boktan hikâyem yeterli olmamış. Çiğ kokusunun benim için bir fetiş olduğunu söylememin bir faydası olur mu?" diye ciddi ciddi soruyor. Tiksintiyle geri çekiliyorum.

"Öyle değil! Bu çok iğrenç."

Gülümsüyor ve omzunu silkiyor. Ayağa kalkıp kendini savunmadan mutfığa doğru yürüdüğünde, şaka yapmadığından endişeleniyorum. "Aman Tanrım, bu gerçekten bir fetiş mi?"

Oturma odası ve mutfak açık bir kat planı. Ev oldukça çıplak ama görünüşe göre yeni taşınmış. Pek yaşanmış gibi görünmese de çok güzel. Gri ahşap zeminler, soluk adaçayı rengi duvarlar, vurgulu siyah bir duvar ve siyah mobilyalar. Kahve masası büyük bir kayaya benziyor. Mutfığında siyah dolaplar, adaçayı desenli gri ve beyaz bir backsplash ve açık gri tezgahlar var.

İyi bir zevki var. Anladım.

Mako sırtı bana dönük bir şekilde buzdolabını karıştırıyor ama omuzlarının neşeyle titrediğini görebiliyorum. Işık dövmelerinin üzerinde parlıyor. İzin almadan ağzım açılıyor, sorular dilimin ucunda duruyor. Anlamalarını sormayı o kadar çok istiyorum ki. Kanepedeki yerimden, solmuş, kararmış güllerin arasında açan kırmızı bir gülün karmaşık ayrıntılarını görebiliyorum. Küllere karşı parlayan parlak ışık. Bir şey beni içine çekiyor. Kendine bir bardak süt doldurmayı bitiriyor -sadece *psikopatlar süt içer-* ve bana dönüyor. O tek bakış, çözmeye cesaret edemediğim duygularla bana bakıyor, korkuyorum.

Onun yerine, "Bana gülüyorsun," diye kestirip atıyorum.

Dönüyor ve yüzünde güzel bir gülümseme beliriyor. "Eğer bu senden daha fazla aşağılanacağım anlamına geliyorsa, hayır, şaka yapmıyorum."

"Ama... bu... bu işler böyle yürümez," diye çıkıyorum sonunda. Bu nasıl bir duygu? Beni daha iyi hissettirmek için kendini küçük düşürmeyi tercih etmesi beni gerçekten etkiledi. Yalan olduğu belli olsa bile, yine de... sevimli. Garip. Burnumu kırıstırıyorum.

Ciddi bir yüz ifadesi takınıyor. "Bence senin çiğ gül gibi kokuyor."

Ağzım mükemmel bir "O" ile ayrılıyor. Bu adamın nesi var böyle?

Sıradan bir omuz silkme daha. "Çok," diye cevaplıyor.

Bu soruyu yüksek sesle dile getirdiğimi fark

etmemiştim bile. "Bu şimdiye kadar yaptığım en tuhaf konuşma."

"Buradan sonrası daha da garipleşiyor bebeğim," diye cıvıldıyor ve bir sürahi portakal suyu çıkarıyor. Bana doğru sallıyor. "Biraz ister misin?"

"Uhm. Emin misin?"

Henüz iyileşmedim. Az önce söylediği her şeyden. O lanet sevecenlik de dahil. Düzeltmek için kafam biraz fazla iyi. Belki daha sonra.

Bu yatak gerçekten çok rahat. Eksik olan tek şey Bilby'nin ayaklarımın dibine kıvrılmış olması. O küçük dostumu özlüyorum, moralimin bozuk olduğunu her zaman anlar ve yumuşak küçük bedenini benimkine doğru kıvrırdı.

Ellerim sıcak gri yorganın üzerinde kayıyor. Bu Mako'nun yatağı, yedek yatak odasında henüz bir yatak olmadığını düşünürsek. Görünüşe göre çok sık misafir ağırlamıyor ve bu bir öncelik değilmiş. Acaba tüm 'misafirleri' onunla birlikte yatağında uyuduğu için mi? Bu düşünce kalbimin sıkışmasına neden oluyor. Bunu fark ettiğimde, içime doğru uzanıyorum, o sinir bozucu kası yukarı çekiyorum ve ait olduğu yere geri koyuyorum.

Mako'nun odasında komodinin üzerinde duran bir fotoğraf dışında hiçbir kişisel fotoğraf yok. Ona tıpatıp benzeyen ama daha yaşlı ve yıpranmış bir adamın fotoğrafı. Kameraya sırtıyor, Mako'nun yüzünde hem tokatlamak hem de yüzünü öpmek istediğim aynı kendini beğenmiş sırıtış.

Amcası olmalı. Sanırım Ryan'ın Matt'in birkaç kardeşi olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Mako, Julie ya da Matt'e pek benzemiyor, yani genlerini Matt'in kardeşlerinden birinden almış olmalı.

Çerçeveyi tutup daha yakından bakma dürtüsüne direnerek gözlerimi başka yöne çeviriyorum.

Yatağının dayandığı kaba gri taş duvar dışında duvarlar açık gridir. Siyah parke döşeme duvarlarla güzel bir uyum içinde, evin geri kalanıyla aynı havayı veriyor odasına. Rahat. Güvenli.

Modern ve steril görünmesi için inşa edilen Ryan'ın eviyle tam bir tezat. Bazı mobilyalar ve duvarlarda asılı renkli resimler dışında her yer beyaz. Soğuk ve steril, tıpkı sahibi gibi.

Mako oturuyor, sehpanın üzerine bir şişe su ve haplarımı koyuyor.

"Size getirebileceğim bir şey var mı?" diye soruyor usulca, yatağın kenarına oturarak. Yumuşak şilte onun ağırlığıyla iyice sıkışıyor.

"Belki..." Dudaklarımı yalıyorum, ne sorduğumdan bile emin değilim. "Belki de sadece benimle konuşmalısın?" Kelimeler ağzımdan çıktığı anda irkiliyorum. Çaresizce, onun kulaklarına ulaşmadan önce onları havadan koparmak istiyorum ama artık çok geç. Çoktan başını bana doğru çevirmiş, yüzü yumuşamış ve nazik. Bana bu şekilde baktığında gerçekten de yaşına uygun görünüyor. Başka zaman olsa, işinin stresi onu yaşlandıırırdı.

Ne zaman genç hissetme şansı buldu ki? *Genç olmak* için?

"Bana kendinden bahset Mako," diyorum. "Bana anlamlı bir şey söyle."

Ve tıpkı İsa'nın en büyük arzularına ışık tutması gibi, dövme kolunu bana doğru çevirerek ölü güller yatağında açan kırmızı gülün güzel tasarımını sergiliyor.

"Bunu on sekiz yaşına bastığımda aldım. Hayatımı ve kendimi nasıl gördüğümü simgeliyor. Ryan'ın bunu size söylediğinden şüpheliyim ama Julie ve Matt ben on üç yaşındayken beni evlat edindiler."

Ağzım açık kaldı. Ryan'ın Mako'nun ona ait olmadığına ya da onun gerçek kardeşi olmadığına dair yaptığı tüm o tuhaf yorumlar şimdi çok anlamlı geliyor. Mako'nun yatağının başucundaki resim çerçevesi, onun ve daha yaşlı bir kopyasının. Bu onun babasıydı. *Gerçek* babası.

"Ondan önce boktan bir mahallede oldukça boktan ebeveynlerle büyüdüm. Annem para için kendini satardı ve babam da uyuşturucu kaçakçısıydı." Mako'nun çocukluğunun benimkine ne kadar benzediğini görünce dudaklarım titriyor. Kütüphanede Mako'ya hayat hikâyemi anlattığımda hiçbir şey söylememişti.

"Bu dövme, çirkin çevreme rağmen hala bir değerim olduğunu hatırlatıyor. Geldiğim yerin kim olduğumu hiçbir şekilde lekelemediğini gösteriyor." Gözlerini bana doğru kaldırıyor ve dikkatle bana bakıyor.

Sözlerinin ağırlığı çok fazla. Gözlerim tekrar dövmeye kaydı.

"Bu... çok güzel," diye fısıldıyorum. O kelime. Nefret ediyorum. Ama onun hikâyesinin hakkını veren tek kelime bu.

"Seni sandığından daha iyi anlıyorum, River," diyor usulca, gözleri hâlâ benimkilerle bir kez daha birleşmeyi bekliyor. Gücümü topluyorum ve sessiz talebine cevap veriyorum. Parıldayan zümrüt gözleri büyüleyici, öyle ki

Öyle ki nefesim kesiliyor. "Ailenin ilk tercihi olmamanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Ama bu kendi ilk tercihin olamayacağın anlamına gelmez. Kendini seç, River. Kendini ilk sıraya koy."

Dudağım titriyor. Bir damla gözyaşı bariyerlerimi aşıp yanağımdan aşağı süzülüyor. Bu duygudan kaçmak yerine elini kaldırıyor ve başparmağıyla damlayı siliyor. Teni benimkine o kadar nazıkçe sürtünüyor ki ardında ateşten bir iz bırakıyor. Ne diyeceğimi bilemez halde nefesim kesiliyor.

Ayağa kalkıyor ve bir kez daha bana bakıyor. "Sizin için yapabileceğim bir şey olursa haber verin."

O kapıdan çıkmadan hemen önce, ince ve boğuk da olsa sesimi buluyorum. "Kanepeyi alamayacağıma emin misin? Engel olmak istemiyorum. Yeterince yardımcı oldun."

Hem de fazlasıyla. Tuvalete gitmeme ve hatta bir noktada tuvaletten çıkmama yardım etti. Beni rahat ettirdi, su içirdi ve sağlıklı yiyeceklerle besledi. Hemşire iyi bir diyetin vücudun iyileşmesine yardımcı olduğunu söyledi. Mako'nun bu kadar yakın ilgi gösterdiğini bilmiyordum bile. Beni tuhaf fetiş konuşmalarıyla -ki hâlâ yalan söylediğine yüzde yüz inanıyorum- ve filmlerle eğlendirdi. Bana güvenlik ve rahatlık verdi ve sonsuza dek değerini bileceğim bir parçasını verdi. Şimdi de bana yatağını veriyor.

Hiç böyle ilgilenilmemiştim ve bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Bunu benim için yapan Mako olmamalıydı, Ryan olmalıydı - ki o ne aradı ne de mesaj attı. Ya henüz eve gitmedi ya da umurunda değil.

İkisi de onu öldürmek istememe neden oluyor.

"Yarın daha fazla acı içinde uyanmaya mı çalışıyorsun?" diye sorarak beni konuşmaya geri döndürdü.

Kaşlarımı çattım. "Şey, hayır."

"O zaman o güzel çeneni kapa ve biraz uyu."

Ben güzel ağzımı açıp teşekkür edemedim kapı arkasından tıklanıyor. Belki de en iyisi budur. Bana yardım ediyor ama garip bir yanım hâlâ ondan nefret etmem gerektiğini hissediyor.

Büyük ihtimalle, Ryan'a sadık olduğunu hisseden o berbat parçamdan kaynaklanıyor. Ama bugün yaptıklarından sonra, sanırım Billy'nin daha düşük bir versiyonuyla çıktığım gerçeğini kabullenmenin zamanı geldi.

Tam bir bok parçası.

Sevgiye ve insan ilişkilerine o kadar muhtaçtım ki onun tüm saçmalıklarına kandım. İnsanlar gerçekleri boğazıma tıkarken bile. Ve tek yaptığım onları yüzlerine tükürmek oldu.

Tanrım, Alison. Haklı olduğunu kabul etmek acı veriyor ama yine de bu sadece benim gururum. Ona karşı çok kötüydüm. Bunun bir kısmı kıskançlıktan, diğer kısmı da Ryan'ın onun hakkında bana anlattığı şeylerden kaynaklanıyordu.

Alison ve Ryan birlikte büyüdüler, Alison benim yaşımda olmasına rağmen. Ebeveynleri en iyi arkadaşlardı ve o klişe peri masalının içine düştüler. Aileleri onları birlikte olmaya zorladı, Ryan ve Alison da buna uydu, lise boyunca ve ayrılmadan önce Alison'ın üniversite kariyerinin neredeyse bir yılı boyunca çıktılar.

Onun kendisini sürekli aldatan ve terk ettiğinde de peşini bırakmayan çılgın bir sürtük olduğunda ısrar ediyordu. İddiaları benim görüştüğüm Alison'la hiç uyuşmuyordu ama kendimi bunun bir rol olduğuna ikna ettim. Başından beri Ryan'ın manipülatif, yalancı bir kaltak olduğuna.

Bana karşı asla kaba ya da kindar değildi, o sadece başka bir kadına yardım etmeye çalışan bir kadındı.

"Haklıydı," diye fısıldıyorum yüksek sesle. "Ve ben lanet bir aptalım."

"RIVER, NE OLUYOR? Neden kimse bana hastanede olduğunu söylemedi? Ryan neden beni aramadı? Ve eğer bana yalan söylersen, tam bir *hafta boyunca bebek* bezi görevinde olacaksın. Benimle taşak geçme," diye tehdit ediyor Amelia telefonda. Tehdidi beni gülümsetiyor. Mini bir Amelia'yla bebek bezi görevi, doğruyu söylemekle kıyaslandığında kulağa o kadar da kötü gelmiyor.

Ama ne yazık ki. "Shallow Hill'de saldırıya uğradım. Kim tarafından bilmiyorum. Ve Ryan... Ryan durumu daha da kötüleştirdi."

Sessizlik. Ölümcül bir ses.

"Ne demek daha da kötüleştirdi, River?" Karanlık sorular soruyor. Amelia'yı daha önce de kızgın görmüştüm, korkutucuydu. Hemen cevap vermeyince tehditlerine devam ediyor. "Onu geç, bir ay yapacağım. Altı haftam dolana kadar bekleyeceğim ve bu süre boyunca David'le yan odada seks yapacağız."

Yüzümde küçük bir gülümseme olsa da sıkılmış bir ses tonuyla "Beni iyi vakit geçirmek için baştan çıkarıyorsun" diye cevap veriyorum. Tırnaklarımı inceliyorum. Kırık ve tırtıklılar. şu anda bir manikür salonuna girsem kaç tuhaf bakışla karşılaşardım merak ediyorum. Bu düşünce bende saklanma ve aynı nefeste gidip yaptırma isteği uyandırıyor.

Saldırıya uğradığımı neden saklayayım ki? Ben hayatta kalan biriyim, değil mi? Her zaman öyleydim. Belki de çürüklerin ve kırık bir ruhun ilgisinden zevk almaya başlamalıyım. Belki de bunu bir zırha dönüştürmeliyim.

"...Nehir? RIIIIVEEERR."

Amelia'nın sabırsız sesi beni kendime getiriyor. Boğazımı temizliyorum.

"Beni terk etti, Amelia. Kendimi bu duruma soktuğum için çok kızgındı."

şu anda bile yaptıklarının ağırlığını hafifletmeye çalışıyorum. Hâlâ onu *koruyorum* ve nedenini bilmiyorum. Bana İsa'nın bakire olup olmadığını sorabilirdi ve benim ona daha iyi bir cevabım olurdu.

Amelia iç geçirir. "Hâlâ oraya gittiğin için ben de mutlu değilim, River. Belli ki tehlikeli ve zarar vermekten başka bir işe yaramıyor. İster zihinsel ister fiziksel olsun. Ama buna rağmen, başına gelen hiçbir şeyi hak etmedin ve onun sana böyle davranmaya hakkı yok. Neden gelip bizimle kalmıyorsun? Yedek odayı henüz çocuk odasına çevirmedik."

Kuru dudaklarımı yalıyorum. Gerçeği söylemek mi yoksa yalancı olmaya devam etmek mi? Hmm, kararlar.

"şu anda kalacak bir yerim var sayılır. Ben iyiyim, Amelia. Gerçekten."

"Nerede kalıyorsun?" Lanet olası meraklı. Onu suçlayamam. Ben de aynısını sorardım. Cevap vermediğimde "River?" diye soruyor.

"Kardeşinin mi?" Soru sorar gibi söyledim. Kahretsin, lanet bir soru gibi söyledim. Amelia atağa geçti.

"Açıkla kendini. şimdi."

Eğer bu kadar kırılmış hissetmeseydim, şu anda yerde volta atıyor olurum. Daha önce hiç tırnaklarımı yeme alışkanlığım olmamıştı ama belki de başlamalıyım. Belki de manikür salonuna gitmeden önce onları güzel ve güdük yapmalıyım.

"O aslında bir dedektif. Ve tesadüfen o gece kendimi onun evinin önünde buldum. O zamandan beri bana yardım ediyor."

Ona sınıftan çıkarken rastgele uğramasından bahsetmiyorum. Bu, *neden* beni bulma ihtiyacı hissettiğini itiraf etmesine yol açar. Sonra da kendimi çok özgür hissettiğim kütüphane olayına yol açar. Sanki hiçbir sonuç olmadan her şeyi söyleyebilir ya da yapabilirmişim gibi.

"Orada rahat mısın?"

Gerçekte ne sorduğunu biliyorum. Mako da Ryan gibi mi? O da beni korkutuyor mu?

Öyle. Sadece onun düşündüğü şekilde değil.

"Evet," diye nefes alıyorum. Ve bu sefer tüm gerçeği söylüyorum.

Rahatlayarak iç çekti. "Tamam, şimdi kusmam lazım. Ama bana mesaj atar mısın? İyi olduğunu ve bir şeye ihtiyacın olup olmadığını haber verir misin?"

Gülümsüyorum, Amelia hayatımda olduğu için her zamankinden daha minnettarım. "Elbette bebeğim. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, River."

126 CEVAPSIZ ARAMA.
349 OKUNMAMIŞ MESAJ.
50 SESLİ POSTA.

Bebeğim, lütfen eve gel. Sana ihtiyacım var. Sensiz aklımı kaybediyorum.

Bu şekilde yaşayamam, River. Beni öldürüyorsun.
Beni öldürüyorsun.

Bu seni mutlu ediyor mu? Kendimi öldürmek istemem? Bunu yapacağım, River. İntihar notumu yazacağım ve herkese senin hatan olduğunu söyleyeceğim, böylece biri sana birini öldürmenin nasıl bir şey olduğunu sorduğunda bileceksin.

Elimdeki silaha bakıyorum ve tek yapmak istediğim beynime bir kurşun sık m a k . Kendimi durdurabilecek miyim bilmiyorum.

Bana davranış şeklin beni çok incitti. Senin için hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi davranıyorsun.

RYAN: Yani çok için asla lanet olsun ayrılmak Ben, River. Beni asla terk etmeyeceğine söz vermiştin.

Her şey yalan mıydı? Beni sevdiğini söylediğin onca zaman. Sonsuza kadar birlikte olacağımızı. Her şey bir yalandı.

Şu anda kendimi öldürmek istiyorum. Beni hayatta tutan tek şey senin bana geri dönme umudun.

Bebek lütfen.

Neredesin River? Bana söylemezsen seni bulacağım.

Kimse seni bulmamı engelleyemeyecek. CEVAP VER

LAN BANA!

Senin için geliyorum.

Ekranada onun adı her geçtiğinde, onu kırmak istiyorum. Billy'nin diğerini parçaladığını düşünürsek, bu yeni telefonu da yeni aldım. Bütün hafta boyunca, bu itme ve çekme ile mücadele ettim. Öfkeden deliye dönüyor, onu özlüyor ve bana yaptıkları yüzünden ağlıyordum. Parmaklarım ona cevap vermek için çaresizce tuş takımının üzerinde geziniyordu. Kendini öldürmemesi için yalvarmak istedim. Ama bunu yapacak gücü kendimde bulamazdım. Beni aramaya gelmekle tehdit ettiğinde bile.

Bu iki gün önceydi ve hala beni bulamadı. Sanırım beni bulmayı umduğu son yer kardeşinin eviydi. Ryan, Mako ve benim, aileleriyle tanıştığım o kısa karşılaşmadan sonra konuştuğumuzu bilmiyor. Bu beni korku içinde sürekli camdan dışarı bakıp arabasının gelmesini beklemekten alıkoymadı.

Son bir haftadır burada olduğumu ve bunun hayatım boyunca hissettiğim en güvenli an olduğunu itiraf etmek zor. Bundan nefret ediyorum. Ryan'ın yanında olmak bir kasırganın yanında durmak gibi hissettirirken, kardeşinin bir fırtına sığınağında güvende hissettirmesinden nefret ediyorum.

Başka bir metin geliyor. Bu sefer bir görüntü. Ryan kafasına bir silah dayamış, gözlerindeki bakış umutsuz ve vahşi. Kalbim parçalanıyor. Bunu gerçekten yapacak mı? Kendini öldürmekle tehdit ettiğinde buna hiçbir zaman gerçekten inanmamıştım, yine de yapmaması için geceleri dua ediyordum. Ama bu çok gerçekçi görünüyor. Ryan kafasına silah dayayacak bir tip değil.

Adı telefonumda milyonuncu kez yanıp sönüyor. Bir başka gelen arama. Kendimi durduramadan telefonu elime alıyorum ve yeşil düğmeye basıyorum.

"Alo?"

Bir an sessizlik ve ardından bir burun çekme. "Cevap vermeni beklemiyordum." Sesi acınası, ezik ve utanç dolu.

"Beni bir çiş birikintisinin içinde bırakmanı beklemiyordum ama sanırım olur böyle şeyler Ryan. Neden kafana silah dayıyorsun? Neyin var senin?" Sesim öfke doluydu. Öfkenin beni bu kadar aniden ve bu kadar sert vurmasını beklemiyordum. Ama ahizeden onun sesini duyduğum anda hissettiğim tek şey yaptıklarından duyduğum acı oldu.

"Çünkü sensiz yaşayamam, River! Bunu daha kaç kere söylemem gerekiyor? Bak, çok üzgünüm, River. Seni çok özledim ve davranışlarımdan dolayı çok utanıyorum. Sen yaralısın ve doğru zaman değildi."

Espriden olmasa da gülümsüyorum. "Doğru zaman *ne* zaman?" Sözcüklerin arasında geziniyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Doğru zaman olmadığını söylemiştin. Söyle bakalım Ryan, kız arkadaşını dövmek için doğru zaman ne zaman?"

"Doğru zaman diye bir şey yok, kastettiğim bu değildi," diye tersliyor ve savunmaya geçiyor. Ah, yani bana vurduğunun söylenmesinden hoşlanmıyor mu? Ben de sorunlarımdan kaçtığımı sanıyordum.

"O zaman ne demek istedin?"

"Demek istediğim, daha iyi idare etmeliydim. Ama River, kendini o duruma soktuğun için kızgındım. Sana oraya gitmemeni söylemiştim. Orası tehlikeli ve olan bu. Her ay tehlikeli bir eve gitmeye devam ettiğin için beni suçlayabilir misin? Tecavüze ve tacize uğradığın yere mi? Bunun olması kaçınılmazdı. Bana yalan söyledin ve seni kimin incittiği konusunda hâlâ

yalan söylüyorsun. Onları koruyorsun."

"Onları korumuyorum," diye çıkışıyorum. "Diğer herkesi koruyorum. Haklısın, Shallow Hill'de tehlikeli insanlar var. Ve hayaletlerim beni yakaladı, ama onların başka kimsenin hayatına musallat olmasına izin vermeyeceğim."

"Babam bir avukat, *ben de* bir avukatım. Onları ömür boyu hapse atabilirim" diye savunuyor.

Başımı sallıyorum, hayal kırıklığı içimde fokurduyor. O anlamıyor. Hiçbir zaman da anlamayacak. O, güzel bir evde sevgi dolu ebeveynlerle büyümiş ayrıcalıklı bir çocuk. *Her zaman* istediğini elde etti.

Ama bu sefer istediğini elde edemeyecek.

"*Özür dilerim,*" diyor, sesi çaresizliğin sınırında. "Seni o kadar çok seviyorum ki, River. Şimdiye kadar birlikte olduğum herkesten daha fazla. Hiçbiri için böyle hissetmemiştim, o yüzden bu... bu benim için yeni bir şey, tamam mı? Seni kaybetmekten çok korkuyorum. Ve o gece... En kötü kabusumun canlanmasını izlemek gibiydi. Çıldırdım. Sana korkunç davrandım. Her şeyi berbat ettim ve bunun için çok üzgünüm." Cümlesinin sonunda sesi çatlıyor, benim kararlılığımınla birlikte.

Omuzlarım çöktü. Onun canının yandığını duymak neden bu kadar acıtıyor? Ben acı çektiğimde o acı çekmiyor. Saçlarımı sıkıp çekiyorum, Ryan "ın üzerimdeki etkisinden dolayı çok sinirliyim. Bu bir gelgit gibi - ne zaman kendimi çekip kurtaracağımı düşünsem, beni tekrar altına çekmek için orada oluyor. Beni boğuyor ve boğuluyorum. Onunla savaşmak çok yorucu. Sadece Shallow Hill'e gitmeden önceki halimize dönmek istiyorum. Çok mutluyduk ve Tanrım, bunu tekrar geri istiyorum.

"River, sadece... lütfen eve gelebilir misin, böylece konuşabiliriz?"

Kaymaya başladığımı hissediyorum. Bana vurdu. Canımı yaktı. Beni terk etti. Bana o kadar çok kötü şey yaptı ki. Ama kafasına silah dayadığı fotoğrafı, gözlerindeki çılgın parıltıyı düşünüyorum. O da acı çekiyor. Ve belki bu sefer gerçekten üzgündür. Onu daha önce hiç terk etmemiştim. Belki bu sefer beni ciddiye alır ve değişir.

"Lütfen?" diye yalvarıyor ben hâlâ cevap vermeyince. "Sadece seninle konuşmak istiyorum. Nasıl olduğunu ve iyi olup olmadığını görmek istiyorum. Sadece konuşacağımıza söz veriyorum. Eğer istemezsen sana dokunmayacağım bile."

İç çekiyorum. Konuşacak çok şeyimiz var. Bu ilişki için başka hiç kimseyle olmadığı kadar çaba harcadım. Eğlendiğim diğer tüm erkekler sadece birer eğlenceydi. Ryan'ın bana hissettirdiği şeyleri hiç hissetmedim.

Ryan'ın sorunları olduğu çok açık, ama belki bana daha iyi açılırsa ve öfkesi için sağlıklı başa çıkma mekanizmaları kurarsak, bunu düzeltebiliriz. Çalışmalarımda öğrendiğim şey buydu. Başa çıkma mekanizmaları. Onu neyin tetiklediğini bulmak ve bununla sağlıklı bir şekilde nasıl başa çıkılacağını öğrenmek.

Bunun dışında, tüm eşyalarım orada. Son bir haftadır Mako'nun büyük beden kıyafetlerini giyiyordum ve bakmadığımı sandığı anlarda bana birkaç ateşli bakış attığını fark ettim. Kan dolaşıma doğru bir heyecan gönderdiler ve aynı anda beni iğrendirdiler.

"Hadi ama, daha birkaç hafta önce çok mutluyduk. Seni nasıl güldürdüğümü. Seni ne kadar zorladım-"

"Peki," diye araya giriyorum, şimdiden bu anılar karşısında zayıfladığımı hissediyorum. İtiraf etmeliyim ki, birlikte geçirdiğimiz son iki yılın çoğu mutlak bir mutluluktu. "Eve geleceğim. Ama herhangi bir şekilde korkmaya başlarsam, polisi hızlı aramada tutacağım."

Aklımın bir köşesinde, bunun erkek arkadaşına asla söylememem gereken bir cümle olduğunu fark ediyorum. Ama yine de konuşacak yerim yok. Geldiğim yere bak. Herkesin şeytanları vardır ve ben Ryan'ı bu şeytanlarla savaşmasına yardım edecek kadar seviyorum.

Rahatlamış bir şekilde iç geçiriyor ve gülümsemesini telefonun içinden hissedebiliyorum. "Tamam, bebeğim. Burada bekliyor olacağım." Yine o kelime. Bebek. Ryan'ın ağzından çıkarken farklı hissettiriyor. Aşinalık ve rahatlık gibi. Mako'da ise heyecan verici. Canlı bir tele dokunmak gibi. Sanırım hayatım boyunca yetecek kadar heyecan yaşadım, şimdi sakinleşip rahatlığın tadını çıkarma zamanı.

Telefonu kapattım ve hemen Uber uygulamamı açtım. Mako işte olduğu için gizlice kaçma konusunda endişelenmeme gerek yok.

Mako'nun benim için hazırladığı pijamalarımı giyiyorum, yanımdaki birkaç şeyi bir market poşetine dolduruyorum ve on beş dakika içinde Uber'in arkasına atlıyorum.

Dönüş yolculuğu boyunca tek dua edebildiğim bunun tekrar çirkinleşmemesi. Bu sefer hayatta kalamayabilirim.

"HEY BEBEK. Seni ÖZLEDİM," diyor Ryan, koltuktan kalkıp bana doğru yürürken. Dokunuşuna tam olarak hazır olmadığım için bir adım geri çekiliyorum. Hemen duraklıyor, gözlerinde bir acı parıltısı beliriyor. Ama yine de geri adım atıyor. Bu tek hareket beni rahatlatıyor.

"Özür dilerim. Sana bir şey getireyim mi? Nasıl hissediyorsun?"

"Nasıl hissediyor gibi görünüyorum?" Hâlâ öfkemi üzerimden atamadım.

Burada olmam hâlâ acı çekmediğim anlamına gelmiyor.

Gözleri morarmış yüzümde, atılmış serçe parmağında ve kamburlaşmış bedenimde geziniyor. Her hareket kaburgalarımı acıtıyor ve hâlâ hafif bir topallamam var.

Kederli görünüyor ama mavi gözlerinde öfke kaynıyor. "Sana bakmak beni kızdırıyor, River. O orospu çocuğunun sana yaptıkları yüzünden. Onu öldürmek istiyorum."

Ve görünüşe göre ben de. Yine de bu kısmı kendime saklıyorum.

"Lütfen, gel otur." Kanepeye bakıyorum. Kanepede bir çiş birikintisi içinde çaresizce yattığım anılar bana saldırıyor. O bana bağırıp yüzüme tokat atarken, ağlayıp çığlık atarak ondan yardım istediğim anılar.

Belki de bu kötü bir fikirdi. Bir adım geri çekiliyorum.

"Gitmiyorsun," diyor. Bu sözler içime bir korku dalgası gönderiyor, sanki damarlarıma bir espresso şırınga edilmiş gibi. Gözlerim tekrar ona kaydığında, endişeli maskesi düşmüş ve yerini daha karanlık bir maske almıştı.

"Ben... Ben yapmayacaktım," diyorum. Sesimin bu kadar zayıf çıkmasından nefret ediyorum. Telefonumu kaldırdım, parmaklarım SOS düğmesine doğru ilerliyordu. Telefon birkaç saniye içinde elimden kopup evin diğer ucuna fırladı. Çarpma ve kırılan cam sesiyle irkiliyorum. Harika, bir tane daha gidiyor.

"Buna ihtiyacın yok. Sadece sana yardım etmek istiyorum, River. Sana yardım etmeme hiç izin vermiyorsun."

Yumuşak tonu, agresif eylemle tam bir tezat oluşturuyor. Gerçekten

çok korkutucu. Sözlerimi içimde tutmak için dilimi ısırıyorum.

Ondan son kez yardım istediğim için bu durumdayız.

Usulca evin etrafına bakıyorum. Bu evi avucumun içi gibi biliyorum artık. Tüm çıkışların nerede olduğunu biliyorum.

Bıçakların nerede olduğunu biliyorum.

Ona gülümsüyorum. "Bana yardım etmeni çok isterim." Elimi uzattım - serçe parmağı kırık olmayan elimi. "Bana kanepeye kadar yardım eder misin? Hâlâ ağrım var."

Omuzları gevşiyor, yüzünde bir gülümseme belirliyor ve elimi nazıkçe kavıyor.

"Gördün mü bebeğim? Tek yapmak istediğim bu. Seni daha iyi hissettirmek. Geçmişteki hatalarımı telafi etmek."

Kıçım kanepeye çarptığı anda, buraya dönmekle büyük bir hata yaptığım gerçeği de ortaya çıkıyor.

"Hadi konuşalım," diye nefes alıyorum. Ellerini tutuyorum ve sıkıca avuçlarımın içine alıyorum. Soğuk ama tanıdık geliyorlar. Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum ve başparmaklarımı teninde gezdiriyorum.

Karıncalanma yok. Heyecan yok. Sadece aşinalık. Hayatta hep istediğim bir şey. Rahatlık, ev hissi, hoşnut olmak. Tanımadığım eller tarafından dokunulmaktan o kadar sıkılmışım ki Ryan'ın ellerinin üzerimde olmasının rahatlığıyla büyüdüm. Ama tanıdık olmanın güvenli olmak anlamına gelmediğini şimdiye kadar hiç fark etmemiştim.

Billy'nin elleri tanıdık... Bu bir hataydı.

"Sanırım önce bana bir özür borçlusun," diyor. Gözlerim hızla açıldı. Donuk mavileri altın gözbebeklerimi delip geçiyor. Yüzde yüz ciddiye.

Çaresizce, aşık olduğum adamı aramaya çalışıyorum ama tek gördüğüm şey bana bakan şeytanın yüzü. Artık saklamaya bile çalışmıyor.

Boğazımı temizliyorum.

"Ne için özür dilememi istersiniz?"

Kusurlarına rağmen seni sevmek mi? Seni değiştirebileceğimi düşünmek mi? Sağlıklı başa çıkma mekanizmalarıymış, hadi oradan. Beni çok kandırmıştı. Onun sadece birkaç öfke sorunu olan ve biraz fazla şımarık bir adam olduğunu düşünerek kendimi kandırmıştım. Şimdi yanıldığımı anlıyorum. Çok, çok yanılmışım.

"Shallow Hill'e gittiğin, kendini tehlikeli bir duruma soktuğun ve başka bir adamın sana dokunmasına izin verdiğin için." Ellerim titriyor ve onları onunkilerden çekme ihtiyacı duyuyorum. Onun tenini tenimde istemiyorum, cehennemden çıkarılmış sıcak kömürler gibi yakıyor.

Billy'nin bana dokunmasına *izin* verdiğimi düşünürken nasıl yapabilirim? Sanki başka şansım varmış gibi.

"Seni affetmeye hazırım, River. Biliyorum" -çenesini sıkıyor- "Başka bir adamın seni becerdiğini biliyorum. Hâlâ seninle birlikte olmaya hazırım. Ama bir özür istiyorum."

Kafamda o kadar çok düşünce dolaşıyor ki, tek bir tanesine bile odaklanamıyorum.

Tecavüze uğradığım için üzgünüm Ryan. Annem beni izlerken ölesiye dövüldüğüm ve beni kurtarmak için hiçbir şey yapmadığım için üzgünüm. Karşılığında annemin tecavüze uğramasını izlediğim için üzgünüm. Kötü bir adam bana bağlandığı ve bana zarar vermek için her şeyi yapacağı için üzgünüm. Ve senin de onun gibi olduğun için üzgünüm.

"Özür dilerim Ryan," diyorum usulca. Biraz daha yüksek sesle konuğursam sesimdeki duyguyu fark edebilir. Öfkeyi duyacak. Tiksintiyi. Asla öğrenemeyeceğim mutlak utancı. Her zaman sürünerek ona geri dönüyorum.

Parmakları yüzümdeki bir tutam saçı okşuyor ve kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Dokunuşunun altında titriyorum.

Beni heyecanlandığı için olduğunu sanıyor. Bence iğrendirdiği için. Ben.

"Seni affediyorum bebeğim. Hepimiz hata yaparız. Ama sadece affettiğim için

Ama bu asla unutacağım anlamına gelmiyor. Bunu anlıyor musun?" diye soruyor, sesi sessiz ve sabit. Uğursuz ve *affetmez*.

"Anlıyorum."

Gülümsüyor, mükemmel dişleri ortaya çıkıyor. Mako gibi keskin köpek dişleri yok. İki ön dişi diğerlerinden biraz daha uzun değil. Kaplama gibi görünüyorlar. Bir dişçi onları yalancı ağızda mükemmel küçük kareler haline getirmeden önce dişleri neye benziyordu?

"Sana vurduğum için özür dilerim, River. Sana bağırdığım için özür dilerim. Ve kendini kanepeme rezil etmeden önce gelip seni almadığım için de özür dilerim." Son sözcükler aptal sahte dişlerinin arasından kayıp gittiğinde neredeyse kıpkırmızı oluyorum. "Ben de sekreterimi becerdiğim için özür dilerim."

Kanım donarken kırmızı, buz gibi bir maviye dönüşüyor. "Sen... sen başka biriyle mi yattın?"

Alay ediyor. "İçine başka birinin girmesine izin verdikten sonra bunu yapmayacağımı düşünmedin değil mi? Hadi ama River. Ödeşmemiz adil oldu. Ve şimdi bunu yaptığımıza göre, tekrar mutlu olabiliriz. Artık Shallow Hill'e gitmeyeceksin, ben de o sürtüğü kovacağım."

Oh, tatlı Ryan, evet yapacaksın.

"Tamam," diye fısıldıyorum. Gözlerinin içine bakıyorum ve kırılgan bir gülümsemeye zorluyorum. "Bu adil."

Yüzündeki gülümsemeye ancak şeytani denebilir. Tıpkı onun gibi. İyi ki ben de öyle olabiliyorum.

Telefonumdan **gelen zil sesi** beni korkutuyor. Yıkadığım kahve fincanını düşürüyorum ve lavaboya düşüp parçalanıyor. Ryan o fincanı severdi. Nasıl kırıldığını nasıl açıklayacağımı düşünürken içimi bir endişe kaplıyor. Belki fark etmez.

Aptal.

Bu kupayı her gün kullanıyor.

Ellerimi bulaşık havlusuna hızlıca silerken ellerim titriyor ve kim olduğuna bakmadan telefona cevap veriyorum. "Alo?"

Aptal, aptal, aptal.

"Neredesin?"

Gözlerimi kapatıyorum ve ağır bir iç çekiyorum. Ryan "a döneli sadece iki gün oldu. Mako her iki gün de beni aradı ve onları Ryan "dan saklamaya çalışmak tam bir cehennemdi. Ayrıca beni orada bulamasın diye derse de girmedim. Mako'dan saklanıyorum ve o da bunu biliyor. Tam olarak nerede olduğumu biliyor.

"Beni öylece arayamazsın, Mako."

İyi ki telefon numarasını telefonuma kaydetmemişim. Onunla ilgili tüm kanıtları sildim. Şaşırtıcı bir şekilde, Ryan ayrı kaldığımız bir hafta boyunca nerede kaldığımı sormadı. Amelia'nın evine beni aramaya gittiğini biliyorum. Bana onun geldiğini ve kapıyı yüzüne kapattığını söyledi, orada olup olmadığımı ne doğruladı ne de reddetti. Sanırım orada olduğumu varsaydı.

Ben de oraya gitmek isterdim.

"Neden? Ona geri döndüğün için mi?"

Karo döşeli zemine sıçrayan suyun sesi, koşturarak düşüncelerimin arasından süzülüyor. Lavabonun suyla dolup taşıtığını görmek için başımı kırbaçlıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum musluğu kapatmak için acele ederken. Yerdeki suyu temizlemek için bulaşık havlusuna uzanıyorum, kaburgalarım itiraz edince neredeyse yüksek sesle ağlayacaktım. Kalbim hızla çarpıyor ve bu noktada neden olduğundan bile emin değilim.

"River?"

"Sadece... sadece dayan, tamam mı?" Şak diye söyledim. Suyu ıslatmayı bitirdim. Neyse ki, büyük bir karmaşa yaratmadan önce yakaladım. Telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırıyorum ve lavabodaki bulaşık havlusunu sıkıyorum.

Lavaboyu boşaltmak için elimi lavaboya sokuyorum ve tam tıpayı tuttuğum anda parmağımda keskin bir acı hissediyorum. Acıyla irkiliyorum, dudağımı ısıriyorum ve tıpayı lavabodan söküyorum. Kırık camla kendimi kestim.

"River?" Mako sabırsız bir ses tonuyla tekrar söylüyor.

"Ne? Ne istiyorsun, Mako?" Onun sabırsızlığına on katıyla karşılık veriyorum.

Parmağım kanıyor, ellerim hala titriyor ve gözyaşlarımın eşiğindeyim.

"Tek kelime etmeden gittin ve son iki gündür telefonlarıma cevap vermiyorsun. Endişelenmeyeceğimi mi sandın?"

"Evet, aslında. Yaptım. İçiniz rahat olsun, ben iyiyim."

İç çekti. Peroksit ve yara bandı bulmak için banyoya koşarken onu görmezden geliyorum. Üzerine peroksit döküyorum ve yarayı inceliyorum. Oldukça yüzeysel ama bir yara izine neden olacak kadar derin. Artık hatamı Ryan "dan kesinlikle saklayamayacağım.

Kanı duruluyorum ve etrafına sıkıca bir yara bandı sarıyorum.

"Sesin iyi gelmiyor." Duraksıyorum, son kanımın da kanalizasyona akmasını izliyorum.

"Sen arayana kadar iyiydim." Gerçek.

Ryan eski haline geri döndü. Sevecen. Tatlı. Düşünceli. Ve ona karşı olan korkum geçici olarak geri çekiliyor. Eve geldiğim günden beri bana karanlık tarafını göstermedi ve kendimi sorguladığım bir noktaya geldim - belki de aşırı tepki verdim diye düşünüyorum. Şu anda bu kadar sevgi doluyken bunu kafamda canlandırmak zor.

Bana yeni bir telefon daha aldı, beni aldattığı sekreterini kovdu ve kutlamak için eve şampanya getirdi. Neredeyse tüm şişeyi içiyordum ve o gece morarmış ve kırılmış bedenime rağmen beni götten becermesine izin verdim. Utanç dolu gözyaşlarımı onun horlama senfonisiyle örtbas ettim.

Ne olursa olsun, yeniden mutlu olma yolundayız. Ya da onun gibi bir şey. Ben hala iyileşiyorum ve o bana şimdiye kadar çok iyi baktı. İyi bir kız olduğum ve işleri berbat etmediğim sürece bana iyi bakmaya devam edeceğini açıkça belirtti. Söz verdi.

"Sadece senin için endişeleniyorum, River," diyor alçak sesle. Derin sesi içimde yankılanıyor.

"İkimize de bir iyilik yap ve dur." Telefonu kapattım ve aramayı hemen kayıtlarımdan sildim.

Sonra gidip biraz süper yapıştırıcı aldım. Belki hatamı düzeltmek için harcadığım çabayı takdir eder.

KUPA, eğri büğrü dişler gibi birbirine çarptırılmış pürüzlü kayaları **andırıyor**; pürüzlü kenarlar bulaşık makinesinde saniyeler içinde eriyecek boktan bir yapıştırıcıyla bir arada tutulmuş. Bana benziyor. Birbiriyle uyumsuz bir sürü parça zar zor bir arada duruyor.

Bu kupa bir daha asla bulaşık makinesine giremez. En başta oraya koymalıydım ama temizlik zihnimi sakinleştirmeme yardımcı oluyor. Tavan vantilatörünün kanatlarının tozunu almak daha az riskli olurdu ama toz hapşırmama neden oluyor ve lanet olsun, hapşırmam kimin umurunda çünkü çok yakında onun yerine burnumdan kan gelmesini engellemeye çalışıyor olacağım.

Ve en kötüsü, artık ömür boyu elde yıkamaya mahkum oldum. Tekrar kıracağımın garantisi bu. Kırılan parçalar tekrar tekrar daha küçük parçalara ayrılacak, ta ki sonunda tekrar bir araya getirilemeyecek hale gelene kadar.

Kristal bir küreye bakıyor da olabilirim.

İçimi çekiyorum ve bardağı dikkatlice yemek masasının üzerine koyuyorum. İçimde yeşeren endişeden dolayı ellerim titriyor. Ryan beni öldürecek. Eğer denerse, fincana bir fiske vuracağım ve fincan tekrar parçalanacak, sonra da en sevdiği fincanı onun şahdamarına saplayacağım. Şiirsel.

Belki de beni öldürmesine izin vermeliyim. Gerçi o piç önce bana acı çektirecektir. Billy'nin bana yaptıklarından daha kötüsü olamaz. Ve bunlar benim de son sözlerim olacak. Beni gerçekten kıran o değildi.

Kapı açılıyor ve Ryan'ın ayaklarının gri parke zemin üzerinde süründüğünü duyuyorum.

"Bebeğim?" diye sesleniyor oturma odasından.

Keyfi yerinde gibi görünüyor. Belki kızmaz. Vücudum kendime yalan söylediğimi biliyor ve endişem daha da artıyor. "Burada," diye cevap veriyorum, sesimdeki titreme belirginleşiyor. Lanet olsun.

Her adımda ellerim daha çok titriyor ve terden ısınıyor. Titremeyi azaltmak için ellerimin üzerine oturuyorum.

Yemek odasına girdiğinde yüzü şaşkınlıkla karıştı.

"Neden onun içindesin-" suçumu önümde görünce duraklıyor. Ve cinayet silahları güzelce kırımın yanaklarının altına yerleştirilmiş.

Yüzü kararıyor, mükemmel sakın bir maskeye dönüşüyor. En korkutucu olanı.

"Ne oldu?" diye soruyor, sesi duygudan yoksun.

Titrek bir nefes veriyorum. "Yıkıyordum ve elimden kaydı," diye açıklıyorum sessizce. Yüzümde sallantılı, düzensiz bir gülümseme belirliyor. "Karakter katıyor, sence de öyle değil mi?"

Kupaya bakıyor. Yüzüne bir gülümseme yayıldığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Bu gülümsemenin ne anlama geldiğini bilmiyorum.

"Tekrar yapıştırma zahmetine mi katlandın?" diye soruyor, kararmış gözleri benimkilerle buluşmak için kalkıyor. Vücudumda bir titreme hissediyorum.

"Evet."

"Ne kadar sürdü?" diye soruyor.

Neden, bana bu kadar uzun süre mi işkence edeceksin, tatlı Ryan?

Omuz silkiyorum. "Birkaç saat."

Bana doğru yürüyor ve yavaşça eğiliyor. Dudaklarının başımın tepesine bastırdığını hissediyorum. Düşürmeye zorlayana kadar omuzlarımın kulaklarıma değdiğini fark etmemiştim. Ne kadar gergin olduğumu göstermemeyi tercih ederim. Ryan gibi erkekler kan dolu bir tanktaki köpekbalıkları gibi korkuyla beslenirler.

Elleri sırtımdan omuzlarıma doğru kayıyor. Onlara masaj yapmaya başlıyor ve ben durduramadan boğazımdan bir inilti çıkıyor.

"Hey," diye fısıldıyor yatıştırıcı bir şekilde. "Sorun yok. Kazalar olur. Düzeltmek için çaba sarf etmen bence çok hoş." Cümlesini kısa bir kahkahayla bitiriyor ve parmaklarını pürüzlü kenarların üzerinde gezdiriyor.

"Dürüst olmak gerekirse, bu zahmete katlanman beni çok mutlu etti. Seni daha fazla sevebileceğimi sanmıyordum."

Ağlamak istiyorum. Burada kendimi dayak yemeye hazırlıyordum, bana vuracağından o kadar emindim ki. Oysa sadece dramatik davranıyordum. En sevdiği fincan kırıldığı için kızmadıysa, ona yeterince değer vermemişim demektir.

İçten içe Ryan'ın beni sevdiğine inanıyorum. Aşk uhrevi bir şeydir. Size çılgınca şeyler yaptıracak kadar güçlü bir şey. Onlara vurmak gibi. Ve vurulduğunda kalmak gibi. Hiç kimsenin tanımlayamayacağı bir duygudur. Aşkın nasıl olması *gerektiğini kimse* söyleyemez. Bir kişi birini sevmenin onun kusurlarını kabul etmek anlamına geldiğini düşünürken, bir başkası birini sevmenin onun daha iyi olması için değişmesine yardımcı olmaya çalışmak anlamına geldiğini düşünebilir. Kimin haklı olduğunu kim söyleyebilir?

Yaşadığımız tüm sorunlar kısmen benim hatamdı. Tek suçlu o değil. Açıkçası, önümdeki göz kamaştırıcı kupaya bakmak bunu kanıtlıyor.

"Kendimi çok kötü hissettim," diyorum başımı karnına yaslayarak. Ellerini omuzlarımdan başıma doğru kaldırıp beni bedenine sıkıca kavrarken omurgası dikleşiyor.

"Yapmalısın," diye fısıldıyor. Boğazım kuruyor. "Ama düzeltmeye çalıştın. Önemli olan da bu."

Gözümden bir damla yaş süzülüyor. Başımı sallıyorum ve daha fazla hata yapmamak için gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Beni bu kadar zayıf görmesini istemiyorum.

"Yemek hazır mı?" diye soruyor.

Gözlerim birden açıldı ve disklere dönüştü. Aman Tanrım. Lanet kupayı tamir etmek için o kadar çok zaman harcadım ki, akşam yemeğini unuttum. Eve her zaman yemeğe gelir. Bütün gün şirkette çalıştıktan sonra her akşam bunu iple çeker.

Boğazımı temizliyorum. "Bu akşam pizza yiyebiliriz diye düşündüm, çünkü dikkatim dağıldı."

Ryan "ın eli saçlarımı sıkıyor, teller kopmaya bağılayana kadar daha da sıkıyor. Kafa derimde bıçak gibi küçük iğne batmaları oluşuyor. İniltimi bastırmak için dudağımı ısıyorum.

Aynı anda beni serbest bırakıyor, başım dönüyor ve midem

düğümleniyor. "Kulağa hoş geliyor, bebeğim. Geldiğinde bana haber ver."

Arkasına bakmadan uzaklaşıyor, vücudu sanki sahilde bir gece yarısı gezintisine çıkıyormuş gibi ağır ağır mutfaktan çıkıyor.

Bir damla gözyaşı d a h a süzölüyor. Çabucak siliyorum ve telefonumu elime alıyorum.

Ben de şimdi tarçın çubukları sipariş ediyorum.

On bir

M A K O

"Saçının Greg Barber'ın parmağına nasıl dolandığını bana **açıklamak ister misin?**" Önümde oturan kadına doğru eğilirken parmaklarımı sıkıca birbirine geçirerek soruyorum. Yarı ölü bir hayalet gibi görüldüğünü düşünürsek 'kadın' cömert bir kelime.

"Kim?" diye hırlıyor ve bana pis bir bakış fırlatıyor.

"Froggy," diyorum. Donuk kahverengi gözlerinde tanıma ışığı parlıyor. Gözlerini Greg'inkilerden ayıran sadece ince bir yaşam tabakası olduğunu söylemek üzücü.

"Saçlarım... öldü mü?" Neden sorduğumu anlaması sadece üç saniyesini alıyor. Cevap olarak olay yeri fotoğraflarını çıkarıp önüne koyuyorum. Gözleri açılıyor ve yüzünü korku kaplıyor. Titreyen eli yavaşça Greg'in göğsünü gösteren ve üzerinde 'Hayalet' yazan fotoğrafı kaldırıyor. Resim solgun parmaklarında sallanırken, diğer eli açık ağzını kapatıyor. Tırnaklarındaki kırmızı boya neredeyse tamamen dökülmüş.

"Bunu kimin yapacağını biliyor musunuz, Bayan Franklin?"

Gözlerini resimden ayırıp tekrar benimkine çevirmek için büyük bir çaba sarf etmesi gerekiyor gibi görünüyor. Resim masaya düşüyor.

"Hayır."

Sadece bir kelime. İki harf. Ve kocaman bir yalan.

İnsanların bazı olay yeri fotoğrafları karşısında şok olmaları, dehşete düşmeleri ve hatta tiksinnmeleri normaldir.

Linda Franklin bunların hepsi. Ama aynı zamanda *korkuyor*.

Eğer peşinize düşeceklerini düşünmüyorsanız, öcünden korkmanız normal değildir. Bana öyle geliyor ki, küçük ve rahat sorgu odamızda masanın karşısında oturan seks işçisinin korkmak için bir sebebi var.

Amar arkamda duruyor, elleri cebinde Linda'yı izliyor.

"Saçınızı açıklayabilir misiniz, Bayan Franklin?" Amar soruyor. Linda'nın sulu gözleri fotoğraflara geri dönmeden önce Amar'a bakıyor.

"Onunla yattığımı söylersem tutuklanır mıyım?" diye soruyor, sesinde acı bir ton var.

"Hayır," söz veriyorum. Bu kadının seks işçisi olduğunu zaten biliyoruz ama buraya onu para karşılığı seks sattığı için tutuklamaya gelmedik.

İç çekiyor. "Yaklaşık bir ay önce onunla yattım. Bana para verdi.

Ben de ayrıldım." "Tarihi ve yeri hatırlıyor musun?"

"Bilmiyorum," diye tersliyor. "Takvimime hangi gün kimi becerdiğimi yazmıyorum."

"Bir tahmin o zaman?" İtiyorum.

Öfkelendi. "Belki geçen ayın son hafta sonu. 25 civarındath ya da öyle bir şey. Harper's Motel'de."

Bu da onu adam ölmeden aşağı yukarı birkaç gün öncesine götürür. Seks yaptıkları köhne motelde durup kameralara yakalayabilecek miyiz diye bakmamız gerekecek. Greg'in cinayetten önceki tüm yerlerini tespit etmek önemli. O zaman dilimindeki herhangi bir şey bize onu kimin ve neden öldürdüğüne dair bir ipucu verebilir.

"Froggy'yi en son o zaman mı gördün? T u h a f davranıyor muydu? Gergin görünüyor muydu? Bir şey söyledi mi?"

Linda sorunun yarısında kafasını bolca sallamaya başladı.

"Hayır, hayır ve hayır," diye kızgınlıkla söyleniyor. "Onun hakkında ya da ne yaptığı hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ona ne yapmamı istediği dışında bana hiçbir şey söylemedi. Hepsi bu."

"Bayan Franklin, ölü bulunduğu gün saçlarınız Froggy'nin parmağına dolanmıştı. Bana söylediklerinize göre, ölmeden kısa bir süre önce Froggy ile seks yapmışsınız. Son baktığımda, insanlar başkalarının DNA'larını saklamıyorlardı. En azından bir sebep olmadan."

"Onu benim öldürdüğümü mü söylüyorsun?" diye soruyor kuşkuyla, bana tam bir aptalmışım gibi bakarak. Ona karşılık vermemek için kendimi zor tutuyorum. Burnumdan derin bir nefes alarak hayal kırıklığımı dizginliyorum.

"Demek istediğim, Bayan Franklin, ya ölmeden hemen önce Froggy ile temas halindeydiniz ya da bir şekilde DNA'nızı ele geçiren katiliyle temas halindeydiniz," diye yavaşça açıklıyorum. "Her iki senaryo da sizin için pek iyi görünmüyor."

Kollarını meydan okurcasına kavuşturdu ve "Beni sorgulamaya devam edecekseniz bir avukat istiyorum Dedektif Fitzgerald" diye çıkıştı.
Evet, bunun olacağını biliyordum.

"FITZGERALD!"

Başımı bilgisayarımdan çevirdiğimde Amar'ın bana doğru geldiğini görüyorum, yüzü taş kesilmiş.

"Öyle mi?"

"Adam burada. Greg Barber'ın cinayetine tanık olduğunu iddia ediyor."

O kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki, oturduğum sandalye neredeyse yere devriliyor. Buna aldırış etmeyen Amar beni şimdiye kadarki en büyük ipucumuza götürüyor. Eğer bu adam Greg'in cinayetine tanık olduysa, Hayalet Katil'i teşhis edebilme ihtimali yüksek.

Tanık, elleri ceplerinde ve yıpranmış yüzünde endişeli bir ifadeyle ayakta duruyor. Adam bir ya da iki savaş geçirmiş gibi görünüyor. Yırtık pırtık, kirli kıyafetleri delik deşik, bayat sidik ve kanalizasyon suyu kokuyor.

Yüzündeki her bir özelliğe dikkat ediyorum, gözlerim onunkilerde kalıyor. Onlarla ilgili bir şey beni duraksatıyor. Endişeyle ayaklarının üzerinde kayıyor, Freddy Krueger'ın ortaya çıkmasını bekler gibi karakolun etrafına bakıyor. Siviller kendilerini kolluk kuvvetleriyle dolu bir binada bulduklarında genellikle böyle olur.

Beni görünce duraksıyor ve elini cebinden çıkarıp tokalaşmak için bana uzatıyor. Duraksadım. Tanıklar genellikle elimi sıkmaya çalışmazlar. İsteksizce elimi onunkine atıyorum, gözlerinin içine bakarken bu hareket tüylerimi diken diken ediyor. Elimi bırakmadan önce bir kez sıkıyor.

"Benedict Davis," diye tanıttı, sesi tahmin ettiğimden daha tizdi.

"Dedektif Fitzgerald. Beni takip edin," diyorum ve başımla sorgu odalarımızdan birine doğru işaret ediyorum.

Benedict titreyen parmaklarını gevşekçe birleştirerek masanın karşısına yerleşiyor. Amar her zamanki gibi arkamdaki pozisyonunu koruyor. Masada oturmakla ilgili bir şey onu huzursuz hissettiriyor.

"Pekala, Bay Davis, bir cinayete tanık olduğunuzu duydum. Bana anlatabilir misiniz?"

Boğazını temizliyor ve tekrar yer değiştiriyor. "Bir kargaşa duyduğumda 3rd caddesindeki benzin istasyonuna sigara almaya gidiyordum. Genelde burnumu ait olmadığı yere sokan biri değilimdir ama bir çocuktan gelen çığlıkları görmezden gelmek zordu. Tren raylarının altında dört adam bir araya toplanmıştı. İki adam onu tutarken, kapüşonlu başka bir adam bir elinde silah, diğerinde kanlı bir bıçakla önlerinde duruyordu. Bir tür av bıçağı gibi bir şeye benziyordu.

"Pek bir şey göremiyordum ama çığlık atan adamın kanlar içinde olduğunu ve merhamet dilediğini görebiliyordum. Kapüşonlu adam duyamadığım bir şeyler söyledi, silahını kaldırdı ve genç adamı başından vurdu. Onlar beni fark edemeden peşlerinden koştum."

Titreyen elleri gergin bir şekilde başının üzerinde geziniyor, tıpkı benim sinirlendiğim zamanki tikim gibi. Vücudu ve kolları sürekli yer değiştiriyor ve birkaç kez kalkacakmış gibi kıcını sandalyeden kaldırıyor ama sonra sinirli bir şekilde tekrar yerine oturuyor. Bu adamın hareketsiz oturması fiziksel olarak imkansız.

"Bunu bildirmek için neden bu kadar beklediniz Bay Davis?"

Alay ediyor, başının yanından aşağı bir ter damlası süzülüyor. Eğer üzerinde hafif bir ceket olmasaydı, bahse girerim tişörtündeki çukur lekelerini görürdüm. "Çünkü çok korkmuştum dostum. Evime koştum ve birinin gelip beni bulmasını ve öldürmesini bekledim. Çok paranoyak olmuştum; şu ana kadar evimden çıkmadım. Benim için geliyorlarsa beni çoktan vurmuşlardır diye düşündüm. Bu yüzden doğruca buraya geldim."

Bir an için hikayesini düşündüm. Greg'in cesedini bulduğumuz yerle ve öldürülme şekliyle tutarlı. Eğer tanık Greg'in cesedini yerde kanlar içinde gördüyse, Hayalet Katil Greg'in göğsüne o kelimeyi kazıdıktan hemen sonra onları yakalamış olmalı.

"Bana adamlardan herhangi biri hakkında bir şey söyleyebilir misiniz? Özellikleri, ne giydikleri, dövmeleri, herhangi bir şey?"

Elinin tersiyle alnını sıvazlıyor ve bu sırada terini akıtıyor. "Uh... uh, evet. Kurbanı tutan adam..."

Keldi ve kafasının arkasında bir tür dövme vardı," diye kekeliyor, elleri titriyor. "Tam olarak ne olduğunu göremeyecek kadar uzaktaydım ama bir tür kuşa benziyordu."

Masadan kalemi ve defteri alıp notlar alıyorum. "Peki ya kapüşonlu adam? Onun hakkında bir şey var mı?"

"Gümüş bir saat takıyor gibi görünüyordu. Ama bundan başka pek bir şey hatırlamıyorum. Tamamen siyah giyinmişti ve kapüşonu yüzünü kapatıyordu."

Hayal kırıklığı içimde kabarcıklar oluşturuyor. Hiçbir zaman katili görmek ve onu sıraya dizip teşhis edebilmek kadar kolay olamaz. Yine de en azından kölelerini teşhis edebilmek bir başlangıç. Hiç yoktan iyidir.

"Diğer adamlarla ilgili başka bir şey var mı?" Kelimeler bulanıklaşana kadar not defterime bakarak soruyorum.

"Diğer adam sarışındı ve boynunda ağır bir altın zincir vardı. Bir çete üyesinde görebileceğiniz bir şey gibi. O..." diye devam ediyor, çünkü sinirleri onu ele geçirmiş gibi görünüyor. Gözlerini sımsıkı yumuyor ve bir elini ağarmış saçlarının tepesinde panikle ileri geri hareket ettiriyor.

"Hey, hey, Bay Davis. Rahatlayın ve acele etmeyin. Burada güvendesiniz, size hiçbir şey olmayacak."

Esprî yapmadan gülüyor. "Evet, bütün polisler böyle diyor, dostum. Patlamadan hemen önce."

Gözlerini yakalamaya çalışmak için başımı daha da eğiyorum. Bunu yaptığımda, herhangi bir uyuşturucu belirtisi arıyorum. Gözleri hafifçe büyümüş ama bu korkuyla açıklanabilir. Yüzünde birkaç yara var gibi görünüyor, ama yüzünün her tarafı çok yıpranmış gibi. Şu anda tiki yok ama uyuşturucu kullanımını tamamen göz ardı etmiyorum.

"Bay Davis, yakalandığınızda katillere karşı tanıklık etmek ister misiniz?"

Kıpırdanmayı bırakıp bana bakıyor, gözleri daha da büyüyor. "Ya peşimden birini gönderirlerse?"

Olması muhtemel.

"Güvende olduğunuzdan emin olacağız. Seni tanık koruma programına alacağız."

Adam yere bakar, görünüşe göre bunu düşünmektedir. "Ortalıkta ciddi bir katil var Bay Davis. Bu da sıranın *herhangi birine* gelebileceği anlamına geliyor," diyorum, ne demek istediğimi vurgulayarak. Eğer Hayalet Katil yakalanmazsa, benden önceki adam da öldürülebilir. Özellikle de uyuşturucu işine bulaşmışsa.

"Pekala," diye kabul ediyor. "Yine de bir avukatla kendimi daha rahat hissederdim."

Her ne kadar babamı tavsiye etmek istesem de, bu işin kaçınılmaz olarak kimin eline düşeceğini biliyorum. "Sana yardım edebilecek birini tanıyorum."

Ağzımdan çıkarken acıttı.

THE GHOST KILLER'IN KURBANLARI öncelikle Shallow Hill'den geliyor, gerçi bunu herkes tahmin edebilirdi. En kötülerin en kötülerini Shallow Hill'de yaşıyor. River gibi birinin orada doğup büyümesi ve diğer taraftan düzgün bir insan olarak çıkması tam bir mucize.

Akıllara durgunluk veren bir şey.

Amar ve ben Greg Barker ve Linda Franklin'in Harper Motel'e birlikte girdikleri ve yaklaşık yirmi dakika sonra ayrı ayrı çıktıkları görüntüleri gözden geçirdik.

Çok uzun sürmedi.

Greg ayrıldığında, dış kamera yan aynası kayıp eski mavi bir Ford Mustang'in çocuğu alıp hızla uzaklaştığını yakaladı. Plaka görünmüyordu ama bu tip bir arabanın eksik yan aynası oldukça tanınabilir. Eğer bulabilirsek.

Anlamsız olsa da, son yirmi yıl içinde Ford Mustang'in karıştığı araba kazalarına ilişkin tüm taleplere baktık. Hiçbiri uyuşmadı. Shallow Hill'den insanlar bir kazaya karıştıklarında araba sigortalarından talepte bulunmazlar.

Bize bir ipucu veren Greg Barker'ın annesi Cindy'ydi. Oğlunun öldürülmesinden bu yana ilk kez soruşturmaya yardım etmesini sağlayabilmiştik; başlangıçta oğlu için adaleti bulmayı umursamayacak kadar keder ve öfke içinde kaybolmuştu. Şimdi, etrafta dolaşan aynası kayıp bir Ford Mustang'i tanıyıp tanımadığını sorduğumuzda, bize memnuniyetle cevap verdi.

bilgi vermek. Shallow Hill'de muhbirlik yapmak ölmek için kesin bir yoldur, ama bence artık yaşayacak bir çocuğu olmadığına göre uyuşturucu onu yakında öldürecektir.

Brian Gill, kırk iki yaşında, parlak kel kafasının arkasını tamamen kaplayan bir kartal dövmesi olan bir adam. Hırsızlık ve ikinci derece cinayetten on yıl hapis yatmış. İyi halden erken çıkmış.

Cindy ayrıca Brian'ın en sevdiği mekânın Shallow Hill şehir merkezindeki bar olduğunu söyledi. Burası, seks işçilerinin sokaklarda sıralandığı ve her an bir blok yarıçapında en az dört uyuşturucu anlaşmasının gerçekleştiği keyifsiz bir yer.

Amar ve ben barın karşısındaki cadde boyunca, bayat sigara dumanı gibi kokan bir Oldsmobile'e park ediyoruz. Arabayı Amar'ın bir arkadaşından ödünç aldık, 2005 modelden daha yeni bir arabanın şüpheli olarak işaretleneceğini düşünerek. Bu kasabada ziyaretçi olmadığınız ya da kasabanın sahibi olmadığınız sürece güzel araba kullanmazsınız. İhtiyacımız olan son şey birilerinin ziyaretçi olduğumuzu anlaması.

Metalin metale sürtünmesinin titreşimi, parlak bir alev ve ardından parlak bir kirazdan tüten bir duman patlaması. "Bunu gerçekten şimdi yapmak zorunda mısın?" Sigarası ağzından sarkan Amar'a bakarak yakınıyorum.

Omuz silkiyor. "Eve duman gibi kokarak gideceğin gerçeğini kabul edeceğini düşünmüştüm."

"Son baktığımda, eve nefret eden biriyle giden sendin," diye homurdanıyorum ve camını açmak için kumandaya basıyorum. Camı açık bırakıyorum ve tüm dumanın dışarı süzölmeye başlamasını izliyorum.

"Bir şüpheliyi izlediğimde pek aldırıyor. Strese giriyorum," diyor bir ağız dolusu daha kanser yemeden önce hafifçe.

Cevabım sokağın karşısındaki bardan gelen bir kargaşayla kesildi. Şüphelimiz başka bir adam tarafından kabaca bardan dışarı itiliyor, ikincisi birincisinin yüzüne sanki sağırmış gibi bağırıyor. Bir itiş kakış kopuyor, ikisi de ilkokuldaymış gibi yumruk sallıyor.

İnliyorum, elim lanet kavgayı ayırmak için silahın sapına doğru kayıyor. Ben daha elimi sapa dolayamadan, Brian'ı iten adam pantolonunun arkasından bir silah çıkarıp Brian'ın kafasına doğrultuyor.

Amar ve ben aynı anda öne fırlayıp kapılarımızı açmak için çabalıyoruz.

Pop. Pop.

Başım olay yerine doğru kayıyor, vücudum arabanın yarısına kadar dışarıda. Amar'la ikimiz de donup kaldık, her şeyin ne kadar çabuk boka sardığının şaşkınlığı içindeydik.

"Cidden bir pislik şimdiye kadarki en büyük ipucumuzu öldürdü mü?" Nefes nefese sordum.

"Siktir. Az önce olan şey tam olarak buydu."

Direksiyonu yumrukluyorum, arabadan acınası, havalı bir *bip sesi çıkıyor*. Az önce sokakta bir insan öldürüldüğüne dair yükselen bağrışmalar bu sesi bastırıyor.

Öfkeyle kendimi arabadan dışarı attıktan sonra Amar'la birlikte ölü Brian'a yardım etmek için caddenin karşısına geçtik. Kafasının üst yarısı gitmiş, geriye başka bir seks işçisi hızlı bir oral seks için alınırken gece gökyüzüne bakan kanlı, görmeyen gözler kalmıştı.

Bir iç daha çekiyorum. "Hayalet Katil tarafından öldürülmediğine dair bahse girmek ister misin?" Sözlerimi alaycılık kaplayarak soruyorum.

Amar alaycı bir şekilde homurdanıyor. "Bu gece eve kaçta döneceğimize dair bahse girmeyi tercih ederim."

"Gece yarısı," bahse girerim.

Bir homurtu daha. "Sabah bir buçuk."

"TANIKLARIN AVUKATA İHTİYACI OLMADIĞININ FARKINDASINIZ, DEĞİL Mİ?" Ryan küçümseyerek soruyor. Yumruğumu Ryan'ın ağzının derinliklerine daldırmadan masamın üzerinde tutmak için büyük çaba sarf ediyorum.

"Bir tane istedi," diye kısaca cevap veriyorum, ses tonunu duymazdan gelerek. Dün gece geç saatlere kadar yatmadım ve elli dolar daha hafifledim.

"Bir yıl oldu. Belki de bunu daha yetenekli birine devretmenin zamanı gelmiştir" diyor. Burnumun kenarını çimdikliyorum, hayal kırıklığım artıyor ve sabrım endişe verici seviyelerde tükeniyor.

"Ryan. Kendini müşterine tanıt ve gözümün önünden kaybol," diye homurdanıyorum. Bu şekilde uzun süre kalacağından değil. Sabahım o sorgu odasında Bay Davis ve pırıl pırıl yeni avukatıyla birlikte o gecenin her ayrıntısını gözden geçirerek ve tanık koruma ayarlayarak geçecek.

Hayalet Katil gibi biriyle asla çok güvende olamazsınız.

Ryan fırtına gibi benden uzaklaşıyor ve birkaç muhteşem saniye için yalnızlığı kucaklıyorum. Bu aynı zamanda boğazımdan aşağı kahve dökmek için de harika bir zaman. Dün gece bok gibi uyudum, az da olsa uyuyabildim. Brian'ın ölümüyle birlikte dava yine soğudu.

Bir adam öldü çünkü kıskanç bir erkek arkadaş, kız arkadaşının kızı başka bir adamın aletine sürttüğünü görünce öfke krizine girdi. Ölmek için ne kadar aptalca bir sebep. Brian çok daha azı için insanlara çok daha kötü şeyler yaptı. Başına geleni hak etmemiş değildi ama hayatının geri kalanını kilit altında geçirmesini, oynak bir kız yüzünden sokak ortasında öldürülmesine tercih ederdim.

Daha sonra, Amar ve ben Greg'in annesi Cindy'yi görmek için bir yolculuk daha yapacağız, bakalım ondan daha fazla bilgi alabilecek miyiz. Belki Greg'in cinayetine karışan diğer adam hakkında, boynunda altın zincir olan adam hakkında. Şimdi konuştuğuna göre, muhtemelen henüz açıklamadığı çok daha fazla bilgiye sahiptir.

Dün geceki polis raporu elimde kırışıyor. Bu dava çıkmaz sokak değil. Yaklaşıyorum. Ama Hayalet Katil hâlâ ulaşamayacağım bir yerde duruyor, parmak uçlarımda dans ediyor, benimle alay ediyor.

"İyi misin dostum?" diye soruyor ortağım, beni düşüncelerimden sıyrarak.

Bana doğru geldiğini bile görmedim.

"Evet," diye iç geçiriyorum ve kendimi uyandırmak umuduyla işaret parmağım ve başparmağımla gözlerimi ovuşturuyorum. Tek başarabildiğim görüşümü bulanıklaştırmak ve başımı ağrıtmak oluyor.

Amar benden daha iyi görünmüyor. Gözlerinin altında koyu halkalar var, yüzü asık ve kaşları sürekli çatık. Bu davada o da benim kadar hayal kırıklığına uğramış.

"Bu bokun bitmesine hazırım dostum," diye iç geçiriyorum ve ılık kahveden bir yudum daha alıyorum. Acı tadıyla yüzümü buruşturuyorum.

Amar ellerini ceplerine sokup uzaklara bakarak, "Tam elimizin altında, hissedebiliyorum," diyor.

"Ben de istiyorum. Keşke ne kadar yakın olduğunu bilseydim."

On iki

R I V E R

Televizyon ekranından **gelen parlak** ışık, karanlık evdeki tek ışık kaynağıdır. Uyuşmanın bir sesi vardır. Neredeyse beyaz gürültü gibi, ama daha yüksek. Vızıltıya benziyor, kafamın içinde bir arı kovani kaynıyor, ta ki içimdeki kaos dışında her şey boğulana kadar.

Gözlerim boş, hiçbir şeye bakmıyor, önümde oynayan sinema filmini algılamaktan aciz. Ne kadar zamandır ekranın önünde durduğuma dair hiçbir fikrim yok, sisten çıkmaya çalışırken gözlerimi aktif bir şekilde tahrip ediyorum. Birisi çırılçıplak yüzüme bakarak zıplama hareketleri yapıyor olabilir ve ben bunu fark edemem.

Hissedebildiğim, duyabildiğim ve görebildiğim tek şey tamamen hissizlikken olmaz. Hatta dilimin üzerinde, boğazımdan aşağıya ve iç organlarıma doğru kayıyor, her organımı sarıyor, ta ki içimde boşluktan başka bir şey kalmamış, içi boş bir ceset torbasıymışım gibi hissedene kadar.

İhtiyacım var... Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum. Bir *şeye* ihtiyacım var.

Belki de bu evden çıkmak için. Sadece ders için çıkmama izin verildiğinde baskı yaşayan ve nefes alan bir şeydir. Okul ve doğruca ev. Ders çalışmak için kütüphanede kalmama izin verilmiyor ve çalışma grupları söz konusu bile değil. Notlarımın düşmesi kimin umurunda? Kariyer sahibi bir kadın olmak bana göre değil. Bana bakacak biri varken olmaz.

Sev beni. Üzerime titre. Sik beni. Sik beni.

Gözlerimi yavaşça kırpıyorum ve dünya yavaşça içime süzölmeye başlıyor. Kafamdaki uğultu yatışıyor, arılar sakinleşiyor. Ama uyuşukluk dağılmıyor. İçimi katran kaplamış gibi hissediyorum. Asla soyulmayacak.

Ne yaptığımı anlayamadan ayaklarım beni Ryan'ın ofisine doğru götürüyor.

Çıkmam lazım.

Çıkmam
lazım.
Çıkmam
lazım.
Dışarı
çıkamam
lazım.

Tam Ryan'ın ofis kapısını çalmak için elimi kaldırdığımda, sesi içeri süzülüyor. Sesi heyecanlıydı. Mutluydu. Sesini hiç bu kadar genç duymamıştım.

"...O olduğunu biliyordum. Yani davranışlarından o kadar belliydi ki... Biliyorum, onun da anlamadığına inanamıyorum... Hayır, henüz ona bir şey söylemiyorum. Önce birkaç şeyi daha halledeceğim, bakalım bundan ne gibi faydalar sağlayabilirim... Söyleyeceğim dostum, haberi verir vermez seni arayacağım, kutlamak için bir şeyler içeriz..."

Ryan'ın sesinin ne kadar mutlu geldiğini duymak beni hem rahatlatıyor hem de üzüyor. Yıllardır bana karşı sesi bu kadar mutlu çıkmamıştı. Neredeyse hiç kavga etmediğimiz ilişkimizin ilk yılından beri.

Önemli değil, en azından Ryan'ı iyi bir ruh halinde yakaladım.

"Bebeğim?" Kapıyı açmadan bir süre önce hafifçe çalarken sesleniyorum. Bilgisayarından sıkıntıyla başını kaldırdı, yüzünde iyi ruh halinden eser yoktu. Hâlâ mutlu olduğunu sanıyordum ama işi onu düşündüğümünden daha fazla strese sokuyor olmalı. Görünüşe göre, son birkaç gündür zor bir müşteriyle uğraşıyormuş. Benimle iş hakkında konuşmuyor ama telefonda birisine çenesini kapatamayan bir serseriyle sıkışıp kaldığından şikayet ettiğini duydum.

Babası yılda bir kez ücretsiz dava kabul etmesini ister ve bir uyuşturucu bağımlısıyla çalışmaktan hiç memnun değildir. Ryan uyuşturucu kullanan herkesten nefret eder.

"Sana sözümü kesme konusunda ne demiştin?" diye sertçe soruyor. Endişe içime doluyor ve neden burada olduğumu ikinci kez düşünmeme neden olacak kadar uzun süre katranı kırıyor. Titremeleri durdurmak için kapı kolunu elimde daha sıkı tutuyorum, elimdeki metal terden kayganlaşıyor.

"Özür dilerim," diye özür dilemek için acele ettim. "Sadece Amelia ile buluşacağımı bilmeni istedim."

Amelia'nın müsait olup olmadığını bile bilmiyorum. Önemli değil. Eğer değilse, geceyi güvenli alanımda geçireceğim.

Sandalyesine geri oturuyor ve vücudumu inceliyor. Onun gördüklerini görmeye çalışırken benim de gözlerim düşüyor. Üzerinde üniversitemin ve

takım maskotumuzun olduğu bol bir tişört -ki bunun ketçap olduğuna
eminim

Bol eşofman altıma kadar lekelendim. Her zamanki tarzım değil ama Ryan'la aramızda bir kavga daha az olur diye düşündüm. Amelia ne giydiğimi umursamıyor, etkilenmemişse kimin umurunda?

Ryan kıyafetime bir kaşını kaldırıyor.

"Böyle mi çıkacaksın?" diye alaycı bir Gekilde tersliyor, sanki tabağındaki fazla piÇmiÇ bir biftelmiÇim gibi bakıyor bana. Ryan etini kanlı sever.

Ayaklarımın üzerinde kayıyorum. "Öyle mi? Sadece onun evine takılmaya gideceğim. Özel bir şey yapmayacağız." Umarım bu anlaşmayı tatlıya bağlar. Kız arkadaşımınla sakın bir gece. Kulüp, bar ya da halka açık bir yer yok. Walmart'a bile gitmeyeceğiz.

Alay ediyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bana kötü kötü bakıyor. "Onunla ve *David*'le takılmak için oraya gidiyorsun. Başka bir adamla."

Kaşlarım şaşkınlıktan çatıldı. "David onun kocası. Ne fark eder ki?"

"Ne fark eder ki?" diye tekrarlıyor küçümseyerek. "Çünkü ben yanında olmasam başka bir adamla takılıyor olacaktın. Bunun bana karşı ne kadar saygısızca olduğunu neden açıklamak gerekiyor?"

Elim kapı kolundan kayıyor ve gömleğin ucunu tutuyor. Aşağı bakıyorum ve gözlerimden uzaklaşıyorum. Bir korkak gibi. Onu daha fazla üzmeyecek bir yanıt formüle etmeye çalışırken gömleğimin alt kısmı parmak uçlarımda kayıyor.

"Öyle değil. Sadece bana güvendiğini sanmıştım."

Yüzünde alaycı bir gülümseme beliriyor. Gözlerindeki mavi neredeyse kaybolmuş, yerine o kadar bulanık ve koyu bir renk gelmiş ki, karşımdaki adamı tanımakta güçlük çekiyorum. Onu uzun zamandır tanıdığımı sanmıyorum. Belki de sonunda maskesini çıkarıyor ve gerçekte kim olduğunu ortaya koyuyor. Bunca zamandır sakladığı kişiyi.

Ryan'a döneli altı hafta oldu. Ve Mako'dan haber almayalı ya da onunla konuşmayalı da altı hafta oldu. Sonunda benden vazgeçmiş gibi görünüyor ve bu beni rahatlattığı kadar üzüyor da. Artık endişelenmem gereken bir şey daha azaldı. Ama onu özledim.

"Gitmiyorsun," diyor bir süre sonra.

Ne zaman sordum ki?

Sözcükler ağızımdan çıkmaya çok yaklaşıyor ama yorumu sıkılı dişlerimin ardında, dilimin ucunda tutuyorum. Eğer ağızımdan kaçarsa, kesmeye çalışabilir.

Bir süre öfkemi dizginledikten sonra, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Amelia senin üzerinde kötü bir etki bırakıyor. Ona güvenmiyorum," diyor.

Ğçimde sayamayacağım kadar çok duygu yükselirken gömlek parmaklarımın arasından daha agresif bir Çekilde geçiyor. Ryan içimdeki duyguları ortaya çıkarmakta usta bir sihirbazken hissizleşmek konusunda endişelenmeme gerek yok sanırım. Öfke en belirgin olanı, ama hemen arkasından panik geliyor. Amelia kaybedebileceğim son kişi. Shallow Hill'den kaçıp hayatta kendi yolumu çizmeye başladığımdan beri her zaman yanımdaydı. Amelia hayatımın en korkutucu yıllarında bana yol gösteren el oldu. Kötü örnek olan biri varsa, o da *benim*.

"Hayır, değil," diye zayıfça inkar ediyorum. Göğsünün derinliklerinden homurdanıyor ve şeytani gözlerle bana bakıyor. Ondan üç metre uzakta duruyorum ama yine de geri çekilme ihtiyacı hissediyorum. Üzerimde böyle bir etkisi olmasından nefret ediyorum.

"Bir kez olsun benimle tartışmasan olmaz mı? Sadece senin için en iyisini yapmaya çalıştığımı ne zaman anlayacaksın?"

"Benim adıma karar veriyorsun," diye karşı çıkıyorum. "Amelia'yı tanıımıyorsun bile."

"Onu erkek delisi bir fahişe olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum. Beni hiçbir şeye dahil etmek için çaba sarf etmiyor, bu da beni etrafında istemediğini gösteriyor. Beni yanında istememesinin tek nedeni de seni etkileyebilmek."

Ağzım açık kalıyor. Amelia aslında Ryan "ı daha önce de pek çok Çeye davet etmeye çalışmıÇtı ama ben her seferinde geçiÇtirmiÇtim. Nedenini gerçekten bilmiyorum. Ryan ve Amelia'nın birbirleriyle takıldıkları birkaç seferde David çok tatlı ve dokunaklı davranırken Ryan sert bir şekilde yanımda oturuyor ve yaptıkları her şeyi küçümsüyordu. Gerçekten utanç verici.

Ama şimdi, sanırım Amelia Ryan'ın etrafta olmasını istemezdi, bana davranışından sonra değil. Amelia tanıdığım herkesten daha katı bir kin besliyor. Ryan'ı bir daha asla kabul etmeyecek ve bu düşünce beni inanılmaz derecede üzüyor. Kaçınılmaz olarak, aramıza bir kama koyacak. Ryan benim geleceğim, birbirlerinden nefret ederken onunla arkadaşlığımı nasıl sürdüreceğimi bilmiyorum.

"Ve senin küçük öfke nöbetini unuttuk mu? Beni bir haftalığına terk ettiğinde ve Amelia seni görmeme izin vermediğinde? Böyle birine hiç saygım yok."

Beni bir sidik birikintisinde bırakıp gidip sekreterini becerdiğin

zamanı mı diyorsun? O öfke nöbetini mi?

Beni gittikçe daha küçük hissettirerek devam ediyor. "Burada kira ödemedi yaşımana izin veriyorum. Hiçbir şey için para ödemiyorsun ve ben de sana istediğin her şeyi veriyorum. En azından şimdiye kadar tek yaptığının seninle ilgilenmek olduğu gerçeğini kabul edebilirsin. Şu an yaptığım da bu. Aklımda sadece senin iyiliğin var."

"Ama..." Ne söyleyeceğimi bilemediğim için susuyorum. Ben tartışıkça o daha da sinirleniyor. Bana kızmasını istemiyorum. Öfkelendiğinde, şiddete başvuruyor.

"Çalışmaya çalışıyorum, River. Faturalarımı ödeyebilmek için."

Utanç beni dolduruyor. Bir işim yok ve o bana tamamen destek *oluyor*. Ondan bunu hiç istemedim. Okula odaklanabilmem için işimden ayrılmamı istedi ve ben de bir kez olsun benimle ilgilenen birinin varlığından o kadar etkilendim ki kabul ettim.

Şimdi sadece bir beleşçi gibi hissediyorum. O benim için çok şey yapıyor, ben ise her istediğinde ona seks yapmaktan başka bir şey yapmıyorum. En azından benden istediğinde evde kalabilirim, Amelia hakkındaki görüşleri tamamen yanlış yönlendirilmiş olsa bile.

"Tamam, evde kalacağım" dedim.

"Onu bir daha görmeni istemiyorum. Bir daha asla."

Tartışmıyorum. Buna uyabilir miyim bilmiyorum. Henüz Amelia'dan vazgeçmeye hazır değilim. O benim en iyi arkadaşım. Görünüşe göre, bu konuda daha sinsi olmam gerekecek. Bu düşünce beni üzüntüye boğuyor. Ryan'a yalan söylemek istemiyorum. Ama arkadaşlığımı daha fazla kaybetmek de istemiyorum.

AMELIA birkaç gün sonra **beni** aradı. Ryan arkadaşlarıyla bir şeyler içmeye gitmişti. Daha önce hiç tanışmadığım ya da adını duymadığım arkadaşları. Kim olduklarını sorduğumda, işten birkaç kişi olduğunu söyledi ve başka bir bilgi vermedi. Zorlamak istemediğim için başka bir şey söylemedim ve o da beni davet etme zahmetine girmedii.

Telefonuma cevap verdiğimde tatlı tatlı "Ne yapıyorsun?" diye soruyor. Zengin kadınlar hayatlarından şikâyet ederken ve birbirlerinin arkasından saçma sapan konuşurken önümdeki televizyona bakıyorum. Televizyonun parıltısı loş oturma odasındaki tek ışık kaynağı. Üstümde bir yığın battaniye ve yastık, yanımda bir kadeh şarapla kocaman deri koltuğumuza yerleşiyorum.

"Sadece çöp televizyon izliyorum," diyorum, ses tonumdan herhangi bir kasveti uzak tutmaya çalışarak. Erkek arkadaşım tanımadığım arkadaşlarıyla kafayı çekip sarhoş olurken evde yalnız kaldığım için ne kadar depresif olduğumu duymasını istemiyorum.

Ve muhtemelen bir striptiz kulübünde, acı acı düşünüyorum.

"Buraya gel," diyor. "Ben ve David tavuk taco ve margarita yapıyoruz. Benim margaritam bakire olacak, çünkü bu vajina kesinlikle değil."

Kaba sözlerine gülümsüyorum. Kulağa harika geliyor. Düşüncesi bile ağzımı sulandırıyor.

Sonra, Ryan'ın ofisinde geçen konuşma tekrar aklıma geldiğinde açlıktan neredeyse boğulacak gibi oluyorum. Amelia'dan uzak durmamı istiyor. Onu bir daha asla görmememi. Evden ayrılmak için çeşitli bahaneler uydururken alnımdan soğuk terler boşanıyor. Amelia'dan ve annemden, hayatımdaki tek iki insandan yasaklıyım. Başka arkadaşım yok - en azından gidip görebileceğim ve Ryan'a neden daha önce hiç takılmadığım biriyle aniden takıldığım konusunda şüpheli görünmeyecek kimse yok.

"Bilmiyorum, Amelia. Ryan "a sormam gerek," diyorum alt dudağımı diğlerimin arasına sıkıştırıp çiğ çiğ ısırmadan önce.

Bir an sessiz kaldı. "Evde mi? Gelebilir," diye tatlı bir teklifte bulunuyor, ki bu beni daha da kötü hissettirmekten başka bir işe yaramıyor. İşte burada, muhtemelen nefret ettiği birini davet etmek için çaba sarf ediyor. Şu anda Ryan hakkında ne hissettiğini sormadım ve soracağımı da sanmıyorum. Onun benim için ne kadar kötü olduğunu düşündüğünü duymaya hazır değilim.

"Arkadaşlarıyla dışarıda," diye itiraf ediyorum.

"O zaman eminim dünyadaki en iyi arkadaşınla takılmana bir şey demez, değil mi?"

Ağzım açılıyor, gerçeği kusmanın ve onu bir daha görmeme izin vermediğini söylemenin eşiğindeyim. Kelimeler durur, ama mazeretim de durur.

takip ediyor. Ryan dışarıda kim bilir hangi insanlarla kim bilir ne yapıyor ve ben evde kalıp hiçbir şey yapmıyor muyum?

Arkamdaki yerinde rahatça uyuklayan Bilby'ye bakıyorum. Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi altın rengi gözlerini açıyor -aynı benimkilere benzediği için beni ona çeken gözlerini- ve sanki bana tek bir kelime söylüyormuş gibi usulca miyavlıyor.

Git.

"Sadece birkaç saat kalabilirim," diye söylendim. Ryan eve gelmeden önce gidip geri döneceğim.

Bana veda öpücüğü vermeden önce onu beklemememi söyledi. En son arkadaşlarıyla dışarı çıktığında, sabah ikiye kadar eve dönmedi. Şu anda saat sadece yedi. On ya da on bir gibi evde olursam pijamalarımı giyip hiçbir şey olmamış gibi davranmak için bolca zamanım olur.

"Tamam, yemek on beş dakika içinde hazır olur," diye cevap veriyor, sanki kafası karışmış gibi kelimeleri birbirine karıştırarak. Daha önce kendime sokağa çıkma yasağı koyduğumu hiç sanmıyorum.

"Tamam, yoldayım."

Telefonu kapatıp tayt ve uzun kollu bir üniversite tişörtü giymek için yukarı koşuyorum. Çok gösterişli ve açık bir şey değil. Şu anda dışarısı doksan derece ama Ryan'ın sözleri aklımdan çıkmıyor.

Erkekler sana baksın diye fahişe gibi giyiniyorsun.

Saçımı tarayıp hafif bir makyaj yaptıktan sonra kapıdan çıkıp yola koyulmam sadece iki dakikamı alıyor.

Ellerim titriyor ve adrenalin damarlarımda dolaşıyor. En iyi arkadaşımı görmek için evden gizlice çıkıyorum. Hayatı boyunca kimseye yanlış yapmamış en iyi arkadaşımı. Sapkın bir sürtükmüş gibi *benden* dışlanmayı hak etmeyen biri, oysa böyle davranan tek kişi benim.

Kaşlarımı çatıyorum. Ryan'ın bana kızmasına şaşmamalı. Sürekli yalan söylüyorum ve ona sinsice yaklaşıyorum. Bana güvenmiyor ve ben de hala ona güvenmesi için bir sebep vermiyorum. Yine de arabayı geri çevirmiyorum.

Ryan'ın taleplerine uymamak damarlarıma yüksek dozda toksik anksiyete gönderirken, en iyi arkadaşımınla geçirdiğim zamanı, özellikle de tavuk taco ve alkolü es geçmeyeceğim.

AMELIA VE David'in evine **girmek** bana her zaman başka hiçbir yerde bulamadığım bir huzur ve sıcaklık hissi verir, gerçi Julie ve Matt'in evi de buna yaklaşıır. Amelia'nın evi daha küçük, ev gibi ve iyi yaşanmış.

David'in ısrarı nedeniyle sanat eserleri duvarları süslüyor. Amelia sanatını kendi evinde sergileyemeyecek kadar mütevazı ama David öyle değil. Her zaman onun en büyük destekçilerinden biri oldu, tabii ki benim yanımda. Amelia'nın sanatını bu kadar iyi tanımasaydım, bir mağazada basılıp asılmış profesyonel bir fotoğraf gibi görünürdü.

Amelia gerçekçi resim konusunda uzmanlaşmıştır. Bir resim üzerinde aylar ve aylar harcıyor, sanki birinin gerçek bir fotoğrafına bakıyormuşsunuz gibi görünene kadar onu mükemmelleştiriyor. Yeteneği kesinlikle nefes kesici.

Şimdiden Los Angeles'ın en iyi sanat galerilerinden bazılarında yer alıyor ve sanatı birçok ünlünün evinde asılı. Sanat dünyasında oldukça önemli biri ama ona ya da evine bakınca bunu asla anlayamazsınız. Hiçbir şeyi olmadan büyümek Amelia'yı alçaltmış ve orta sınıf gibi yaşamaktan son derece mutlu. Banka hesabında milyonlarca dolar olsa bile.

"Selam, aşkım!" Amelia yüksek sesle selam veriyor ve bana sarılmak için acele ediyor. Onu geçen hafta gördüm ama sanki aylar geçmiş gibi geliyor. Genellikle dersten sonra yollarımızı ayırmadan önce birkaç saat takılırız. Çok uzun zamandır birbirimizi ziyaret etme fırsatı bulamadık.

Sonra David bana sarılmak için yanıma geldi. David 1.80 boylarında, iri yarı, koca sakallı, gök mavisi gözlü ve sert sesli bir adam. Ayrıca tam bir oyuncak ayıdır ve bir sineği bile incitmez. Tabii sinek Amelia'yı öldürmeye falan çalışmıyorsa, o zaman sineği yavaşça öldürür. Ona baktıkça ve onu tanıdıkça sizi büyüten bir şekilde çekici. David gibi birini hemen fark etmezsiniz, ama bir kez dikkatinizi çektiğinde, başka tarafa bakmanızı zorlaştırır.

"Merhaba River," diyor sessizce. David'in kolları beni sardığında gözlerim yaşıyor. Amelia'nın olduğu kadar uzun süredir arkadaşımı ve

Her zaman çok iyi sarılırdı. Onun kollarında kendimi sıcak ve güvende hissediyordum ve bunu uzun zamandır hissetmemiştim. David bana karşı her zaman iyi oldu, umursamaz davrandığım zamanlarda bile. Çoğu insanın yaptığı gibi beni yargılamak yerine, bana ağlayabileceğim bir omuz ve dinleyebileceğim bir kulak verdi.

Amelia'nın hayatının geri kalanını birlikte geçirmesi için daha iyi bir insan seçemezdim sanırım.

Bir bebek gibi ağlamaya başlayıp kendimi utandırmadan önce onu sertçe sıkıyorum ve kendimi kollarından çekiyorum. Eğer Ryan David'e sarıldığımı bilseydi bana çok kızardı. Kalbim midemde dinlenen endişe havuzuna düşüyor ve dudaklarımı bir bağka kağ çatma tehdidi kaplıyor. Her zaman Ryan "a meydan okuyorum ve sonra da neden bana güvenmediğini merak ediyorum.

Aptal, River. Burada olmamalıydım bile.

Ben David'den uzaklaşırken Amelia elinde kocaman bir margarita ile geri dönüyor.

"Karpuz mu?" Yüzümü gülümsemeye zorlayarak soruyorum. Beni üzgün görmelerine izin veremem. Nasıl cevaplayacağımı bilmediğim sorular soracaklar.

"Sen zaten biliyorsun," diyor gözlerini devirerek. Karpuz benim en sevdiğim şeydir, en iyi arkadaşım da öyle. O her zaman hatırlar.

İçkiyi büyük bir gülümsemeyle kabul ediyorum ve dörtte birini bir yudumda içiyorum.

"Ağır ol," diye hafifçe uyarıyor David, gözlerinde eğlenen bir parıltıyla.

Kaşlarımı çatıyorum ve büyük bir yudum daha emiyorum. "Yapamam dostum, yapamam."

Gülüyor ve beni rahat bırakıyor. David içkiyi tanıdığı herkesten daha iyi tutabildiğimi biliyor. Gecenin sonunda bok suratlı olmama rağmen hala düz bir çizgide yürüyebildiğime şahit oldu. Ve Amelia her zaman ertesi sabah kahvaltı ısmarlıyor çünkü önce o kusuyor.

Aklımın bir köşesinde, tempo tutmanın akıllıca olacağını biliyorum. Sarhoş olamam çünkü eve kendim gitmek zorundayım. Amelia ve David bana boş yatak odasını vermeye çok istekli olacaklardır ama Ryan eve geldiğinde kayıp ve yalancı bir kız arkadaşla karşılaşırsa çılgına döner. Bu düşünceyle daha yavaş yudumluyorum ve şimdiye kadar yediğim en iyi tavuklu tacoları mideye indiriyorum.

Ryan'ın bilmediği şey bana zarar veremez.

PARLAYAN IŞIK DUYULARIMI ETKİLİYOR, göz kapaklarımı domates kırmızısına boyuyor. Yavaşça açıyorum, acıyı dindirmek için bir elimi gözlerimin üzerine koyuyorum.

"Ne oluyor be?" diye mırıldanıyorum. Görüşüm odaklandığında, sakın, boş yüzlü bir Ryan kapıda duruyor, parmağı ışık düğmesine kilitlenmiş. Ani ıçık ve yüzündeki soğuk ifadeyle ÇağırımıÇ bir halde ona bakıyorum.

Sabahın erken saatleri, güneş ufukta zar zor yükseliyor. Beyazlık hâlâ beynimi bulandırıyor ama bir şeylerin ters gittiğini anlamak için dahi olmaya gerek yok.

"Ne?" Şak diye söyledim. Yüzümü buruşturuyorum, ağzımın ne kadar iğrenç olduğunu fark ettiğimde tiksintiyle dudaklarımı şapırdatıyorum.

Kendimi oturur pozisyona sürüklerken, battaniye çıplak göğüslerimin üzerinden düşüyor. Battaniyeyi kaldırıncı çıplak vücudumun geri kalanı ortaya çıkıyor. Nasıl çıplak kaldığıma şaşırarak kaşlarımı çatıyorum. Yatağa pijamalarımınla girmiştım.

Yere hızlı bir bakış bu gizemi çözer. Yatağın yanında gelişigüzel duruyorlar. Tankımın ipleri bir uçtan kopmuş. Altlarım ikiye bölünmüş. İkisi de yırtılmamış. Yavaşça odayı dolaşıyorum, sehpanın üzerinde duran makası ve dudağında beyaz bir kalıntı olan su şişesini not alıyorum.

Gördükçe daha da dehşete kapılıyorum. Aceleyle battaniyeyi biraz daha geriye itiyorum ve uyluğumun iç kısmında kurumuş meni görüyorum.

"Seks yaptık mı?" Cevap şu anda suratıma tokat gibi çarpıyor olsa da soruyorum. "*Bana tecavüz ettin mi?*" diye sormalıydım.

Ryan'ın çenesi titriyor. "Yani seni becerdiğimi hatırlamıyor musun?" Soruma başka bir soruyla cevap vermesinden nefret ediyorum.

İçinde şüpheli bir madde kurumuş olan su şişesine doğru bakıyorum. Yüz ifademi fark ediyor. Normalde soğuk olan yüzünde sinsi bir gülümseme beliriyor. Bu harekette acı bir eğlenceden başka bir duygu yok.

"Kız arkadaşım ile yatmak için ona ilaç vermeme gerek yok," diyor acı bir şekilde, düşünce tarzımı tahmin ederek.

Ama sen biliyorsun, tatlı Ryan.

"Bu Alka Seltzer. Dün gece içtiğim için başım çok ağrıyordu," diye açıklıyor kuru bir sesle. İçinden şişeyi alıp koklamak geliyor ama bu sadece yaraya tuz basmak olur. Zaten bir şeye sinirlenmiş durumda. Benim harap olmuş vücudumla ya da lanet olası bir su şişesiyle hiçbir ilgisi olmayan bir şeye.

Ona öylece baktığımda, sonunda yatağın ayak ucunda durana kadar bana doğru yürüyor. Bu pozisyon beni savunmasız hissettiriyor. Kendimi dezavantajlı hissediyorum. Çıplak, karmakarışık ve... ağrılı. Çok ağrıyor.

Eğer burun deliklerinden bana bakan ateş püskürten ejderha olmasaydı, çürük arardım.

Sakince, "Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Dün gece neredeydin?"

Kalbim kuyuya düşen bir taş gibi hissediyor. O kadar aşağıya düşüyor ki, midemin asitli çukurunda bir yerlerde kaybetmiş olmaktan korkuyorum. Yine de endişe verici bir hızda pompalandığını hissedebiliyorum, adrenalın kan dolaşıma sızıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Soruyorum, sesim şaşırtıcı derecede düzgün.

"Bana aptalı oynama River," diye hırlıyor. Yorganı yumruğuyla sıkıyor ve bedenimden söküp alıyor. Battaniyeye tutunma çabalarım boşa çıkıyor. İçgüdüsel olarak çıplak bedenimi örtüyorum, bacaklarımı göğsüme doğru kıvrarak koruyorum.

"Bana neden bahsettiğini söyle Ryan," diye soruyorum, omurgama çeliği zorlayarak. Bunun yerine omurgama jöle dolu bir şırınga boşaltmışım gibi hissediyorum.

Nasıl oluyor da varoluşumun başlangıcından beri büyük, korkutucu adamlarla karşılaştığım halde bu adam içime Tanrı korkusu salmayı başarıyor? Hayatımda karşılaştığım birçok adamdan çok daha küçük.

"Dün gece Amelia'ya gittin," diye tükürüyor, göğsü artan bir öfkeyle kabarmaya başlıyor.

Bunu nereden biliyor? Öfke göğsümü yumrukluyor. Bunu anlamam iki saniye sürdü. Şerefsiz beni *dinlemiş*. Nerede olduğumu görmek için lanet telefonumu takip ediyor.

"Bunu nereden biliyorsun Ryan?" Sesim hâlâ aldatıcı bir şekilde sakın, soruyorum. Mahremiyetime müdahale edilmesinden hoşlanmıyorum. O kadar az şey aldım ki

Tüm çocukluğum, daha doğrusu hiçbiri. Benim için çok değerli. Kutsaldır.

Artan öfkemi fark etmiş olacak ki bana sırtıyor. Titreme parmaklarımın ucunda başlıyor, metal bir direğin yanından geçen şimşek gibi uzuvlarıma ve vücudumun geri kalanına yayılıyor.

Ne kadar ilginç. Kızgın olmam hoşuna gidiyor.

Benden kavga mı istiyorsun, tatlı Ryan?

Bir hamlede yataktan kaydım, tüm çıplaklığım, kızgınlığımla onun önünde durdum.

"Neden beni takip ediyorsun?"

"Belli ki bana sebep veriyorsun," diye cevaplıyor basitçe. "Hatayı saptırıyorsun. Yaptığın şeye odaklanmak yerine, bunu benim üzerime yıkmaya çalışıyorsun. Hatayı kabul edip yanlış yaptığını itiraf etmek yerine, hatalı olan *benmişim gibi* davranmayı tercih ediyorsun."

"Öylesin!" Ona doğru bir adım atarak bağıyorum. Yüzünü kötülük kaplarken gözleri kararıyor. Bana doğru üç büyük adım atıyor ve doğrudan yüzüme geliyor. Bir eli dışarı fırlıyor, boğazımı sarıyor ve sıkıyor.

Dişlerini gıcırdatırken tırnaklarım ellerini tırmalıyor, "Benimle nasıl konuştuğuna dikkat etsen iyi olur. Dün gece bana itaatsizlik ettin, River. Sana o fahişeden uzak durmanı söyledim ama sen dinlemedin. Kötü kızlar cezalandırılır. Ve cezalandırılman bittiğinde, telefonunu alacağım. Doğru davrandığında geri alabilirsin."

Yüzüne tükürmeme fırsat vermeden beni döndürüyor ve yüzümü yatağa bastırıyor. Onun acımasız tutuşuna karşı mücadele ediyorum. Ben mücadele ettikçe o daha da sıkıyor. Bir eliyle iki bileğimi kavrarken, diğer eliyle başımı yatağa bastırıyor.

Çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama sesim yatak tarafından boğuluyor. Kalbimin güçlü çarpıntısı kulaklarımda, şu anda duymam gereken tüm sesleri bastırıyor. Sakinleşebilseydim, giydiği basketbol şortunu düşürürken kıyafetlerin hışırtısını duyabilirdim.

Aletin kırımın çatlağına doğru kaymasına kendimi hazırlayabilirdim. Elini tükürüp aletini ıslatacak kadar uzun süre başımı bıraktı. Bu zamanı avazım çıktığı kadar bağırarak için kullandım.

Başımın arkasına yediğim bir yumruk beni neredeyse bayıltıyordu. Görüşümde yıldızlar patlarken çığlıklarım kesiliyor.

Hiçbir şey beni onun aletinin içime girmesi hissine hazırlayamazdı. Kıcımın içine.

Ateş o bölgeden vücudumun geri kalanına doğru yayılıyor. Boğazımdan bir çığlık daha kopuyor, bu seferki istemsiz. Bana aldırıyor, beni iğfal etmeye devam ediyor. Eli tekrar başıma gidiyor ve beni o kadar aşağı itiyor ki çığlıklarım beni boğmaya başlıyor.

Acı o kadar yoğun ki, ötesini ne görebiliyorum ne de hissedebiliyorum. Yavaş yavaş boğuluyorum ve aleti kıcımda bu kadar acı uyandırırken bunun paniğini bile hissedemiyorum. Acı yoğunlaştıkça görüşüm bulanıklaşıyor. Heyecan vücudunu ele geçirdikçe itiş gücü dalgalı bir hal alıyor. Havaya nüfuz ediyor.

Buna bayılıyor.

Ve yüksek sesle inerken, içime boşalırken vücudunu sarsan titremeler, tek düşünebildiğim hiç beklemediği bir anda kıcına sokmak için kullanacağım alet.

On üç

R I V E R

Önce onun varlığını hissediyorum. Güçlü ve sarhoş edici. Burnunuzun altında tuttuğunuz bir keçeli kalemin kokusu gibi. Söz konusu kalemin önümde kırbaçlandığını ve adımlarımı durdurduğunu gördüğümde neredeyse ironik oluyor.

Sinirli bir öfkeyle, kalemi tutan eline ters ters bakıyorum. Elleri kocaman. Uzun, kalın parmaklar ve parmak eklemlerini süsleyen nasırlar. Dövmeleri bu ellere sızıyor, renkler bileğinde soluyor.

Onlara dokunmak istiyorum. Eminim serttirler. Eminim içimde çok iyi hissedeceklerdir.

"Git buradan," diyorum, elini o iğrenç düşünceleri uzaklaştırdığım gibi iterek. Kabaca ve gizlenmemiş bir tiksintiyle. Çenemi kaldırıyorum ve arabaya doğru yürümeye devam ediyorum.

Kalem beni yine yolumda durdurdu. Öfkeyle kalemi elinden alıp ayaklarının dibine fırlatıyorum. Gözlerim onunkilerle buluştuğunda içim titriyor. Ondan etkilendiğim için nefret ediyorum. Onu özlediğim için nefret ediyorum.

"Ne istiyorsun Mako?" Ona ters ters bakarak talep ediyorum.

"Bunu kullanmanı istiyorum," diyor sessizce, bariton sesi beni etkiliyor. Her seferinde.

Kaşımı kaldırıyorum. "Neyin üzerinde kullanacaksın?"

Gözlerini elime çeviriyor. "Kendini güvende hissetmediğinde, elinin üzerine bir daire çizmek için kullanmanı istiyorum. Müşteri hizmetlerinde çalışan çoğu insan bunun ne anlama geldiğini bilir."

Elimde değil. Gülüyorum.

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Elime hiçbir şey çizmiyorum. Kendimi güvende hissetmiyorum."

Yalancı. Birkaç ay önce kendini güvende hissetmediğin için onun evinde saklanıyordun.

O geceden bu yana iki hafta geçmesine rağmen sırtımdaki acıdan belli belirsiz irkilerek yer değiştiriyorum. Bir insanın olması gerektiği gibi yırtılıp açılmıştım.

asla olmayacak. Birkaç dakika sonra bayılmışım. Kendime geldiğimde yatakta çırılçıplak kalmıştım ve telefonum da yoktu.

Tam bir hafta boyunca telefonumu bana geri vermeyi reddetti. Onunla kavga ederek telefonuma erişemeyeceğimi anlamam iki günümü aldı. Bu yüzden iyi davranmaya başladım. Onu dinledim. Hak etmediğini düşündüğüm halde onu sevdim. Ve uysal, akılsız bir kıza geri döndüm.

O hafta sonu bana güller ve şarapla dolu sıcak bir köpük banyosu hazırladı.

Ryan arkamda oturmuş, omzuma yaslanmış ağlıyor ve af diliyordu.

Su soğuyana kadar onu affettiğimi söylemedim. Çok kırılmıştı, nefes alamayana kadar hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Benim de onunla birlikte ağlamam uzun sürmedi. Bunun bir daha asla olmayacağına yemin etti. Gözlerimin önünde telefonumdaki takip cihazını çıkardı, bana geri verdi ve daha iyisini yapacağına söz verdi. Telefonumu ve mahremiyetimi geri almak kararlılığımı kıran şey oldu. Ryan'ı hayatımda hiç bu kadar üzgün görmemiştim, bu yüzden yaptığı şey için gerçekten üzgün olması gerektiğini biliyordum.

Mako'nun gözleri yosun yeşiline dönüşüyor. Tıpkı kardeşi gibi. Öfkeli olduklarında her şey kararır. Sanki içlerinde yaşayan şeytani gölge yüzeye çıkıyor.

Başını yavaşça sallıyor, bir tutam saç alnına düşüyor. Parmaklarım onu geri alma isteğiyle seğiriyor. Eğilip kalemi eline alıyor. Sonra bana yaklaşıyor, vücudunu benimkiyle aynı hizaya getiriyor. Nefes nefese, kolunu arkamdan sarıp kalemi arka cebime sokarken bile gözlerini kaçırmaya cesaret edemiyorum.

İçime bir sıcaklık doluyor, o kadar sıcak ki ciğerlerimdeki oksijen buharlaşıyor. Bizi ayıran kumaş katmanları böyle hissettiriyorsa, bana karşı bastırılmış, ten tene nasıl hissettirirdi?

Aklımdan geçer geçmez bu düşünceden utanıyorum. Ryan'ı seviyorum. Mako'yu sevmiyorum bile.

Endişenin tanıdık parmakları göğsümü sarıyor. Hiç düşünmeden etrafıma bakıyorum, Ryan'ın bir şekilde beni göreceğine ikna oluyorum. Telefonumdaki takip cihazını çıkarmış olması beni izleyen birilerinin olmadığı anlamına gelmiyor. Ona Amelia hakkında yalan söyledikten sonra bana güvenmediğini biliyorum.

Onun güvenini hak etmediğim çok açık. Şu halime bak. Bir sürtük gibi davranıyorum ve kardeşinin düşüncelerini eğlendiriyorum. Hem de küçümsediği bir kardeş.

Aptal, River. Biri seni görmeden uzaklaş. Ryan seni asla affetmeyecek.

"Bu akşam yemeğe geldiğimde, o güzel küçük elinde siyah bir daire görürsem onu öldüreceğime söz veriyorum."

Hiç düşünmeden bir adım daha yaklaştım ve dişlerimi yüzüne doğru açtım.

"Elime bir nokta koymamın tek nedeni *senden* uzaklaşmak istememdir."

"O zaman neden göğüslerin şu anda göğsüme bastırılmış durumda?" diye soruyor, o aptal suratının üzerine güzel bir sırtma yerleşiyor.

Geriye doğru çabalarken, ona sargı bezi gibi bastırılmamışım gibi davranmaya çalışırken neredeyse ayaklarıma takılıyordum. Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Şimdi ne diyeceğimi bilmiyorum.

"Akşam yemeğine gelmiyorsun," diyorum sonunda.

Gülümsüyor. "Babam onu benim davama atadı. Müvekkili bir cinayetin kilit tanığı. Ryan ve ben bu dava çözülene kadar birlikte çalışacağız. Akşam yemeğine geliyorum, River."

Ondan uzaklaşıyorum ve uzaklaşmak için dönüyorum. "Tamam. Ama onu öldürmene asla izin vermem," diyorum omzumun üzerinden.

Bu onuru sadece ben alabilirdim.

"Akşam yemeğinin altıya kadar hazır olmasını istiyorum. Köfte yap. Mako köfteden nefret eder," diyor Ryan arabamın hoparlöründen. Bu sıcak kutuya girer girmez onu aradım. Malum nedenlerden dolayı, kardeşinin beni yine takip ettiğini ve yemekten bahsettiğini söyleyemezdim. Aptalı oynayıp o söyleyene kadar beklemek zorundaydım.

Bana söylemediğine inanamıyorum.

"Keşke bunu bana daha önce söyleseydin. Şimdi aceleyle markete gitmem gerekiyor," diye yakınıyorum, terli bir saç telini yüzümden uzaklaştırırken. Arabam eskimeye başladı, bu da Carolina güneşinin sıcaklığının klimamı geçmeye başladığı anlamına geliyor. Belki de yeni bir araba almanın zamanı gelmiştir -şu anda bunu karşılayabilecek durumda değilim.

"Daha dün öğrendim. Sana söyleme fırsatım olmadı çünkü kıcıımı yırtarak çalışıyordum, senin bilmeyeceğin bir şey," diye tersliyor, sözleri bir kırbaç gibi üzerime iniyor. Beni en çok incitmek için ne söyleyeceğini ve ne zaman söyleyeceğini her zaman çok iyi biliyor.

Ağzımı kapalı tutmak için her şeyimi vermem gerekiyor. Bir iş sahibi olacak yaşı geldiğimden beri kıcıımı yırtarak çalışıyorum ama ne yazık ki Ryan işsizliğimi yüzüme vururken her zaman geçici hafıza kaybı yaşıyor. Benden *talep ettiği* bir şey.

Kan tadı alıncaya kadar yanağımın içini ısıırıyorum, sonra da cevap verirsem önümüzdeki hafta boyunca tadacağım şeyi hatırlatması için ağzımda gezdiriyorum.

"Özür dilerim. Sadece bu yemeğin senin için sorunsuz geçmesini istiyorum. Mako'nun seni ne kadar strese soktuğunu biliyorum."

Ve ben.

Klimam nihayet devreye giriyor, tam da alnımdan daha fazla ter boşanırken. Şimdiye kadar Mako'nun Ryan'a bir şey söylemesi konusunda endişelenmem gerekeceğini hiç düşünmemiştim. Ya Ryan onu kızdırırsa ve o da misilleme olarak Ryan "a bir hafta boyunca onun evinde kaldığımı söylerse? İyi insanların genç öldüğünü zaten bilmiyor olsaydım, Ryan'ın o anda kalp krizi geçireceğine bahse girerdim.

Ryan bir an sessiz kalıyor. "Sadece köfteyi yap ve altıya kadar hazır et. Sakın yakma. Geç kalma. Bir kez olsun doğru bir şey yap. Bunu yapabilir misin?" diye soruyor, sesi karanlık ve küçümseyici.

Çalkala, çalkala.

"Evet," diye boğuluyorum.

Daha fazla yorum yapmadan telefonu kapatıyor. Yine kavga ediyoruz. Suçluluk duygusu beni ele geçirirken dudaklarımın kenarları aşağı doğru çekiliyor. Ryan'ın bana kızgın olmasından nefret ediyorum.

Önce kardeşini süzüyorum ve kişisel alanıma girmesine izin veriyorum. Sonra, Ryan'ın şu anda işle meşgul olduğunu fark etmek yerine bu geceyi bana daha önce haber vermediği için şikayet ediyorum.

Ben de kendime kızardım.

Ayağım gaza daha sert basıyor. Bu gece mükemmel olmalı.

"YEMEK HAZIR," diye sesleniyorum yemek odasından. Son derece resmi yemek odamızdaki üç metrelik masaya köfteleri ve çıtır kuşkonmazları yerleştirdim ve en güzel porselenlerimizi serdim. Ryan'ın bunları nereden aldığını bilmiyorum ama güzel oldukları için umurumda değil.

Ryan ve Mako oturma odasında davalarını inceliyorlardı. Bunca zamandır tek duyduğum Mako'nun bel altı vuruşları ve Ryan'ın küçümseyici sözleri.

Birbirlerinden nefret ediyorlar ve ikisi de bunu gizleme zahmetine girmiyor.

İkisi de yemek odasına giriyor, kaşları çekilmiş ve çeneleri gergin. Mako sandalyesinin önünde durup bomboğ bir yüzle köfteye bakıyor. Ryan'ın yüzünde şeytani bir sırıtma beliriyor.

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. Ryan önemsiz davranıyor.

Mako'nun elleri, parmak eklemleri beyazlaşana kadar sandalyenin arkasına sıkıca sarılıyor. Eğer üzerinde uzun kollu düğmeli bir gömlek olmasaydı, dövmeleleri bile kollarında nabız gibi atan damarları gizleyemezdi. Mako sakın bir şekilde sandalyesini çekip oturuyor, gözleri rahatsız edici görünen yemekten hiç ayrılmıyor. Bilmesem köftenin ağzı büyüdü ve şu anda Mako'yla saçma sapan konuşuyor.

Ryan masanın başında oturuyor, ben solunda oturuyorum ve Mako da sağında, tam karşımda oturuyor.

"Bunu sen mi yaptın?" diye soruyor, kararmış yeşil gözlerini bana kaldırırken sesi gerginleşiyor. Nefesim göğsümde kesiliyor. Yüzü dikkatle boş bir maske haline getirilmiş olsa da, gözleri öfkeyle olgunlaşmış zümrüt gibi parlıyor.

Sevmediğiniz bir yemeği yemeye zorlanmanın onu rahatsız edeceğini düşünmüştüm ama ondan yayılan gerilim güçlü ve boğucu. Tepkisini anlamıyorum ama çözmeyi çok isterim. İçimdeki merak, köftenin onu neden bu kadar sinirlendirdiğini bilmek için yanıp tutuşuyor.

"Evet," diye cevap veriyorum. "Ev yapımı," diye ekliyorum, sanki bu daha cazip hale getirecekmiş gibi.

Yutkunur ve çatalını eline alır. Sessizce ilk ısırığını alıyor. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Ryan ve benim onu hastalıklı bir hayranlıkla izlediğimizi fark edene kadar birkaç ısırık daha aldı. En azından ben izliyorum. Ryan da onu hastalıklı bir tatmin duygusuyla izliyor.

İlk defa Ryan'ı kardeşine davranışından dolayı tokatlamak istiyorum.

Bu his beni korkutuyor. Ryan'ı seviyorum. Ne olursa olsun onun yanında olmalıyım.

Belki de Mako çocukken Ryan "a çok kötü bir Gey yaptığı için böyle hissediyordur. Belki onu çok kötü dövmüştür. Onu bir şekilde incitmiştir. İyi bir nedeni olmalı ve bunu unutmamalıyım.

Kendi yemeğimi yiyorum ve tadının güzelliğiyle gurur duyuyorum. Bu, açlık ve çaresizlikle boğuşan boktan bir çocukluk geçirmenin getirdiği tek iyi şey. Yemek yapma imkanına sahip olduğumda kendimi bu işe verdim. O kadar çok yemek yaptım ki; yüzde doksan sekizini evsiz barınaklarına bağışlamak zorunda kaldım çünkü çok fazla yemek vardı.

Yemek yapmayı mükemmelleştirdim ve bu Ryan'ın beni her zaman övdüğü bir şey.

Her zaman gurur duyduğum bir şey.

Mako'nun gözle görülür bir şekilde bir ısırık daha aldığını görmek için yukarı bakıyorum. Ağzımda ekşi bir tat bırakıyor. Belli ki köfte sevmiyor. Ama birinin yemeğimi yiyip tadını çıkarmamasından *hoşlanmıyorum*. Kendimi yağa bulanmış gibi hissediyorum.

Ryan yumuşak bir inilti çıkarıyor. Gözlerini başının arkasına çevirdiğini görmek için ona bakıyorum.

Yani bunu yaptığında sorun yok.

"Bu yemek harika bebeğim," diye yüksek sesle iltifat ediyor. İşte böyle, kendimi daha iyi hissediyorum. Mutluluk göğsümü dolduruyor. Ryan'ı mutlu etmek bana hep bunu yapar.

"Teşekkürler," diyorum. Mako zorlukla gizlenmiş bir tiksintiyle ona bakıyor. "Peki, dava nasıl gidiyor?" Hepimizin aklını dağıtmayı umarak soruyorum.

Bu garip etkileşim.

"İlerleme kaydediyoruz," diyor Mako, aynı anda Ryan, "Bu konuda endişelenme bebeğim," diyor.

Çelişkili cevaplar karşısında kaşlarımı çatıyorum. Ryan benimle iş hakkında hiç konuşmaz. Eminim gizli olan pek çok şey vardır, ama en basit sorularda bile beni hep susturuyor. Ryan'ın ne yaptığına ilgi göstermeye çalıştım ama onu sorularla boğmak sadece onu sinirlendiriyor.

Erkek arkadaş Ryan ve avukat Ryan iki ayrı varlık. İkinci kişiyi tanımıyorum ve bazen bu beni rahatsız ediyor. Ryan'ı iş başında görmekten daha çok istediğim bir şey yok. Onun sert bir avukat olduğunu biliyorum ve bunu kendi gözlerimle görmek inanılmaz ödüllendirici olurdu. Ve belki biraz da ateşli.

Mako Ryan "a adını koyamadığım bir bakış atarak beni düğüncelerimden uzaklaştırıyor.

"Ryan'ın müşterisi işbirliği yaptığı sürece, katili yakalayabileceğimizi düşünüyorum," diye devam ediyor Mako.

Ryan öfkeyle çatalını tabağa bırakıyor ve pis bir bakışla Mako'ya bakıyor. Ben de onun tabağına bakıp çizik var mı diye inceliyorum.

"Yemek masasında iş hakkında konuşmak istemiyorum," diye tersliyor ve gözlerimi tekrar kızaran yüzüne çekiyor.

Mako ona bir bakış bile atmıyor. Sanki bir sonraki sözlerini düşünüyormuş gibi bir parça kuşkonmazı yavaşça çiğniyor.

"Müvekkili bir cinayete tanık oldu."

"Bir cinayet mi?" sorusu ben durduramadan ağzımdan dökülüverdi.

Ryan'ın öldürücü gözleri bana dikiliyor. Hemen ağzıma bir parça köfte tıktırıyorum ve gözlerimi tabağımdan ayırmıyorum. Tanıdık endişe parmakları vücudumda süzölmeye başlıyor, tüm hayati organlarıma dokunuyor, ta ki her parçam dehşetle kavrulana kadar.

Bir hata yaptım. Ryan şimdi bana çok kızacak. Dava hakkında konuşmak istemiyor. Mako onun isteğini görmezden geliyor ve ben de onu kışkırttım.

Aptal, River. Aptal.

"Hayalet Katil olarak adlandırılıyor. Uyuşturucu kaçakçılığıyla da bağlantısı var." İsim ağzından çıkar çıkmaz kalbim göğsümde sıkışıyor.

Bu lakabı hiç duymamıştım ama o gecenin korkunç anılarını canlandırıyor. Billy beni döverken ve tecavüz ederken bana hayalet diyordu. Uyuşturucu, silah ve hatta muhtemelen deri ticaretiyle uğraşan Billy. İnsanları öldüren Billy.

Bir sürü insan.

Ağzımdaki kuru köfteyi zorla yutuyorum. Boğazımdan aşağı kayarak mideme ağır bir şekilde yerleşirken neredeyse boğuluyordum.

Bu sefer Ryan'ın damarına basıyor olmam umurumda değil. Hiçbir korku Billy'nin içime saldığı korkuyla kıyaslanamaz. Eğer dışarıdaysa, alenen insanları bu kadar dikkatsizce öldürüyorsa... Bunun tek bir anlamı olabilir.

"Neden ona Hayalet Katil deniyor?" Yavaşça soruyorum.

"Çünkü kurbanlarını öldürmeden önce göğüslerine 'Hayalet' kelimesini kazıyor."

Ellerim titriyor. Dikkatlice çatalımı bırakıyorum ve terli ellerimi güzel pembe elbiseme sürüyorum. Ter alnımda noktalar oluşturuyor ve soğuk ürpertiler eşliğinde omurgamdan aşağı kayıyor. Kendimi hasta hissediyorum.

"Bu kadar yeter," diye bağıyor Ryan, yumruğu masaya gürültüyle vurup porselenleri takırdatıyor. "Onu üzüyorsun."

Mako beni yakından inceliyor ve bariz rahatsızlığımı fark ediyor. Bunun sebebinin cinayetin tüylerimi ürpertmesi olduğunu düşünmelerine izin veriyorum, oysa gerçekte sadece katilin kim olduğunu bilmemden kaynaklanıyor.

Çok rahatladım, Mako dinliyor. Köftesini yemeye devam ediyor, bu sefer biraz daha rahat. Belki de Ryan "ın onu yemekle kızdırdığı kadar Mako da Ryan "ı kızdırmayı bağırdığı için artık buna değer.

Yemeğin geri kalanı gergin bir sessizlik içinde geçiyor. Ryan öfkeli, ve ben... Barbie'yi görmeye gitmeliyim.

Arkamda ayak sesleri duyduğumda bulaşık makinesine Ryan'ın kahve fincanı hariç SON bulaşığı yerleştiriyordum. Omuzlarım geriliyor, ama sabunu yuvaya yerleştirirken, kapağı kapatıp makineyi çalıştırırken durmuyorum.

Tam BaĞla düğmesine basıyorum ki Ryan "ın eli uzanıyor ve iÇaret parmağımı sıkıca kavıyor. Donup kalıyorum, gözlerim onun soğuk, donuk mavi gözlerine kayıyor.

"Ne?" Ses tonumu masumiyete zorlayarak soruyorum.

"Biliyor musun," diye homurdanıyor. Cevap vermek için zamanım yok. Hızlı bir hareketle parmağımı geriye doğru şaklattı.

Kırılmayı duyuyorum. Hissediyorum. Ama acı hemen hissedilmiyor. Çok şaşırmışım, iri gözlerim yavaşça onunkilerden uzaklaşıp parmağıma

bakıyor.

Parmağımın tamamen geriye doğru büküldüğünü gördüğümde ağzım açık kalıyor. Sonra acı vuruyor.

Gözlerimden yaşlar akarken elimi onunkinden çekip göğsüme bastırıyorum. Ağzımdan bir çığlık çıkıyor ama sadece bir inilti. Ona öfkelenmeme fırsat vermeden saçlarımdan tutup beni duvara savuruyor. Kırılan parmağım yüzümü koruma çabam olan duvara çarptığında boğazımdan bir çığlık kopuyor. Acıdan başım dönüyor.

"Beni utandırmandan çok sıkıldım, seni kaltak," diye homurdanıyor kafamı duvara çarpmadan önce.

İçgüdülerim beni ele geçirdi. Yıldızları görüyor olmama rağmen çığlık atıyor ve ona tekme atıyorum, iki elimle de yumruk atıyorum, kırılan parmağıma lanet olsun. Beni kolayca zapt ediyor, bu sırada bir eliyle ağzımı kapatıyor. İki bileğimi de diğer eliyle kavıyor.

"Bunu bir daha yaparsan seni öldürürüm, anladın mı?" Cevap vermeyince beni sertçe sarsıyor, yüzü saf bir öfkeyle buruşmuş. Başımı sallıyorum, gözlerimden yaşlar izinsiz süzülüyor. "Seni gerçekten sevebilecek tek kişinin ben olduğumu neden anlamıyorsun? Yine de bana itaatsizlik etmeye devam ediyorsun. Senden çok şey mi istiyorum, River?" diye bağılıyor, tükürükleri yüzüme doğru uçuşuyor.

Tüm sağduyuma rağmen ondan uzaklaşıyorum. Kendimi küçük bir top haline getirip ortadan kaybolmak mümkün olsaydı, bunu yapmak için ruhumu satardım.

"Öyle mi?!" diye bağılıyor. Çaresizlikle başımı sallıyorum. Sadece bağırmayı kesmesini istiyorum. Artık kızgın olmasını istemiyorum.

"O zaman neden bana itaat etmiyorsun, ha?" diye soruyor ve beni tekrar sarsıyor. Elleri bileklerim kopacakmış gibi hissedene kadar daha da sıkıyor. "Senin için *her şeyi* yapıyorum. Sana bir kraliçe gibi davranıyorum. Senin ihtiyaçlarını karşılıyorum. Lanet olası zamanını üniversiteyle harcamana ve lanet olası paramı harcamana izin verdim. Ve sen böyle davranıyorsun!"

İfadesini sert bir itmeyle bitiriyor. Hatırladığım son şey geriye doğru düştüğüm, midemin çukurunda havanın içinde düşmenin dipsiz hissi. Ve sonra hiçbir şey.

Önce başımdaki **keskin ağrı** bana saldırıyor. Sonra kulaklarımdaki çınlama hemen arkasından geliyor. Acı gözümü kör ediyor. Gözlerimi açma düşüncesi bile yorucu ve acı verici geliyor.

Ayaklarım yanımda sürünüyor. Yavaş yavaş anılar geri gelmeye başladı. Mako ile akşam yemeği. Mako bana Hayalet Katil'den bahsettiğinde Ryan'ın ne kadar sinirlendiği. Ve Mako gittiğinde, Ryan'ın bana nasıl saldırdığını.

Tekrar.

Tam bu anı aklıma geldiğinde, parmağımdaki ağrı da başladı. Serçe parmağım *yeni* iyileşmişti ve şimdi bir parmağım daha kırıldı. Gerçi çocukluğum boyunca b i r sürü kırık kemiğim oldu. Eğer isteseydim, acıyı eski bir dost gibi karşılayabilirdim. Bazen atlatmanın tek yolu onu kucaklamaktır. Parmağımdaki acıyı silerek dikkatimi etrafta dolaşan kişiye veriyorum. Bir yataktayım, *bizim* yatağımız. Ve tamamen çıplağım. Soğuk hava kendini hissettiriyor ve bir anda tüylerim diken diken oluyor. gelgit dalgası.

Sikeyim. Ryan fark ederse uyanık olduğumu anlar. Kimse bayılınca tüyleri diken diken olmaz.

Nefesimi derin ve sabit tutuyorum. Sonunda, yatak odasının kapısının açıldığını ve sonra tık diye kapandığını duyuyorum. Hemen gözlerim açılıyor. Boş ver gevşemeyi. Zamanım yok.

Işık başımdaki ağrıyı keskinleştiriyor ama onu geçiyorum. Ne haltlar döndüğünü anlamam gerekiyor. Çıplak olduğumu doğrulamak için aşağı bakıyorum. Kısa bir süre önce tam da bu şekilde uyandığım anıların saldırısı karşısında dudağım titriyor. Sonrasında bana yaptığı şeyler sonsuza dek beynime kazınacak, tam da travmamın geri kalanının bulunduğu yere.

Karnımdaki ve kalçalarımdaki ısırık izlerini gördüğümde nefesim boğazımda düğümleniyor. Kaşlarım geriliyor ve bunu ne zaman yaptığını düşünmeye çalışıyorum. Çok tazeler. Bazı ısırıkların üzerinde henüz kurumamış küçük tükürük noktaları bile var.

Uyluklarımın arasındaki acı, şimdi cevaplanmasını istemediğimi fark ettiğim soruyu yanıtlıyor.

Geçen hafta birkaç kez seks yapmıştık ve aşırı sert olmasına rağmen beni ısırmamıştı. Dudağım tekrar titrediğinde, onu dişlerimin arasına sıkıştırıp sıkıca bastırıyorum. Ben baygınken bunu cidden yaptı mı? Elleriyle mi? Kim böyle bir şey *yapar ki*? Kim sözde aşık olduğu birini bayıltır, sonra da baygınken onu becerir ve ısırır?

Şu anda böyle bir şeyi kaldıramam. Ne yapacağıma karar veremedim kapı açıldı. Kalbim dondu. Gözlerimi kapatıp uyuma numarası yapmak için çok geç. Gözlerimiz kilitleniyor ve kalbim eski bir motor gibi tekliyor.

"Uyanmışsın," diyor, sesi sakın ve duygusuz. Sesi kızgın gelmiyor. Sanırım bunu ses tonundaki soğuk hesaplamaya tercih ederdim. En azından öfkeli olduğunda ne bekleyeceğimi biliyorum. Ryan'ın bu yönü tahmin edilemez.

"Öyleyim," diye zorluyorum, sesim kırık ve kaba. Boğazımı temizlemeye çalışıyorum ama susuzluk çok fena yakıyor ve daha da kötüleştiriyor. "Biraz su alabilir miyim?" Yumuşakça soruyorum, sesimin tatlı çıkması için bilerek bastırıyorum.

Kulağını yanımdaki komodine doğru eğiyor. Yanı başıma bakıyorum ve yarısı dolu bir şişe su ve birkaç Tylenol görüyorum. Suyun açılmış olması hoşuma gitmiyor ama şu anda umurumda değil. Şimdi bana ilaç vermezdi, değil mi? Beni zaten istediği yerde tutuyor. Şişeyi almak için elimi kaldırdığımda hâlâ kırık olan parmağımı görüyorum. Siyah ve mavi ve doğal olmayan bir şekilde bükülmüş. Bu görüntü acıyı yeniden hissettirdi. Bir an için bunu unutmuştum. Şimdi tek hissedebildiğim bu.

Acıyı görmezden gelerek sağlam elimle şişeyi kapıyorum ve önce sudan birkaç yudum alıyorum, sonra da iki hapi boğazımdan zorla geçiriyorum. Tek pişmanlığım daha güçlü bir şey olmamaları. Sevdiğim adamdan buna katlanmak zorundaysam, en azından bunu yaparken kafamın güzel olmasına izin verin.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sorar.

Ona öfkelenmek istiyorum. Ona klişe soruları sormak. *Nasıl yapabildin?*

Neden bana böyle bir şey yaptın? Beni sevdiğini sanıyordum.

Ama bakmıyorum. Sadece incinmiş ve öfke dolu gözlerle ona bakıyorum. Şu anda parmağıma bile kızgın değilim. Hayır, kızgın olduğum şey

bedenimi ihlal ediyor. Bir korkak gibi gözlerini bedenime dikti. Ben baygınken kendi elleriyle bana yaptıklarına. Bir daha böyle bir şey yapmayacağına söz vermişti.

Söz verdi.

Gözlerini benimkilere çevirdiğinde boş bakıyor. Omuz silkiyor ve bana sırtıyor. "Sen benim kız arkadaşısın, River. Sana sahibim. Ne zaman istersem seni becerebilirim."

"Ben baygınken yapmak zorunda mıydın? Beni *bayılttıktan* sonra mı?" Meydan okuyorum.

Bir omuz silkme daha. "Neden olmasın? Kukun müsaitti ve seni bana karşı bu kadar savunmasız görmek beni tahrik etti. Bunda büyütülecek ne var?" diye soruyor, sesi giderek tedirginleşiyor. Sanki *mantıksız* davranıyormuşum gibi davranıyor. Sanki bana neden tecavüz edeceğini sormak çok saçma bir soruymuş gibi.

Alt dudağımı dişlerimin arasına alıyorum. Onu daha fazla kızdırmak istemiyorum. "Bana hayır diyebilir miydin?" diye soruyor, sesi bir anda

daha yumuşak bir tonda. Sesi biraz incinmiş gibi geliyor ve bu beni çekiyor. "Bu kadar açık olmanı ve beni mutlu edecek her şeyi yapmaya istekli olmanı hep sevmişimdir. Kız arkadaşımınla seks yapmanın seni bu kadar inciteceğini düşünmemiştim."

Kaşlarımı çatıyorum. Partnerinizle seks yapmak incitici değildir, bu konuda haklı. Ama bu onu iyi yapmaz. Ben bilmeden birinin içimde olduğunu bilmek garip hissettiriyor. Hissetmek. Buna rıza göstermek. Bu, bir erkek arkadaşımın beni seksin zevkine uyandırmasıyla aynı şey değil - bunu her zaman kabul ederdim. *Uyanmak* yoktu. Evet ya da hayır deme fırsatı yoktu. Karanlık bir his vücudumun içini kapladı.

Kullanılmış ve kirli hissediyorum. Kendi bedenimin içinde yabancı hissediyorum.

"Ben sadece... Keşke bunu seninle birlikte yaşayabilseydim," diye fısıldıyorum sonunda. Yüzü yumuşuyor.

"Özür dilerim, bebeğim. Yeni bir şey denemek istedim. Eğer baygın olsaydım benimle seks yapman sorun olmazdı."

Gözlerim yaşıyor. Kavga etmemizden nefret ediyorum. Bana kızmasından nefret ediyorum. Aşık olduğun biriyle seks yapmak suç olmamalı. Zaten uyanık olsaydım ona hayır demezdim. Suçluluk duygusu göğsümde çiçek açmaya başladı. Ne olursa olsun kendi rızasıyla olacak bir şey için neden onu kötü hissettiriyorum?

"Sorun değil," diyorum usulca. Bana doğru yürüyor ve yanımdaki yatağa oturuyor. Yavaşça, alnımdan ve kulağımın arkasından gevşek duran

saçlarımı siliyor.

"Başını nasıl hissediyorsun?"

Gözyaşlarım çabucak kurudu. Beni itmişti. Canımı yaktı. Parmağım kırıldı.

"Beni incittin."

İç çekiyor. "Çok özür dilerim, River. Öfkem yine beni alt etti. Kendimi tamamen bok gibi hissediyorum. Lütfen beni daha da kötü hissettirme."

Yere bakıyorum ve kendimi kırık parmağıma bakmaya zorluyorum. Anormal görüntüleri görmek parmağıma yeni bir acı dalgası gönderiyor. Gözyaşlarım şiddetle geri geliyor. Tanrım, *acıyor*. Beni tekrar tekrar, içten ve dıştan kırmaya devam etmesi canımı yakıyor.

"Beni bir daha incitmeyeceğini söylemiştin," diye hatırlatıyorum ona güçsüzce.

"Biliyorum bebeğim, biliyorum. Ve bu sefer yapmayacağımı söylerken ciddiym. Sana söz veriyorum. Öfkem üzerinde gerçekten çalışmam gerektiğini biliyorum. Bunu görmen için ne yapabilirim?" diye soruyor, samimiyeti sesini çikolataya batırılmış şeker gibi kaplıyor.

Burnumu çekiyorum, sümüğüm dudağımdan aşağı akmaya başlıyor.

"Bir dahaki sefere öfkелendiğinde ne yapacaksın? Bununla nasıl başa çıkacaksın?" diye sordum. Sesimi sertleştirmeye çalışıyorum ama yine de kendimi... ıssız hissediyorum. Sanki içimde bir şeyler eksikmiş gibi. Davranışları rahatlatıcı ve biraz da yatıştırıcı. Ama şu anda bunu hissetmekte zorlanıyorum.

"Sakinleşene kadar uzaklaşacağım. Sonra sorunu birlikte çözebiliriz. Sonsuza kadar bu işin içindeyiz bebeğim. Öfkem yüzünden seni kaybetmek istemiyorum."

Ryan bulanık bir görüntüye dönüşene kadar gözlerimden daha fazla yaş akıyor. Özrünü kabul ederek başımı sallıyorum.

Daha iyi hissetmem gerektiğini biliyorum. Keşke gerçekten bir şeyler *hissedebilsem*.

"ŞANSLIYIM, PARMAĞIN TEMİZCE KOPTU. Hayır.

Parçalar kopmuş. Yaklaşık dört ila altı hafta içinde güzelce iyileşeceksiniz" diyor hemşire. Benden sadece birkaç yaş büyük görünüyor. İğne gibi düz kahverengi saçlarını geriye doğru at kuyruğu yapmış ve ben atel takılı parmağımı değerlendirirken kahverengi gözleri beni dikkatle izliyor.

Açık sözlü ve açık sözlü, ki bunu takdir ediyorum.

"Bu nasıl oldu yine?" diye soruyor, kırık parmağıma kendimi boğacak kadar acıyarak bakıyor.

Takdir gitti.

Teknik olarak cevap vermek zorunda değilim ama bahane yine de ağzımdan kaçıyor.

"Arabanın kapısında parçaladım." Aklıma gelen ilk şey buydu.

Kaşları gerildiğinde, bunun muhtemelen doğru bir bahane olmadığını anladım.

"Huh," diyor, sesi şüpheli. "Genellikle parmaklar böyle ezildiklerinde kırılmazlar. Özellikle de senin parmağının kırıldığı şekilde."

"Burada işimiz bitti mi?" Sabırsızlıkla soruyorum. Bir adım geri atıyor, dudakları geriliyor, sanki artan tedirginliğimi hissediyor.

"Eğer kendini güvende hissetmiyorsan-"

"Kendimi iyi hissediyorum," diyerek sözünü kesiyorum. Bu yola girmek istemiyorum. İhtiyacım olan son şey meraklı bir hemşirenin sorular sorması ve hayatıma burnunu sokmaya çalışması. Ona başımdaki yaradan bahsetmediğim için memnunum. Ryan kanamadığımı ve başımın arkasında küçük bir düğüm oluştuğunu söyledi. Gerçi düğüm kafamın içinde oluşmuyor, bu yüzden endişelenmiyorum. Büyük ihtimalle hafif bir beyin sarsıntısı geçiriyorum. Son beyin sarsıntısından sonra Billy sayesinde iyileşmiştim zaten.

Ryan beyin sarsıntısına neden olduğum için ceza olarak beni birkaç saatte bir uyandıracağına söz verdi.

Parmağımı kendim düzeltebilseydim, bu Tanrı'nın yasakladığı cehennem çukuruna gelmek zorunda kalmazdım. Ne yazık ki yerine oturtmak için çok fazla bükülmüştü. Ve ikimizin de tıbbi deneyimi olmadığını düşünürsek, muhtemelen durumu daha da kötüleştirecektik.

Billy'nin tıbbi deneyimi vardı. Tıp bilgisini eski usul üniversiteye giderek edinmiş olamaz. Billy'nin hayatı boyunca birçok kırık kemikle uğraştığını ve hastaneye gitmek yerine bunları kendi başına nasıl halledeceğini öğrendiğini hissediyorum. O zorunda kaldı

ona öğreten biri mutlaka vardır. Bağlantıları çok uzaklara ve birçok farklı meslekten insana ulaşıyor.

Polisler. Politikacılar. İş adamları. Doktorlar. Hatta  nl ler.

Neyse ki sadece ufak tefek kemiklerim kırıldı. El parmaklarım, ayak parmaklarım ve burnum. Billy benim için kemiklerimi yerine oturturdu. Hiçbir zaman bunu önemseydiği için yaptığı izlenimine kapılmadım, çünkü kusurlu bir fahişeye sahip olmak çok iyi satmazdı.

Hemşire bana parmağıma nasıl bakacağıma dair talimatlar veriyor. Zorlukla dinliyorum, buradan çıkmak için çok endişeliyim. Ryan kapının dışında beni bekliyor. Bana yardım eden hemşirenin erkek olması ihtimaline karşı yalnız gitmeme izin vermedi. Başka bir erkeğin bana dokunmasından hoşlanmadığını söyledi, kıldığı parmağı düzeltmek için bile olsa.

Sadece eve gitmek istiyorum. Hastanelerden nefret ediyorum ve bu hemşireye karşı da yeni bir nefret keşfediyorum.

"Artık gidebilir miyim?" Cümlesini yarıda keserek sordum. Bana alaycı bir bakış fırlatıyor ve ofluyor.

"Evet," diyor kısaca.

Teşekkür etmeden  ıkıyorum. Hemşireler teşekkürü hak eder, ama bunu bu gece başka bir hastadan almak zorunda kalacak.

On dört

M A K O

O küçük kızı kaçırmak için çok istekliyim. O gece beni aradığında gerçekten bir ilerleme kaydettiğini düşünmüştüm. Hayatımın en kötü gecesiydi. Onun küçük sesini duymak Alıcı, çaresiz ve acı içindeydim, neredeyse aklımı kaybediyordum.

Sanırım aklımı kaçırdım.

Ve sonra ortadan kayboldu. Onun lanet kollarına koştı. O kadar çok istedim ki, evine gidip onu geri almak. Ama bunu daha önce de görmüştüm. İtme ve çekme. Zihinsel manipölasyon. Onları nasıl incittiğini ve sonra nasıl kollarına geri çektiğini.

O usta bir manipölator. Onları dövmesinin kendi suçları olduğuna ikna ediyor. Bunu nasıl yapıyor, hiçbir fikrim yok.

Nasıl bir büyüye kapıldıklarını anlamaya bile başlayamayacağımı biliyorum. Alison'a defalarca aynı saçmalıklara nasıl kanmaya devam ettiğini sordum. Başlangıçta bana öfkелendiğı, o pozisyonda olmanın nasıl bir şey olduğunu asla anlayamayacağımı haykırdığı çok zaman oldu. Ben anlamadım.

Sonunda bana açıklamaya çalıştı. Onu ihbar etmeyi düşündüğünüzde içinizi kaplayan korku. Kaç kez onu öldürmekle tehdit etmiş ve sonra neredeyse bunu gerçekleştirecekmiş. Ryan bir an bile bunu boş bir tehdit gibi göstermedi. Ve sonra beyin yıkama. Ona böyle davranmasının kendi suçu olduğuna onu ikna ederdi. Sanki bunu gerçekten hak etmiş gibi. Ona gaz ışığı tutacak, deli ve dramatik hissettirecekti. Onu insanlıktan çıkaracak, kimliğini elinden alacak ve kendisinden başka kimsenin onu sevmeyeceğini hissettirecekti. Başka kimse sevemezken onu severek ona bir hizmette bulunuyormuş gibi.

River'a da aynı şeyi yaptığını biliyorum.

Kişisel olarak anlayamasam da gerçek olduğunu biliyorum. Ciddi bir durumda olduklarını ve kendilerini inanılmaz derecede çaresiz hissettiklerini biliyorum.

kendilerini öyle olmadıklarına ikna ederler. Alison'ın onu terk etmesi için inanılmaz bir güç gerekiyordu. Ayrıldığında, adam onu tehdit etmiş, sonra tekrar kur yapmaya çalışmış ve sonunda ona saldırmaya çalışmıştır.

Ben de oradaydım ve durdurdum.

Ryan benden hep nefret etmişti. Ben hiç olmaması gereken oğluydum. Tek ve biricik olmak istiyordu ve bu yüzden tüm çocukluğumuz boyunca beni korkuttu. *İyi Evlat*, Ryan'ın yanında bir Disney filmi gibi kalırdı. Sayısız kez bana zarar vermeye çalıştı. Mutfağa gidip bir kasap bıçağı alacağından ve en karanlık fantezisini gerçekleştireceğinden emin olduğum anlar oldu, ama bir şey onu her zaman engelledi. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Beni sonsuza dek yok etme arzusu.

O gece, Ryan'ın Alison'a zarar vermesini engellediğimde - işte o zaman nefreti gerçekten alevlendi. Kabarcıklara dönüştü ve ilişkimiz üzerinde kalıcı üçüncü derece yanıklara dönüştü. Sanırım Ryan'ın eline fırsat geçse beni öldürürdü.

Dürüst olmak gerekirse, ben de onun için aynı şeyleri hissediyorum.

Ondan sonra Alison'ın elinden kayıp gitmesine izin vermekten başka çaresi kalmadı. Onun bu dengesiz tepkisine şahit oldum ve ona saldırmaya çalıştığında müdahale ettim. Beni Alison'ı becermekle suçladı ve ben de buna inanmasına izin verdim. Bundan geri dönmenin hiçbir yolu yoktu.

Ryan becerdiğimi düşündüğü bir kızı geri almaktansa yuvarlanıp ölmeyi tercih eder. Ondan sonra, o lekeli. Sonsuza kadar mahvolur. Onu koruduğumu gördüğünde yüzünde tiksinti ifadesi belirdi ve Ryan'ın onu gerçekten bırakmasının tek yolunun Alison'ın da benim elimde olduğuna inanması olduğunu biliyordum.

Ama River için istediğim bu değil. Konuşmaya başladığından beri fahişe olmakla suçlanıyor, bu yüzden River'ın düşünmesine izin vereceği son şey bir ilişkiden yatarak kurtulmak zorunda kaldığıdır. O çok gururlu ve bu yüzden ona saygı duymadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Neredeyse iki ay boyunca onu yalnız bıraktım çünkü onu görseydim kaçırırdım. Ve haftada birkaç kez Ryan'ın yüzüne bakmak ve onu öldürmemek zorunda kaldım. Direncim yavaş yavaş azalıyor ve artık kendimi yapmaya hazırlandığım şeyden korkmuyorum.

Şimdilik River'a saygı duyacağım ve garip ilişkimiz hakkında çenemi kapalı tutacağım. Ama aramızdaki ilişkiyi unutmasına izin vereceğimi sanıyorsa başka bir şey daha var demektir.

"HAYALET KATİL YİNE İŞ BAŞINDA," diye iç geçirerek cesede bakıyorum. Aynı lanet cinayet, sadece farklı bedenler. Bıktırıcı olmaya başladı. Ve bunun kişisel olduğunu hissediyorum. "Ve hayatım üzerine bahse girebilirim ki bu cesette görülecek yeni bir şey yok."

Redd suratsızca başını sallar, dudakları hayal kırıklığıyla gerilmiştir.

"Aynı yöntem. Bir sürü DNA örneği var. Onları test edeceğim ama son on cesette olduğu gibi seks işçileri ve hapisteki suçlularla eşleştireceklerini garanti ederim."

Ölü adama daha iyi bakabilmek için çömelıyorum. 'Hayalet' kelimesi tıpkı diğer kurbanlar gibi onun da göğsüne kazınmış. Kelimeler canlı, kıvranan bir insana kazınırken olabildiğince düzgün. Alnının ortasını küçük bir kurşun deliği süslüyor. Öncekiyle aynı silah.

"Kurbanın kim olduğunu biliyor muyuz?" Redd'e sordum.

"On dokuz yaşındaki Sage Blomberg. Mahallesini yöneten çeteye yoğun bir ilişkisi var," diye yanıtlıyor ve bir fotoğraf daha çekiyor.

Bir çeteye yoğun bir şekilde dahil olmak uyuşturucu satıcılığı anlamına gelir. Çocuk büyük ihtimalle uyuşturucu satıcılığı ve bulundurmaktan hapse girmiştir. Hayalet Katil kurbanlarının her biri bir tür uyuşturucu suçundan hapse girip çıkmış. Hepsisi Sage ya da Greg kadar genç değil ama çoğunun öyle olduğunu görmek rahatsız edici.

Bu çocuklar kolaylıkla rakip çete üyesi olabilirler. Ama içgüdülerim öyle olmadıklarını söylüyor. Göğüslerine kazınmış bu kelime çok kişisel, Hayalet Katil'i kızdırmak için ne yaptıklarını çok iyi anlatıyor.

Ve bahse girerim ki Hayalet Katil'in sebebi itaatsizliktir. Şüpheli bir çete lideri ya da uyuşturucu baronu. Kurbanların hesap verdiği biri. Çoğu çete liderinin yaptığı gibi, çok sıkı çalıştığına bahse girerim. Ve bugünlerde çocuklar her şeyi çözdüklerine inanıyorlar.

Kurbanlar ya yalan söylemiş, ya çalmış ya da Hayalet Katil'e bir şekilde ihanet etmiştir. Belki de bazıları sert olduklarını düşünerek ona meydan bile okumuşlardır. Durum ne olursa olsun, yanlış kişiye karşı hareket ettiler ve bunun bedelini ödediler.

"DNA'nın kime ait olduğunu öğrenir öğrenmez bana haber ver. Başka bir eyalette olsalar bile onları ziyaret edeceğim," diyorum Redd'e.

Olay yerinden uzaklaşıyorum, Amar arkamdan geliyor. Her zamanki gibi sessiz. "Ne düşünüyorsun?" Amar bir dakika kadar düşünmeme izin verdikten sonra soruyor sessizlik içinde.

"Sage'in hangi çeteye ait olduğunu öğreneceğim ve sonra takıldıkları yeri gözetleyeceğiz. Kimlerin girip çıktığını göreceğiz."

Amar tartışmıyor. Bu tehlikeli bir gözetleme, güpegündüz suç işlenen sokaklarda dünyayı umursamadan takılmak. Ama ben de bu noktaya geldim. Tehlikeli olması umurumda değil, sadece katili yakalamak istiyorum.

O her kimse, bir hamamböceği. Bir yıl önce Hayalet'lerini öldürmeye başladığından beri suçlar yüzde sekiz arttı. Aşırı doz yüzde on dört arttı. Bunlar bir yıl içinde çok büyük rakamlar.

Kurbanları bulmamız için halkın içinde bırakması da kibrini gösteriyor. Aslında cesetleri Shallow Hill'de değil, yaşadığım komşu kasabada bırakıyor. Kendi dünyasında bir numara. Eminim kendini dokunulmaz hissediyordur. Sanki bir tanrıymış gibi.

Parmak eklemlerim beyazlaşana kadar yumruklarımı sıkıyorum.

Bu herife ne kadar insan olduğunu göstermek için sabırsızlanıyorum.

"Mako?" Amar havlıyor ve beni şiddetli düşüncelerimden koparıyor. Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Amar da bana bakıyor, kara gözleri endişeyle dolu.

"Ne?"

"Son beş dakikadır sana sesleniyorum. Burada öylece oturuyoruz" diyor ve ön cama doğru eliyle işaret ederek hâlâ park halindeki bir arabanın içinde olduğumuzu gösteriyor.

Anahtarları kontağa bile koymadım.

"Kusura bakma dostum," diye mırıldanıyorum, anahtarları kontağa sokup arabayı çalıştırıyorum.

"Kafan nerede?" diye soruyor, gözleri araştırıyor ve fazlasıyla gözlemci.

Ağzımdan sert bir nefes çıkıyor. "Bir yıldır bu pisliğin peşindeyim ve onu bulmaya hiç yaklaşmadım," diye homurdandım.

Bunu yüksek sesle söylemek, yumruğumu direksiyona geçirip hava yastığını sökmek ve kendi lanet kafama sarmak istememe neden oluyor. *Lanet olsun*, bu pislik beni kızdırıyor.

Hayalet Katil'in kurbanlarının suçlu olması umurumda değil. Onlar yanlış yolda yürümeyi seçen genç, etkilenebilir çocuklar. Ama bu hayatlarını değiştirme şansları olmadığı anlamına gelmez. Bu kurtarılamayacakları anlamına gelmez.

O pislik benimle alay ediyor, biliyorum. İliklerime kadar hissediyorum.

Amar yanımda, "Bunu çok kişisel alıyorsun," diye gözlemliyor. Cevap vermek yerine arabayı ileri doğru sürerek karakola geri dönüyorum. Sage'in tam olarak kiminle ilişkisi olduğunu bulmalıyım.

"Haklısın, öyleyim," diye itiraf ediyorum.

"Belki de kendini kaldırmalısın," diye öneriyor sessizce.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Sadece Amar bana böyle şeyler söyleyecek kadar kendini güvende hissedebilir. Bu dava kişisel çünkü kişisel.

"İkimiz de onun senin gerçek babanı öldürdüğünü biliyoruz Mako. Bunu başka kimseye söylemedim ama bu kararımı sorgulamaya başladım."

Kırmızı ışıktaki durduğumda frene biraz fazla basarak arabayı ani bir duruşa getirdim. Arkamdaki araba kornaya basıyor, yaptığım hareket yüzünden neredeyse arkadan çarpıyorduk. Şu anda bir polis arabasında olsaydım, araba sessiz kalırdı. Ben rozetimle kimseye efendilik taslayacak bir pislik değilim, bu yüzden onun öfkesini görmezden geliyorum.

"Kahretsin, özür dilerim," diye mırıldanıyorum, bir elimi tekrar saçlarımda gezdirerek. O kadar yorgunum ki.

Örtülü tehdidini sindirirken sessizliğe gömüldük. İyi bir yerden geliyor, bunu biliyorum. Ama bunu söylediği için onu boğmak istemediğim anlamına gelmiyor. Hayalet Katil'in kurbanlarıyla olan ilişkimden dolayı bu davada olmamam gerekiyordu.

Matt ve Julie beni on üç yaşındayken, koruyucu aile sisteminde bir yıl geçirdikten sonra evlat edindiler. Hayatımın ilk on iki yılında, uyuşturucu satıcısı bir baba ve fahişe bir anneye sokaklarda büyüdüm.

Johnny Lancaster, Crucibles adlı bir çeteye büyük ölçüde bulaşmıştı. Bektan bir babaydı ama yine de küçük bir parçası

Elinden geldiğince bu işleri benden uzak tutacak kadar bana değer veriyordu. Annem çalıştığı gecelerde bana aynı nezaketi göstermiyordu ama yanımdaki odada silah yüklü ve kafası güzel bir çete üyesindense kadın arayan pasaklı bir adam olmasını tercih ederdim.

Ta ki bir gece okuldan eve geldiğimde babamı kanlar içinde, göğsüne 'Hayalet' kazınmış ve kafasında bir kurşun deliği ile ölü bulana kadar. Bu, Hayalet Katil'in bugünkü seri katil haline gelmesinden önceydi. Daha önce kimsenin görmediği ve yakın zamana kadar da görmediği bir yöntemdi.

-Sadece bir yıl önce.

Annemin ya babamı ölü bulduğunu ya da buna tanık olup siktir olup gittiğini varsayıyorum. Ya da o da ölmüş olabilir. Daria Lancaster o günden sonra bir daha hiç görülmedi ve nerede olduğunu bilmemek beni rahatsız etmiyor desem yalan olur.

Ve şimdi, on altı yıl sonra, babamı bir hayalete dönüştüren adam tarafından rahatsız ediliyorum.

Onu gördüğümde hayatımda ilk kez kalp krizi geçireceğimden **ÇOK EMİNİM**. Sadece yirmi sekiz yaşındayım ama bu kız beni erken bir mezara gönderecek.

Bol bir kot pantolon ve ince, çilek kırmızısı bir kapüşon giyiyor. Dışarısı seksen derece ama o Michigan'da kış mevsimindeymiş gibi giyinmiş. Saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış ve makyajsız yüzüyle doğal olmayan solgun yüzünü sergiliyor. Normalde River'ı gördüğümde güzel kıyafetler giymiş ve saçları açık olurdu. Şu anda da diğer zamanlarda olduğu kadar güzel görünüyor, ama görünüşünde ona hiç benzemeyen bir şeyler var.

Boş görünüyor. Beyaz bir tuval gibi.

Gözlerim elindeki bembeyaz alçıya takılıyor. Son baktığımda kırılan tek parmağı serçe parmağıydı ve o da çoktan iyileşmişti. Şimdi

işaret parmağında beyaz bir alçı var. Başımı geriye atıyorum ve
-Lanet olsun, şu anda sayılara bile odaklanamıyorum.

"O alçı iki gece önce parmağında değildi," diyorum ona arkadan yaklaşırken. Karanlık sesime sızmakla tehdit ediyor. Onu uzak tutmak için elimden geleni yapıyorum. Onu korkutmak ya da uzaklaştıracak bir şey yapmak aptalca olurdu. Onu kendime çekmeye ve ondan uzaklaştırmaya çalışırken olmaz.

Sesimi duyunca duraklıyor, omuzları kulaklarına doğru yükselirken geriliyor.

"Git. Beni. Yalnız bırak." Sözleri canımı yakıyor. Beni istemesini istediğim için değil, Ryan'dan uzaklaşmayı istemeye daha yakın olmadığı anlamına geldiğı için.

"Sadece güvende olduğunuzda."

"İyi, ben güvende olduğum yere giderim, sen de beni rahat bırakırsın," diye homurdanarak kaldırıma doğru hışımla yürüdü.

Geçici olarak güvende olmasını kastetmemiştim ama bir şey söylemedim. Büyük olasılıkla yine kütüphaneye gidecekken, kimse bizi görmeden konuşabileceğimiz bir yere. Tanıdık rotada onu takip ediyorum. Sadece birkaç ay önce, kendi sebep olmadığı bir düşüş yüzünden topallarken beni de götürmüştü. Ve şimdi, hala yara bere içinde ve iyileşiyor. Tıpkı geçen seferki gibi. Ama bu sefer hayat yavaş yavaş içinden sızıyor.

Adımları hızlı ve öfkeli, kalçaları o kadar baştan çıkarıcı bir şekilde sallanıyor ki kendimi bir pislik gibi ayarlamak zorunda kalıyorum.

Terk edilmiş kütüphanesinin kırık kapısını sert bir hamleyle iterek açıyor. Tozlu, grafiti dolu binaya giriyor ve boş raflar arasında yürüyor. Onu küçük çocuk kitapları için kullanılmış olması gereken bir koridora kadar takip ediyorum. Raflar kene gibi, bel hizasında ve tozla kaplı.

Sonra aniden durdu ve beni küçük bedenini yere düşürmemek için ayak parmaklarımın ucunda dengede durmaya zorladı. Bir anda arkasını döndü ve elini yüzüme vurdu. Üzerinde sert bir alçı olan ve kesinlikle insanlara vurmak için kullanmaması gereken bir el.

Derin bir nefes alıp başka tarafa bakıyorum, yükselen öfkemi dizginlemeye çalışırken kanlı dudağımı yalıyorum. Dayak yemekten hoşlanmıyorum. Kendimi iyi bir ailede bulmadan önce bu tür şeylerle çok karşılaştım, bir tür sonuç olmadan birinin bana vurmasına izin verdiğim çok nadirdir. River'a asla zarar vermem - bu ona yardım etmeye çalışma amacımı boşa çıkarırdı - ama ona dersini kesinlikle verirdim.

başka bir adama bağlı değildi. Çıplak ellerimle öldürmek istediğim bir adama.

Yüzüme doğru kalkarken çenem titriyor, kabaran göğsü benimkine bastırıyor. Nefeslerimiz senkronize, ikimiz de adrenaline boğuşuyoruz. Tatlı tarçın kokusu duyularımı istila ediyor. Tek yapmak istediğim tarçınlı bir elmayı ısırır gibi ondan bir ısırık almak. Gözlerine iyice bakabildiğimde öfkemden uzaklaşıyorum. Şimdiye kadar gördüğüm en eşsiz renkte, tam olarak sıvı altın renginde, içine küçük kahverengi lekeler karışmış ve açık kahverengi bir dış halka.

Ne kadar uğraşırsanız uğraşın, gözlerinizi kaçıramayacağınız türden gözler bunlar.

"Beni kurtarmana ihtiyacım yok," diye hırlayarak beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Ben başı dertte bir genç kız değilim. Senin kurtarmana ihtiyacı olan zayıf, küçük bir kız değilim. *Sana* ihtiyacım yok, Mako. İhtiyacım olan tek kişi lanet olası kendim. Beni anlıyor musun?"

Yüzü öfkeden kıpkırmızı ve altın rengi gözleri nefret dolu bir duygu fırtınasıyla parlıyor. Bir kızın yüzüne bakmıyorum. Dişlerini geriye çekmiş, yanlış bir hareket ya da sözle boynumu koparmaya hazır vahşi bir dişi aslanın yüzüne bakıyorum.

Hayatımda hiç kimseyi bu kadar çok öpmek istememiştim.

Sessiz kalarak başımı sallıyorum. Göğsümün içinde bir dürtü oluştuğunu hissediyorum.

Bunu *bastırmalıyım*, buna *ihtiyacım var*. Onu öpmek felaket olur.

"Beni becermek mi istiyorsun Mako?" diye soruyor, alaycı bir ifadeyle. Anlaşılan şehveti gözlerimden uzak tutma konusunda iyi bir iş çıkaramamıştım.

Evet. "Peşinde olduğum şey bu değil," diye kırıpıyorum. Dişlerimi sıkımdan çenemdeki kaslar patlayacak gibi oluyor.

Bana meydan okuyan bir bakış atıyor ve kalbim sıkışıyor. Büyük bir adım geri atarken çenesi düşüyor ve kapüşonlu gözlerle bana bakıyor. Boğazımı keserken sikime binmek istiyor gibi görünüyor. Bu konuda ne hissedeceğimden emin değilim ama yine de bunu yapmasına izin vermek istemiyorsam ne olayım.

Ellerini yukarı kaldırıyor ve kıvrımlarında gezdiriyor. Başını geriye atıp ince boğazını ortaya çıkardı. Kolayca uzanıp ellerimi boynuna dolayabilirim. Yüzü pembeleşene ve nefes almak için çaresiz kalana kadar sıkabilirim. Gözleri büyür ve daha fazlası için yalvarır.

Ağzından bir inilti çıkıyor ve tüm bedenim çeliğe dönüşüyor.

"Ryan!" diye inliyor başka bir iniltinin arasında. Göğsümde öfke yükselirken gözlerim ince yarıklar halinde daralıyor. Yumuşak, melodik iniltiler boğazında titreşirken elleri vücudunu keşfetmeye devam ediyor. Ben daha durduramadan ağzımdan bir hırıltı çıkıyor.

"Ne yapıyorsun, River?"

Başı öne düşüyor, gözleri koyu kehribar renginde, öfke ve şehvetle dönüyor. En sevdiğim kombinasyon.

"İstedğin bu mu Mako?" diye alay ediyor, sesi alçak ve nefes nefese. "Vücuduma dokunmak, amımın ne kadar ıslak olduğunu hissetmek mi istiyorsun?" Yüzünde bir sırıtiş yükseliyor ve gözleri tekrar dönüyor. "Oh, Ryan!"

Yumruklarımı sıkıttığım için parmak eklemlerimin etrafındaki deri parçalanma tehlikesi geçiriyor. Küçük sürtük benimle alay ediyor. *Siktir et* dememe ve onu bu raflardan birine doğru itip ona bu dersi vermeme üç saniye kaldı.

"Devam et, River. Ağzın sikimle doluyken yanlış ismi inleyemeyeceksin," diye tehdit ediyorum alçak bir hırıltıyla.

Elleri bedeninden ayrılıyor ve dudaklarını neşe kaplıyor. Saniyeler içinde sıcaktan soğuşa.

"Bana asla sahip olamayacaksın, Mako. Bana bir daha asla elini süremeyeceksin."

"Bana bunun için söz verecek misin? Çünkü seni yalancı çıkaracağım bebeğim," diye meydan okuyorum, kaşlarım alaycı bir şekilde kalkıyor. Onun alanına girip göğüslerimizi birbirine bastırıyorum. "Sanırım ikimiz de Ryan'ın seni olması gerektiği gibi tatmin etmediğini biliyoruz."

İyi adam planım ne kadar çabuk suya düştü, aslında komik derecede acınası. Bu kız bende kimsenin yapamadığı bir şey uyandırıyor. Onu istemiyorum ama başka seçeneğim olduğunu da sanmıyorum. Benimle olmamalı ama sanırım ona ihtiyacım var.

Zapt etmek için çok uğraştığım karanlık içime işliyor. River her bir düğmeme nasıl basacağını biliyor. Özellikle de kafası bir kez daha arkaya düştüğünde, gözleri yuvarlandığında ve uzun bir inilti çıkardığında.

"Ohhh, Ryan," diye inliyor, dramatik ama yine de cehennem kadar seksi. Hiç düşünmeden elim fırlıyor ve tam da bu saçmalığa bağladığından beri hayalini kurduğum Geyi yapıyor. Boğazını sıkıyorum, *yanlış ismi* inlerken gözlerim kıpkırmızı oluyor. Onunla işim bittiğinde, canını yakmam için yalvarıyor olacak.

"Tekrar dene," diye hırlıyorum. Elim zar zor sıkıyor. Kavrayışım onu duraksatacak kadar sert ama gerçekten sıkamak istediğim sıkılığın yakınından bile geçmiyor. Yüzünün pembeleşmesine ve bacaklarının ihtiyaçla titremesine yetecek kadar. River'ın yüzü öfkeden kızarıyor ve gözleri öfkeyle bana doğru dönüyor.

Elime doğru eğildi. "Sanki *senin* için inleyecekmişim gibi."

"Bunca zamandır yaptığın şey buydu. Sikimin içine gömüldüğünü hayal *etmiyormuş* gibi davranma." Kavrayışım biraz sıkılaştı. "Oynamak istedin. Şimdi tekrar dene," diyorum, sesim yükseliyor.

Bana meydan okurcasına bakarken burun delikleri alevleniyor. Onu yana doğru savuruyorum ve iki saniye içinde sırtını raflara dayıyor. Kendini sabitlemek için ellerini göğsüme atıyor. Bunu henüz fark ettiğini bile sanmıyorum.

"Sorun ne, River? Artık o kadar cesur değilsin, değil mi? Gerçeklerinden saklanmayı seviyorsun. Daha iyi birini istediğini itiraf etmektense ikimize de yalan söylemeyi ve o bok parçasını seviyormuş gibi davranmayı tercih ediyorsun. Ryan'ın sana benim bakabildiğim gibi bakabileceğini mi sanıyorsun? Seni bir kraliçe gibi hissettirdiğini sanıyorsun ama aslında sana lanet bir köylü gibi davranıyor."

Ona yaklaşıyorum, öfkem yükseliyor. Sırtı raflara gömülürken inliyor, ahşap affetmiyor. Ve tam tahmin ettiğim gibi, gözleri şehvetle büyüyor, o kadar güçlü ki, henüz ne hissettiğini bile anlamıyor.

"Ryan'ın seni incitmesinden hoşlanmıyorsun River, benim incitmemden hoşlandığın gibi değil. Onun acısı sana sadece keder ve ıstırap getirirken, benimki sana nasıl başa çıkacağını bile bilmediğin bir arzu getiriyor. Şimdi dene. Dene. Tekrar dene."

Daralmış solunum yollarından bir nefes fişkırıyor ve onunla birlikte öyle müzikal bir ses çıkıyor ki neredeyse inleyeceğim. Benim ismim. "Mako," diye bağıyor.

O kadar tahrik olmuş ki, amının bacağıma sürtündüğünün farkında bile değil. Kot pantolon giymeseydi, sularının pantolonumdan sızdığını hissederdim. Bütün planı geri tepti. Bu kız gözünün önündekini görmezden gelmeyi seviyor.

Siktir et. Onu kurtarmak istemiyorum. Onu *almak* istiyorum. Onu kardeşimden, küçücük ellerinden çalacağım ve kendime saklayacağım. Ona gerçek bir erkekle olmanın nasıl bir şey olduğunu göstereceğim. Ona gerçekten bir kraliçe gibi davranan bir adamla. Onun her arzusunu yerine getirecek, ona

En değerli varlığımymış gibi bedenime sarılmalı ve ona henüz varlığından haberdar olmadığı bir mutluluk göstermeliyim.

"Seni istememden nefret ediyorum," diye fısıldıyor. Bunu yüksek sesle söylemek istemediği hissine kapılıyorum.

"Gerçekten mi? Bunu sevdim." Onu korkutmayı seviyorum. Eğer bu onu korkutuyorsa, o zaman gerçektir. Birbirimiz için hissettiklerimiz gerçek.

Sanki sözlerimden kaçıyormuş gibi başını sallıyor. Kaçınma kraliçesi.

"Mako," diye yalvarıyor. "Bunu yapmamalıyız. Ben hile yapmam." Vücudu bir kez daha bacağıma sürtünüyor, ağzından çıktığı anda sözleriyle çelişiyor. Yüzümü hınzır bir sırıtma kaplıyor.

"O zaman seni öpmeyeceğime ya da sana dokunmayacağıma söz veriyorum," diyorum ve gözlerinde hayal kırıklığı belirlediğinde biraz daha geniş gülümsüyorum. Yine de ona seslenmiyorum. Bunun yerine dudaklarımı hafifçe boynuna değdiriyorum, hassas derisi tüylerim diken diken oluyor. Nabızı dudaklarımda titreşiyor. Yavaşça kulağına doğru ilerlerken bile titreşimleri hissediyorum.

"Ama bu kendine dokunmanı izleyemeyeceğim anlamına gelmiyor," diye fısıldıyorum. Pelüş dudaklarından küçük bir nefes çıkıyor. Kalçalarını istemeden hareket ettirdiği küçük daireleri durduruyor. Bir adım geri atıyorum ve kızarıklığın boynuna doğru ilerleyişini hayranlıkla izliyorum.

Çok güzel.

Bekliyorum. Kendisiyle savaşıyor ve ben onu hiçbir şeye zorlamayacağım. River'ın henüz anlamadığı şey de bu. Benimle ilgili bir seçeneği var. Ve öyle görünmese bile, kontrol her zaman onda.

Altın rengi gözleri nihayet benimkilerle buluşmak için kalkıyor, erimiş ateşten ikiz havuzlar. Bir elini kaldırıp düğmesini açtığında, dudaklarımda hınzır bir gülümsemenin daha belirlediğini hissediyorum. Görünüşe göre kötü olmak umurunda değil.

Benim sahip olmadığım bir sabırla kot pantolonunun fermuarını indiriyor. Başparmaklarını pantolonunun kenarlarına geçirerek pürüzsüz bacaklarından aşağıya doğru çekiyor. Mükemmel. Tanrım, o mükemmel. Pantolonunu çıkarıp kitaplığa yaslanırken kremse teni görüş alanımı dolduruyor. Ve bir dişi aslanın zarafetiyle iki elini rafın tepesine yerleştirip kendini yukarı kaldırıyor, yerleşirken bacaklarını genişletiyor. Siyah dantelli külotu en mahrem yerini örtüyor.

Kumaşı dişlerimle yırtmamak ve ona ziyafet çekmemek için yanağımın içini ısırarak zorunda kalıyorum.

"Ben de seni izleyebilecek miyim, yoksa sen bencil bir aşık mısın?"

Bakışlarımı külotundan çekip tekrar gözlerine yöneltmek muazzam bir çaba gerektiriyor. Sikim granit gibi olmuş ve hücrelerinden kaçmak isteyen bir mahkûm gibi fermuarıma bastırıyor. Sırıyorum ve kotumun düğmesini açarak onun ilk tepkisini taklit ediyorum. Gözleri parlıyor ve küçük pembe dili dışarı fırlayarak beklenti içinde dudaklarını ıslatıyor.

"Biri bunu düşündü mü?" Fermuarımı aşağı çekerek alay ediyorum, basınç dağılırken tatlı bir rahatlama hissediyorum. Beni reddederken bile elimden gözlerini ayırmıyor.

"Hayır."

Sırıışım genişliyor, ikimiz de onun bariz yalanının farkındayız. Karşısındaki kitaplığa yaslanana kadar geri adım atıyorum, dengede durmasına yardımcı olmak için alt kısmına basıyorum, aksi takdirde ağırlığım beni boş raflara çarptırarak.

Parmağı kırık olmayan koluna yaslanıyor ve ayaklarını rafın kenarına yerleştiriyor. Diğer eli amının üzerinde geziniyor, parmakları külotunun üzerinde geziniyor, benimle alay ediyor. Ben yapana kadar kendini bana açmayı bekliyor. İlk hamleyi yapmakta bir sorun görmüyorum. Kotumu ve külotumu, aletimin serbest kalmasına yetecek kadar aşağı çekiyorum. Çok fazla baskı oluşuyor. Zevk ve acının karışımına karşı dişlerimi sıkarak onu sertçe sıkıyorum. Gözleri açılıyor ve bu sefer bana bakıyor.

Yüzümdeki ukala gülümsemeyi yok edecek gücüm olsa bile bunu yapamazdım. Bana yaklaşmak mı yoksa kaçmak mı istediğini bilemezmiş gibi bakarken olmaz. Kalın bir şekilde yutkunuyor ve çok nazıkçe külotunu kenara itiyor.

Başım arkaya düşerken gözlerimi kapatıyorum, boğazımdan bir inilti çıkıyor. Onu görünce neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim.

Çok pembe. Çok güzel. Ve sırlıslıkam olduğu için parlıyor.

Kısmen baskıyı hafifletmek, kısmen de içimdeki kontrolü sarsmak için sikimi tekrar sıkıyorum. Başım tembelce öne eğiliyor. Kapüşonlu gözlerle dudaklarını aralıyor ve parmaklarını içeri daldırıyor. Suları klitorisine doğru sürüklüyor, tomurcuğun etrafında yavaşça dönüyor, dudaklarından küçük bir inilti kaçıyor.

Elim karşılık olarak şaftımı yukarı ve aşağı sürüklüyor, keskin zevk omurgamda geziniyor. Parmaklarını daha hızlı çeviriyor, ara sıra parmaklarını içeri daldırıyor, sonra da bakımına devam ediyor. Gözlerimi ondan alamıyorum, tıpkı onun da gözlerini benden alamadığı gibi. Yumuşak inlemeler daha yüksek ve daha cesur hale geliyor. Vücudu canlanıyor, bacaklarını daha geniş açıyor ve kalçalarını onun eline karşı ahlaksızca çeviriyor.

"Siktir, River," diye homurdanıyorum, elim daha hızlı hareket ediyor. Kısa bir süreliğine gözleri kapanıyor ve başı dönüyor ama sanki bir saniyeden fazla başka bir yere bakmaya dayanamıyormuş gibi gözlerini hızla bana çeviriyor.

"Boşalacağım," diye fısıldıyor, bacakları titriyor ve kaşları çatılıyor.

"O zaman yap şunu," diye haykırıyorum, kendi orgazmım beni yutmanın eşiğinde. River kreşendoya ulaştığında sesi bile tamamen durgunlaşıyor. Ve sonra düşüyor ve ismim dudaklarında ilahi oluyor. Onunla birlikte uçurumdan yuvarlanmadan önce duymam gereken tek şey adımın ilk hecesi. Gözlerim kapanıyor ve aletimden sıcak dölleri fışkırırken dizlerimin bağı çözülüyor.

"Fuuuuck, River," diye inliyorum, yoğun zevk beni neredeyse kör ediyor. Bedenimi sarıyor, gücümü paramparça ediyor. Gözlerimi River'ın formuna kilitledim. Gözleri kendinden geçmiş bir halde geriye yuvarlanıyor ve orgazmını yaşarken kontrolsüz, sarsıntılı hareketler yapıyor.

Tek pişmanlığım, dilimin olması gerekirken onun eline sürtünmesi. Yavaşça aşağı inerken bile, tüm vücudum gevşek ve şimdiye kadar yaşadığım en yoğun orgazmdan vızıldıyor, dilim düşene kadar onun amını yalamak istiyorum.

Nefes alış veriş düzeni. Ve gözlerime bakmıyor. Şimdi dik oturuyor, yere bakıyor, göğsü hala kabarık ve minik yumrukları sıkılı. Şu anda aklından neler geçiyor hiçbir fikrim yok ve sormayacak kadar da korkağım.

Raftan zarıfçe kayıyor, kot pantolonunu giyiyor ve ayaklarını topukları dışarıda kalacak şekilde converse ayakkabılarının içine sokuyor. Ağzından çıkacak her şeye karşı kendimi çelikleştirerek önümü ilikliyorum.

Altın rengi gözleri yavaşça kalkıp benimkilerle buluşuyor. Aramızda görünmez ama güçlü bir şey aktarılıyor. Ne olduğunu bilmiyorum. Ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ama daha fazlasını istiyorum. Tek kelime etmeden arkasını dönüyor ve binadan çıkıyor.

Geri dönecek. Her ne kadar inkar etmek istese de, benim ona bağımlı olduğum kadar o da bana bağımlı.

On beş

R I V E R

"HEY BABY," diye sesleniyor Ryan arkamdan, başımın üstünü öperek. Masamda oturmuş, Tarım dersim için bir ödev üzerinde çalışıyordum.

"Selam," diye dikkatim dağılmış bir şekilde cevap veriyorum. Son birkaç saattir bu aptal ödevi yazmakla uğraşıyorum ve neredeyse bitirmek üzereyim. Omuzlarım ağrıyor, başım çarpıyor ve tek istediğim yüzüme bir şişe şarap içmek.

Kafamı geriye attığımda boğazımdan bir nefes kopuyor. Atkuyruğum Ryan'ın eline dolanmış, o da başımı gidebildiği kadar geriye çekiyor. Ryan "ın bomboğ yüzü tepemde, soğuk bir ilgisizlikle bana bakıyor.

"Eve iyi bir ruh halinde geldim, güzel kız arkadaşımın üzerine titremesine hazırdım. Onun yerine, tek aldığım bir *hey*. Erkek arkadaşına böyle mi davranıyorsun?"

"Özür dilerim," diye aceleyle söylüyorum, sesim gergin. Başımı sertçe öne doğru itmeden önce tutuşu dayanılmaz bir seviyeye kadar sıkılaşıyor ve neredeyse alnımı bilgisayar ekranıma çarptırıyor.

"Benim için güzelleş," diyor soğuk bir şekilde. Temkinli bir şekilde ona doğru dönüyorum, elim dalgınca başımın arkasını ovuyor. Bu acıttı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Dışarı," diye kısaca cevap veriyor. Çok bilgilendirici, pislik.

"Nasıl giyineceğimi bilmem gerek," diye ısrar ediyorum. Şimdi sırtı bana dönük ve kravatını çıkarıp gömleğinin düğmelerini açmaya başlarken başı öne eğik. Üzerindeki hayal kırıklığı gözle görülebiliyor. Başını kaldırıyor ve zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle iç çekiyor.

"Güzel bir şey. Bir elbise, River. Seni sürtük gibi göstermeyecek bir şey."

Ben bir şey söyleyemeden, tertemiz beyaz gömleğini yırttı. Yakasında kırmızı bir leke olan beyaz bir gömlek.

Kalbim düşüyor ve dünyam dönüyor. Gömleği gözümden uzak bir yere, çamaşır sepetine atıyor. Hiçbir şey anlamadan, kapıyı arkasından kapatarak banyomuzda kayboluyor. Saniyeler sonra suyun açıldığını duyuyorum.

Onun amının kokusunu mu temizliyorsun, tatlı Ryan?

Robot gibi ayağa kalktım ve çamaşır sepetine doğru yürüdüm. Gömleği elime aldım ve lekeyi buldum. Kanıtı yıkamaya çalışmış gibi nemli, ama kırmızı ruju tasarımcı gömleğinden su ve ucuz el sabunuyla çıkaramazsınız.

Yumuşak kumaşı yüzüme bastırıyorum ve kokluyorum.

Parfüm. Sadece birazcık. Ama Ryan'ın bir yalancı olduğunu anlamaya yetecek kadar. Eminim sekreterini kovmamıştır. Kovduysa bile, hemen yeni birini işe almış ve onu çoktan etkilemiş olmalı.

Oh, tatlı Ryan, şimdi beni gerçekten kızdırdın.

Beni gerçekten, gerçekten... kızdırdın.

Dizlerim yere düşüyor, artık ağırlığımı taşıyamıyorum. Panik gibi bir şey kalbimi soğuk, affetmez pençeleriyle yakaladığında göğsüm kabarıyor. Gözlerimden yaşlar fişkirirken yüzüm buruşuyor. Çok zor, içimde tutmak için çok uğraşıyorum. Tek bir hıçkırık kopuyor ve kırılgan barajı yıkıyor. Keskin bir acı göğsüme saplanırken diğer hıçkırıklar da onu takip ediyor.

Ona *her şeyimi* verdim. Her şeyimi. İçimdeki her şeyi gümüş bir tepside ona sundum. Kalbim tepsinin ortasındaydı, onun için açıkça kanıyordu. Ve o yine de bir bıçak alıp onu parçaladı.

Gömleği yüzüme bastırıyorum, bilinmeyen parfümü burnuma tutuyorum, kendimi az önce bana yaptıklarını asla unutmamaya zorluyorum. Kendime onun yaptıklarını haklı gösterme, *affetme* izni vermeyi reddediyorum. O kadar çok bağışlama yaptım ki, hepsi bir hiç uğruna. Hiçbir şey için.

Yavaş ama emin adımlarla sakinleşmeden önce kendime bir dakika boyunca hıçkırığa hıçkırığa ağlama izni veriyorum. Gözyaşlarım kuruyor, duyduklarım yavaşlıyor ve göğsümün derinliklerine bir şey yerleşiyor. Ne olduğundan emin değilim ama soğuk ve sert bir şey ve Ryan'a karşı hissettiğim tüm duyguları alıp Dyson elektrikli süpürge gibi emiyor. Sanki hiç orada olmamışlar gibi. Her şey değişiyor, sertleşiyor ve sonra uyuşuyor.

Bana yaptığı her şey, onu affettiğim her şey artık affedilemez. Vurması, zihin jimnastiği, korku ve endişe içinde yaşaması değil. Hepsini. Artık yok.

Ve en önemlisi, kendimi affediyorum. Mako'yla kütüphanede buluştuğumuz günden beri kendimi hırpalayıp duruyorum. Acı çekiyorum çünkü Ryan'ın beni her zaman suçladığı gibi ben bir hilekâr ve fahişeyim. Son birkaç gündür ne yemek yiyebildim ne de uyuyabildim.

Ve sebepsiz yere. Çünkü Ryan zaten başından beri beni aldatıyordu. Mako'yla yatmak aklıma bile gelmeden çok önce bana ihanet eden birine ihanet ettiğim için o kadar da kötü hissetmiyorum. Ryan sadakatimi asla hak etmedi. Yani gerçekten, bunu hak edecek ne yaptı?

Bu kadar uzun süre kaldığıma inanamıyorum. Bana bu şekilde davranmasına izin verdiğime inanamıyorum. Fiziksel ve cinsel yönü en kötü kısmı bile değil, oynadığı lanet olası akıl oyunları. Bu *sadece zihinsel* istismar değil, zihinsel savaş ve kaldırılan bir elden daha tehlikeli olabilir. Gaslighting ve manipülasyon, kurbanları kalmaya ve katlanmaya ikna eden şeydir. Sizi kendinizi korumanız için eğitirler ve nihayetinde kendinizi tanıyamaz hale gelene kadar her parçanızı değiştirirler. Kendi evinizde bir mahkumsunuzdur. Nereye gidebileceğiniz, ne kadar süre dışarıda kalabileceğiniz, kimlerle görüşebileceğinize dair sınırlamalar vardır ve Tanrı, onların gözetimi olmadan herhangi biriyle takılmanızı yasaklar. Aldatma suçlamalarından korktuğunuz için iyi görünmekten çok korkuyorsunuz. Ama evden *bu şekilde mi çıkacaksınız?* Tanrım, utanç vericisin, en azından biraz makyaj yap. Ama sadece *ben* etraftayken sür, yoksa diğer erkekleri etkilemeye çalışıyorsun.

Giyinmişsin, kime güzel görünüyorsun?

Erkeklerin sana böyle bakmasını ister misin? Onları becermek ister misin?

Sen mi?

Lütfen bebeğim, daha iyi biri gelecek diye çok endişeleniyorum. ve seni benden alacak.

Sen benim için fazla iyisin. Seni hak etmiyorum.

Markete mi gidiyorsun? Neden, beni aldatmak için mi? Oraya başka erkeklerle flört etmeye mi gidiyorsun?

Arkadaşınla mı çıkıyorsun? Eminim başka erkeklerden bahsediyorsundur. Neden bensiz onlarla takılıyorsun, ne saklıyorsun?

Bir yıl önce, bu gezegende bu noktaya gelmeme izin verdiğime beni ikna edebilecek tek bir kişi bile olmazdı. Bir adamın bana vurmasına izin verdiğime. Herkes hep böyle söyler, değil mi? Bir erkeğin *bana vurmasına* asla izin *vermem*. Çok geç olana kadar böyle bir şey olduğunu fark etmezsiniz bile. Çoktan merdivenlerden aşağı itilmiş ve yüzünüze tokat yemiştinizdir. Kollarınızda ve boynunuzda çoktan el ve parmak izi morlukları oluşmuştur. Ve

Kendinize bunu bir daha yapmayacağını söylediniz bile. Üzgün olduğunu. Stresli olduğunu. Sen hatalıydın. Kötü, kötü kız. Sana el kaldırmasına neden olduğun için kendini suçlu hisset. Bunu *hak etmiştin*. Gitmek mi? Kendini öldürecek. Kimse seni onun sevdiği gibi sevemez ve *sen de onu seviyorsun*. Ölmesini istemiyorsun.

O istese bile.

Gömleği sepete geri attım. Eğer akıllı olsaydı, üzerinde yedek bir gömlek bulundurur ve bunu bir çöplüğe atardı. Ya da belki de benim görüp görmemem umurunda değildir. Peki ya görürsem? Ne yapacağım? Onu terk mi edeceğim?

Merak etme bebeğim, seni bırakmayacağım.

Kıyafetlerimi çıkarıp kirli gömleğinin üstüne, çamaşır sepetine atıyorum. Kapıyı sessizce açıp buhar dolu odaya giriyorum. Duşa doğru yürürken ensemde ter boşanıyor. Buzlu camdan çıplak vücudunun çarpık görüntüsünü görüyorum. Saçlarını durularken kollarını kaldırmış.

Kapıyı kaydırarak açıyorum, içeri giriyorum ve arkamdan kapatıyorum. Henüz bana bakma zahmetine girmede. Kendinden çok emin. Beni bir tehdit olarak görmüyor. Başımı eğiyorum. Bunu değiştirmeyi ne kadar çok istiyorum. Varlığımdan korkmasını, yaklaştığımda titremesini.

Sabun köpükleri sıcak su akıntısıyla kaslı vücudundan aşağı inerken başı geriye eğik. Ryan'ın vücudu çok güzel. Kendine iyi bakıyor, sık sık spor salonuna gidiyor ve çoğunlukla sağlıklı besleniyor. Güçlü kasları ve bronzlaşmış teniyle zayıf.

Bir sanat eserine sahip olmasına rağmen, yine de Mako'nunki kadar güzel değil. Ryan'ın zayıf olduğu yerde, Mako kaslarla dolu. Erkek arkadaşına bakıyorum.

Kardeşini tercih ederim.

Ryan böyle güzel bir vücuda sahip olmayı hak etmiyor. Ne onun, ne de benim.

Sıcak su ve soğuk havanın çarpışmasından titreyerek ona doğru adım atıyorum. "Seni üzdüm mü?" Parmağımı göğsünde gezdirerek fısıldıyorum.

Karın kasları. Aletine ulaşmadan hemen önce duruyorum, zaten yarıya inmiş durumda. Ona bakıyorum. Küçük değil, ortalamanın biraz üzerinde. Önceleri tapınılacak bir şey olarak görüyordum. Şimdi ağzımı etrafına dolamak ve vücudundan ayrılana kadar ısırarak istiyorum.

Gözlerimi başka bir kadına zevk vermek için kullandığı aletten ayıramıyorum. Bugün onu başka bir kadının vücuduna soktu. Ağzı dudaklarını öpüyor ve kulağına tatlı yalanlar fısıldıyor. Elleri onun teninde geziniyor, muhtemelen içine pompalarken tüylerini diken diken ediyordu. Muhtemelen onun gözlerinin içine baktı ve onu gerçekten istediğine inandırdı.

Gerçekte, tek istediği benim. Ve bundan nefret ediyor. Beni bu kadar çok istemekten nefret ediyor. Bana o kadar bağımlı olmaktan nefret ediyor ki, beni ellerinde macun gibi küçük bir top haline getirme ihtiyacı hissediyor. Çok sert sıkıyor ve tıpkı macun gibi, parmaklarının çatlaklarından süzülüyorum, yere sızana kadar yavaşça ayrılıyorum.

Beni zapt edemiyor. Ve ne kadar çok denerse, o kadar başarısız oluyor.

Başı aşağı indiğinde gözlerim aynı anda kalkıyor, o donuk, çirkin mavi gözler benimkilerle buluşuyor. Dünyam nihayet olması gerektiği gibi değişiyor. Beni uyandırmak için neden aldatması gerekti bilmiyorum. Fiziksel taciz ve tecavüzün neden katalizör olmadığını bilmiyorum. Belki de acının yüzeysel olduğunu düşündüğüm içindir. İyileşebilirim. Ama aldatma derin bir şey. Kurtların çiftleşmesi gibi iz bırakan ve sonsuza dek sürecek bir acı. Onun sadece beni istemesini sağlayacak kadar iyi olmadığını bilmek. Yatağımdan her ayrıldığında, başka bir kadının bacaklarına doğru yürüdüğünü bilmek.

Ve bu işe yaramaz.

"Yaptın. Ama seni affediyorum," diyor basitçe ve lif kabağını almak için arkasını dönüyor.

Hiç af dilemedim.

Ondan alıyorum, üzerine biraz vücut yıkama suyu sıkıyorum ve onu ovmaya başlıyorum. Üzerine titriyorum, tam da istediği gibi. Çömeliyorum ve su doğrudan yüzüme püskürürken bacaklarını sabunluyorum. Ayaklarının dibinde ona tapınırken başımı eğip gözlerimi kapatıyorum.

Bir el koluma dolanıyor ve beni kaldırıyor.

Filmlerdeki duş seksi sahtedir. Su vücudunuzdan yuvarlanıp sihirli bir şekilde gözlerinizden kaçmaz. Hayır, aslında doğrudan gözlerle gidiyor. Küçük bir çocuk gibi gözlerimi ovuşturuyorum ve ona bakıyorum, göz bebeklerim kan çanağına dönmüş ve kurumuş.

Sanki büyüyünce astronot olacağını düşünen küçük sevimli bir çocukmuşum gibi bana gülümsüyor.

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" diye soruyor. Yüzü yumuşak hatlara ve tatlı sözlere bürünmüştü.

"İstiyorum," diyorum. Gerçekten, gerçekten istiyorum.
Ve sana aşkının beni neye dönüştürdüğünü göstermek için
için sabırsızlanıyorum.
e.

Ryan beni *Deep Blue* adında şık bir restorana götürdü. Son restoran kadar lüks değil, ama hesap ikimiz arasında kolayca yüz doların üzerinde olacak. Menüdeki en pahalı yemeği seçtiğime emin oldum. Tam yemeğimi bitirip üçüncü kadeh şarabımın tadını çıkarıyordum ki sesi vızıltımı kesiyor.

"Gelecek Mayıs'ta mezun oluyorsun, değil mi?" diye soruyor, şarabının kenarından bana bakarak.

"Evet," diye cevap veriyorum, kadehimi yere bırakarak. Şarap onu tekrar elime alıp bitirmem için beni çağırıyor. Ne yazık ki, görünüş, görünüş. Başarılı erkek arkadaşımı şimdi utandıramam, yoksa bir kadeh şarap yüzünden itibarı yerle bir olur.

"Üniversiteden sonra ne yapmayı planlıyorsun?"

Elim bardağın sapına gidiyor, narin bardağı kırmızı boyalı tırnaklarımın arasında döndürüyorum. Sekreterinin kırmızı tırnakları var mı? Eminim vardır. Ryan onun ellerine bakıp benimmiş gibi mi davranıyor? Yoksa yalan söylediği kadının gözlerine bakmaya dayanamadığı için taşakları içimdeyken gözlerini kapatıp onu beceriyormuş gibi mi yapıyor? O zaman hatalı olanın *kendisi olduğu* gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalır.

"Doktoramı yapmak için çalışmaya başlayacağım," diye cevap veriyorum. Ya da belki bir çiftliğe kaçır, vahşi atları evcilleştirir ve ahırlarda gerçek bir kovboyla sevişirim. Kim bilir?

"Evde kalmanı tercih ederim."

Boğazımın arkasında biriken iç çekişi zar zor bastırıyorum. "Ve ne yapacaksın?"

Bana aptalmışım gibi bakıyor. "Çocuklarımızı yetiştirmek, tabii ki," diye yavaşça cevap veriyor, sanki ses tonuyla aynı durumdan muzdaripmişim gibi benimle konuşuyor.

Tacizci pislikler ve kadın düşmanlığının el ele gittiğini bilmek güzel. Ryan ve ben daha önce çocuk konusunu konuşmuştuk. Eninde sonunda onları istiyorum ama acelem yok; Ryan her halükarda onlara sahip olmam konusunda kararlı. Hayata geleneksel bir bakış açısı var; karısı evde kalıp bir gün hukuk firmasını devralacak küçük dahilerini yetiştirirken, o da gidip çalışıyor ve görünüşe göre istediği kişiyle yatıyor.

Mükemmel bir klişe olurduk. Ben tacizci bir kocanın acısıyla başa çıkmak için sarhoş olup kafayı bulurken ve sefil bir hayata razı olurken, o sadece hayat dersleri verirken ve onları mini Ryan'lar haline getirirken kabul ettiği küçük şımarık pislikler yetiştirmek. Ve eğer ayrılıysaydım - belki Mako gibi biriyle - iyi bir hayatım olabileceğini hatırladıkça, kendi adımları bile hatırlayamayana kadar daha da sarhoş oluyorum. Ta ki artık *onun* adını hatırlamayana kadar.

Bakış açısının nereden geldiğini bilmiyorum. Julie bir iç mimar ve bu konuda oldukça başarılı. Ryan her zaman annesinin onunla sadece standart doğum izni süresi boyunca evde kaldığını ve sonra işe geri döndüğünü, Ryan'ı nefret ettiği yaşlı bir dadiyla bıraktığını söylerdi.

Belki de onu dadiyla bıraktığı için Julie'ye hep içerlemiştir.

Sanki aklımı okuyormuş gibi devam ediyor: "Çocuklarımız için asla dadi tutmayacağız. Onları büyütmek senden başka kimsenin görevi değil."

Senininki değil mi?

"Çocukları yetiştiren her zaman anne olmalıdır. Elbette yardım edeceğim. Korkak olarak büyümelerini istemiyorum."

Gözlerimi devirmek için aşırı çaba sarf etmem gerekiyor. Şu anda onunla aynı fikirde olmak, toplum içindeyken tartışmaktan daha kolay. Herifi ne mutlu edecekse.

Omuz silkiyorum. "Tamam," diyorum iyi bir kaltak gibi.

Gülümsüyor, onun cinsiyetçi görüşlerine katıldığım için gurur duyuyor. Kanına bulanıncaya kadar parmak eklemlerimi burnuna defalarca vurmak istiyorum. O zaman bile tatmin olmayacağım.

Tam şarabımı bitirirken ayağa kalkıp pantolonunu düzeltiyor, hareketleri kıpır kıpır ve sert. Masanın etrafından dolaşıp elimi tuttuğunda kaşlarım derin bir V çiziyor. Elinin ne kadar terli olduğunu hissettiğimde neredeyse geri çekiliyorum.

Neden bu kadar gerginsin, tatlı Ryan?

Ryan dizlerinin üzerine çöküp cebinden siyah bir kutu çıkarırken tüm restoranın nefesi kesiliyor ve odaya bir sessizlik çöküyor.

Gözlerim açılıyor, şok nefesimi kesiyor. Ryan'ın sudan çıkmış balık gibi görünmeme aldırmadığı tek an bu.

"River McAllister, sen benim hayatımın aşkıydın. Kalbim senin göğsünün içinde atıyor ve ben onsuz yaşayamam. Benimle evlenme şerefine nail olur musun?"

Bayat tekerlemesinden sonra kutuyu açıyor ve kocaman, şatafatlı bir yüzük sergiliyor. Ortasında büyük bir dairesel elmas bulunan ve sarı taşlardan oluşan bir halkayla kaplanmış bir elmas bandı. Dairesel elmaslardan nefret ederim. Renkli elmaslardan da nefret ederim. Özellikle sarıdan. Kim *sarı* elmas ister ki?

İşaret parmağında hâlâ bir alçı olan elimin altında hırıltıya dönüşen ağzımı kapatma gösterisi yapıyorum. *Onun* sebep olduğu bir alçı. Gözlerimi dramatik bir şekilde açıyorum ve bu bok parçası için ne kadar zaman harcadığımı düşünüyorum. Başka bir kadını becerdiği gün bana evlenme teklif ediyor.

Ne kadar şiirselsin, tatlı Ryan.

Gözlerim yaşıyor, ama saf sevinç yerine neşe içinde.

Ona burada hayır demek akıllıca değil. Utanacaktır. Kesinlikle utanır. Ve kaçmaya fırsat bulamadan beni öldürecek. O piç evet diyeceğimi zaten biliyor.

Yüzüne gülmemek için sahip olduğumu bilmediğim aşırı bir disiplin gerekiyor. Bu saçmalığı atlatmak için aklıma gelen tek bir yol var. Utanç verici bir şekilde Mako'yu hayal ediyorum. Mako önümde diz çökmüş, o ukala sırtışı ve aşkla parlayan çimen yeşili gözleriyle bana sırtıyor.

Mako - bana yardım etmek için elinden geleni yapmaktan başka bir şey yapmayan inanılmaz derecede sinir bozucu bir adam. Çoğu zaman boynunu sıkamak istesem de, ona karşı hissettiğim yoğun bağı inkâr edemiyorum. Özellikle de kendimi Mako'ya açtığım ve o beni izleyip boşalırken kendimi parmakladığım kütüphaneden sonra.

Bu hatırlatma yüzüme gerçek bir gülümseme getiriyor. Bundan sonra söylemem gereken şeyi söylemek için ihtiyacım olan tek şey bu.

"Evet!" Yüzüme bir mutluluk maskesi takarak haykırıyorum. Aslında cevap vermem sadece birkaç saniye sürdü. Omzu rahatlayarak düştü ve

Yüzünde göz kamaştırıcı bir gülümseme belirliyor ve mükemmel beyaz dişlerini gösteriyor. Tertemiz zeminlerimizi süslediğini görmeyi çok istediğim dişler.

Çirkin yüzüğü parmağıma takıyor, yüzük beyaz alçıma alaycı bir şekilde iltifat ediyor. Elimi genişçe açıyorum, dışarıdan gülümsüyorum ve içimden öfkeleniyorum. Hayatım bu hale gelmişti. Çirkin bir nişan yüzüğü ve kırık bir parmak.

En azından yüzük parmağımı kırmayacak kadar düşünceliydi.

İkimiz de ayaktaız, metal mekanizma parmağımı ateşli bir intikamla yakıyor. Onu koparmak istiyorum, verdiği histen nefret ediyorum. Dudakları benimkilere dokunuyor, hızlı ve tutkusuz. Ryan PDA'yı iyi yapamıyor. Sırf ona inat olsun diye pis bir umumi tuvalette biriyle sevişmek istiyorum.

Restoran saygıyla alkışlıyor, telefonlar yanıp sönüyor ve masamıza ücretsiz bir şişe şarap gönderiliyor. Ryan sadist tuzağındaki egzotik hayvanı nihayet yakalamıŒ gibi elime bakarken ben Çarabın dörtte üçünü içiyorum. Ona bakıyorum ve neden lanet olası bir restoranda evlenme teklifi almak isteyeceğimi düşündüğünü merak ediyorum.

"SİKTİR, SENİ ÇOK SEVİYORUM," diye inliyor Ryan boynuma karşı. Ailesiyle ilk kez tanıştıktan sonra bulunduğumuz pozisyondayız. Ama bu sefer üstümden siktir olup gitmesini istiyorum. Kaskatı ve tepkisizim, yüzüm rahatsızlıkla kıvrılıyor.

"Ben de seni seviyorum ama bebeğim, bunu şu anda yapmak istemiyorum," diyorum çıplak göğsünü biraz geriye iterek. Soğukkanlılığını koruyor, ruhsuz gözlerini benimkilere dikeyor.

"Neden istemeyesin ki?" sesi duygudan yoksun. Soğuk bir kış gecesinde ateşin ilk kıvılcımı gibi içimde bir endişe kıvılcımı tutuşuyor.

"Bütün gün kramplarım vardı. Sanırım yakında regl olacağım," diye yalan söylüyorum. Beni birazcık tanısaydı, doğumdan sonra regl olmadığını bilirdi.

Kontrol.

"Biraz kan umurumda değil," diyor. Burnum istemeden de olsa tiksintiyle kıvrılıyor. Eğer yeterince çok isteseydim muhtemelen regl dönemimde birini sikerdim, ama o kişi bir daha asla Ryan olmayacak. Aldatan bir pislik olduğu sürece olmaz.

Yine de bir şekilde fahişe olan *benim*.

"Bebeğim, bu iğrenç," diyorum ve sevimli bulacağını umduğum bir glmsemi ekliyorum.

"Seni istememin iğrenç olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyor, sesine öfke karışıyor. Ryan "ın gözleri tehlikeli bir ekilde kararırken elleri kollarımı sıkıyor. Bu konuşma hızla yokuş aşağı gidiyor ve sanırım ben bunu sürdürebilecek kadar gclym. Onunla seks yapmak istemiyorum. Yapmak zorunda kalmamalıyım.

"Hayır," diyorum yavaşça. "Sana hayır demem ve senin bunu kabul etmemen iğrenç bir şey."

Yanağımda bir acı patlaması olurken başım yana doğru savruluyor. Ryan yüzüme vururken kulaklarım çınlıyor. şerefsiz bana tokat attı.

"Bana hayır diyemezsin. Ben senin nişanlınım, bu da sana dokunabileceğim ve istediğim zaman seni becerebileceğim anlamına geliyor."

Yanağım yanıyor. Gözyaşlarım gözlerime batıyor ve bu beni daha da kızdırıyor. Yemin ederim bu adam gzyaşlarımdan ve acımdan zevk alıyor.

Geri adım atıyor, kollarını iki yana açmış, yüzünde şaşkın bir ifade var yüz.

"Daha yeni nişanlandık. Heyecanlanırsın sanmıştım, River. Çoğu kız şu anda nişanlılarının kıyafetlerini yırtıyor olurdu. Anlamıyorum."

Manipülasyona başla. Bunu daha önce nasıl görmedim? Ne zaman Hitler'den sonraki en büyük pislikle çıktığımı fark edecek kadar sinirlensem, manipülasyonu ve tatlı sözleriyle beni tekrar kendine çekmenin bir yolunu buluyordu.

"Bana vurmayı bırakacağını söylemiştin," diyorum onun yerine. Yüzü öfkeyle buruşuyor.

"Gerçekten mi, River? Sanırım burada kurban benim. Kendimi sana karşı savunmasız bıraktım, başka hiçbir kız için yapmadığım bir şeyi yaptım ve sen beni reddetme cüretini gösteriyorsun."

"Seni reddetmedim Ryan. Evet dedim," diyorum sakince. Bana aptalmışım gibi bakıyor.

"Şu anda beni reddediyorsun," diyor dişlerini sıkarak. Bu kaybedilmiş bir savaş ve çaresizliğin içime işlediğini hissedebiliyorum. Beni bu kadar uysal yapan şey bu muydu? Bir şeylere uyarsam belki bağırılmayacağımı ya da dayak yemeyeceğimi mi sanıyordum?

Kimse Ryan'ın sevgisinin öfkesinden daha güvenli olduğunu inkâr edemez. Ancak saklamaya çalıştığı şey, size kızmadan sizi sevmek diye bir şey olmadığıdır.

Bir kez başımı salladım. "Öyleyim."

Yüzü kızarır, öfkesi tamamen farklı bir varlığa dönüşür.

"Beni kızdırmaktan hoşlanıyor musun, River? Sinirlendiğimde ne olduğunu biliyorsun."

Bu soruya cevap verebileceğim pek çok yol var. Vurursun, öfkelenirsin, tecavüz edersin.

O anda Bilby, odada artan gerilimi hissederek yanlarından geçer. Her şey ağır çekimde gerçekleşiyor. Ryan'ın gözlerinin kedime kayışını izliyorum ve bu fikrin aklına düştüğü ana tanık oluyorum. Gözleri buz gibi oluyor ve yüzünde şeytani bir sırıtma beliriyor. Ryan Bilby'yi ensesinden tutup acı dolu bir çığlık attırarak kaldırırken öne doğru atılıyorum.

"Bırakın onu!" Ona doğru hücum ederek

bağırıyorum. Hayır, hayır. Kedim *olmaz*.

Kedimden başka bir şey.

Masum küçük kedinin tıslamasını ve yüksek sesli çığlıklarını duymazdan gelerek Bilby'yi ulaşamayacağım bir yere savuruyor.

"Görünüşe göre sana bir ders vermem gerekiyor. Eğer bana itaatsizlik edersen, güzel şeylere sahip olamazsın. Buna senin pis hayvanın da dahil. Onu öldüreceğim River," diye bağırıyor ve bebeğimi avuçlarında sallıyor.

"Dur!" Bir kez daha kedime uzanarak histerik bir Çekilde ağlıyorum. "Ne istersen yapacağım, Ryan. Lütfen, bırak gitsin. Lütfen, lütfen, lütfen!" Histerik bir şekilde yalvarıyorum, panik beni ele geçiriyor. Gözlerimi Bilby'den ayıramıyorum. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken, çaresizlik beni ele geçiriyor.

Daha önce hiç böyle çaresizlik hissetmemiştim. Küçük bir kızken tecavüze uğradığımda değil. Hayatım pahasına dayak yerken de. Ne Billy ne de Ryan tarafından.

Bilby'yi bırakmadan önce tam on saniye boyunca bana bakıyor. Kedimle birlikte ben de rahat bir nefes alıyorum ve Ryan'ın sert pençesinden kurtuluyorum. Bebeğime ciddi bir zarar vermediği için rahatladığımdan daha çok ağlıyorum. Bilby arkasından öfkeli tıslamalarıyla kaçıp gidiyor.

Tam kafasını ezmeye hazır bir şekilde öne doğru adım atmıştım ki, beni kollarımdan yakaladı ve ben çığlık atıp mücadele ederken beni merdivenlerden yukarı sürükledi. Kendimi onun elinden kurtarıp aşağıya doğru koşmaya çalıştığımda beni sertçe itiyor. Dizlerim tutmuyor ve merdivenlerden aşağı uçuyorum.

Bir çığlık kaçıyor, düşüşümün yükünü kollarım çekiyor. Takla atıyorum, kığım başımın üstünde, kuyruk sokumum acıyla basamağın kenarına iniyor. Boğazımdan bir çığlık daha kopuyor, dayanılmaz acıdan gözlerim açılıyor.

Bir saniye sonra eli saçlarımda ve her adımda beni saçlarımdan tutup merdivenlerden yukarı sürüklüyor. Saç tellerim kafa derimden kopuyor. Onu durdurmak için ayaklarımla basamaklara tutunmaya çalışıyorum ama o sadece daha sert çekiyor. Çok fazla saçımı kopardığı için tekrar saçımı tutmak zorunda kaldığında, bu taktikten vazgeçiyorum, bileğini tutuyorum ve kendimi kaldırıyorum, acının bir kısmını hafifletmek için elimden geleni yapıyorum.

Sonunda yatak odasına ulaştık. Beni sertçe yere fırlatıyor ve alnımın ahşap zemine çarpmasına neden oluyor. O sırada yatak odasında halı olmasını diliyorum. Halı yanığını, affetmeyen zeminden gelen darbelere ve çürüklere tercih ederim.

Elleri elbisemin önünü kavırıyor ve bir hamlede elbiseyi tamamen ortadan yırtarak beni tangamdan başka bir şeyle bırakmıyor. Bir çekiştirme daha ve onlar da hırpalanmış bedenimden söküldü.

Kendini zorla içime sokması uzun sürmüyor. İçten dışa doğru yırtılıyormuşum gibi hissediyorum. Ona öfkeleniyorum ve tırnaklarımla onu tırmalıyorum. Ellerimi tokatlayarak uzaklaştırıyor ve sonra yüzüme öyle sert bir tokat atıyor ki neredeyse bayılıyorum. Kendi zevki için bedenimi kullanmaya devam ederken yıldızlar görüşümü noktalıyor.

Bana tecavüz ederken kalbim çarpıyor, vücudum ağrıyor ve zihnim tam bir panik içinde.

Yine de savaşmayı asla bırakmam. İçimde bittiği andan sonra bile.

Çekildiğinde, kendimi yatağın kenarına sürüklüyorum ve acınası küçük bir topun içine kıvrılıyorum. Tek yapabildiğim ağlamak. Ağlamak, ağlamak ve ağlamak. Bilby için ağlamak. Kendim için ağlamak.

Hepsi senin suçun, River. Seni becermesine izin vermeliydin. Eğer yapsaydın Bilby asla incinmezdi.

"Bil diye söylüyorum, içkilerinize antibiyotik katıyorum. Şimdiye kadar hamile kalmış olmalıydın," diyor kayıtsızca. Gözlerim dehşetle açılıyor, farklı türden bir panik neredeyse beni boğuyor.

Yalan söylüyor. Söylüyor olmalı. Tanrım, lütfen bana yalan söylediğini söyle.

"Ve eğer gitmeye çalışırsan, özellikle de bebeğimle, seni bulurum. Hiçbir polis seni bulmamı engelleyemez, River. Ve bulduğumda, seni öldüreceğim."

On altı

R I V E R

"Gelip seni almamı ister misin?" diyor bariton ses, telefonumun hoparlöründen bir selamlama olarak. Gözlerimi kapatıyorum, cazibe beni ele geçiriyor.

Evet de, River. Evet de.

"Hayır," diye iç geçiriyorum. Ondan isteyeceğim şey için kendimi hazırlarken dudığım dişlerimin arasında kendini buluyor. "Bilby'yi almanı istiyorum."

Mako'nun diğer uçtaki sessizliği kalbimi daha da hızlandırıyor. Ya hayır derse? Bilby nereye gider? Amelia'nın kedilere karşı ciddi bir alerjisi var ve onu artık Ryan'la aynı evde tutmamın hiçbir yolu yok. Dün gecedan sonra olmaz. Kedimi tehlikeye atmayı reddediyorum. O benim için her şey demek ve benim kötü seçimlerim yüzünden ölürse kendimi asla affetmem.

"Bilby?" diye tekrarlıyor sonunda,
kafası karışmış bir şekilde. "Benim
kedim."

Daha fazla sessizlik.

"Ryan kediye zarar verdi mi?"

Ağzımdan çıkmak üzere olan kelimelerden utanarak gözlerimi tekrar kapatıyorum. "Evet. Onun hayatını tehlikeye atamam."

"Ama kendininkini yapabiliyorsun?" Dişlerimi gıcırdatıyorum. O söylemeden önce kendimi buna hazırlamış olmamın bir önemi yok, yine de beni sinirlendiriyor.

"Mako, lütfen," diyorum onun yerine, dün geceki çaresizlikle. "Seni benim hakkımda konuşmak için aramıyorum. Sadece Bilby'nin şu anda güvende olmasını istiyorum. Lütfen."

Alçak sesle iç geçiriyor. "Gelip onu almam gerekiyor mu?" "Hayır, hayır, bugün dersten önce onu bırakırım."

"Orada olacağım." Gözyaşlarım gözlerimi yakarken dudaklarım kıvrılıyor. Tam olarak neden ağladığımdan bile emin değilim ama içimdeki dürtü giderek bastırıyor. Belki de

Çünkü kedimi -geçici olarak- bırakmak zorundayım çünkü onu getirdiğim evde artık güvende değil. Çok utanıyorum. Bu kendimi *asla* affetmeyeceğim bir şey.

"Mako?"

"Evet, River?"

"Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

İki boncuk gibi göz beni tepeden tırnağa inceliyor.

Barbie buruşuk dudaklarını bir sigaranın etrafında kıvrımadan önce, "Görünüşe göre sonunda hak ettiğini alıyorsun," diyor. Kötü yorumlarını ve kendini beğenmişliğini savuşturmak için kendimi çoktan zırha sardığımı düşünerek yorumunu görmezden geliyorum. Sadece Barbie kızının istismara uğramasından dolayı kendini beğenmiş olabilirdi. Özellikle de benim için hep istediği hayat buyken ve ben onun asla sahip olamadığı bir şeye, güvenliğe sahip olduğuma inanacak kadar aptalken.

Masanın üzerinde duran neredeyse boş pakete bakıyorum. Şu anda mikroplar umurumda bile değil.

"Bana bir tane ver," diyorum başımı sigaralara doğru sallayarak. Şaşırtıcı bir şekilde paketi çakmağıyla birlikte bana doğru itiyor. İstismara uğramış bir kadından diğerine, bazen tek ihtiyacımız olan şey bir sigaradır.

Bir kanser çubuğu çıkardım, yaktım ve ağgözlülükle emdim.

Ryan'ın gerçekten içkime ilaç katıp katmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Belki hamileyim, ama şu anda sigarayı üflemeyi bırakamayacak kadar canım yanıyor. Evlenme teklif edeli bir hafta oldu, neredeyse kedimi öldürüyordu ve sonra beni bir güzel dövdü -yine- ve bu geceye kadar beni bir kez bile gözünün önünden ayırmadı. Neyse ki henüz hamilelik belirtisi göstermedim, bu yüzden tehdidinden şüphe etmeye başlıyorum.

"Billy'nin şehrin her yerinde insanları öldürdüğünü biliyor muydun?"

Ben başladım.

Barbie yarı güler, yarı kaytarır, ses flemle doludur.

"Onun insanları öldürmediği izlenimini nereden edindin?" diye soruyor küçümseyerek.

Başımı salladım. "Bu farklı. Billy cinayetlerini örtbas edecek kadar zeki. Görünüşe göre son bir yıldır onları kasten şehrin diğer ucuna bırakıyor. Seri katil olarak görülüyor, hatta ona Hayalet Katil adını takmışlar."

Barbie düpedüz gülüyor, cansız gözlerinde neşe parlıyor. Barbie hayatı boyunca birçok cesetle karşılaştı. Çoğunlukla aşırı dozdan ama eminim cinayetlere de tanık olmuştur. Muhtemelen ruhsal çöküntü yaşayan ve psikotik öfkeye kapılan uyuşturucu bağımlılarından. Ve eminim ki Billy, Barbie'nin yerinde kalmasını sağlamak için birkaç kişiyi ibret olsun diye öldürmüştür.

"Bu çok komik," diyor kahkahasının arasında, sigarasını boş bir bira kutusunda küllendirirken. Eskiden cam kül tablaları bulundururdu, ta ki hepsini müşterilerinin kafasında kırana kadar. Şimdi çöp kullanmak daha kolay. Ne de olsa etrafta bir ton çöp var.

Onun klaslığına gözlerimi deviriyorum.

"Bunun Billy için normal olmadığını biliyorsun. O radarın altında, Barbie, ve sen bunu biliyorsun. Neden kasabanın etrafında ceset bıraksın ki?"

Gözleri kayıyor ve gözlerinde korkuya benzer bir şey parlıyor. Ben emin olamadan kayboldu.

"Yine meth bağımlısı olmuş," diyor gelişigüzel. Ama bu hiç de sıradan değil, bunu ikimiz de biliyoruz. Billy'nin kendi ürününe bağımlı hale gelip tüm adamlarını öldürmeye başlamasının üzerinden on beş yıldan fazla zaman geçti. Evi basar, güvenebileceği kimse kalmadığı için öfkelenirdi çünkü hepsi ölmüştü.

Barbie soru sormayacak kadar akıllıydı. Kadın size sekiz kere dokuzun kaç ettiğini söyleyemezdi ama Billy gibi biriyle bu kadar uzun süre uğraşması sadece şans eseri değildi. Kafası güzelken bile inanılmaz derecede sokak zekasına sahip. Pek çok kez Barbie'nin görüldüğünden çok daha akıllı olup olmadığını merak ettim.

Barbie çenesini kapalı tutardı, ben kapıdan dinlerdim ve Billy tüm adamlarının ticaretini yaptığı küçük kızları nasıl becerdiklerini ve değerlerini nasıl mahvettiklerini anlatırdı. Ya da onun uyuşturucularını veya parasını kendileri için çaldıklarından. Ya da ona hoşlanmadığı bir bakış atarlardı.

Durum ne olursa olsun, hepsini öldürdü. Bu durum Billy'yi, emirlerini yerine getirecek kimse olmadığına oldukça zor bir duruma soktu. İşi bıraktı.

uyuşturucudan kurtuldu, imparatorluğunu yeniden kurdu ve o zamandan beri temiz kaldı.

"Anlamıyorum. Geçen sefer ne olduğunu biliyor."

Barbie dudaklarını sıkıyor, ince omzunu silkiyor ve bir sigara daha yakıyor. Ben de aynısını yapıyorum. Bu konuşma için ona ihtiyacım olacak. Metamfetamin kullanan Billy şeytanın vücut bulmuş hali. Bu bir hesaplaşma. Nostradamus'un öngördüğü üçüncü deccal.

"Ne olduğunu bilmiyorum," diyor sonunda. "Neden birdenbire ortaya çıkıp ikimizi de aptalca dövdüğünü açıklıyor."

İkimizin de o geceden kalan yaraları iyileşti, sadece yerlerine yenileri eklendi. Beni görünce kıkırdarak gülebilir ama daha iyi görünmüyor. Tek fark, Barbie'nin hiç çürüksüz *kalmamış olması*. Bu onun normali. Bu noktada, her parçam bir tür travmaya maruz kaldı ve artık nasıl acı hissedeceğimi bildiğimden emin değilim. Sanırım bir elmanın iki yarısı gibiyiz.

Çirkin bir alçı ve daha çirkin bir yüzük olan elime bakıyorum. O lanet şeyi neden hâlâ taktığımı bile bilmiyorum.

"Her an geri dönebilir," diye devam ediyor ve beni karanlık düşüncelerimden koparıyor. Gözleri açık bir uyarıyla bana doğru kayıyor. Barbie beni Billy dışında hiçbir konuda uyarmaz. Özellikle de uyuşturucu kullanan Billy konusunda. Bunun aklıma girmesine izin vermiyorum ve beni gerçekten önemseydiği için olduğunu düşünüyorum. Ama ölürsem bu ev açık artırmayla satılacak ve hepimiz biliyoruz ki Barbie'nin evi geri alacak parası yok.

Her ne kadar bundan nefret etse de, onu sokaklardan uzak tutuyorum. Hayatta kalabilecek biri varsa o da Barbie'dir. Lanet olası bir hamamböceği gibi, kıyamette bile hayatta kalabilir. Ama bu istediği anlamına gelmez.

"Sık sık geliyor mu?" Kalbimin tekmelendiğini hissetmeme rağmen soruyorum. Burada güvende olduğuma dair bir yanılsama içinde değilim. Billy'nin tekrar gelmeyeceği konusunda. Ama Barbie'nin yıkanmış kıcını görmeye gelmek yerine adamlarını öldürmekle meşgul olmasını umuyordum.

Sigarasını emiyor, gerçekten bilmek istediğim bir cevabı geciktiriyor. Eğer sık sık geliyorsa, düşündüğümde daha fazla tehlikedeyim demektir.

Sonunda cevap verdi. "Yaklaşık haftada bir. Daha dün gece buradaydı." Birdenbire bu evden kaçma dürtüsü beni neredeyse felç ediyor.

Cevabımı aldım. Ya da en azından bir cevap alabileceğim kadarını. Şeytana geliyor. Gitme zamanı.

"O zaman sanırım gitme vaktim geldi."

Barbie sırtıyor. Sıradan bir şekilde söyledim ama tekrar ediyorum, bu sıradan bir konuşma değil. Billy'nin beni korkutması hoşuna gidiyor. Billy'nin beni öldüresiye dövmesinin tek iyi yanı, Barbie'yi daha az dövüyor olması. Beni tamamen öldürmekten kaçındığı sürece Barbie'nin umurunda olmaz.

"Billy 2.0'ınla evde iyi eğlenceler," diyor sigarasının etrafında kıkırdarak. Ayağa kalkıyorum ve ona bakıyorum. Son kullanma tarihi geçmiş süt gibi görünüyor ve kokuyor. Onun sözleri beni nasıl incitebilir ki?

Yine de içimde bir şeyleri harekete geçiriyorlar. Acı değil. Ama kararlılık gibi bir şey.

"Oh, yapacağım."

"Sana ne oldu böyle?" Amelia kükrüyor, yüzü öfke ve şokun mükemmel bir resmi. Bu fotoğrafı çekebilirdim ve milyonlar satardı. Yüzüne yansıyan duygu miktarı aslında oldukça güzel.

"Düştüm desem bana inanır mısınız?"

"Sana vuruyor mu?!" diye çığlık atıyor, küçük elleri yüzümü avuçlamak için uzanıyor. Amelia'dan birkaç santim daha uzunum ama annelik içgüdüleri onu her zaman benden daha büyük göstermiştir. Harika bir anne olacak.

"Seni bu sonuca ne götürdü?" Yüzümü onun sıcak ellerinden ustalıkla ayırıp arabama doğru yürümeye başladım.

"Oh, hayır değilsin," diyor, yanımdan koşarak geçiyor ve tam yolumun üzerinde duruyor. Ellerini kalçalarına koyuyor, çıkık karnı minik elleriyle vurgulanıyor ve bana sabırsızlık ve zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle bakıyor. Onu gerçekten suçlayamam. Amelia'ya bunu yapan herkesi öldürürdüm.

İç çekiyorum, omuzlarım yenilgiyle düşüyor. "Hiçbir şey söyleyemezsin Amelia. Ben... Ben onu hallettim."

Gözleri helyumla dolup taşan balonlar gibi açılıyor. Yakında patlayacaklar. Bu bebek için iyi olmaz.

"Lütfen yanlış anlama River, ama görünüşe bakılırsa bir tek sen idare ediliyorsun," diye cevap veriyor, sesi çok daha yumuşak. Başımı sallıyorum, çünkü o haklı. Ryan hiç de benimle ilgileniyormuş gibi görünmüyor.

"Bunu akıllıca oynamalıyım," diyorum. Dudağını ısırıyor, bir şeyler düşünüyor gibi görünüyor.

"Benimle kalmanı istiyorum. O eve geri dönemezsin."

Evlenme teklif ettiği, kedimi öldürmekle tehdit ettiği ve birkaç saat içinde bana tecavüz ettiği geceden beri Ryan'dan uzak durmakta oldukça iyiydim. Hayatımın en mutlu günü olması gereken gün, Ryan diz çökmeden çok önce en karanlık güne dönüştü.

Eminim biz konuşurken sekreterini beceriyordur.

"Ve bunu yapmayı planlıyorum... eninde sonunda," diye ekliyorum acı dolu bir bakışla. "Bu hassas bir durum ve öyle ele alınması gerekiyor. Seni bu işe bulaştırmak istemiyorum Amelia. Seni ve doğmamış bebeğini herhangi bir tehlikeye atmaktansa ölmeyi tercih ederim."

Amelia dudaklarını biraz daha çiğniyor, her geçen saniye daha da perişan görünüyor.

Başını iki yana sallar. "Hayır. Üzgünüm ama buna izin vermeyeceğim. Hayatını tehlikeye atmaya devam etmene izin vermemin imkanı yok. Eğer geri dönersen, seni öldürür. Sonra da hapisanede hamile kalırım."

Küçük bir tebessüm ettim.

"Beni öldürmeyecek," diye fısıldıyorum. Buna izin vermeyeceğim. Ryan geçen hafta bana tecavüz ettiği zamanki izlerim ne kadar derin ve kırmızı olduğu için işe boğazlı kazak giyerek gitmek zorunda kaldı. Gözler kaybolduğunda, bunu benim başıma çıkamadığım, çılgınca seks ve orgazmlarla dolu bir geceye çevirecek.

"Tabii ki öldürmeyecek. Onu önce ben öldüreceğim," diyor derin bir ses arkamdan. Donup kalıyorum, bu da vücudumdaki her ağrının ve acının canlanmasına neden oluyor. Nefesim daralıyor ve yemin ederim bunun tek nedeni dışarıdaki havanın antrenman sonrası bir atletin taşaklarından daha sıcak olması.

Amelia'nın kaşları düşüyor ve Mako'yu daha iyi görebilmek için gövdesini yana doğru eğiyor. "Kimsin sen?" diye soruyor, sesi tizleşerek. Kendimi bok gibi hissetmesem neredeyse gülecektim.

Mako etrafımda dolanıyor, devasa vücudu Amelia'ninkini gölgede bırakıyor. Ona huşu içinde bakıyor, küçük ağzı mükemmel bir "O" ile açık.

inanılmaz fit vücudunu, her iki kolunu bileklerine kadar boyayan dövmelelerini ve yaydığı saf cinsel gerilimi inceliyorum. David'e deliler gibi aşık olmadığını ve onun çocuğunu taşımadığını bilseydim kıskanırdım. Kıskanacağımı itiraf etmeye de pek hevesli değilim.

Kocaman elini uzatırken Mako'nun sırtına dik dik bakıyorum. O ellerin bana neler yapabileceğini düşündüğümde yanaklarım kızarıyor. Onunla birlikte, onları sadece beni heyecanlandıracak şeyler için kullanacaktı, *bu bir söz.*

"Ben Mako. İyi kardeş benim," diye selamlıyor. Amelia sanki kendisi İngiltere kraliçesiymiş ve o da aşağılık bir köylüymüş gibi elini sıkıyor. Mako'nun bir kez daha ortaya çıkmasından duyduğum hayal kırıklığına rağmen, Amelia'nın şımarıklığına gülümsüyorum.

"Hı hı," diye mırıldanıyor, ikna olmamış bir halde. Amelia'nın bildiği tek Gey, Billy'nin beni öldüresiye dövmesinden sonra Ryan pislik yaptığında onun evinde kaldığım. Ona Ryan beni kanepede çaresiz bıraktıktan sonra gelip beni alanın Mako olduğunu ve Ryan'ın hiç yapmadığı şekilde benimle ilgilendiğini ya da geçen hafta Bilby'yi evinde nasıl tuttuğunu anlatmamıştım. Ayrıca Mako'nun derslerimden sonra gelip beni Ryan'dan ayrılmaya ikna ettiği zamanlardan da hiç bahsetmedim. Kütüphane olaylarından ve tüm sağduyumu kaybedip Mako'nun çok yaklaşmasına nasıl izin verdiğimden de kesinlikle bahsetmedim. O kütüphanenin üzerimde nasıl bir büyü varsa, Mako etraftayken tehlikeli oluyor.

Ama en kötüsü, ona Mako'nun ne kadar günahkâr derecede lezzetli bir erkek olduğunu hiç söylemedim. Amelia onu bir aşağı bir yukarı süzüyor, iki eli de şimdi çocuğunu küçümseyen bir anne gibi yuvarlak kalçasının üzerinde duruyor. Gerçekten de harika bir anne olacak.

Buna şahit olmak için dua ediyorum.

Amelia'nın güvensiz gözleri bana kaydığında, kendimi o aşağılanmış çocuk gibi hissediyorum. İncindiğini anlamam için ağzından kelimeler çıkmasına gerek yok. Ona yalan söylüyordum. İhmal ederek, ama sır saklamak yine de yalan söylemektir.

Ona mahcup bir gülümseme veriyorum. "Yapman gereken bir şeyler var," diyor başının belada olduğunu söyleyen bir bakışla.

Mako yüzünde günahkâr bir sırıtişla bana bakıyor. Müstehcen sırıtişi ve ateşli gözleriyle bana bakışı ancak edepsiz olarak tanımlanabilir. Amelia'nın bu etkileşimi dikkatle izlemesi, yüzündeki ifadeyi bir Clorox mendille silip sonra da gözlerine Lysol püskürtmek istememe neden oluyor.

Boğazımı temizliyorum ve toplayabildiğim en masum gülümsemeyle Amelia'ya bakıyorum. Benimle ilgili hiçbir şey masum olmadığı için bu pek bir şey ifade etmiyor.

"Mako, ona ejderha *olduğumu* ne kadar göstermeye çalışsam da kendini benim parlak zırhlı kişisel şövalyem olarak ilan etti," diye açıklıyorum. Amelia bir kaşını kaldırdı.

"Öyle mi? Peki ne zamandır seni kurtarmaya çalışıyor ve başaramıyor?" diye soruyor, sesi neredeyse küçümseyici. Amelia da benim kadar iyi biliyor ki ben asla yardım kabul eden biri olmadım. Ellerinin yerinde ayı pençeleri olan bir canavar olsan da fark etmez, eğer beni kurtarmaya çalışmaktan vazgeçeceksen taşaklarına tekmeyle basarım. Görünüşe göre sonunda hep onunkini okşamak istiyorum ama en azından mesaj verildi.

"Çok uzun," diye mırıldanıyorum. Mako'nun yüzüne bağırdım, hatta o lanet olası seksi sanat eserini tokatladım ama ne yazık ki hâlâ ısrar ediyor. Görünüşe göre bundan sonra onun taşaklarını tekmelemem gerekecek... ve sonra belki de okşamam.

"River kendi başının çaresine bakabileceğini açıkça belirtti. Belalı yeteneklerine rağmen, onun güvende olduğundan emin olana kadar hiçbir yere gitmeyeceğimi açıkça *belirttim*. Ve eğer Kanıt A'ya bakarsanız" - morarmış yüzümü işaret ediyor - "bu henüz gerçekleşmedi."

Amelia sözümü kesince, ayağımın içinde kaybolmak üzere olduğu sergiyi ona göstermek için ağzımı açıyorum. "Pekâlâ çocuklar. Belli ki bu bir süredir devam ediyor." Bana pis bir bakış fırlattı. "Bence River'ın zor bir durumda olduğu açık ve ne kadar istesek de onu hemen terk etmek her zaman kolay olmuyor."

Amelia'nın beklenmedik anlayışıyla omuzlarım gevşiyor. Bazen Amelia'nın da zor bir çocukluk geçirdiğini unutuyorum. Alkolik ve tacizci bir babayla büyümüş. On sekiz yaşına girdikten sonra bile üniversiteye gidene kadar ona bakmaya çalışmış. Bugün hâlâ ona olan sevgisiyle mücadele ediyor.

İstismardan kurtulanlarla ilgili en büyük yanılgı, kalmak için bir seçim yaptıklarıdır. Bu kadar kolay olsaydı bizim durumumuzdaki herkes giderdi. Ancak biri her gün hayatınızı tehdit ettiğinde, bazen kalmak daha güvenli bir seçim gibi görünür. Bir gün sizi öldüreceğini bilerseniz bile.

Öngörülemeyen istismar yine de öngörülebilir ve bu, sürekli şu korkuyla kendi başınıza bir hayat kurmaya çalışmaktan biraz daha az korkutucu olabilir

bu kiři peřinize dűşecek ve onu elinizden alacak. Tűm o sıkı çalıřma gitti. Ve bazen hayatınız da.

"İkinizi burada yaşadığınız gerginliği çözmeniz için yalnız bırakacağım. River, daha sonra bir telefon bekliyorum," diyor Amelia, hâlâ benim ve Mako'nun tuhaf etkileşimine bakarak. Hayatımdaki mevcut erkek beni kum torbası olarak kullanırken nasıl başka bir erkeği düşünebildiğim ikimizi de aşıyor. Ama oluyor işte. Ve ben bunu nasıl durduracağımdan emin değilim.

Ya da istersem.

Amelia bana sarılıp vedalaşıyor, Mako'ya son bir kez bakıyor ve arabasına doğru yürüyor. Tanıdığım en sinir bozucu adama doğru dönüyorum.

"şimdi ne istiyorsun?" Amelia'nın pozisyonunu alarak ve ellerimi kalçalarıma koyarak sızlanıyorum. Birkaç ay içinde benim de Amelia'ya *benzeyebileceğimi* hatırladığımda boğazımdaki yumruyu geri itmek için birkaç yutkunmam gerekiyor. Aşağıdan bakıp beni rahatsız edecek yuvarlak bir göbek.

Gözleri kısılıyor ama yine de küstahça karşılık vermiyor. Bunun yerine ellerini ceplerine sokuyor ve gözlerini kampűste gezdiriyor.

"Sadece sana yardım etmek istiyorum, River. Hepsi bu," diyor sonunda. Bir kaşımı kaldırıyorum. "Beni becermek istemiyor musun?"

Zűmrűt yeşili gözleri yeni parlatılmış mücevherler gibi parlayarak bana doğru piston gibi dönüyor. Aynı müstehcen sırtış güzel yüzünde süzölüyor ve kalbim aynı nefeste hem durup hem de hızlanmıyorsa ne olayım.

"Seni becermek istiyorum, sadece *istiyorum* değil, *becereceğim de*" diyor cesurca. Bu söz karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Buna karşılık amımın ıslanmasından nefret ediyorum. Ama bunu daha da çok seviyorum. "Ama sana yardım etmek istememin nedeni bu değil. Ölürsen sana kur yapamam ve gerçek bir erkeğin nasıl olduğunu gösteremem."

Benim kadar açık sözlű birine saygı duymamak elde değil. Bu adamın niyetini düşünürken ayağımı yere vuruyor ve dudaklarımı bűzüyorum. Kűtűphane olaylarını bir kenara bırakırsak, beni kendi kişisel çıkarları için almak istediğine dair hiçbir işaret vermedi. Benim için yaptıklarını inkâr etmek mümkün değil. Bilby'yi almak *her zaman* minnettar olacağım bir řey olacak. Kedimi güvende tutmak benim için ifade edebileceğimden çok daha fazla řey ifade ediyor.

"Bebeğim nasıl?" Konuyu benden uzaklaştırarak soruyorum.

"Hâlâ alışmaya alışıyor. Tam olarak ne olduğunu söylemediniz ama

sanırım hala iyileşme sürecinde. O çok... temkinli."

Sevgi dolu tüy yumağımın artık güvensizliğe dönüşmüş olması yürek parçalayıcı. Henüz onu ziyaret etme şansım olmadı ama

Ona o kadar çok sevgi yağdıracağım ki, ne yapacağını bilemeyecek.

"Yine de geceleri benimle uyuyor," diye devam ediyor Mako, düşen ruh halimi hissederek. "Kendine geliyor, River. İyi olacak."

Dudağımı çiğnerken başımı sallıyorum, sürekli onun için endişeleniyorum. Suçluluk duygusu asla geçmeyecek.

Mako etrafına bakınıyor, benim gözlerim de aynı izi takip ediyor.

Açıktayız ve Ryan hukuk fakültesine gitmeden sadece birkaç yıl önce mezun oldu. Çok popülerdi ve üniversitedeki arkadaşlarından hiçbirinin tamamen gitmesine izin vermedi. Çoğu zaman, Ryan-the-big-shot kampüste kolej arkadaşlarıyla buluşur ya da kolej partilerine gelirdi. İnsanlar onu tanıyor. Beni de tanıyorlar. Ve Mako'yu tanısınlar ya da tanımasınlar, Ryan'a başka bir adamla konuştuğumu kolayca söyleyebilirler. Çok iri, çok çekici bir erkekle. Bana sürekli kekinden yalamayı sevdiği krema gibi bakan biri.

Onun yerine "Eve gitmem gerek" diyorum.

"Seni dışarı çıkarayım. Kütüphane olmayan bir yere, her ne kadar kütüphanelerden hoşlansam da."

Cevabıma bu kadar az önem vermemden nefret ediyorum. "Peki." Döndüm ve uzaklaştım.

"Ne zaman?" diye sesleniyor.

Dönerek birkaç adım geriye doğru yürüyorum ve "Beni takip etmekte iyisin. Eminim bir zaman ve tarih ayarlayabilirsin." Gülümsemesi yavaş ve tembel, ona bir kez daha sırtımı vermeden önce her türlü duyguyu doğrudan içime gönderiyor.

FITZGERALD ŞÖHRETİ VE SERVETİ hayatımı olabilecek en kötü zamanda etkileyemezdi.

Kasanın arkasındaki tezgâhtar önce aldıklarına, sonra da bana bakıyor. Yaşlı, kurnaz bir kadın; saçları tuzlu ve biberli, kırışıklıkları fazladan sarkmış ve gözlerinde meraklı bir parıltı var. Kesinlikle meraklı bir komşu tipi, insanları gözetlemek için sürekli penceresinden dışarı bakıyor. İyi ki benim komşum değil. Perdelerimi açar, külotumu indirir, bacaklarımı iyice açar ve ona asla unutamayacağı bir gösteri yapardım. Ve bahse girerim bir daha *asla* penceremden bakmazdı.

"Sen Ryan Fitzgerald'la çıkmıyor muydun?" diye soruyor, her bir kutuyu alıp tarayarak. Toplam beş tane.

Kaba olmak ve yarasaya işine bakmasını söylemek benim doğamda var. Ama kafamın arkasındaki o küçük ses - henüz kaldırıma atmadığım ses - hâlâ Ryan'ın itibarını korumamı talep ediyor. Onun iyiliği için değil, benim iyiliğim için. Eğer bu durumdan canlı çıkacaksam, tuzağı kurmadan önce ayıyı dürtmek aptallık olur.

"Evet," diyorum zoraki bir neşeyle. Umarım gülümsememin ne kadar sahte olduğunu görmez. Görünüşe göre botoks onun kaz ayakları üzerinde ne kadar etkili olabilirse o kadar etkili olmuş.

Dokunmatik ekranda birkaç tuşa dokunarak, "Kendinizi düşündüğünüz durumda bulduysanız umarım öyledir," diyor. "\$60.87."

Lanet olsun, bunlar çok pahalı. Kartımı yuvaya gereğinden fazla sert sokuyorum. O da kaçırıyor. Ya da belki de sarkmasındaki sinirler arızalı ve aslında bana kendini beğenmiş küçük bir gülümseme vermiyor.

O eşyalarımı poşetlerken benim işlemim bitiyor. Ve şimdi, ben yelegeine iliştirdiği kalemi gözüne saplamayı düşünürken, onun fişin makineden çıkmasını beklediği o garip an. Fişi uzattığında ona yapabildiğim en tatlı gülümsemeyi yapıyorum.

"Çok teşekkür ederim hanımefendi."

Ben uzaklaşırken ikimiz de gözlerimizi deviriyorduk.

On yedi

R I V E R

Gözyaşlarımın eşiğinde çubuklara bakıyorum.

Hamile değilim.

Vücudumu öyle bir rahatlama kaplıyor ki neredeyse bayılacağım. Çubukları spor ayakkabılarımdan birinin içine saklamak için çabalıyorum.

Ryan başka bir ruh halinde. Dolapta oturmuş, sümkürüyor ve o evin içinde dolanırken ağlıyorum. Çırılçıplaktım ve öncekinden daha çok yara bere içindeydim. Bu sefer bana vurmadı, sadece ben acı içinde bağırana kadar beni kabaca kavradı. Ancak o zaman daha sert sıktı. Sanırım bu sefer iyi bir küçük kız gibi itaat edip vücudumu kirletmesine izin verdiğimde vurmak zorunda kalmadı.

Artık onunla seks yapmayı sevmememden hoşlanmıyor. Bu onu rahatsız ediyor, derinden yaralıyor. Başlangıçta sahip olduğumuz şeyi geri istiyor. İsteddiği kadar sert davranabildiği ve benim de bunun için yalvardığım zamanları. Eli yüzüme her yaklaştığında kaçmazdım. Yüzüm tiksintiyle kıvrılmazdı, gözlerim kaymazdı. Ben ne zaman hoşnutsuzluğumu göstersem, o da kendi hoşnutsuzluğunu şiddetli ve öfkeli bir şekilde gösteriyor.

Beş ay önce ailesiyle tanıştığım gecedен bu yana çok şey değişti. Sanki o gece çöküşümüzün başlangıcıymış gibi geliyor. Ama neden? Bu kadar dramatik ve olumsuz bir etkiyi ne yaratmış olabilir?

Mako ile tanışmak.

Ryan sertti ve çıkarıcıydı. Ama Mako gelene kadar bana saldırmadı.

Kardeşinden bu kadar nefret etmesinin sebebi ne?

Daha yakışıklı olduğu için mi? Mako uzun boylu, esmer ve yakışıklı bir tipken Ryan tipik bir erkek öğrenci yurdu çocuğu gibi görüldüğü için mi? Hayır, Ryan bunun için fazla kibirli. Tüm hayatı boyunca görünüşü onaylandı. Kızlar erkeklerin bitli olduğunu düşünmeyi bıraktığından beri kadınlar onun ayaklarına kapanıp ilgisi için yalvarıyor.

Daha iyi bilmesem, Ryan'ın Mako'dan korktuğunu düşünürdüm. Ama neden? Akıllı olan herkes örümceklerden ya da yılanlardan korkar. Uzmanlar onların senden, senin onlardan korktuğundan daha çok korktuğunu söylüyor, değil mi? O pislikler korktukları zaman ısırırlar. Ve bazen bu ısırıklar çok ölümcül olabiliyor.

Tökezleyerek ayağa kalkıyorum, burnumdaki sümüşü silip Ryan'ın düğmeli gömleklerinden birine siliyorum. Dolabın benim tarafım karmakarışık. Geçen gün sınıfa V yakalı bir gömlekle gittiğimde Ryan çok sinirlenmişti, şimdi kıyafetlerimin çoğu yırtık pırtık, hala askılardan korkuluklar gibi sarkıyor. En sevdiğim elbiselerimden birine doğru yürüyorum. Vücudumu bir çocuğun en sevdiği oyuncağı sarması gibi saran seksi zümrüt yeşili bir elbise. Bana Mako'nun gözlerini hatırlatıyor.

Bunu yıllar önce, Ryan benim için sadece bir fanteziyken kulüpte giymiştim. O geceden anılar süzülerek geri geliyor. Seksi barmen. Long Island buzlu çayları. Limon damlaları. O adam....

Onu unutmamıştım, en azından tamamen unutmamıştım. Ondan sonra uzun bir süre sürekli onu düşündüm. Ancak Ryan hayatıma resmen girdikten sonra, o küçük anıyı beynimin en arka köşesine sakladım ve örümcek ağları ve örümcekler için arkadaş toplamaya bıraktım.

Şimdi, ağları temizliyorum ve hayatımın en heyecan verici anlarından birini ortaya çıkarıyorum. Gizemli adamı arkamda hissediyorum, bana ustaca dokunuyor, beni nefes nefese bırakıyor ve daha fazlası için ihtiyaç duyuyorum. Nefesi kulağımı gıdıklıyor, omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor ve dizlerimi zayıflatıyor. Gözlerimi kapatıyorum, en sevdiğim anımı hatırlarken sallanıyorum.

Kendimi yeterince kaybedersem, hayalet ellerin kalçalarımın etrafında kıvrıldığını, geniş göğsünün sırtıma baskı yaptığını hissedebiliyorum. Bedenim bir yapboz parçası gibi onunkine uyuyor.

Ryan daha önce benimle hiç böyle dans etmemişti. Aslına bakarsan, benimle hiç dans etmemişti.

Bir keresinde Ryan bana bir barda eşlik etmişti. Onu dans pistine sürüklemiştim, gülüyor ve ciyaklıyordu, birkaç kadeh votkadan kafası iyiydi. Vücudumu baştan çıkarıcı bir şekilde hareket ettirdim, gözlerimi sadece ona diktim ve o da buna dans pistinden fırlayarak karşılık verdi.

Daha sonra bana bir fahişe gibi dans ettiğimi ve bunun onu utandırdığını söyledi.

Parçalanmış malzemeyi parmaklarken gözümünden bir damla yaş süzülüyor. Elinde makas ve gözlerinde bir adamın bakışlarıyla ilk kapıldığı şeylerden biri buydu.

deli adam. Ben sessizce izlerken, gözyaşlarım yüzümden akarken, makası ikiye ayırdı ve keskin ucunu elbisenin üzerinde defalarca sürükledi.

Çılgılık atmaktan ve karşı koymaktan çok korkuyordum. O makasların bana dönmesini istemiyordum.

"River!" Ryan dolabın dışından bağılıyor ve benim birkaç metre sıçramama neden oluyor. Onun sesini her duyduğumda, içimdeki hayatta kalan kişi boğazına uzanıp ses kutusunu yırtmak istiyor. Ama içimdeki zavallı küçük kız bir topun içine kıvrılıp kendimi bu acımasız lanet dünyadan saklamak istiyor.

Lanet olsun, hayatta olmanın ne anlamı var ki? Belki de kendimi öldürmeliyim. Başımı arkaya eğip gülümsüyorum. Bu düşünce kulağa o kadar da kötü gelmiyor. Aksine, tıpkı denizcileri ölüme sürükleyen siren sesi gibi oldukça çekici geliyor. Ben de o denizci olabilirim, hayatımı isteyerek teslim edebilirim. Mutluluk dolu bir sessizliğe gömülüyorum, etrafımda karanlıktan başka bir şey yok. Tüm hayatım boyunca gölgem olan karanlık değil, sadece... *hiçlik*.

Cennet ya da cehennem umurumda değil. Bu dünyaya hapsolmuş bir ruh olsam da umurumda değil. Her şey bu hayattan daha iyidir.

Kapı çarparak açıldı, kapı tokmağı neredeyse alçıpana çarparak kırılıyordu. Hareket etmiyorum.

"Bilby nerede?"

Neredeyse gülecektim. Cidden kedinin kaybolduğunu yeni mi fark etti? Sanırım şaşırmamalıyım. Ryan zaten ona pek dikkat etmezdi. Bağımlı eğiyorum ve çılgın mavi gözlerle karşılaşıyorum. Sevgi ve şefkat dolu gözleri nasıl görünürdü acaba? Ne zaman gözlerinde bunu bulduğumu düşünsem, bu sadece bir sosyopatın bu duyguların nasıl görünmesi gerektiğini düşündüğünün yansımasıydı.

"Onu barınağa geri verdim," diye yalan söylüyorum. Tanrı korusun Ryan'a kedinin Amelia'da olduğunu söylersem onu orada aramaya gider. Şehrimizin etrafında birkaç barınak var. Ryan onu bulacak kadar deliye Bilby'nin çoktan sahiplenildiğini söylemek kolay olurdu. Sırf kediyi geri getirip onunla bana işkence edebilmek için böyle bir şey yapmasını beklerdim.

Gözleri ince yarıklar halinde daralıyor. "Neden?"

"Çünkü az kalsın onu öldürüyordun," diye cevap veriyorum kayıtsızca. Ben de ona duygu vermekte zorlanıyorum. Hissetmekte bile zorlanıyorum. Dolabın içine doğru bir adım daha atıyor ve göz korkutucu bir poz takınıyor. Duruşunu genişleterek, kıvrılmış yumruklarıyla bana doğru eğiliyor ve burnunun ucuyla bana bakıyor.

"Onu vermen için sana izin mi verdim?" diye hırlıyor.

Burnumu çekiyorum. Ölü gözler ölü gözlerle buluşuyor.

"Ben istemedim."

Gözlerimi kapatmadan önce gördüğüm son şey yüzünde beliren şok ve ardından anında kara bir öfkeye dönüşmesi.

Ryan'ın pazılarının etrafındaki mengenesinin beni sarstığını hissettiğimde bile gözlerimi bir daha açmıyorum. Beni duvara çarptığında, Billy "nin o kirli masanın üzerine eğildiğimde yaptığı gibi kafamı beyaz boyalı kafesime sıkıca tuttuğunda ve beni arkadan aldığı da açmıyorum.

Tüm hislerini kaybetti. Artık rol yapmak umurunda değil. Ryan ve River artık yok. Şimdi sadece bir deli ve mahkûmu var.

Bu da demek oluyor ki, Ryan iyi davranmayı bıraktıysa, ben de bırakıyorum.

TELEFONUMA BAKIYORUM, gözlerimdeki yaşlardan ekran bulanıklaştı. Kimi arayacağım, kimi arayacağım? Mako'yu arayabilirim, ama lanet olsun, içimde bir şey... beni böyle görmesini istemiyor. Utanıyorum, *çok* utanıyorum. Ve Amelia hamile ve onu ve doğmamış bebeğini tehlikeye atarsam lanetleneceğim.

Titrek bir elimi yüzüme sildim. Siktir, siktir, siktir.

Ryan kudurmuş gibi davranıyor. İki hafta daha oldu ve tek yaptığı beni itip kakmak ve sürekli tecavüz edip sodomize etmek. Ne zaman karşı koysam, daha sert sikiyor. Durumumu nasıl idare edeceğime çoktan karar verdim, ama akıllı olmalıyım.

Bu gece çok kızgın.

Güveci yaktım, o da bana eldivensiz fırından sıcak yemeği aldırdı. Açıkçası, cam güveç kabına dokunduğum anda onu düşürdüm. Çanak kırıldı ve yiyecekler etrafa saçıldı.

Küçük kesikler ve yanıklar artık ellerimi kaplıyor. Yer temiz ama Ryan'ın öfkesi hâlâ yanmış yemekten daha sıcak. Bir an önce

Beni öldürmeden siktir olup git buradan. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Ve yemin ederim bu gece denerse o beni öldürmeden ben onu öldürürüm.

Buraya gelmeden önce ofisine gizlice girdim ve interneti kestim. O zamandan beri kablo şirketiyle telefonda konuşup duruyor ve kablo şirketi bir adam gönderene kadar internetin tekrar açılmayacağını henüz anlamamış. Güvenlik kameraları WiFi'ye bağlı, bu da kayıtların Bulutumuza kaydedilmeyeceği anlamına geliyor.

Ryan evde benimleyken bile saplantılı bir şekilde kameradan beni izliyor. Sıradan bir şey yapıyor olacağım ve Ryan dışarı çıkacak ve o ofiste beni izlerken yanlış yaptığım bir şeyi gösterecek. Yani WiFi olmadığı için beni telefonundan izleyemiyor ve beni görebildiği sürece kaçış yok.

Rehberimde geziniyorum ve şu anda arayabileceğim tek kişinin üzerinde duruyorum. Gerçekten aramak istemiyorum ama o benim durumumu herkesten daha iyi anlayacaktır. Fikrimi değiştirmeden arama düğmesine basıyorum ve titreyen telefonu kulağıma götürüyorum.

"Alo?"

Tanrım, Alison'ın sesi çok *tatlı geliyor*. Onun sesinden uzaklaşıyorum. "Benim," diye boğuluyorum.

"Neredesin?" diye soruyor hemen, sesi çelik gibi sertleşiyor.

Başımı elime gömüyorum, yanıklarla herhangi bir temasın etime ateş saçmasını umursamıyorum. Benim bir şey söylememe gerek kalmadan bunu bilmesi, yıllardır nelerle uğraştığının bir kanıtı. Onun kadar uzun süre dayanabilmemin imkanı yoktu. Ondan daha güçlü olduğum için değil, daha zayıf olduğum ve kendimi öldüreceğim için. Sadece iki yıl sonra zaten istiyorum.

"Onun evinde. Yine de seninle sokağın köşesinde buluşabilirim," diye fısıldıyorum.

"On dakikaya oradayım."

Ona gelmemesini söyleyemeden parmağım kırmızı düğmeye çarpıyor. Kalbim hızla çarpıyor, sallanan bacaklarımın üzerinde duruyorum, bir çanta kapıyorum ve giysileri çantaya doldurmaya başlıyorum. Dolap Ryan'a karşı benim güvenli alanım haline geldi ve çoğu zaman buna izin veriyor.

Altımdaki mutfaktan bir dolap çarpıyor. Mutfaktaysa beni görmeden evden gizlice çıkmamın imkânı yok. Fuaye koridorun sonunda ve psikopat ön tarafı izliyor olacak.

bir şahin gibi kapıda. Birkaç gün önce onun izni olmadan ayrılmaya çalıştım ve bu gece yatağa bağlanmamla sonuçlandı.

Bileklerim hala ağrıyor ve etraflarındaki lezyonlar henüz iyileşmedi.

Bir çift spor ayakkabı giyiyorum, sessizce dolabın kapısını açıyorum ve etrafa bakıyorum. Hâlâ alt katta. Pencereye doğru ilerlerken her adımda kalbim daha da hızlı atıyor. Pencerenin hemen dışında bir çatı var ve evin yan tarafında sarmaşıklarla ve adını bilmediğim güzel çiçeklerle kaplı bir kafes var. Öğrenmeyi hiç umursamadım.

Dudağımı ısırarak pencereyi hafifçe kaldırıyorum. Bana kara tahtayı çiviyle tırmalıyormuşum gibi geliyor ama gerçekte neredeyse hiç ses çıkarmıyor. Kararsızca dışarı adım atıyorum. Temiz havanın ilk nefesi aynı anda hem heyecan verici hem de korkutucu. Sanki acele etmezsem bir daha temiz hava alma zevkine erişemeyecekmişim gibi. Tam pencereyi arkamdan kapatacakken Ryan odaya dalıyor. Ben donuyorum. O da dondu. İkimiz de şok içinde birbirimize bakıyoruz.

Birlikte, ikimiz de harekete geçtik. Ben evin kenarına doğru koşarken o pencereye doğru silahını doğrulttu.

"River, buraya gel," diye homurdanıyor. Sesi dikkatleri üzerimize çekecek kadar yüksek değil. Yakınlarda sadece birkaç ev var ama gürültüyü duyabilecek kadar yakınlar.

Evin kenarına kadar geliyorum ve terasa ulaşana kadar kenar boyunca koşuyorum. Tam ayağımı yere basarken çelik bir el pazumu sarıyor ve beni yukarı çekiyor. Çığlık atıyorum ama hemen Ryan'ın eli tarafından kesiliyor.

"Seni orospu!" diye uluyor elini ısırduğımda. Ben daha çığlık atmadan yumruğu şakağımın yan tarafına çarpıyor. Karanlık beni ele geçirmekle tehdit ediyor. Beni çatıdaki sert asfaltın üzerinden pencereye doğru kaydırırken, nefesinin altında küfürler mırıldanırken görüşümde yıldızlar patlıyor.

Eğer beni oraya geri götürürse, beni öldürecek. Gözlerim faltaşı gibi açılmış ve sersemlemiş bir halde elimden geldiğince mücadele ediyorum. Beni oraya geri götürmesine izin veremem. İzin veremem.

Pencereye geri dönüyoruz. Arka cebimdeki telefonum çalıyor ve içimde ölme isteği uyandırıyor. Alison burada, sokağın sonunda, beni göremeyeceği bir yerde. Özgürlüğe *çok* yaklaştım.

Ryan bir bacağını pencereden içeri sokuyor, kolları hala çırpınan bedenimi tutarken gövdesini içeri kaydırıyor ve sert bir hamleyle beni çekiyor

İçeride. Pencerenin kenarlarına tutunmaya çalışıyorum ama tam olarak tutamadan parmaklarım kayıyor. Görüşüm sallanıyor ve parke zemine fırlatılmadan önce dengemi sağlamaya çalışıyorum. Önümdeki canavar pencereyi çarparak kapatıyor. Bana bakıyor, yüzü domates kırmızısı ve gözleri öfkeden neredeyse simsiyah. Hayatımda hiç bu kadar korkunç bir şey görmemiştim.

Ben çocukken, o adamlar beni öldürmek için değil, bedenimi kullanmak için gelmişlerdi. Ama Ryan? Ryan beni öldürmek istiyor. Artık işe yaramasa da, avazım çıktığı kadar bağıyorum.

Bana doğru saldırıyor. Ayaklarımı tekmeliyorum, ondan uzaklaşabilmek için çekiş gücü kazanmaya çalışıyorum.

"Geri gel lan buraya! Benden kaçabileceğini mi sandın? Seni küçük sürtük, sana her şeyi verdim!"

Bir el saçlarına dolanıyor ve beni yukarı sürüklüyor.

"Özür dilerim!" Bağırdım. Bunu neden söylediğimi bile bilmiyorum.

Üzgün değilim. Hem de hiç üzgün değilim. Ama hayatta kalma içgüdülerim direniyor. "Oh, çok üzüleceksin," diye mırıldanıyor ve beni Banyoda. Benim için ne planladığını bilmiyorum ama bunun olmasına izin vereceksem lanet olsun.

"Siktir git," diye tükürüyorum. Vücudum tamamen gevşiyor, kollarında ölü bir ağırlığa dönüşüyor. Ani ağırlık beklenmedikti ve tökezlemesine neden oldu. O beni çekmeye devam edemedi ben dönüp saçlarımı yoluyorum ve taşaklarına tekme atıyorum. Her zaman bu tekmeyle Mako'nun yiyeceğini düşünmüştüm ama konu o adam olunca bir kez daha yanıldığım kanıtlandı.

"Orospu!" diye bağıyor, hemen kamburunu çıkarıyor ve hırıltılı bir nefes alıyor. Ayağımı kaldırıyorum ve alnına bir tekme atarak kafasını geriye doğru savuruyorum. Homurdanıyor ve yere düşüyor. Kalbim küt küt atarak ayağa kalktım ve merdivenlere doğru koşmaya başladım. Damarlarımda dolaşan adrenalin zehirli seviyelere ulaşıyor ve beni nefessiz bırakıyor.

"Buraya geri dön!" diye bağıyor, sesi boğuk ve çılgınca. Arkama bakmaya korkarak koşmaya devam ediyorum, merdivenlere ulaşıyorum ve neredeyse kendimi aşağı atıyorum. Ryan'ın ağır ayak sesleri arkamdan geliyor. Çok yakınımda. Çok yakın. Mutfak ön kapıdan daha yakın ve o da hemen peşimde. Kapıyı açmak çok uzun sürecek. Hızla dönerek son sürat mutfığa doğru gidiyorum. Mutfığa döndüğümde Ryan'ın eli kolumun üzerinden fısıldayarak geçiyor ve beni kıl payı ısıtıyor.

Doğruca bıçaklara yöneldim. Bu anı planlıyordum ama bu şekilde değil. Bunun o uyurken olması gerekiyordu ve avantaj bendeydi. Ama bu anın boşa gitmesine izin vermeyeceğim. Sonunda intikamımı alabileceğken olmaz.

Tam bıçaklara uzanıyorum ki Ryan'ın kolları belime dolanıyor ve beni geri çekiyor. Parmaklarım çoktan sapın etrafına dolanmıştı ve çekmecenin onunla birlikte yuvasından çıkmasına neden oldu. Gümüş takımlar ve bıçaklar yere saçılıyor. Onu öldürmek için kullanabileceğim her şeyin sadece bir kol boyu uzağımda olduğunu görünce içimde bir heyecan patlaması yaşıyorum.

Çok yaklaştın.

Arkamdaki canavar bedenimi yukarı kaldırıyor, ağırlıksızlıktan midem bulanıyor ve sonra beni yere çarpıyor, başımın arkası karo zemine çarpıyor. Her şeyim tutuldu. Nefesim, kalbim ve görüşüm.

Yavaşça nefesimi geri kazanmaya çalışırken yerde donup kalıyorum. Görme yetim geri geliyor ve Ryan'ın tepemde dikildiğini, sırtında binicisi olan kızgın bir boğa gibi nefes almak için çırpındığını görüyorum. Yumrukları bir kıvrılıp bir açılıyor, bir girip bir çıkıyor, görünüşe bakılırsa bir nebze olsun kontrolü ele almaya çalışıyor.

Gözlerim onunkilere kayıyor ve ona nasıl göründüğümü ancak hayal edebiliyorum. "Beni öldürecek misin Ryan?" Dişlerimi gıcırdatarak ona dik dik bakıyorum. Hayatımda hiç kimseden bu kadar nefret etmemiştim.

Barbie'yi, Billy'yi ya da masum bedenimden faydalanan sümüklü adamlardan herhangi birini sikeyim. O adamlar bana *hiçbir şey* borçlu değildi. Ve en azından Barbie bana kendisini hiç sevdirmede. En azından *beni* seveceğine dair en ufak bir umut bile vermedi.

Bu insan şeytanı beni yok etmek için yarattı. Onu sevmemi sağladı ve beni sevdiğine dair yalanlar söyledi. Bana hiçbir şey istemeyeceğim rahat bir hayat verdi. Bana Shallow Hill'den gelen, sırtında yükleri olan ve bıkkın bir tavır olan yıkık dökük bir kızla bir gelecek istediğini söyle.

Elini göğüs boşluğuma soktu, kalbimi çıkardı ve akşam yemeği niyetine yedi. Bu kişisel bir şeydi.

Siyah mürekkepten örümcekler yavaşça gözlerine akıyor, ta ki bir iblis tarafından ele geçirilmiş bir adama bakana kadar. Üst dudağı bir hırıltıya dönüşüyor ve beni bir aslanın ceylanı incelediği gibi inceliyor.

"Seninle ne yapmak istediğime henüz karar vermedim," diyor, sanki tam olarak nerede ve nasıl acı vereceğini katalogluyormuş gibi vücudumu aşağı yukarı süzüyor.

Dirseklerimin üzerinde doğruluyorum, başım dönmesine ve bayılmanın eşiğinde olmama rağmen gözleriyle buluşuyorum. Her şey üstüme üstüme gelirken bile sinmeyi reddediyorum. "Bana nerede zarar vereceğini mi planlıyorsun?" Dişlerimi göstererek zorluyorum. "Vücudumda zaten zarar vermediğin bir santim bile yok."

Gözlerini kısarak eğiliyor ve beni pazularımdan tutup kaldırıyor. Vücudum ölü bir ağırlık, bu da beni planladığı gibi zahmetsizce kaldırmasını zorlaştırıyor. Bu onu daha da öfkeliendiriyor, bu da beni daha da tatmin ediyor. Yüzüne tükürüyorum ve yüzündeki tükürüğü silmek için ellerini kaldırdığı anda ona kafa atıyorum.

Doğru düzgün nasıl kafa atılacağı hakkında hiçbir fikrim yok ama adrenalinimin tehlikeli seviyelere yükseldiğini varsayarsak, neredeyse hiç hissetmiyorum. Kafası geriye savruluyor, burnundan yanağıma kan fışkırıyor ve sanki piyangoyu kazanmışım gibi hissediyorum. Acısının etkisiyle, o kendine gelemeden diz kapağına bir tekme atıyorum.

Homurdanarak dizlerinin üzerine çöktüğünde, üzerime bir sakinlik çöküyor. Sanki tüm hayatım beni bu ana getirmiş gibi hissediyorum. Onca taciz, vücudumun sahibiymiş gibi davranan onca erkek sonunda meyvesini verdi.

Ryan'ın acı dolu küfürleri ve tehditleri arka planda kayboluyor, beyaz bir gürültüye dönüşüyor. Ağırlıksız hale geliyorum, bedenim havada süzülüyor. Huzurla eğilip elimi yerdeki bıçakların üzerinde gezdiriyorum ve hangi bıçağı seçeceğim konusunda onunla alay ediyorum. Sonunda elim en büyük bıçağın üzerine yerleşiyor. Seçtiğim bıçağı gördüğünde, gözleri komik bir şekilde açılıyor.

Gülüyorum, korkusunun tadını çıkarıyorum.

Ayağa fırlayarak bana doğru hücum ediyor, üstünlüğü ele geçireceğini sanıyor. Ağır çekim bir film gibi, elimin mükemmel bir kavis çizerek bıçağı yanağından geçirilişini izliyorum. Keskin bıçağın altındaki derinin parçalanışını, yaradan fışkıran kanın yüzüne düşüşünü izliyorum ve sadece gülümsüyorum.

Kesinlikle öfkeli bir şekilde bağılıyor.

Olamaz. Mükemmel yüzü sonsuza dek lekeliendiğine göre şimdi ne yapacak?

Ve tek yapabildiğim gülümsemek.

Şok onu dondurdu, ama aldığım zevk topallamamı durgun ve özgür kılıyor. Bıçağı bir kez daha saplıyorum, bıçağın ucu göğsünde kayıyor,

onu olduğu yerde durduruyor. İnançsızlıkla yere bakıyor, acı henüz sisteminden süzülen saf şoku gölgelemiyor.

Ağzı açık kalırken gözleri yavaşça benimkilerle buluşmak için yükseliyor. Yüzünden geçen ifadeyi tarif edebileceğimden emin değilim. Kendimi neye bulaştırdığıma benzer bir şey.

Ona hınzırca bir gülümseme veriyorum. "Cezalandırıcı olma sırası bende."

Ryan'ın ölü ağırlığını birkaç kat merdivenden yukarı taşımak hiç hazırlıklı olmadığım bir şeydi. Spor salonunda çalışmak bunun yanında suda yüzmek gibi kalırdı. Sonunda -ve oldukça utanç verici bir şekilde- onu tavan arasına çıkarıyorum. Evin tamamlanmamış tek bölümü burası olduğu için seçilebilecek çok sayıda açık kiriş var.

Kalın bir ipi kirişin etrafına doluyorum, Ryan'ın bileğine bağlıyorum ve bir makara sistemi gibi kullanıyorum. Ryan'ın vücudu ayak parmaklarının ucu yere değene kadar yükseliyor. İpi beş metre ötedeki başka bir ahşap kirişe bağlarken gözeneklerimden bolca ter akıyor. İpin gücünü test ediyorum, sıkıca tuttuğunda tatmin oluyorum.

Ryan'ın altındaki alanı havlularla kaplayarak hızlıca çalışıyorum. Daha sonra plastik almak için markete gitmem gerekecek. Ne yazık ki evimizde seri katillere uygun eşyalar bulundurmuyoruz. Eğer çok fazla kan varsa, ıslanıp ahşabı lekeleyecektir. İşlenmemiş ahşaptan kanı çıkarmak... evet, o noktaya gelmeyelim.

Dişlerim bir koli bandı şeridine gömölüyor, birkaç parça koparıyorum ve her birini Ryan'ın göğsündeki yarığın üzerine yapıştırıyorum. İnsan vücudu hakkında pek bir şey bilmiyorum ama çok derin görünmüyor. Dikiş atılmasını gerektirecek kadar, ama hayati organları ya da damarları açacak kadar değil.

Havluların üzerine yavaşça kan damlıyor. Bu manzara beni tedirgin ediyor. Henüz buna hazır değildim ama artık başka seçeneğim yok. Bugün Cuma gecesi, ne halt edeceğimi bulmak için Pazartesi sabahına kadar vaktim var.

Şimdi onu karşımda çaresiz ve incinmiş bir halde bulduğuma göre, artık beni durduracak bir şey yok.

İKİNCİ KEZ, telefonuma bakıyorum ve kimi arayacağımı düşünüyorum. Sadece birkaç saat önce ben de aynı şeyi merak ediyordum ama tamamen farklı koşullarda. Ryan'ın bana saldırmasının ve onu asarak öldürmemin üzerinden bir ömür geçmiş gibi geliyor.

Bir kez daha, çok kısa olan seçenekler listemi gözden geçirdim. Amelia söz konusu bile olamaz. Mako lanet olası bir dedektif, bir polis çağırmak gülünç olurdu. Başka arkadaşım ya da ailem yok. Başvurabileceğim başka kimse yok. Şunun dışında.

Fikrimi değiştiremeden numarayı çeviriyorum ve geçmişi tekrar ediyorum. Bu kez, dolabımın zemininde çıplak ve korkmuş bir şekilde hıçkıra hıçkıra ağlamıyorum. Şimdi yeni düş almışım, hala hırpalanmışım ama artık yenilmiş değilim.

"River?! Aman Tanrım, iyi misin?" Alison'ın telaşlı sesi kulağımı dolduruyor. Onun endişesine gülümsüyorum. *Tatlı Alison.*

"İyiyim," diye teminat veriyorum. Gerçi "iyi" olmak öznel bir şey sanırım. Az önce yaptığım şeyden memnun muyum? Bunu henüz çözemedim. O sırada iyiydim, ama şimdi adrenalinin etkisinden çıkmaya başladığım için biraz paniklemeye başladım.

Ama sen öldün mü, River? Hayır. Öldüğümü söyleyemem.

"Neredesin? Sana zarar mı verdi? Gelip seni alayım." Neredeyse histerikti ve neredeyse kendimi unutup nedenini soracaktım. Alison'ın Ryan'ın elinde yıllarca kötü muameleye maruz kaldığını bilsem de, şu ana kadar hayatı için savaşmak zorunda kalmış olabileceği aklıma gelmemiştir.

Az önce yaptığım gibi.

"Sana gelmeme ne dersin?" Onun yerine ben öneriyorum. Şu anda bu evde bir dakika daha geçirmek istemiyorum. Burası çok gürültülü. Az önce ne halt ettiğimi düşünürken düşüncelerimle baş başa oturmak sadece

zihinsel çöküş. Ne halt edeceğime karar verebilmek için rahatlamam ve durumdan uzaklaşmam gerekiyor.

Duraksıyor, sakinliğim ve gitme seçeneğine sahip olmam onu GaÇırtmıÇ gibi görünüyor. Ryan'la birlikteyken seçenek yoktur. Hayır, hayır. Sadece talimatları dinlemek var.

"E-evet," diye kekeliyor, soruyu biraz uzun tuttuktan sonra şoktan ölüyor.

"Birazdan orada olacağım," diyorum ve o başka bir şey söyleyemeden ya da sormadan telefonu kapatıyorum. Alison'a ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Sorular soracağı kesin. Belli ki bir sürü lanet olası soru soracak. Benden son haber aldığı anda telefonda hıçkırı hıçkırı ağlıyor, gelip beni kurtarması için yalvarıyordum.

Aptal, River.

Ne düşünüyordum bilmiyorum.
Kurtarılmaya ihtiyacım yok. Hiç
ihtiyacım olmadı.

On sekiz

R I V E R

"Sana kaltak dediğim için özür dilerim."

Alison bana bakıyor, kaşları şaşkınlıktan çatılmış. Misafir yatağında oturmuş, birbirimize bakıyor ve garip bir sessizlik içinde dertleşiyorduk. İkimiz de ne söyleyeceğimizi bilmiyorduk. Arabamdan indim ve onunla ön kapıda buluştum, sessiz ve çekingen ama yıpranmamıştı. Nasıl davranacağını bildiğini sanmıyorum.

Ryan'dan kaçmaya çalışmak öylece *yürüyüp gidebileceğin* bir şey değil. Belki topallayarak ya da sürünerek ama kesinlikle yürüyerek değil. Ve bunu podyumda yürüyen bir model gibi yapmayacağınıza da emin olabilirsiniz.

"Bana ne zaman kaltak dedin?"

"Kafamın içinde." Durakladım. "Birkaç kez."

Yemyeşil ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor ve başını eğlenerek sallıyor. "Sorun değil, ben de ona karşı savunmaya geçtim, hatta sonunda kaçana kadar."

Bana verdiği çıkışı kabul etmeyerek omzumu silkiyorum. "Yardım etmeye çalışıyordun ve ben kendimi senin kötü adam olduğuna ikna ettim. En kötüsü de, bana defalarca onunla yaşadığın acılardan bahsettin ve ben sana inanmamayı seçtim. Bu dünyada yeterince kurban suçlaması var ve ben de o insanlardan biri olduğum için üzgünüm."

Alison'ın gözleri minnettarlık gibi bir şeyle doluyor. Bu tepkiyi nasıl karşılayacağımı bilemediğim için gözlerimi kaçırıyorum. Bu beni rahatsız ediyor. Aslında tüm bu durum rahatsız ediyor. Hayatımda hiç kimseden yardım istememiştim.

-Ryan hayatıma girene kadar değil. Kendime verdiğim bu sözü birkaç kez bozdum. Mako'dan başlayarak, Billy beni neredeyse öldürüyordu ve şimdi de Alison'la... Şu anda bunu düşünemem.

"Peki ya Ryan?" diye soruyor, rahatsızlığımı fark ederek. "Kolay kolay bırakmaz. Kaçmamın tek nedeni benim ve Ryan'ın

Mako birlikte uyuyordu."

Dünyam kendi ekseninde duraklıyor ve kalbim sonunda ölen inatçı bir motor gibi tekliyor. "Sen ve Mako birlikte mi yatıyordunuz?"

Gözleri açılıyor ve ellerini önünde *destek* hareketi yaparak sallıyor. "Hayır, hayır, hiç de değil. Mako Ryan'dan uzaklaşmama yardım etti. Bir noktada, ben de istemiştim... ama Mako bu duygularıma karşılık vermedi ve açıkçası bunun için mutluyum. Ryan'ın hayatından tamamen çıkmak tam da iyileşmek için ihtiyacım olan şeydi."

Ne yani, bu adamda kurtarıcı kahraman kompleksi mi var?

"Seni kurtarmasına yardım ettiği için memnunum," diyorum içtenlikle. Gerçekten sevindim. Bu dünyada Mako'nun kendilerini kötü niyetli bir ilişkiden kurtarmak için gösterdiği çabayı gösterecek çok fazla erkek yok.

Bana utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Ve şimdi sana yardım ediyor."

Bir kaşımı çattım. "Ryan'a kardeşini becerdiğimi söylemeyeceğim."

Tam olarak bunu yapmaya yaklaşmış olmama rağmen.

Yanakları kızarıyor, yüzü mahcup bir ifadeye bürünüyor. "Yaptığım şey bu değildi." Sinirli bir şekilde gülüyor. "Onu kopardığımda Ryan bana saldırmaya kalkarsa diye Mako'yu yanıma almaya karar verdim. Ve aynen öyle oldu. Mako onu durdurdu ve Ryan varsayımlarda bulundu. Dürüst olmak gerekirse ikimiz de onu düzeltmedik. Ondan sonrası kolaydı. Ryan bana sanki Hıyarcıklı Veba'yımışım gibi baktı ve bir anda"-parmaklarını şıklatıyor- "artık benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu. Özgürdüm."

Huh.

Belki de zaten yaptığım şeyi yapmamış olsaydım bu yolu dikkate alabilirdim. Bu muhtemelen çok daha az karmaşık olurdu.

"Ryan'ın artık benim için bir sorun olacağını sanmıyorum," diyorum dikkatim dağılmış bir şekilde, gözümün önünde beyaz bir zırh giymiş ve Ryan'ın yumruğunu bir kılıçla savuşturan Mako'nun sahnesi canlanırken bakışlarım uzaklara dalıyor. Dürüst olmak gerekirse, komik bir şekilde tahrik edici.

"Ne demek istiyorsun?" Sorusu beni gerçekliğe geri çekiyor. Beynimin toparlanması bir saniye, soruyu işlemesi ise daha da uzun sürüyor. O ne demek istiyor, sen ne demek istiyorsun? "Ryan neden artık sorun olmasın ki?" diye soruyor ben şaşkınlıkla ona bakarken.

Ah, lanet olsun. Bunu yüksek sesle söyledim.

Buna nasıl cevap vereceğimi düşünürken kalbim küt küt atıyor. Ryan'ın beni sekreteri için terk ettiğini mi söylesem? Hayır, buna asla inanmaz. Ryan

onlardan bıkmış olsa bile mallarını bırakmaz. Kurbanlarını tuzağının altında tutmak, bizim ortaya çıkıp onun itibarını zedeleme ihtimalimizi azaltıyor.

Kendi kendine bu tuzağı kurmuşken, itibarını *zedelememden* bu kadar korkması çok komik. Aşağılanmış kadınlar unutmaz.

"Onu ben öldürdüm."

Seni aptal sürtük, River.

Gözlerimi teslimiyetle kapatıyorum, çenemi kapalı tutamadığım için hayal kırıklığına uğruyorum. Ona bunun bir yalan olduğunu söylemeliyim. Öyle demek istemedim, sadece *istiyorum*. Bunu anlayacaktır, değil mi? Yine de içimden bir ses ağzımı açmama ve söylediklerimi geri almama izin vermiyor.

Gözlerimi kapalı tutuyorum, soru ve histeri bombardımanını bekliyorum, belki birkaç tane *bunu neden yaptın* ve *itiraf etmelisin*. Beklediğim son şey yumuşak dudakların dudaklarıma değdiğini hissetmek. Şaşkınlıktan gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Ve işte oradaydı. Tatlı küçük yüzü - o kadar yakın ki bir tepegöze benziyor - beni usulca öperken benimkinin tam karşısında açılı duruyor.

Hemen cevap vermiyorum, onun yerine Alison'ın beni gerçekten öptüğünü anlamaya çalışırken yapışık gözlerine bakıyorum. Bir gözünü açıyor -belki de ikisini birden, bilemiyorum- ama geri çekilmiyor. Geri çekilmeyecek kadar cesur olması hoşuma gidiyor. Nasıl tepki vereceğime karar vermeden önce öpücüğü kaydetmemi beklemesini seviyorum. Ve beni öpmesini seviyorum.

Yavaşça onu öpüyorum, dudaklarımı onunkilere karşı şehvetli bir şekilde hareket ettiriyorum. Gözler garip, samimi bir bakışla kilitlenmiş, dudaklarımız yavaşça keşfediyor. Rahatlama gibi bir şey gözlerinin düşmesine neden oluyor ve tıpkı bir başkasının ardından esnemek gibi, benim gözlerim de düşmeye başlıyor.

Saniyeler içinde ikimizin de gözleri sımsıkı kapanırken ağızlarımız cüretkârlaşıyor. Dilinin benimkine ilk dokunuşu, satenin yanması gibi hissettiriyor. Elleri buklelerimin arasına kayarken, benim ellerimden biri boynunun arkasına dolanıyor ve onu daha yakına çağırıyor.

Farklı hissettiriyor. Güzel. Aslında inanılmaz. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Mako'nun bedenimde ve ruhumda uyandırdığı hislerle karşılaştırmaya cesaret edemem. Hayır, bu tamamen farklı bir şekilde harika hissettirirken değil. İki ruhun çarpışıp aşık olması gibi değil, iyileşmek gibi.

İlk hamleyi ben yapıyorum, ne kadar ileri gideceğini görmek için itiyorum. Elim kalçasını kavırıyor, kalçasının birleşim noktasıyla buluşana kadar yavaşça yukarı doğru ilerlemeden önce sadece bir an duraklıyor.

Yumuşak bir inilti bana ulaşıyor

dil. Neredeyse gülümseyerek karşılık veriyorum. Elinin göğsümden aşağı kaydığını ve göğsümü avuçladığını hissettiğim anda bu fikir düşünce sürecimden tamamen siliniyor.

Meme ucum anında keskin bir tomurcuğa dönüşüyor ve ikimizin de ihtiyacı olan tek teşvik bu. Her şey hızla gerçekleşiyor. Giysilerimiz aceleyle üzerimizden atılıyor ve çıplak bedenim onunkinin üzerinde kayıyor. Ellerimiz her yere dokunuyor, tutku bizi ele geçirmeye başladığında ipek ipeğe karşı dalgalanıyor.

Beni ters çeviriyor, hakimiyetiyle beni şaşırtıyor. Yumuşak vücudu benimkine doğru kayıyor ve teninin benimkine değmesinden zevk alıyorum. Üzerime eğilirken saçlarının uçları omuzlarımı gıdıklıyor. Eğiliyor ve dudaklarımı bir kez daha usulca öpüyor. Öpücük uzun sürmüyor. Dudakları çenemde ve boynumda geziniyor, güneğe doğru ilerlerken yalıyor ve emiyor.

Meme uçlarımdan birini yalamak için yeterince uzun süre duraklıyor, gül pembesi tomurcuğu ağzına alıyor. Sırtımı onun dokunuşuna doğru eğerek inliyorum. Bir patlamayla meme ucumu bırakıyor ve yoluna devam ediyor. Pembe dili dışarı çıkıyor, ucu düz karnım boyunca ilerliyor, göbeğime ve sonunda amıma dalıyor.

Ne kadar sıırıslıkam olduğumdan utanmıyorum. Alison ateşli, bunu inkar edemem. Bacaklarımdın arasına yerleştğinde, bir dirseğimin üzerinde yükseliyorum, kendime tam bir görüş vermeyecek kadar büyölendim. Kapüşonlu gözleriyle bana bakıyor. Ne kadar masum.

Bu kelimeyi kullanacağımı hiç düşünmemiştim ama ona bakarken düşünemediğim tek şey bu, ağzı amımın üzerinde duruyor. Çok güzel. Bu kelimenin anlamını geri alıyorum ve Alison Lancaster'a veriyorum.

Çünkü, *lanet olsun*, o çok güzel.

Dilinin ilk dokunuşu başımı geriye düşürüyor. Geçici, sıcak, ıslak. Harika hissettiriyor ve daha fazlasına ihtiyacım var.

"Alison," diye soluyorum, dili düzleştğinde ve merkezimin tüm genişliğini yaladığında. Titriyorum, kalçalarımı onun günahkâr ağzıyla buluşmak için yuvarlıyorum. Başım bir kez daha öne düştüğünde ve ona tekrar gözlerimi verdiğimde, yüzünde küçük bir memnun sırıtışla bana bakıyor.

Dudağım dişlerimin arasında öyle sert sıkışıyor ki, derim kopmak üzere. Orgazm hızla yükselene, zirveye ulaşana ve sonunda beni uçurumun kenarına itene kadar yalamaya ve emmeye devam ediyor. Bacaklarım başını amıma hapsediyor, coşku dalgasını atlatırken onu sularımda boğmaktan mutluluk duyuyorum.

Kötü kalpli küçük bir cadı gibi dudaklarını yalayarak yukarı kalkıyor. Onu yukarı çekiyorum ve amı yüzümün üzerinde gezinene kadar ona rehberlik etmeye devam ediyorum. Tereddüt etmeden onu kucaklıyorum, bana yaptığı muamelenin aynısını ona yapıyorum. Boşalması uzun sürmüyor, kendi suları yanaklarımdan aşağı kayarken adımı haykırıyor.

Sonrasında bir hareket bulanıklığına dönüşüyoruz. Ayağa kalkıyorum ve neredeyse onu yakalıyorum. Öpüşmemiz yeniden canlandı, dillerimizdeki çaresizlik hissediliyordu.

Amımın onunkine doğru kaydığını hissedene kadar mükemmel pozisyona düştüğümüzü fark etmiyorum bile. Duygu sistemimizi tamamen aşırı yüklerken ikimiz de donup kalıyoruz, ağızlarımız ayrılıyor ve gözlerimiz açılıyor. Aynı anda ikimiz de inilti çıkarıyoruz. Kalçalarım gibi onun gözleri de yuvarlanıyor, o kadar güçlü ve wonton bir his yaratıyor ki, aşağı inmenin yolunu nasıl bulacağımdan emin değilim.

Ben ona doğru eğilirken o da dirseklerinin üzerinde yükseliyor, dudaklarımız kalçalarımızın hareket ettiği aynı senkronu buluyor.

"River," diye inliyor ağzımın içine, dilinde ismimi tatmama izin veriyor. Tadı tıpkı onunki gibi tatlı. Ağızlarımız ayrılıyor ve nefesi meme ucumda geziniyor. Sıcak ağzının tomurcuğun etrafını sarma hissi neredeyse beni uçurumun kenarına gönderiyor. Ona baktığımda ela gözleri çilli burnunun arasından bana bakıyor. Yüzündeki masumiyete rağmen gözleri heyecanla parlıyor.

Karşılığında onun adını inlerken gözlerim kapanmakla tehdit ediyor. Kalçalarım daha hızlı hareket ediyor ve ağzı göğsümden uzaklaşarak bir kez daha ağzımı arıyor. Sessiz talebini yerine getirdiğim için çok mutluyum.

İkinci orgazmımın gittikçe yükseldiğini hissederken alnımdan terler boşanıyor, inlemelerimizin tonu da aynı şekilde yükseliyor.

Bobin gittikçe sıkılaştıkça içim kendiliğinden yanacaktım gibi hissediyorum. Saniyeler içinde orgazmlarımız zirve yapıyor ve kontrolden çıkıyoruz. Bedenlerimiz saf mutluluk dalgaları içinde tamamen sivrulurken tutunacak sağlam bir şey bulmaya çalışırken ellerimiz umutsuzca çırpınıyor. Birbirine bağlı ağızlarımızdan inilti dökülürken geniş gözlerimiz birbirine kilitlendi.

Aşağı inene kadar neredeyse çılgılık attığımızı fark etmedim. Ani sessizlik sağır ediciydi, ağır nefeslerimiz durgunluğu delmesine rağmen.

Daha yeni seks yaptık.

Çünkü ona Ryan'ı öldürdüğümü söyledim.

Ondan kurtulup sırtüstü yuvarlandım, iki göğsüm de kabarmıştı. İki gözüm de şok ve inançsızlıkla tavana bakıyor. Ve belki biraz da panik. Sonunda başımı ona doğru çevirdim ve onu inceledim. Ona gerçekten baktım. Büyük anlamlı gözlerine, uzun kestane rengi saçlarına, burnunu ve yanaklarını süsleyen minik çillere.

Gözlerim vücudunda geziniyor. Çok iyi tanıdığım bir vücut. Zayıf ama dolgun göğüsleri ve uzun bacaklarıyla kıvrımlı. Omuzlarında ve karnında bronzlaşmış bir zemine karşı açık kahverengi çiller var.

Çok güzel bir kız. Ve ona verdiğim değerden çok daha karmaşık bir kız. için.

Gözlerime bakmıyor, görünüşe göre gerçekten yüzleşmekten çok korkuyor.

ne yaptığımı. Kalbime bir iğne batıyormuş gibi hissediyorum. Büyük bir şey değil ama acıtacak kadar.

"Pişman mısın?" diye fısıldıyor, sesi boğuk. Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve ben onun tepkisini hastalıklı bir hayranlıkla inceliyorum. Onu becerdiğim için mi ağlıyor yoksa eski erkek arkadaşını öldürdüğüm için mi?

"Hayır," diye fısıldıyorum, iki soruya da cevap vererek.

Göğsünden sert bir nefes çıkar ve vücudundaki tüm gerginliği de beraberinde dışarı atar. Aynen böyle, macuna dönüşüyor. Ve aynı şekilde kalbim yeniden ısınıyor, beni reddetmediği için rahatlıyorum. Yan dönüyor, yüzünü tamamen bana dönüyor ve iki elini yanaklarının altına sıkıştırıyor.

"Ben de öyle," diyor usulca. Şişmiş dudaklarını küçük, belirsiz bir gülümseme süslüyor.

Gözlerim dudaklarına kilitlenmişken soruyorum: "O zaman neden ağlıyorsun?" Kıkırdıyor ve yerine dönmeden önce bir damla gözyaşını siliyor. "Gerçekten bilmiyorum. Bunu kabullenmek çok zordu. Ve gerçek şu ki

Tacizcimizi öldürmeni seks yaparak kutlamamız biraz boktan bir şey." Ona alaycı bir bakış attığımda, utangaç bir şekilde gülümsüyor ve kendini düzeltiyor. "Tamam, *gerçekten berbat*." Omuz silkiyor. "Ama iyi hissettirdi. Kapanış gibi hissettirdi."

Aynı fikirde olduğumuz için rahatlamış bir şekilde başımı sallıyorum. Yaptığımız şey sevişmek değildi, hatta basit bir sevişme bile değildi. Kesinlikle asla çıkmayacağız. Karşılıklı bir çekim olsa da, ikimizin de kapana kısıldığı berbat bir durumdan kurtulmaya çalışıyorduk. İki ruh, hiçbir kadının katlanmak zorunda kalmaması gereken bir şey için birleşiyordu. Bu özgürleşmeydi.

"Beni ihbar edecek misin?" Sessizce soruyorum.

"Hayır. Sen kendine ve Ryan'ın pençesine düşecek olan gelecekteki kadınlara bir şey verdin.

veremeyeceğini biliyordu. Asla durmayacaktı. Mako denedi ama kimse ona inanmadı ve Ryan çok fazla güçlü insan tanıyordu. Ve ben... ben yeterince denemedim. Ama sen başardın."

"Özgürlük," diye fısıldıyorum. Yavaşça başını sallıyor, gözlerinde anlayış var.

Dilimde tatmayalı o kadar uzun zaman oldu ki. Alison'ın amının dilimde bıraktığı tadı bastırmaya yetiyor.

EV ÖLÜMCÜL BİR SESSİZLİK İÇİNDE.

Evet. Evin *bu* kısmı öyle. Tavan arasındaki havalandırma deliklerinden belli belirsiz bağırışlar süzülüyor ama yeterince yüksek sesle düşünürsem onları duyamıyorum. Bazen onları duymak hoşuma gidiyor. Bu beni psikopat yapar mı bilmiyorum.

Soyumdan dolayı sanırım bu kaçınılmazdı.

Kaç seri katilin çocukluğu berbat geçmiştir? Muhtemelen daha sık. Ben profile mükemmel uyardım. Varoşlarda büyümüş bir kız, keş bir anne, isimsiz bir baba ve sonunda fahişelik hayatına yol açan erkekler tarafından tecavüze uğramış.

Ama çıktım, değil mi? Bu bir şey sayılmaz mı? Bir katile dönüşmüş olsam bile. Ya da en azından yakında olacağım.

Kapı çalındığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Kapının önünde duran insan silüetine bakarak kendimi gölgelerin arasına sıkıştırıyorum.

Kimseyi beklemiyorum. Kimse o kapıyı çalmamalı.

Başka bir hafif vuruş beni rahatsız ediyor. Kudurmuş düşüncelerim beni tavşan deliğine sürüklüyor. Ya Ryan'ın işiyse, onu arıyorsa? Hayır, hayır. Bugün cumartesi. Bugün cumartesi. Dün gecedен beri tavan arasında. Ama pazartesi. Pazartesi ne yapacağım? Ryan gelmeyecek. Babası merak edecek, muhtemelen onu arayacak. Ryan cevap vermeyecek ve sonra babası aramaya gelecek. Nasıl olur da

Matt'in yüzüne bakıp ona yalan mı söylemeliydim? Sanırım bunu kendimi bu karmaşanın içine sokmadan önce düşünmeliydim.

Bir başka kapı sesi beni bu düşünce zincirinden koparıyor.

Polis mi? Ryan'ın eline telefon mu geçti? Hayır... Telefonu yatak odamıza saklamıştım zaten. O olamaz. Bir dakika önce onu kontrol ettim, vücudunun ahşap kirişe sıkıca asıldığından ve bileklerindeki düğümlerin hala sıkı olduğundan emin oldum. Kaçmadı ve kimsenin bağırdığını duymadığından eminim. Tanrı aşkına, bir malikanede yaşıyoruz ve tavan arası evin sokağa en yakın tarafında bile değil. Evin içinden gelen çığlıkları duyan biri olsaydı beni çoktan kurtarmış olurdu.

Bu düşünceye gülüyorum. İnsanlar berbat. Kimsenin beni kurtarmamış olması tamamen mümkün.

"Alo?" diye yumuşak bir ses çınlıyor. Başımı ön kapıya doğru çeviriyorum. Sesi şeytana benziyor. Öyle olmalı. Başka kim olabilir ki? Şeytan işlediğim en büyük günah için beni almaya geldi.

Nefesim kısa kesik kesik hava darbeleriyle sessizliği bozuyor. Ön kapım tekrar çalınmaya başladığında gözlerimi kısıtırıp kapatıyorum. Belki gözlerim kapalı olursa, kapı çalma sesi de kesilir. Belki arkasındaki şeytan kaybolur.

Başımı sallayarak, hayal kırıklığı içinde işaret parmağım ve başparmağımla göz kapaklarımı ovuyorum.

Şeytan gitmiyor.

Evim karanlık ve gölgelerle yıkanıyor ama ben spot ışığında duruyormuşum gibi hissediyorum. Bir aptal gibi, ne yapacağımı şaşırmış bir halde kapının önünde duruyorum. Kıvrılmış yumruğumu alnıma vuruyorum, kendime kızıyorum. Buna hazırlıklı değildim. Bunların hiçbirine. Daha fazla zamanım olduğunu sanmıştım. Bir canavarla yaşarken zaman gibi değerli bir şeye sahip olduğumu düşünmem aptallıktı.

Ne yapacağım, ne yapacağım, ne yapacağım?

Cevap ver.

Hayır. Eğer yaparsam asla kaçamam.

Başka ne seçeneğim var? Saklamak mı?

Belki bir süreliğine işe yarar ama şeytan benim için geri döner.

Şeytanlarımla yüzleşmek tek yol.

Sesi duyduğumda nefesim boğazımda düğümleniyor. "Orada olduğunu biliyorum, seni görebiliyorum."

Hay sikeyim. Bu çok ürkütücü. Bu gerçekten birinin duymak isteyeceği son şey.

Neredeyse tamamı cam olan bir kapı yaptırmak kimin fikriydi? Elbette buzlu cam, ama aynı zamanda içinde şeffaf cam şeritleri olan hastalıklı derecede hoş bir tasarıma sahip.

Yakalandım. Artık geri dönüş yok.

Yavaşça kapıya doğru ilerliyorum, çıplak ayaklarım ahşap zemine hafifçe çarpıyor. Kapının önünde durup öylece bakıyor, vazgeçip gitmeleri için dua ediyorum. Kapı bir kez daha çalındığında yerimden sıçırıyorum, bu kez yüksek sesle ve sabırsızca. *Tanrım, bu gerçekten gerekli miydi?* Elimi kapı tokmağına götürürken titriyorum.

Sadece aç şunu.

Ben de öyle yapıyorum. Bakışlarım hemen aşağıya düşüyor. "Girl Scout kurabiyeleri mi?"

Evet, hala lanet şeytan.

CRUNCH.

"Sen berbat bir kaltaksın, bunu biliyor musun?" Ryan oturduğu yerden pantolonunu indiriyor. Kanlar içinde ve yara bere içinde, kolları bir iple tavana asılı. Kalçasından aşağı sarkan kirli bir çift boxer dışında çıplak. Derisinde küçük kesikler var, çoğu çoktan kurumuş kanla kaplanmış. Bileklerinin etrafındaki yaralardan kollarına taze kan damlıyor. Kurabiyemi kemirirken ona hayranlıkla bakıyorum.

Diğer elim derisini kesmek için kullandığım maket bıçağının etrafında dönüyor. Her çığlık bana küçük bir heyecan veriyor. Üzerimde güç sahibi olduğunda hissettiği şey bu muydu? Beni dövdüğünde ve tecavüz ettiğinde? Kabul ediyorum, oldukça yüksek olabiliyor.

Kurabiyeyi Ryan'ın bağıının üzerine yerleştirirken tek gözüm kapalı, kolumu dik tutuyorum. "Biliyor musun, ikiniz de Çeytansınız," diye mırıldanıyorum,

Görüntüyü doğru çekmeye odaklanıyorum. Bunu yaparken gülümsüyorum, böylece kafasında kurabiye olan bir adam gibi görünüyor. "Sen. Ve bu kurabiyeler."

"Hey!" diye bağılıyor, dudaklarından tükürükler uçuşuyor. "Beni dinle lan!" Kolum düşüyor ve gözlerim tekrar onunkilere kayıyor. Çirkin mavi gözlerinde adrenalin, güçlü bir korku ve öfke dönüyor. Eğer bakışlar öldürebilseydi...

Crunch.

Lanet olsun. Bunlar bağımlılık yapıyor.

"Bunu neden yaptığını bana açıklayacak mısın? Ha?

Söyle bana, River!"

Kaşlarımı çatıyorum, etkilenmemiş gibi. "Son baktığımda, eğer istemiyorsam hiçbir şeye cevap vermek zorunda değilim. Ve neredeyse sana söylemeyi unutuyordum." Ona parmaklarımı şıklatıyorum ve pis bir gülümsemeyle silah işareti yapıyorum. "Eski kız arkadaşını becerdim."

Gözleri yarıklara dönüşmeden önce kısa bir süre genişliyor. "Yalan söylüyorsun."

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Tam burada bir çili var" - kalçamın hemen üstünü gösteriyorum- "ve tam burada bir çili var" diyorum, sonra sol iç uyluğumu gösteriyorum, yukarıya, merkezime yakın. Gözlerini elime dikeyiyor, dudakları tiksintiyle kıvrılırken bir yandan da öfkeleniyor. Kalçasındaki çili herkes görebilirdi ama kalçasındaki çil? Bunun için onu çıplak görmem gerekirdi.

Öfkesi onu ele geçirmeye başladığında tüm vücudu titremeye başlıyor.

"O da çok iyi," diye cıvıldıyorum. "Hiç gelmediğim kadar sert geldi sen."

"Kapa çeneni!" diye kükreyerek bana saldırmaya çalıştı. Plastik kaplı zemine sadece ayak parmaklarınız değerken bunu yapmak zor. Bu arada, onun kanıyla kayganlaşmış. Komik girişimlerine rağmen tutunacak bir yer bulamıyor. Sonunda, araba galerilerinin dışındaki şişme şeylerden biri gibi çırpınmaya başlıyor.

Ben gülüyorum ve o daha da sinirleniyor.

"Bırak beni hemen şimdi, River!" diye kükrer, vücudunun yenilgiyle çökmesine izin verir, ancak tavrı kesinlikle henüz yakalanmamıştır.

"Hayır!" Elimdeki kurabiye kutusunu bırakıp ona doğru hışımla koşarak bağıyorum. Yüzümü, güvenli bir mesafe içinde olabildiğince onunkine yaklaştırıyorum. "Seni dinlemekten bıktım. Artık senin için hiçbir şey yapmak zorunda değilim. Hiçbir gücün yok. Artık yok. Güç bende ve bunu anlamanın zamanı geldi, seni orospu çocuğu," diye tükürdüm.

Göğsü benimkiyle birlikte pompalanıyor. Hayal kırıklığına uğramış gözyaşları gözlerini dolduruyor. Başımı eğiyorum, bir kez daha büyüleniyorum.

"Ağlıyorsun," diye gözlemliyorum. Elimi uzatıp gözyaşlarından birinin parmak ucuma düşmesine izin veriyorum. Ne yaptığımı anlayınca başını iki yana sallıyor. "Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim," diye mırıldanıyorum merakla, gözyaşını ışığa tutarak.

Çok güzel. Bu kelimeyi sevmeye başlıyorum.

Beni görmezden geliyor ve bunun yerine beni manipüle etmeye çalışıyor. "Seni sevdim, River," diye yalvarıyor, sesi titrek ve gergin. "Sana göz kulak oldum."

"Beni sevdin," diye kabul ediyorum. "Ama sevgiyi nefretten nasıl ayıracağını bilmiyorsun. Çünkü sen de benden nefret ediyordun Ryan. Bütün kadınlardan nefret ediyorsun. Beni dövdün, her türlü öz sevgimi ve değerimi elimden aldın ve sonra yüzüme tükürdün." Alt dudağı titriyor.

Nefret dolu gözlerine olabildiğince yaklaşıyorum, içimde yakıcı bir his yükseliyor. Öfke ya da üzüntü gibi bir şey. "En kötü kısmı ne biliyor musun?" Usulca soruyorum, gözlerim yaşlarla doluyor.

Çenesini sıkıyor, cevap vermeyi reddediyor.

"Seni *savundum*. Tek yapmaya çalıştığım senin içindeki iyiliği görmekken, senin içindeki gerçeği gördükleri için yanıldıklarını söyledim."

Yaklaşıyorum, yanağımdan sıcak bir gözyaşı süzülüyor. "Hatalı olan *bendim*."

"Siktir git," diye tükürüyor.

Başımı eğiyorum, gerçekten merak ediyorum. "Söyle bana Ryan. Neden böylesin? Sevgi dolu bir ailen, güzel bir evin, harika bir işin, paran ve senin için her şeyi yapabilecek bir kız arkadaşın var. Neden? Neden, neden, neden, neden?"

Başını çılgınca sallıyor, "Kes şunu! Sadece... sadece lanet olası dur! Hiçbir şeyim *yok*. Nedenini bilmek ister misin, River? Gençken tecavüze uğrayan tek kişi sen değilsin, tamam mı?" Kalbim dondu. Nefesim kesiliyor.

"Kim tarafından?" Boğuk bir sesle söyledim.

Yüzü neredeyse morarmış, öfkesi yüzünden ve sözlerinden okunuyor. Varlığında. Ryan öfkenin ta *kendisi*. Ondan yapılmış.

"Sevgili babacığım."

Kalbim parçalanırken gözlerimi kapatıyorum. Ryan'dan ne kadar nefret etsem de yine de gözlerim doluyor. Küçük çocuk için kalp kırıklığı gözyaşları.

Kendi kanından biri tarafından ihanete uğramanın nasıl bir his olduğunu çok iyi bilirim. Hem de çok iyi.

"Matt?" Sesim kısık bir şekilde sordum. Neden sorduğumu bilmiyorum. Onun başka bir babası yok. Ama Matt? Tatlı, şamatacı Matt mi? Yüzünde her zaman bir gülümseme olan aynı adam. Her zaman gülen ve çok nazik olan? Aklım almıyor.

Bir keresinde Matt'in bu kadar kötü şöhretli bir avukat olmasına rağmen bir şekilde ahlakını koruduğunu söylemiştim.

Görünüşe göre yanılmışım.

"Evet, *Matt*," diye öfkeleni, adını bir küfür gibi tükürdü. "O aşağılık pislik sekiz yaşındayken sikimi emiyordu. Ve içimdeki bir parça bunun normal olduğunu düşünüyordu. Sonra *Mako* çıkageldi. O zaman beni dövmeye başladı. Mako gibi değildim, bu yüzden cezalandırıldım. O altın çocuktı. Babamın dokunmayı reddettiği çocuktı çünkü Mako'nun söyleyeceğini biliyordu. Mako kimseden bir bok almazdı ve ben her gece sikilen zayıf, küçük bir çocuktum."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Anlıyorum. Ryan'ın kalbini ve ruhunu tüketen nefretini anlıyorum. Mako'ya olan nefretini anlıyorum. Neden kadınlar üzerinde güç kurma ihtiyacı hissettiğini. Hayatı boyunca kendini güçsüz hissetti ve intikamı başkalarının da onun gibi hissetmesini sağlamak oldu. Kendisine dağıtılan boktan el yüzünden herkesin acı çekmesini istiyor.

Bu yanlış. İğrenç. Ama *anlıyorum*.

"Bana nasıl davrandığın için üzgün müsün?" Yumuşakça soruyorum. "Bana babanın sana hissettirdiği gibi hissettirdiğin için mi?"

Tam bu soruyu sorarken, evet derse onu bırakıp bırakmayacağımı da kendime soruyorum. Ryan'ı ilk kez anladığım için ne yapacağımdan korkuyorum.

Gözlerinde hâlâ yanan öfkeyle sorumu düğünüyor. Bir süre sonra Ryan konuşuyor. "Her saniyesinden zevk aldım, River. Asla pişman olmayacağım. Kadınlar zayıf ve güçsüzdür. Eğer ben böyle olduğum için acı çektiysem, siz de çekeceksiniz. Bunun için üzgün olmayı reddediyorum."

Mavi gözlerinin neden hep böyle donuk olduğuna şaşmamalı. İçinde hiç ruh kalmamış. Matt bunu ondan aldı.

Ryan'dan her şeyini aldı, şimdi de benden almak istiyor.

"Zayıf olduğumu mu düşünüyorsun?" Fısıldıyorum, gözlemi karşısında kafam karışıyor ve biraz da inciniyorum. Zayıf olmaktan başka her şey oldum.

Gözleri alaycı bir hal alıyor ama artık beni etkilemiyor. Boş sözleri de etkilemiyor. "Sana vurdum, tecavüz ettim ve sen iyi bir sürtük gibi kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp bana koşmaya devam ediyorsun. Çok ama çok zayıfsın." Öfkeden vücudu titriyor. "Lekelisin, River. Shallow Hill'den gelen pis bir sürtüğü kimse sevmez. Özellikle de içine genelevdeki bir fahişeden daha fazla yarak girmiş birini."

Yavaşça gülümsüyorum, sözleri kısa bir süre önce Billy'nin bana söylediklerine çok benziyor.

Lekeliyim.

Ayrıca başka şeyler de yapıyorum.

Kırılmış

.

Yaralı.

Travma

geçirmiş.

Güçlü.

Sert.

İntikamcı.

Bıçağı göğsüne doğru kaldırıyorum, bıçağı aşağı bastırıp sürüklüyorum, tatlı tatlı acı iniltileri çıkarıyorum. Kıpırdamadan duruyor; çırpınmanın kesikleri daha da kötüleştirdiğini çoktan öğrenmiş. Şu anda *kendimi zayıf hissetmiyorum*. Ağzımdan acı iniltileri çıkarırken hissettiklerine çok benzediğimi hayal ediyorum.

Öne doğru eğilip dudaklarımı kulağına değdiriyorum ve mırıldanıyorum: "Kardeşin beni sevecek." Duraklıyorum, bıçak hâlâ etine saplıyken gözlerini kendime çekecek kadar geri çekiliyorum. Şokla irileşiyorlar ve gülümsemem karşılık olarak büyüyor.

"Alison, Mako... onlar bir canavarı sevmenin nasıl bir şey olduğunu bilirler. Birbirlerini sevmek çok daha kolay, sence de öyle değil mi?"

Öfkesi kabarıırken burnundan sıcak nefesler fışkırıyor.

"Üzerime bulaşacak tek şey senin kanın olacak Ryan. Nedense bunu pek umursayacaklarını sanmıyorum."

On dokuz

M A K O

PAZAR HABERLERİ başladı. Aynı eski hikayeler. Cinayetler, adam kaçırmalar ve izleyiciyi tamamen depresyona sokmamak için küçük bir ilhamla daha iç karartıcı şeyler.

Zerre kadar dikkat etmiyorum. Davamla uğraşıp duruyorum ve tek başardığım şey kendime büyük bir baş ağrısı vermek oldu. Yarın Benedict Davis'le buluşup tanık olduğu cinayeti tekrar gözden geçireceğim. Bu onunla dördüncü konuşmam ve her seferinde hikayesi değişiyor. Tutarsız ve sivillerin erişemediği bazı detayları bildiği gerçeği olmasaydı, onu bir yalancı olarak kabul eder ve bırakırdım.

Benedict Davis ve onun kalitesiz hikayesi olmasa bile, yaklaşıyoruz. Hayalet Katili bulmak elimin hemen dışında, o kadar yakın ki hissedebiliyorum.

Telefonum yanımdaki kolçağın üzerinde vızıldıyor ve beni televizyon ekranına bakmaktan alıkoyuyor. Sadece kel kalmakla kalmayacağım, kırk yaşıma geldiğimde çift gözlüğe de ihtiyacım olacak. Bir göz atıyorum ve aylardır telefonumda görmediğim bir numaranın açıldığını görüyorum.

Seni özledim bebeğim. Beni ziyaret etmeyeli uzun zaman oldu. Gelmek ister misin? En sevdiğin kıyafeti giyiyorum. ;)

İç çektim. Onun üzerinde en sevdiğim kıyafet hiçbir şeydi. Tercihen yüzü yatağa gömülmüş ve poposu havadayken. Serena her zaman firfırlı, dantelli iç çamaşırlarıyla beni etkilemeye çalışırdı. Tek istediğim hızlı bir sevişme ve ayrılmakken bunların hiçbiri umurumda değildi.

Bazı nedenlerden dolayı, bir çeşit kişilik geliştirmek yerine iç çamaşırlarının kalmamı sağlayacağını düşündü.

Hiç olmadı.

Mesajı ve ardından numarasını siliyorum ve telefonu arka cebime tıkıyorum. Serena ilk etapta dikkatimi zar zor çekmişti, şimdi bir parçasını bile elde etme şansı sıfır.

Belirli bir kadın beyin alanımı işgal ettiğinde değil. River'la tanıştığım andan itibaren beni mahvedeceğini biliyordum. Sadece bunun aynı zamanda lanetlenme gibi hissettireceğini fark etmemiştim.

Telefonum yine arka cebimde vızıldıyor ve gelen bir aramayı işaret ediyor. Sinirli bir hırıltıyla telefonu cebimden çıkarıp kim olduğuna bakmadan cevap veriyorum.

"Öyle mi?" Homurdanıyorum.

"Hey..." tanıdık, tereddütlü bir ses süzülüyor.

"Selam Ali," diye iç çekerek selamlıyorum. Ondan haber almak umurumda değil, ama bu konuşmanın neye odaklanacağını zaten biliyorum.

"River'dan haber aldın mı?" diye sorar.

"Hayır. Almalı mıydım?"

Sessizlik.

"Ali?" Zorluyorum. Yine de hemen cevap vermediğinde, sistemimde korku dolaşüyor ve midemde bir çukur oluşuyor. Otomatik olarak en kötüsünden korkuyorum. Her ne kadar kesinlikle dostça bir ilişkimiz olmasa da bu duyguya oldukça aşınayım.

"Bence onunla konuşmalısın," diyor sonunda. Tırnaklarını yediğini anlamak için onu görmeme gerek yok. Bu, Ryan'ın onu akrilik yaptırması için tırnak salonuna göndermeden önce sürekli dövdüğü bir alışkanlık.

"O iyi mi, Ali? Ne oldu?" Sabırsızca soruyorum, ses tonum koyulaşiyor. Dik oturuyorum ve haberleri kapatıyorum.

"Yok bir şey. Şey... o iyi. Yaralı falan değil," diye aceleyle söze giriyor. Kaşlarım düşüyor. Endişem vites değiştiriyor. Bir şeyler oluyor ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Bir şey mi oldu?" Açıklama yapmamasına sinirlenerek yavaşça soruyorum. Elim saçlarımı kavırıyor, saç tellerimi koparmanın eşiğindeyim.

Hayal kırıklığıyla iç geçirir. "Evet, ama bence onunla konuşmalısın Mako. Tamam mı? Tek söylediğim bu."

Parmağım kırmızı düğmeye dokunur dokunmaz "Tamam," diye cevap veriyorum. Sabırsızlığım zirve yaptı. Tüm kabuslarımın canlandığını hayal etmekle meşgulken aklımdaki son şey kibar olmak. Zihnim dönüyor, düşünüyor

Ryan'ın evine gidersem bunun sonuçlarını düşünmek istemiyorum. Saat geç oldu. Muhtemelen çıldıracaktır ama dava üzerinde çalışmam gerektiği bahanesini kullanabilirim. Yarın tanığıyla buluşacağım ve birkaç gündür Ryan'la bu konuda konuşma fırsatı bulamadım.

Kararımı çoktan vermiştim, anahtarlarımı alıp kapıya yöneliyorum, botlarımın bağcıklarını bağlamak için kendime zar zor zaman tanıyorum.

Kapının yarısında duraksıyorum, elim hâlâ kulpta. Belki de önce aramalıyım? Kapıyı arkamdan kapatıp arabaya binerken Ryan'ın numarasını çeviriyorum. Hat çalıyor, çalıyor ve sonunda sesli mesaja düşüyor. Garaj yolundan çoktan çıkmış olmama rağmen bir kez daha deniyorum.

On beş dakika sonra, ortasındaki aptal fiskiyeyle geniş, iğrenç derecede uzun araba yollarına giriyorum. Ryan bir gün ortasına kendi anıtını dikerse hiç şaşımam.

Bu korkunç evde birkaç ışık yanıyor. Bu evi görmek her seferinde dudağımı uçuklatıyor. Beyaz şık duvarlar, cam ve ahşap evin tamamını oluşturuyor. Modern ve çok gösterişli.

Hay sikeyim. Gerginim. Ellerim saçlarımda geziniyor, bu durumdan bıkmış durumdayım. Ryan'dan ve evlat edinildiğimden beri başıma sürekli bela olmasından.

Araba yolundan çıkmadan önce kendimi arabadan dışarı atıyorum, aceleyle merdivenleri çıkıyorum ve kapıyı birkaç kez yüksek sesle çalıyorum. Saatime baktığımda, saatin daha sekiz buçuk olduğunu fark ediyorum. Ryan hâlâ uyanık olmalı.

Kimse cevap vermeyince, kapıyı birkaç kez daha çalıyorum. Bazen onun da diğer zengin puştlar gibi davranıp bir uşak tutmasını diliyorum. Kapının kolunu denemeden önce sadece beş saniye bekledim. Kilitli. Şu anda beni kaydeden ve Ryan'ın telefonuna bağlandığından emin olduğum kameralar var. Benim olduğumu görüp kapıyı açmasını umarak bir dakika daha oyalanıyorum.

Evet, doğru Mako. Sanki öyle bir şey olacakmış gibi.

Siktir et. Ryan'ın evine hayatımda sadece üç kez gittim, ama her çıkış noktasını kataloglamak sadece bir kez sürdü. Evin arka tarafına doğru koşuyorum. Arka bahçe, bir uçurumun kenarında yer alan ve açık bir konseptte mutfığa doğru genişleyen bir havuzdan oluşuyor. Evin arka tarafı tamamen cam, duvarın tamamı arka bahçe ve mutfak bir bütün haline gelene kadar kayarak açılabilir. Bana sorarsanız çok aptalca bir şey. Kim bu

herhangi birinin evlerinin içine bakabilmesini sorun etmiyor mu? Bu düşünce tüylerimi diken diken ediyor.

Sessizce kapıya yaklaşıp camdan içeri bakıyorum ve herhangi bir ses var mı diye dinliyorum. Herhangi bir bağırış, çığlık. Etin ete çarpması. Sadece sessizlik var. Hareket de yok.

Cam ses çıkarmadan kayarak açılıyor ve bu benim için iyi olsa da yine de hayal kırıklığı içinde başımı sallıyorum. Herhangi bir kapıyı kilitlemeden bırakmak ne kadar aptalca. Bunun kabul edilebilir olması için çok fazla lanet olası cinayet görüyorum ve bu kadar kolay bir şekilde haneye tecavüz ediyor olmam bu herifin kulağına küpe olacak. Hırsız olabilirim ve görünüşe göre bu Ryan için sorun değil.

Beyaz ve gri mutfak loş, tertemiz mutfaka gölgeler düşürüyor. Sonbahar yaklaştıkça hava daha da kararmaya başlıyor. Saat daha sekiz buçuk ama güneş batıyor. Garip bir açıyla asılı duran bir çekmece dikkatimi çekiyor. Çekmeceye baktığımda, içine gelişigüzel atılmış bir sürü bıçak ve gümüş çatal bıçak takımı görüyorum.

Telefonumdaki el fenerine tıklıyorum ve onları inceliyorum. Hiçbiri kanlı görünmüyor. Düşüncelerimi sakinleştirmek için çok az şey yapıyor.

Gölgelerin içinde saklanan biri olmadığından emin olana kadar ışığın yönünü değiştiriyorum. Koridorun sonundan gelen yumuşak ışıltıya bakılırsa oturma odasında bir lamba yanıyor. Kulaklarımı zorlayarak ayak seslerini ya da sesleri dinliyorum.

"Ryan?" Yüksek sesle sesleniyorum, ışığı kapatıyorum ve telefonu arka cebime tikiştiriyorum. İhtiyacım olan son şey bir avukat bozuntusu tarafından haneye tecavüzle suçlanmak. Ryan bu fırsatı değerlendirir ve şeker gibi yer.

Kısık bir ses geliyor ama nereden geldiğini çıkaramıyorum. Ben boğuk sese konsantre olmuşken, üst kattan gelen yüksek sesli bir patlama dikkatimi başka yöne çekiyor.

Yemin ederim, eğer ona vurduysa... Ben daha düşünmeden vücudum hareket ediyor, mutfaktan geçip koridora koşuyorum. Kendimi beyaz mermer merdivenin etrafında sallarken neredeyse duvara çarpıyordum. Neredeyse merdivenleri çıkarken takılıp düşüyordum ki River'ın yüzü gözümün önüne geldi. O da az önce benim yaptığının aynısını yapmıştı - merdivenlerden inmek için acele ederken neredeyse düşüyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye bağırıyor, ben de "Yine mi canını yaktı?" diye bağırıyorum.

"Ne?" diye soruyor şaşkınlıkla. İkimiz de merdivenin iki ucunda hareketsiz durmuş, birbirimize vahşi ifadelerle bakıyoruz.

"Yukarıda mı? Sana zarar verdi mi?" Tekrar sertçe sordum.

"Hayır, o burada değil," diye kekeliyor. Şüphelerim artarken göğsümdeki çarpıntı yavaşça sakinleşiyor. Ölü bir bedenın üzerinde bıçakla yakalanmış gibi görünüyor. Suçlu gibi. Eve izinsiz girenler kendilerini belli etmezler. Ryan beni kolayca davet edebilir ve ona söylemeyebilirdi. O zaman neden yüzü yeşil görünüyor? Ve neden gözleri paranoya ve sinirle kayıyor?

"Burada ne arıyorsun?" diye tekrar çıkışıyor, kollarını kavuşturuyor ve duruşunu savunma pozisyonuna doğru genişletiyor. Burnunun ucuyla bana bakarken çenesini kaldırıyor. Onu sorgulama isteğimi zar zor dizginliyorum. Ne de olsa onun evine zorla giriyorum. Benden şüphelenmek için her türlü hakkı var.

"Ryan beni davet etti," diye yalan söylüyorum, omurgamı çelikleştirerek. Gözlerini deviriyor.

"Hayır, davet etmedi."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü o burada bile değil," diye tekrarlıyor. O anda bir yerden boğuk bir ses daha geliyor. Başımı eğip ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Dikkatimin dağıldığını fark edince merdivenlerden hızla iniyor ve kendini üzerime atıyor, tarçın tüm duyularımı sarıyor. Geriye doğru tökezleyerek düşmemek için vücuduna ve korkuluklara tutunuyorum. Ne oluyor lan?

"Beni korkuttun," diyor nefes nefese. "Ama şimdi burada olduğun için mutluyum.

Gelebilir miyim?"

Yüzümdeki ifade ancak tamamen şaşkınlık olarak tanımlanabilirdi.

"Ne saklıyorsun, River?" Sert bir şekilde suçluyorum. Kollarımda geriliyor, beni hemen itiyor ve sanki kendini dramatik bir şekilde üzerime atmamış gibi yanımdan geçip gidiyor.

Bu kadın lanet bir... Ne halt olduğunu bile bilmiyorum. "Çık dışarı," diye sertçe emrediyor, sesindeki tüm duygu kaybolmuş.

Kollarımı kavuşturarak duruşumu genişletiyorum ve kaşlarımı kaldırarak hiçbir yere gitmeyeceğimi belli ediyorum. Evin içinde bir yerlerden bağıryorlarmış gibi boğuk bir ses geliyor, Ryan gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuş ve River bir şey saklıymış gibi davranıyor. Kıpır kıpır ve bilmesem River'ın yalan söylediğini düşünürdüm. Hem de korkunç bir şekilde.

Ustaca, her ayrıntıyı katalogluyorum. Kaypak gözler, titreyen eller, huzursuz ayaklar ve boynunda küçük bir kan lekesi. Bir şeylerin kokusu

Burnumdan süzülen bir tür temizlik solüsyonu, onun tatlı tarçın kokusunu bastırıyor.

Titreyen sesimi yumuşatmaya çalışarak, "Bana söyleyebileceğini biliyorsun," diye nazikçe teminat verdim. O bir şey yaptı. Çok kötü bir şey yaptı.

Homurdanıyor. "Bir polise her şeyi söyleyebilir miyim? Gerçekçi ol Mako," diye cevap veriyor, ses tonundan zehir ve küçümseme damlıyor.

"Senin için birkaç çizgiyi çoktan aştım, River."

"Kirli olduğunu mu söylüyorsun?" diye meydan okuyor.

"Bana olmak için bir sebep vereceğini mi söylüyorsun?" Ben de karşılık verdim. Dudakları ince bir çizgi halinde geriliyor. Bu kocaman bir evet demek olurdu. Başımı geriye atıyorum ve sert bir nefes veriyorum. "Söyle bana, River. Seni tutuklamayacağıma ya da başını belaya sokmayacağıma yemin ederim. Bana güvenebilirsin."

Başımı ona doğru kaldırdığımda, alt dudağını çiğniyor ve Robin Hood mu yoksa büyük kötü kurt mu olduğuma karar verememiş gibi bana bakıyor. Ben de hangisi olduğumdan emin değilim. Kimin sorduğuna bağlı.

"Alison ve ben seks yaptık," diye ağzından kaçırdı. Çok zamansız bir anda yuttuğum tükürük boğazımda düğümleniyor. Boğuluyorum, ayaklarının önünde ölmemeye çalışırken sertçe öksürüyorum. Şeytani küçük peri de muhtemelen bundan zevk alacaktı.

Beynimdeki dişliler çok hızlı dönüyor. Beynimi yöneten küçük adam umutsuzca onları dizginlemeye çalışıyor, ben de az önce söylediği şeyi anlamaya çalışıyorum. Ben yüzümün kızardığını hissederken, o benim tepkime gülümsüyor. "Kızardın mı?" diye takılıyor.

"Hayır. Siktir. Evet. Bu ne lan? Gerçekten yaptın mı?" Sert bir şekilde soruyorum, çünkü aletimin sertleşmesini engellemeye çalışıyorum, ki bu görüntüyü aklımdan çıkaramadığım zaman gerçekten büyük bir başarı.

Başını sallıyor ve sonra kayıtsızca omuz silkiyor. "Birbirimizden hoşlandığımız için falan değil. Sanırım... sadece buna ihtiyacımız vardı, anlıyor musun?"

Garip bir şekilde, anlıyorum. Anlıyorum. Yüzü boş bir maskeye dönüşmüş ama içimden bir ses kızmamı beklediğini söylüyor. Aslında bunu bekliyor. Ama iyileşmeye çalışan birine nasıl kızabilirim ki? Bazı günler bana ne kadar acı verse de River'ın bedeni bana ait değil. İsteddiği kişiyle yatabilir ve benim bu konuda söz hakkım yok. Bu ayrıcalığa sahip olmayı çok istesem de, bu hediye başkasına verdiğinde ona karşı hiçbir şey yapmayacağım.

Dişi aslan gözleri beni yakından inceliyor. Hâlâ temkinli ve gergin

ama yine de dikkatimin tamamen dağıldığına dair belirsiz bir umutla bana bakıyor. Bu

Neredeyse bir saniyeliğine işe yarıyordu ama bariz olanın gözümünden kaçmasına izin verseydim bugün olduğum yerde olamazdım.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Ama bana söylemen gereken şey bu değil, River."

Omuzları yenilgiyle düşer, küçük dikkat dağıtma taktiğinin işe yaramaması onu hayal kırıklığına uğrattır.

Daha sonra, bu itirafı tekrar gözden geçireceğim. İyice.

"Ryan üst katta. Tavan arasında." Duraksıyor, görünüşe göre bana başka ne söyleyeceğini düşünüyor. Anlatacağı hikâye ne olursa olsun tavan arasına zorla gireceğimi söylemiyorum. Bana yalan söylemesini bekliyordum.

"Ona işkence ediyorum," diye itiraf ediyor usulca.

Bu sefer yutkunmayacak kadar akıllıydım, yoksa yine boğulacaktım. Ağzından çıkmasını beklediğim son şey gerçektir. Bunu şok değeri için mi söylüyordu, önermesi çok çirkin olduğu için yalan söylediğini düşünmemi mi bekliyordu? Muhtemelen gülmemi, gözlerimi devirmemi ve bunu bir şaka olarak geçiştirmemi bekliyordu.

Bana ne kadar acı verse de, bunu bir araya getirmeye başlamıştım bile, yapbozun her parçası yerine oturuyordu. Ryan'ın yokluğu, yardım ister gibi bağırarak boğuk ses, River'ın açık paranoyası... ve kan ve temizlik solüsyonu kokusu.

"River," diye inleyerek elimi yüzüme sürüyorum.

"Ne?" diye tersliyor, tüm numaraları bırakıp bir kez daha savunmaya geçiyor. "O bunu hak ediyor!"

"Öyle olmadığından değil, River. Ama bunu gerçekten düşündün mü? İnsanlar onu aramaya geldiğinde ne yapacaksın? *Ailelerimiz* onu aramaya geldiğinde? Yarın sabah işe gitmezse, insanlar nedenini sorgulayacak. Bir numaralı şüpheli olacağın gerçeğini hiç düşündün mü?"

Ben onu çok geçerli sorularla bombardımana tuttukça yüzü giderek solgunlaşıyor. Ryan, insanların onun kaybolduğunu fark etmemesi için çok önemli bir adam.

Bu sefer omuzları çöktüğünde, teslimiyetle çöküyor. "Var.

Sadece henüz ne söyleyeceğimden emin değilim."

Bir kez daha iç çekerek merdivene doğru bakıyorum. "Ben oraya çıkıyorum."

Bana doğru bir adım atıyor, gözleri şişiyor. "Gitmesine izin veremezsin Mako," diyor telaşla, gözleri çaresizlikten vahşileşmiş.

"Yapmayacağım. Söz veriyorum. Ama bizi neyin içine soktuğunu görmem gerek," diye yatıştırıcı bir şekilde açıklıyorum ve onu sakinleştirmek için elimi dirseğine koyuyorum. Kaşları çatılıyor ve bana kötü bir bakış fırlatıyor.

"*Seni hiçbir şeye bulaştırmadım, Mako.*"

Ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "Bu işte beraberiz, bebeğim."

Ryan "ın vücudunu incelerken yüzümdeki klinik tonla uyumlu bir Çekilde, **"SEN DE BÜYÜK BİR KÖPEK BOKUNA BENZİYORSUN,"** diye yorum yapıyorum.

"Siktir git," diye karanlık bir şekilde tükürüyor. Hayatımda ilk defa, Ryan

İçeri girdiğimde beni gördüğüne sevinmişti. Dişlerimle ona gülümsediğimde bu mutluluk hemen kayboldu.

Kan revan içinde. Kesik ve çürük vücudundaki tek şey bir çift kirli boxer külot. Lanet olsun, bok gibi de kokuyor. Burnumu kırıstırarak etrafında dönüyorum, tüm yaralarını not ediyorum.

Görünüşe göre onu kesmek için maket bıçağı gibi ince ve keskin bir şey kullanmış. Kesikler çok derin değil, bazılarına dikiş atılması gerekmiş, özellikle de göğsündeki büyük yarığa. Tüm gövdesi morluklarla dolu, çoğu hâlâ koyu mor. Hiçbirinin sarıya ve yeşile dönmesi için yeterince uzun süre burada kalmamış.

Ayağı doğal olmayan bir açığa ayarlanmış gibi görünüyor, ancak kemiğin dışarı çıktığını görmüyorum. Sol elinin iki parmağı kesinlikle kırık, tamamen garip açılarla bükülmüş ve kemik dışarı çıkmış. River'ın kırdığı iki parmağın aynısı olduğunu fark edince gülümsüyorum, birini Ryan yapıyor. Serçe ve işaret parmağı.

İşte benim kızım.

Eline bakıyorum, alçılı işaret parmağını fark ediyorum ve sonra gözlerimi onun geri kalanına doğru sürüklüyorum. Boks ringinden yeni çıkmış gibi görünüyor. Kollarında ve boynunun etrafında taze morluklar, alnında bir kesik ve şiş bir dudak var. Hepsi de onu sevdiğini iddia eden

birinin elinden çıkmış.

Kaburgaları ve beyin sarsıntısı artık iyileşmiştir ama zihnindeki kalıcı etkiler asla yok olmayacaktır.

Bu kadın çoğu kişinin hayatı boyunca kaldıramayacağı kadar çok şey yaşadı. Ve tüm hayatı boyunca bunları yaşadı. Bu kadar dirençli biriyle tanıştığımı sanmıyorum. Bu kadar güçlü. Ryan'a yaptığı şey... delilik. Kesinlikle delice. Ama yaşadıklarının düşünürsek, onu suçlayamam. Sonunda patladığı için onu suçlayamam.

"Lütfen, Mako. Sen bir polissin. İyi bir polissin. Bu kaltağın bu pislikten kurtulmasına izin verme. Lütfen, bırak gideyim," diye yalvarıyor, sesi sonlara doğru çatlıyor.

Ryan'ı ilk kez korkmuş görüyorum. Savunmasız. Her zaman sert adam rolünü oynardı, o on yaşındayken ve ben on üç yaşındayken, aileye yeni kabul edildiğimde bile. Sanki ben ortaya çıktığımda kendini kanıtlamak zorunda hissetmiş gibiydi. Annem ve babam başka bir oğul sahibi olmaya karar verdiler, o da onlar için yeterince iyi olmadığını düşündü. Adam doğduğundan beri bencil bir narsistti. Onu değiştirmek mümkün değil. Onu kurtarmak yok.

"Sana neden yardım edeyim ki? Ortaya çıktığımdan beri hayatımı zindan etmekten başka bir şey yapmadın," diyorum, beni göremeyeceği şekilde arkasına geçerek. Bana bakmak için başını çevirmeye çalışıyor ama bağları ona fazla hareket alanı bırakmıyor.

"Sen asla ait olmadın, Mako."

River bir adım öne çıktı, kaşları öfkeyle çatılmıştı. "Bunca zamandır, sana bir şey *yaptığı için* ondan nefret ettiğini sanıyordum. Neden beni - herhangi birini- buna inandırdın?"

Ryan mizahsızca gülüyor. "Ne fark eder ki? O benim *kardeşim*," diyor küçümseyerek.

"Öyle miyim?" Neşeyle soruyorum, kızgın bakışlarını bana çevirmeye çalıştığında kıkırdıyorum. Pek işe yaramadı. Bu kadar öfkeli bir ruh, peki ne için? Bektan bir insan olmaktan kendini alamadığı için bağlanıp işkence görmek için mi? Sonra da zorbalık ettiği kardeşinin, yaptıkları yüzünden yardım etmeyi acımasızca reddetmesi.

Ryan Karma'yı iyice tanımaya başlıyor ve *lanet* olsun, tam bir sürtük.

Onunla bir kez daha yüzleşmek için dönüp çömelıyorum ve gülümsememi hiç kaybetmeden şöyle diyorum: "Bana hiç öyle davranmadılar. Ailemiz beni evlat edindiğinde bir kardeşim olacağı için heyecanlanmıştım. Ama sen bunu hep bir hakaret olarak algıladın."

"Çünkü öyleydi!" diye bağıyor, elleri kolları titreyerek. "Asla başka bir çocuk yapmayacaklardı. Benim onlar için *yeterli olduğumu* söylediler. Sensiz gayet mutluyduk ama sonra babam babanın cinayet davasına baktı ve sana karşı bir zaafı oluştu. Bu ülkedeki diğer çocuklar gibi sistemde kalmaya izin veremezdi. Seni bu kadar özel yapan ne, ha? Hayalet Katil'in kim olduğunu bile bulamayan vasat bir dedektifsin. *Bizim* için yeterince iyi değilsin."

Sözleri tahta üzerindeki lastik gibi üzerimde sekiyor. Asla gerçekten önemsemediğim biri tarafından incitilemem. Bir noktada denedim. Onunla bir ilişki kurmak, kardeşler arasında kopmaz bir bağ oluşturmak için çok uğraştım. Ama o sadece benden nefret etmek istedi. Onu durduracak kadar önemsemeyi bırakmam uzun sürmedi. Bana işkence etti, canımı yaktı ve çocukluğumu

Sefil.

Daha önce beni kardeşi olarak istememişti, şimdi de kesinlikle i s t e m e y e c e k .

"BİR İTİRAFIM VAR," diye ağzından kaçırıyor River. Ona bakıyorum, korku ve tedirginlikle doluyum. Ondan daha fazla itiraf alamam. Birkaç ömre yetecek kadar itiraf aldım - tabii eğer yaptığımız şey yüzünden cehennemde yanmıyorsam. Oturma odasındayız, River'ın kısa bir süre önce sıkışıp kaldığı kanepede oturuyoruz, gözyaşları yüzünden akarken aşağılanmış bir halde. Bütün bunlar bittiğinde, bu lanet kanepeyi yakacağım.

"Matt Ryan'a tecavüz etti," diye devam ediyor, ben daha itiraz edemedim.

Dünyam kendi ekseninde durdu ve her şeyin çökmesine neden oldu. Bunu doğru duymuş olmamın imkanı yok. Bunu söylemesinin imkanı yok... Hayır. Hayır, hayır, hayır. İmkânı yok.

"Az önce ne dedin sen?" Karanlık bir şekilde soruyorum. Ağır bir iç geçiriyor. Yüzü pişmanlıkla sıkışmış. Kan lekeli parmakları kıpırdıyor, bakışları dönen parmaklara takılı kalmış. Bana bakamıyor bile.

Matt beni kurtardı. O benim babam. Onu *seviyorum*. Ve şu anda bu benden koparılıyor.

"Ryan bana anlattı. Ona hayatta her şeye sahipken neden böyle olduğunu sordum. Ve Mako... Yalan söylediğini sanmıyorum. Gerçekten öyle hissettirmede."

Titreyen elimi şiddetle yüzüme sürerek söylediği sözleri silmeye çalışıyorum. Elim saçlarına doğru kayıyor ve sıkıca kavıyor. Göğsüm acıyla geriliyor, nefes almakta zorlanıyorum. Görüşüm dalgalanıyor ve gerçekliğe tutunmak için her şeyimi harcıyorum. Kendimi kaybediyorum. Bundan çok daha fazlasını kaybediyorum.

"Gerçekten üzgünüm Mako," diye fısıldıyor. Dikkatim dağılmış bir şekilde başımı sallıyorum, onu gerçekten duymuyorum. Sanki kulaklarımdan sular akıyor ve şu anda hiçbir şey ifade etmeyen, yumuşakça söylenmiş özürleri boğuyor. Bu River'in suçu değil ama bana söylediği için ondan neredeyse nefret ediyorum. Şimdi bu yeni gerçekle yaşamak zorundayım.

Babam lanet bir tecavüzcü.

Bana hiç el kaldırmadı. Bana karşı böyle hissettiğine dair hiçbir belirti vermedi. Aklımdan bir sürü anı geçti. Ryan'ın benden ne kadar nefret ettiği. Dünyadan. Ne kadar kızgındı. Ve babam ne zaman Ryan'a sarılmaya çalışsa ya da herhangi bir şefkat gösterse, Ryan'ın bunu bir eşek arısı yuvası tarafından sokulmuş gibi reddetmesi. Hiç mantıklı gelmeyen küçük şeyler birikmeye başladı.

Gözlerimi kapatıyorum.

Sanırım yapboz parçalarını bir araya getirmekte düşündüğüm kadar iyi değilmişim. Kardeşim en büyük parçaydı, tam gözümün önündeydi. Ve ben hiçbir şeyden şüphelenmedim. Suçluluk duygusu beni rahatlatıyor.

"Şu anda elimizdeki konuya odaklanalım. Bunu sonra düşünürüz," diye törpüledim.

River dudağını ısıırıyor ve isteksizce kabul ederek başını sallıyor. "Ryan seni aldatıyor," diye başlıyorum.

"Biliyor muydun?" diye sertçe sorarken yüzünde küçümseme ifadesi beliriyor.

İstesem de suçluluk duygusunu yüzümden atamazdım. Ryan'ın onu aldattığını söylemem bir itiraf olarak değil, anlatacağımız hikâyenin başlangıcı olarak söylenmişti, ama sözümü bitiremeden beni yakaladı.

"Bana söylemedin mi?" diye suçluyor, gözleri öfkeyle parlıyor. Yanakları çilek kırmızısı kızarıyor ve ben ne diyeceğimi bilemez halde ağzımı bir balık gibi çırpırmaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Bu benim haddime değildi, River. Vurma kısmının Ryan'ın bir oyuncu olmasından biraz daha endişe verici olduğunu düşündüm," diye savunuyorum.

"Ne zaman?" diye sertçe soruyor. "Ne kadar zaman önce öğrendin?"

"Sen ailelerimizle tanıştıktan kısa bir süre sonra onu aldatırken gördüm," diye itiraf ediyorum iç çekerek. Anlatmak istediğim bu değildi ama ona yalan da söylemeyeceğim. "Ama River... o hep aldattı ve sadece seni kastetmiyorum. Birkaç yıl birlikte olduktan sonra Alison'a klamidya bulaştırdı. Sana söylemeliydim ama dediğim gibi, senin güvenliğinden daha çok endişeliydim."

Uzaklara bakıyor, gözlerinden acı fişkırıyor. Bu beni rahatsız ediyor. Bu.

"Peki, neden şimdi söylüyorsun?" diye sorar, sesi birkaç kez düşmüştür. derece ve şimdi buz gibi soğuk.

Başımın arkasını kaşıyorum, yüzümde mahcup bir ifade var. "Değildim, gerçekten. Hikâyemizi toparlamaya çalışıyordum ve Ryan'ın hilekâr olması örtbas etmemizde büyük bir rol oynayacak."

Bu sefer yanakları kızardığında, bu utançtan kaynaklanıyor.

"Oh."

"Özür dilerim River," diye başlıyorum, Ryan "ın beni aldattığı gerçeğini ona en başından söylemediğim için her saniye daha da kötü hissediyorum.

"Ondan ayrılmak istememin nedeni buydu," diyor aniden, yan gözle bana bakarak. "Her klişede olduğu gibi yakasında ruj buldum ve parfüm gibi kokuyordu. Yıkayarak çıkarmaya çalışmıştı. Başka biriyle yattığını fark etmem sonunda ayrılmak istememe neden oldu."

Bunu beni daha kötü hissettirmek için mi söylüyor emin değilim ama işe yarıyor. Başım kanepenin arkasına çarpıyor ve yenilgiyle iç çekiyorum. Ona daha önce söylemiş olsaydım... belki de yaptığı şeyi yapmak zorunda hissetmeyecekti. Çoktan gitmiş, hayatını ondan uzakta yaşıyor olurdu. Ama Ryan hala burada, bir sonraki kurbanını arıyor olacaktı.

"Özür dilerim," diye tekrarlıyorum.

"Peki, bu örtbas hikâyesi?" diye soruyor ve konuyu hızla değiştiriyor.

İstemeyerek de olsa izin verdim. "Bir sonraki şehre işle ilgili bir seyahati olduğunu söyledi. Bu onu son görüşünüz oldu."

Bir kez başını sallıyor. "Onun yapmadığını anladıklarında ne olacak?"

"İşte burada aldatması devreye giriyor. Başka bir kadınla görüşmek için kolayca gidebilirdi. Onun aldatma yöntemlerinden haberdar değilsiniz ve işe gitmesi gerektiğini söylediğinde ona tamamen inandınız. Eğer aldattığını biliyorsanız, bu bir sebeptir. Eğer kavga ettiyseniz ve o sizi terk ettiyse, bu sizi suçlu gösterir. Size kalırsa, siz ikiniz hiçbir sorunu olmayan mutlu bir çifttiniz."

"Tamam," diye kabul ediyor. Başımı sallıyorum, şimdiden omuzlarımdaki diğer elli kilonun üzerine bir ağırlık çöktüğünü hissediyorum.

"Metresiyle buluşmak için ayrılıyordu. Hayalet Katil onu önce yakaladı."

River hareketsiz kalıyor, tüm vücudu taş kesiliyor. Bu bana ona Hayalet Katil'den ilk bahsettiğimde verdiği tepkiyi hatırlatıyor, Ryan'la davayı çözmeye geldiğim ve köfte yediğimiz gün.

Annem bana köfte yapardı. Korkunç pişirirdi ama gerçekten nasıl yapılacağını bildiği tek şeydi. On iki yıl boyunca yediğim tek şey buydu. O zamandan beri yiyemiyorum. Tabii ki, pislik kardeşim bunu biliyordu ve tekrar yüzüme vurmaya karar verdi.

"Bu fikre nasıl kapıldın?" diye soruyor usulca, dikkatimi tekrar ona çekerek. Hayalet Katil'le ilgili onu huzursuz eden şeyin tam olarak ne olduğundan emin değilim ama onu suçlayamam. Ünü artık ulusal haber olacak kadar dikkat çekmiş durumda. Bir seri katille aynı kasabada olmak herkesi rahatsız eder.

"Cuma sabahı Ryan beni aradı ve Hayalet Katil'in kim olduğunu bildiğini ve ona karşı davasını çoktan oluşturduğunu söyledi. Kanıt bulduğunu ve Pazartesi gününe kadar katili hapse atacağını iddia etti. Bilginin ne olduğunu paylaşmadı ama onu yakaladığından emindi. Hayalet Katil'in kim olduğunu benden önce bulduğunu on dakika boyunca yüzüme vurdu."

Elimde olmayan ama utandığım bir şeyi paylaştığımda River'ın yüzü soluyor, kaşları çatılıyor. Kardeşimin Hayalet Katil'i benden önce yakaladığını. O biliyordu ve aklıma gelen tek şey, onun kötü bir şey yapıyor olmasıydı. Hayalet Katil'in cebinde kolluk kuvvetleri ve avukatlar var. Ryan'a kadar kimsenin onun yüzünü bildiğini sanmıyorum.

O telefon görüşmesinin anısı beni yeniden sinirlendirdi. Ryan telefonu kapatır kapatmaz, sorgu odasındaki metal masanın üzerinde neredeyse parmak eklemlerimi kırıyordum. Hayalet Katil'in bulunmasını istiyordum, ne olursa olsun.

ama davayı çözecek kişinin Ryan olması canımı yakmadı değil. Kendine güveni o kadar sarsılmazdı ki ona inandım.

"Olayı, Hayalet Katil'in Ryan'ın aleyhinde kanıt olduğunu bildiği ve ondan kurtulduğu şeklinde çevireceğiz," diye devam ediyorum.

River yer değiştiriyor, dizlerini göğsüne doğru kıvrıyor ve kollarını sıkıca dizlerine sarıyor. Çenesini dizlerine dayıyor ve hüzünle bana bakıyor.

"Onu konuşturacağız," diye yumuşak bir şekilde güvence veriyor.

Elimi saçlarımın arasından geçirerek başımı sallıyorum. Ryan'ın konuşacağına dair umudum yok. Kardeşim hakkında bildiğim bir şey varsa o da nefret dolu, kötü bir insan olduğudur. Bir yıldır peşinde olduğum adamın kim olduğunu bana söylememesi onun tek zaferi olacak.

Planın geri kalanını onunla birlikte gözden geçiriyorum ve çok yakında oynamak zorunda kalacağı rolü anladığından emin oluyorum. Beni ne kadar üzse de, River asla istismara uğrayan kız arkadaş olarak görülemez, en azından Hayalet Katil'in Ryan'a ulaştığını gösteren yeterli miktarda kanıt olana kadar. Ryan'ın altın çocuk şöhretinin onunla birlikte alevler içinde yanmayacağı anlamına gelse bile, nedeni River'dan uzak tutacak her şey şu anda en önemli öncelik.

"Ortadan kaybolması gerekiyor, River," diyorum tereddütle. Ne demek istediğimi çok iyi anlıyor.

Başını sallıyor, onu öldürmekten en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyor. Ona izin vermekle ilgili doğru olmayan bir şeyler var.

"Bunu yapmana izin verebileceğimi sanmıyorum."

Başını bana doğru çevirdi.

"Lanet olsun yapamazsın. Bu benim için. Sakın şövalyemmişsin gibi içeri dalmaya cüret etme. Beni kurtarmak için sana ihtiyacım olmadığını ne zaman anlayacaksın?" diye dişlerini gıcırdatıyor, gözleri öfkeyle keskinleşiyor.

"Haklısın. Seni kurtarmam için bana ihtiyacın yok. Ama seni o çukura düşmekten kurtarmaya yardım edebilirim, ederim."

Başını sallıyor, uzaklara bakıyor. Uydurduğumuz hikayeye göre onu bu gece evde beklemesi gerekiyordu. Eve gelmeyince anneleri arayacak ve ondan haber alıp almadıklarını soracak.

Ona iyi olduğunu, sadece muhtemelen geç kalacağını söyleyecekler. Endişeyle yatağa gidecek. Sabah olduğunda hala evde değilse, kayıp ihbarında bulunacak. İşte o zaman işler ciddileşecek. Gerçekten gerçek olacak.

Endişe sinirlerimden süzölüyor. Adrenalinim yükselirken kollarım seğıriyor. İncelemeyi River'dan uzak tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Bu kız için çamur olacağım. Ve lanet olsun, bir saniyesinden bile pişman olmayacağım. Bu kız beni küçük karanlık büyüsüne hapsetmişken olmaz.

Tüm bunlar söylendikten ve yapıldıktan sonra, ona gerçek bir ilişkinin nasıl görüldüğünü göstermeye hala kararlıyım. Beni geri ister mi diye endişelenmiyorum bile. İstedğini biliyorum.

"Bu benim cinayetim Mako," diyor yumuşak bir sesle ve beni tekrar konuşmaya dahil ediyor. "Bu işe kendimi -seni- ben bulaştırdım. Ve onu ortadan kaldıracak kişi de ben olacağım."

"Bu gece
mi?" "Bu
gece."

Yirmi

R I V E R

MAKO yanımda durdu, ona aşağıda kalmasını söylememe rağmen. Reddetti ve tavandan ipe sarkan zavallı Ryan'a bakmak için beni takip etti. Sadece iki gün oldu ama susuz kalmış ve kan kaybı yaşıyor. Kolları hafif mavi bir tonla griye dönüyor, tüm kanı bir süre önce uzuvlarından boşalmış. Bir parçam, keskin ve yakıcı acıyı hissedebilmesi için onları aşağı indirmek istiyor.

"Onun kışına bir Gey sokacağıma dair kendime söz verdim," diyorum sakince. Mako "nün kafası Ryan "ın kafasını yavaGça kaldırmamasından çok daha hızlı bir Gekilde bana doğru dönüyor. Bana Genlik ateGindeki kızgın bir maşanın sıcaklığıyla bakıyor.

"Neden?"

"Aletini kışma soktuğu ve bana vahşice tecavüz ettiği zamanlar için," diye cevap veriyorum, sesim sakın ve eşit. Dudaklarımı birbirine sürtüyorum, patlatıyorum ve "İki kez" diye ekliyorum.

Ancak Mako "nün tepkisi benimkinin tam tersi oluyor. Neredeyse patlıyor, vücudu Gokla sarsılıyor ve Ryan "ın Mako "da uyandırdığı tanıdık öfke onu ele geçirdiğinde kolları diken diken oluyor.

İki büyük adımda Ryan'a doğru ilerliyor, yumruğunu geri çekiyor ve doğrudan Ryan'ın suratına indiriyor. Mako'nun yumruğunun altında kırılan burnunun çıkardığı çıtırtı tamamen tatmin edici. Kırılan burnundan ağzından ve boynundan kan fişkirirken Ryan'ın ağzından yüksek sesli bir inilti çıkıyor. Kan yere damlıyor ve diğer pisliğine katılıyor.

Bu noktada, yerde Ryan'ın kendi bedeninden daha fazla kanı vardı. Shallow Hill'de kamera olmadığından emin olduğum bir hırdavatçıya gidip sadece nakit para kullanarak plastik rulolar aldım. Odanın ortasında, etrafında hiçbir nesne yok, bu yüzden kan sıçramasını temizlemek çok zor olmayacak. Benim zavallı

Küçük kurban, burada sadece tek bir ampul var. Havalandırma için bir pencere bile yok.

Tavan arası, bu malikanede hiç bitirilmemiş birkaç odadan biri, ancak çoğu evdeki tipik tozlu, ürkütücü tavan arası değil. Ryan her zaman Mary ve Ava'nın haftada bir buraya gelip bakım yapmasını isterdi. Her evde olduğu gibi Ryan da aile anılarını burada saklıyor ve doğanın onları tehlikeye atmasını istemiyordu.

Önümdeki sahneyi zevkle inceliyorum. Eğer Mako, Ryan "ın tüm hayatı boyunca ona davranış şeklinden dolayı bastırılmış saldırganlığının bir kısmını dışarı çıkarabilirse, buna tanık olmaktan sadece mutluluk duyarım.

Ne de olsa Mako da Ryan tarafından istismar edilmişti. Sözlü, zihinsel, duygusal olarak. Hatta belki fiziksel olarak, eğer Ryan hakkında bir şeyler biliyorsam. Bunların hepsi büyümekte olan bir çocuk için kritik unsurlar, özellikle de Mako'nun içine doğduğu hayatın içine doğmuş bir çocuk için. Mako'nun Julie ve Matt'le tanışmadan önce neler yaşadığını bilmiyorum ama pek de hoş olmadığını tahmin edebiliyorum. Ne olursa olsun, Ryan'ın tacizini benim ya da Alison'ın hak ettiğinden daha fazla hak etmiyordu.

Ryan, Mako'ya Şeytan'ın el kitabındaki her ismi söyleyerek küfrediyor. Her hakaretin ardından yüzüne bir darbe daha alıyor. Mako'nun yüzüne kan sıcıyor. Bir damlacık ayak parmağıma düşüyor. Damlacığa bakıyorum, et ete çarpıyor ve Ryan'ın giderek bulanıklaşan konuşması düşüncelerimin arka planını oluşturuyor.

Ryan babasının ellerinde ölçülemez acılar çekmiş olabilir ama bu asla Mako'nun suçu değildi. Ve bu asla benim ya da başka bir kadının da suçu değildi. Ryan öfkesini masum birinden çıkardı ve bu affedilemez.

Yanlış bir şey yaptığına inanmayan bir adam için pişmanlık duymayı reddediyorum.

Onu öldürmek zorundayım. Ryan'ı soğukkanlılıkla öldürmek. Bu küçük kan damlası tenimi sonsuza dek lekeleyecek. Yıkandığında bile onu göreceğim. Onu orada göreceğim ve ellerimi kapladığını göreceğim.

Bununla yaşayabilir miyim?

Bir insanın gözlerinden bir hayatın akıp gitmesine sebep olduğumu bilerek yaşayabilir miyim?

Ayak parmaklarımı oynatıyorum, üzerlerine bir damlacık daha düşüyor.

Evet, yapabilirim. Benden çalınan gücü geri aldım, onu bir silah gibi kullandım ve iblislerimi öldürdüm.

Mako topallayan, kanlar içindeki Ryan'dan hışımla uzaklaşıp arkamda duruyor. Öfkesi yüzünden okunuyordu. Kanlı, parçalanmış eklemelerini görmek için aşağı bakıyorum. Dudaklarımı yalıyorum. Bir karanlık ruhuma yayılıyor, onu karartıyor.

Mako'nun kanlar içinde olması çok lezzetli bir görüntü. Ben de onun kadar kanlı olmak istiyorum.

Ryan ağzına dolan kanın arasından, "Onunla iyi eğlenceler, kardeşim," diye mırıldanıyor. Tükürüyor ve sanki yardımı olacakmış gibi dudaklarını yalıyor. "Bir psikopatla çıkıyorsun. Artık işkence ve cinayetten zevk aldığına göre, duracağını sana düşündüren ne? O bir seri katil için mükemmel bir formül. Neredeyse sıkıcı."

Tavana bakıyorum, ciddi ciddi başka birini öldürmeyi düşünüyorum. Belki Ryan gibi bir tecavüzcü olsaydı. Gerçekten boktan bir insan - masum ve zayıfları avlayan mutlak bir canavar. Ama sokaktan rastgele birini alıp ona işkence eder ve öldürür müydüm? Düşüncesi bile kusma isteği uyandırıyor. Ryan'ın ne dediği önemli değil, içten içe masum birini asla öldüremeyeceğimi biliyorum.

"Bir grup cesedin üstünü örtmekle pek ilgilenmiyorum," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum. "Seninki yeterince rahatsız edici olacak."

Ryan gülüyor, sesi neredeyse bir sırtlanınkiyle aynı tona ulaşıyor. "Bunu aileme açıklamakta bol şans," diye alay ediyor, gözleri Mako ve beni neşeye delip geçiyor.

Nedense ailem demesi beni rahatsız ediyor. Sanki Mako'nun evlatlık olması Julie ve Matt'i de ailesi olarak nitelendirmiyor. Onu çocukluğundan beri onlar büyüttü. Onlar Ryan'ın olduğu kadar Mako'nun da ailesi.

İçlerinden biri ölmeyi hak etse bile.

Elimi uzatıp bıçağımı Ryan'ın yüzüne saplıyorum. Kesik yüzeysel. Yara izi bile bırakmaz. Ama yine de canını yakıyor.

"Onlar da Mako'nun ebeveynleri," diye ısırdım.

Ryan bunu kabul etmiyor. Yanımda, Mako'nun gözleri başımın yan tarafında bir delik açıyor. Gözlerine bakmayı reddediyorum, göreceğim duygularla yüzleşmeye hazır değilim. Tacizci erkek arkadaşımı öldürürken biriyle romantik bir bağ kurmak bana doğru gelmiyor. İç huzurumu bozuyor.

"Kendimi asla öldüremeyeceğimi biliyorlar. Bunu intihar gibi gösteremezsin. İşe geç kaldığım an, babam bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktır. Ben de

Önemli olan, hayatımı öylece açıklayamazsın," diye alay ediyor Ryan, sesi de kendine güveni gibi güçleniyor.

Başımı yana eğip onu yakından inceliyorum. Kirli sarı saçları yapış yapış terle kafasına yapışmış. Karanlık ve köhne bir ruha açılan pencereler olan gölgeli mavi gözleri. Ve çok düz dişleri ve hıznır bir dili barındıran dolgun dudakları. Cildi tüm renklerden arınmış ve terden kayganlaşmış. Ryan'ı hiç bu kadar kirli ve dağınık görmemiştim. Sadece bu bile beni tatmin ediyor.

Gitmesine izin vermekten başka seçeneğimiz olmadığını düşünüyor. Belki de sessiz kalması için bir anlaşma yapmaya çalışacağız. Önemli bir şey isteyecek - muhtemelen imkansız - ve biz de bu konudan hiç bahsetmemesi için ona yalvaracağız.

Bir hataydı, sinirlendim, sana bu kadar zarar vermek istememiştim.

Ve sonra bir kez daha benim ve ağabeyinin üzerinde güç sahibi olacak. Çektiği acıya değecek.

Evet.

Öyle bir şey olmayacak.

Tecavüzcülerle ve tacizcilerle pazarlık yapmam. Onlara zarar vermeyi tercih ederim.

Ryan "ın yüzündeki yavaÇ zafer gülümsemesinin kaybolmasına neden olacak Çekilde umursamazca omuz silkiyorum. "Bu konuda endişelenmiyorum."

Ama ben öyleyim. Sadece birazcık. Yaşamaya değer bir hayatım olduğundan değil. Bunun için hapse gireceğim kesin, özellikle de Matt Ryan'ın babasıyken. Kahretsin, Ryan beni sadece kendisiyle bile hapse atabilir. Dürüst olmak gerekirse, kendimi öldürür, korkakça bir çıkış yolu seçerdim. Yaşamamanın ne anlamı olurdu ki? Zaten hiçbir zaman bir amacım olmadı. Bunu kirli bir hapishane hücresinin sınırları içinde, yeni karım üst ranzadan gözleriyle beni soyarken bulamayacağım kesin.

Ama bu, bunu yapmadan önce tacizimi patlatmayacağım anlamına gelmez. Alison'ın beni destekleyeceğinden eminim. Mako da. Ryan'ın itibarı da benimle aynı alevlerde yanacak.

Sonsuza kadar birlikte, bebeğim.

"Öyle olmalısın," diye azarlıyor bana bakarak. Yanıt olarak gözlerimi deviriyorum. Çocukça cevabım karşısında tiksintiyle geri çekiliyor. Duvara yaslanmış en sevdiğim kutuyu almak için yürüyorum, bir İzci Kız kurabiyesi çıkarıyorum ve bir ısırık alıyorum, sıkılmış bir ifadeyle günahkâr ikramı çiğniyorum.

"Kaç kişinin beni arayacağını farkında mısın? Sen bir numaralı şüphelisin. Özellikle de insanlara sana vurduğumu söylersen. "Bir numaralı

şüpheli sensin.

Beni ne kadar kötü adam gibi gösterirseniz, o kadar kötü görünürsünüz."

Kaşlarımı çattım. "Seni kötü adam olarak göstereceğimi kim söyledi?" Bocalıyor, itirafım karşısında bir an için kafası karışıyor. Kurt gibi ağlamamı bekliyordu. "Son iki yıldır olduğum gibi sevgi dolu, düşkün bir kız arkadaş gibi davranacağım. Gözlerim dola dola ağlayacağım ve ölümünün yasını tutacağım. Ama yalnız kaldığımda, senin yerin altı metre altında olduğunu ve seni oraya koyanın ben olduğumu her düşündüğümde kendimi boşaltacağım."

Ben konuşurken Ryan'ın gözleri yavaş yavaş açılıyor. Konuşmamı bitirdiğimde titriyordu. Onun küçük mavi ayak parmaklarını öpmek ve af dilemekle ilgilenmediğimi anlıyor. Göt herif kış rüzgarlarında çıplak bir ağaç gibi sallanıyor. Her an yerden sökülüp bir odun öğütücüsüne atılabilir.

"Bunun bedelini ödeyeceksin, River. Sen de ödeyeceksin," diye tükürüyor ve alev alev yanan bakışlarını Mako'ya çeviriyor. İkimiz de ona cevap vermeye tenezzül etmiyoruz. Ona herhangi bir güvence ya da tatmin vermek, tüm bunlar olup bittikten sonra geceleri beni kesinlikle uyutmayacaktı. İşkence ve öldürme bir yana, son günlerinde tutunacak en ufak bir şey bile bulduğunu bilmek bütün gece uykularımı kaçırdı.

İlişkimiz süresince çok az uyuduğumu düşünürsek, güzellik uykusuna ihtiyacım var. Bana bu kadarını borçlu.

"Bu seni hasta etmiyor mu?" Ryan şaşkınlıkla çığlık atıyor, Mako'ya sanki yüzgeçleri çıkmış ve adını aldığı balığa dönüşüyormuş gibi bakıyor.

Doğrusu, Mako'nun artık beni istemesini beklemiyorum. Ahlaksızlığımın derinliklerini gösterdim. Yaptıklarımın pişmanlık duymaktan çok uzak olduğumu açıkça gösterdim. Aslında, bundan zevk aldığımı da açıkça belirttim.

Mako çok... iyi. Ve böyle bir şeyi daha sahip olmadan kaybetme düşüncesi canımı acıtıyor. Ama bununla başa çıkabilirim. İyileşeceğim ve eğer bir şekilde bundan kurtulursam, hayatımın geri kalanını Mako beynimin arka köşesine sıkışmış bir şekilde yaşayacağım, sadece vibratörüm klitorisime dayandığında ortaya çıkacak.

Söz konusu adam kollarını göğsünde kavuşturur ve sıkıntıyla kaşlarını çatır. "Ben bir dedektifim. Daha kötülerini de gördüm. Ayrıca bir cinayetin nasıl örtbas edileceğini de çok iyi bilirim," diye hatırlatır.

"Neden bir psikopata yardım etmek istiyorsun Mako? Bir dahaki sefere seni öldüreceğini biliyorsun."

"Senin cansız pazarlık becerilerinden sıkılmaya başladım. Sen nasıl avukatsın?" Ben araya girdim. Dürüst olmak gerekirse, Mako'nun kafasına bu tohumun ekilmesini istemiyorum. Beni istemeyeceği gerçeğini kabul ettim, ama bu benim de kardeşiyle aynı türden bir canavar olduğumu düşünmesini istediğim anlamına gelmiyor.

"Hadi şu işi bitirelim, River, olur mu?" Mako öyle diyor. Ses tonunu ayırmaya, içinde herhangi bir duygu bulmaya çalışıyorum. Ama tamamen yoksun ve bunu nasıl yorumlayacağımdan emin değilim.

"Önce," diye anons ediyorum. "Hayalet Katil kim, Ryan?"

Kim olduğunu zaten biliyorum ama Ryan'ın ağzından duymayı tercih ederim. Bu duruma nasıl yaklaşacağıma hâlâ karar veremedim. Eninde sonunda Mako'ya gerçeği söylemek zorunda kalacağım. Bu sırrı sakladığım için beni affetmeyecektir. Şu anda bile beni neyin durdurduğundan emin değilim. Psikoloji kitaplarım ne derdi?

Oh, evet. Billy'den korktuğumu. Billy benim meşhur adam kaçırıcım. Beni bir eve hapsedti, kaçarsam öleceğime inanmam için beynimi yıkadı ve sonra beni kapısı ardına kadar açık bir şekilde evde yalnız bıraktı.

O kapıdan çıkmaya çok korkuyorum, Billy'nin orada beni bekliyor olmasından korkuyorum.

Ryan başını geriye atıyor ve gülüyor. Gülüyor ve gülüyor, sesi cızırtılı ve boğuk. "Sanki sana bunu söyleyebilirmişim gibi," diye kıkırdıyor, sesi manik ve dengesiz. "Kim olduğunu asla bilemeyeceksin ve bunca zamandır burnunun dibindeydi."

Mako geriliyor ama tek kelime etmiyor. Onun yerine Ryan "a soğuk bir kayıtsızlıkla bakıyor ve kardeşiyle geçirdiği son anı hafızasına kazıyor. Mako "yu yakından izliyorum, denemeye devam etmek isteyip istemediğini görmek için bekliyorum.

"Ölümünü daha az acı verici hale getireceğim,"

diye pazarlık ediyorum. Mako başını bana doğru çeviriyor. "Hayır, River."

Ryan bana ters ters bakıyor. "Siktir git, kaltak. Ona hiçbir şey söylemeyeceğim."

Mako onu yakında yakalamazsa Hayalet Katil'in kimliğinin ağzımdan çıkacağı gerçeğini kabullenerek iç çekiyorum. Ve bu düşünce beni Ryan'ın cinayetinden yakalanma ihtimalinden daha çok korkutuyor.

"Sadece yap," diye sessizce emrediyor Mako. YeĞil gözlerini gözlerimde yakalıyorum ve güvenden baĞka bir Çey bulamıyorum. Bana her şeyin yolunda olduğunu söylüyor ve Ryan "ın ölümle yüzleşirken bile Mako "yu hâlâ incitiyor olması kalbimi kırıyor.

Sakince, sivri ucu hariç tamamı çift taraflı bantla kaplanmış kırık

süpürge sopasına doğru yürüyorum. Soplanın ucunda sallanan

Ryan'ın çirkin nişan yüzüğü. Bantta Ryan'ın en sevdiği kupasının küçük parçaları var. Onunla geldiğimi gördüğünde, sert bir şekilde mücadele ediyor, vücudunu bir o yana bir bu yana savuruyor, ipleri yerinden oynatmaya çalışıyor ama sadece omuzlarını yuvalarından çıkarmayı başarıyor.

Mako, Çortunu indirip gevÇek aletini tuttuğumda ve maket bıçağıyla kesmeye bağıladığımda bağıını çevirmiyor. Onun yerine koli bandını alıp bir parçasını koparıyor ve boğazından kopan manik çığlıkları susturmak için Ryan'ın ağzına yapıştırıyor.

Görevimi tamamlarken biraz öğürüyorum. Biraz aklımı kaçırmış olabilirim ama bu iğrenç bir şey. GĞim bittiğinde, çalkalanan midemi yatıştırmak için derin bir nefes alıyorum. Sonra, daha fazla tereddüt etmeden, süpürge sopasını Ryan'ın kışına sokuyorum.

Koli bandı bile Ryan'ın çığlıklarını engelleyemiyor. Ve bu bok neredeyse her şeyi düzeltebilir.

Ryan'ın acıdan bayılması bir dakika sürüyor. Kan kaybından ölmeden önce dört dakika daha. Zaten ölümün eşiğindeydi.

Mako bir an bile benim cinayetinden gözlerini kaçırmadı. Şimdi de kendi cinayetinden. Cinayeti o işlememiş olabilir ama mahkemede suç ortağı olarak görülecektir.

Midem hala bulanıyor. Artık resmen bir insanı öldürdüğüme göre, kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var. Az önce canlı bir insana berbat şeyler yaptım. Ve şu anda öğürme reflüm fazla mesai yapıyor olsa da, pişmanlık duymayı da kendimde bulamıyorum.

"Bunun için kalmana gerek yoktu," diyorum usulca, tepeden tırnağa kan revan içinde. Stephen King'in kitabındaki *Carrie'ye benziyor* olmalıyım.

Gözleri önündeki kanlı sahneden *yavaşça* -çok yavaşça- ayrılıp benimkilere kayıyor. Bir salatalık kadar soğukkanlı. Rahatlamalı mıyım yoksa endişelenmeli miyim emin değilim.

"Ben yaptım," diyor. "Onun için üzölmüyorum. Alison'a yaptıklarını gördükten sonra, özellikle de sana yaptıklarını gördükten sonra. Aileye kabul edildiğim andan itibaren bir canavarın şeytana dönüşmesini izledim. Onun ölümünün yasını tutmayacağım."

Sözlerini düşünürken bir an için hiçbir şey söylemiyorum. Ryan'ın sözleri beynimin içinde parazit solucanlar gibi dolaşıyor ve Mako'nun yakında tepelere kaçacağını kendime sürekli hatırlatmama rağmen yine de sormak zorundayım. O zayıf yanım hâlâ bu güvenceyi arıyor.

"Benden iğreniyor musun?"

Bakışları hiç değişmiyor. "Seninle gurur duyuyorum, River."

Eldiven giymeme rağmen ellerim çamaşır suyunun yanmasından titriyor. Tüm tavan arası temizlenmiş. Tavan bile. Maske ve güvenlik gözlüklerine rağmen çamaşır suyunun dumanı bunaltıcı. İşimiz bittiğinde bir tencere sirke kaynatıp odaya koyuyorum ve kapıyı kapatıyorum. Çamaşır suyu kokusundan kurtulmak hayati önem taşıyor. Fanlar çalışıyor ama bu yeterince hızlı bir çözüm değil.

Neyse ki Mary ve Ava yarın sabah gelecekler, atladığımız her şeyi tamamlayacaklar ve bize temizlik solüsyonu kokusu için geçerli bir sebep verecekler. Normalde Pazar günleri gelirler, ancak durumu göz önünde bulundurarak, Ryan'ın hafta sonu için gittiğini ve ev temizliğini hallettiğimi gerekçe göstererek yeniden planladım. Şimdiye kadar yaptığım ve beni suçlamaya karar verirlerse mahkemede şüpheli görünecek tek şey bu. Ama büyük olasılıkla, kızların her zaman arkamı toplamakta ısrar ettiğimi bildiklerini göz önünde bulundurursak, bu mahkemede geçerli olmayacaktır.

Bu yüzden kızlar çamaşır suyu kokusuna şaşırmayacaklar. Onlar geldiğinde beni çoktan temizlik yaparken yakaladıkları sayısız olay oldu. Ve yukarıda havalandırma olmadığı için, herhangi bir polis ya da dedektif yukarı çıkıp hafif bir çamaşır suyu kokusu aldığında iki kez düşünmeyecektir.

Ryan'ın yaşamı sona erdikten sonra hemen onu ortadan kaldırmak ve tavan arasını temizlemek için çalışmaya başladık. Geri döndüğümüzde saat gece on bire geliyordu.

En hafif tabiriyle dağınıktı. Ve birkaç kez kusmuş olabilirim. Özel mülke izinsiz girilmesi gerekiyordu ama kalıntıları bir çiftliğe götürüldü ve domuzlara yedirildi. Ryan'ın kemiklerinin ya da parçalarının bulunmayacağını garanti eden tek şey buydu. Ayrıca, izinsiz girmek bugün işlediğimiz günahların en küçüğü.

Mako ve ben onun her bir parçasını tüketene kadar ayrılmadık.

Ryan'a işkence etmek için kullandığım silahlar ağırtıldıktan sonra ormanın derinliklerine gömüldü. Yüzük, Ryan'ın cesedinden çıkardığımda süpürge sopasıyla birlikte çıkmıştı. Beni iğrendirmesine rağmen onu da temizledim. Sevdiğim erkek arkadaşım kaybolmuş gibi davranırken nişan yüzüğümü takmazsam şüpheli görünebilir. Uygun görür görmez yüzüğü yakacağım.

Zaman içinde dondurulmuş ve evin etrafına asılmış tüm o anılar dışında artık ondan hiçbir iz yok. Sonunda bunlar, ölümünün yasını tutan Matt ve Julie'ye gönderilecek ve cam çerçevelerdeki gözyaşı damlaları olacaklar.

Gerçekten acı veren tek kısım bu. Annesi çocuğunu kaybetmeyi hak etmiyor. Ryan'ın bir şeytana dönüşmesi onun suçu değil. Çocuklarına en iyi hayatı sunmak için elinden gelen her şeyi yaptı ama kocanız bir pedofilse ve oğlunuzu bir sosyopata dönüştürürse bunu kontrol edemezsiniz.

"Kameralarla ilgili bir şeyler bulmamız gerekiyor," diyor Mako yorgun bir sesle. Saat sabahın birini geçmiş, birkaç saatini temizlik yaparak geçirmiş. Dizlerini iki yana açmış, dirseklerini iki bacağına dayamış, başını eğmiş ve ellerini ensesinde kavuşturmuş. Ryan'ın cesedinden kurtulmak çok fazla duygusal ve fiziksel enerji gerektirmişti. O tükenmiş durumda. İkimiz de tükendik.

Yumuşak bir gülümseme sunuyorum. "Çoktan halledildi."

Mako'nun elleri düşüyor ve başı yavaşça yükseliyor. Gözlerimiz çarpıştığında, yüzündeki ifade beni şaşkına çeviriyor. Elbette o da benim kadar yorgun görünüyor ama Mako'yu hiç bu kadar kararlı görmemiştim.

"Nasıl?"

Omuz silkiyorum, her şeyi hissetmeme rağmen umursamazmış gibi davranıyorum. "Kaçmaya çalıştım. Ryan kameralar aracılığıyla beni sürekli izliyordu, evin her yerindeydim ve beni takip ediyordu. Ben de kablosuz bağlantıyı kestim. Zaten WiFi'nın kesilmesiyle ilgili sorunlar yaşıyorduk ve WiFi kesik olduğu sürece beni telefonundan izleyemezdi.

"Beni yakaladı ve gerçekten büyük bir kavgaya tutuştuk. Göğsünü yarıp açtığımda onu alt etmeyi başardım ve sonra bayılttım. Onu Rohypnol ile uyuşturdum, tavan arasına sürükledim ve gerisi tarih oldu. İnternet hala dışarıda, şimdi bile. Bunların hiçbirini kaydedilmeyecek ve Bulut'a kaydedilmeyecek."

Mako bana inançsızlıkla bakıyor. Sözlerimi anladığında gözleri yavaşça daha koyu bir yosun rengine dönüşüyor.

"Evde neden Rohypnol vardı?" diye soruyor yavaşça, derin sesi bir oktav alçalıyor.

Dudağım dişlerimin arasından kayıyor ve başka tarafa bakıyorum. Erkek arkadaşımın bana ilaç verip tecavüz etmesi benim suçum değil ama yine de çok utanıyorum. Kalçamda kurumuş meni ile uyandığım, vücudumun yara bere içinde olduğu ve bunların hiçbirini hatırlamadığım an hala tüylerimi diken diken ediyor.

Muhtemelen kendime bir terapist bulmalıyım. Hem de pahalı bir tane. "Daha önce benim üzerimde kullanmıştı."

Yanan gözleriyle buluşmayı reddediyorum. Bu konuda konuşmak istemediğimi anlayınca iç geçiriyor ve konuyu değiştiriyor. "Babamı ara," diyor, sesi boş ve yorgun. Görünüşümle çok iyi örtüşüyor. Omuzlarım rahatlıyor ve bu işin peşini bıraktığı için ona ne kadar minnettar olduğumu anlatamam.

Ryan çoktan öldü. Şu anda öfkelenmek bu noktada sadece yorucu olacaktır.

"Artık bu işe karışmanı istemiyorum Mako. Gerçekten istemiyorum. Benim yüzümden tüm ahlaki değerlerin yerle bir oldu. Yakalanma riskini göze alamam ve hayatını böyle mahvetmeyi reddediyorum," diyorum sertçe.

"Bunu tek başına yapmanın imkanı yok, River. Olmaz."

Omuzlarım geriliyor, kulaklarıma doğru yürüyorum. "İhtiyacım yok-" dediğimde ses tonuma zehir enjekte ediliyor.

"-seni kurtarmam için, evet ilk on seferde anladım, tatlım." Kollarımı kıpırdatıyorum, yanaklarımda öfkeyle yükselen bir sıcaklık var. Tam ağzım açılacakken, yine sözümü kesiyor. "Dürüst olmak gerekirse, River, sormuyorum. Gerçek şu ki, Ryan'dan kurtularak ikimize de iyilik yaptın. Ben de sana bir iyilik yapacağım ve o küçük güzel kıçının hapishaneden uzak kalmasını sağlayacağım. Şimdi, lütfen, Tanrı aşkına, babamı ara." Cümlesinin sonuna geldiğinde sesi sert ve sabırsız bir hal alıyor ve yalvaran gözlerle bana bakıyor.

Tek yapabildiğim şok içinde ona bakmak, gözlerim kocaman ve ağzım açık. Henüz yüzleşmeye hazır olmadığım nedenlerden dolayı telefonumu cebimden çıkarıp tek kelime etmeden Matt'in numarasını çeviriyorum.

Mako önceki pozisyonuna geri dönüyor, ama bunun bu konuşmadan saklanmak istediği için olduğunu hissediyorum.

Bir tecavüzcüyü aramak zorundayım. Küçük bir çocuğu defalarca inciten birini. Ve hiçbir şey yanlış değilmiş gibi davranmalıyım. Sanki o boktan bir pedofil değilmiş ve ben onun oğlunu öldürmemişim gibi.

Matt uykulu bir şekilde, "Fitzgerald," diye cevap veriyor. Onu komodinin üzerindeki ışığı yakarken hayal ediyorum, Julie ise kocasının neden gece geç saatte aradığını merak ederek başını kaldırıyor. Selamlama dudağımın titremesine neden oluyor. Onun sesini duymak tüm bedenimi tiksintiyle sarsıyor.

Yutkunarak ağzımı açıyorum ve yapmak zorunda olduğum en zor şeyi yapıyorum. Ryan'ın kayboluşunun yasını tutuyorum. "Hey, Matt, ben River," diyorum, sesim titreyerek.

Kafa karışıklığı ve endişeyle dolu kısa bir duraklama olur, sonra Matt daha uyanık bir sesle geri döner. "River! Sesini duymak çok güzel. Her şey yolunda mı?"

Soruyu duyduğumda gözlerim kapanıyor. Aslında basit bir soru ama yine de çok karmaşık bir cevabı var.

"Aslında emin değilim Matt," diye cevap veriyorum, endişeli ses tonumu koruyarak. "Bak, seni bu kadar geç aradığım için gerçekten üzgünüm, ama Cuma gecesi Ryan iş için şehir dışına çıkması gerektiğini söyledi. Nereye gideceğini söylemedi ama" -sözümü kesiyorum, gözyaşlarımın birikip sesime karışmasına izin veriyorum- "çoktan evde olması gerekiyordu. Mesajlarıma ya da aramalarıma cevap vermiyor. Onun için gerçekten endişeleniyorum." Ses tonumu burnumu çekerek sonlandırıyorum, gerçek gözyaşları yüzümden aşağı süzülüyor.

Şimdiye kadar Mako'nun başı çoktan kalkmıştı ve bana şaşkınlıkla huşu arasında bir şeyle bakıyordu. Tek yapmam gereken hissetmeme izin vermektir. Aşık olduğumu sandığım adamın Şeytan'ın kendisinden başka bir şey olmadığı gerçeğiyle yüzleşmeme izin vermek. Elma ağaçtan çok uzağa düşmez.

"Bir iş toplantısı, ha? Tatlım, eminim bir gece otelde falan kalmıştır. Bakalım ona ulaşabilecek miyim. Yarın sabaha kadar ondan haber alamazsak, birkaç yeri ararım, tamam mı? Endişelenmemeye çalışın, Ryan'ın güvende ve sağlam olduğundan eminim."

Ben yanağımın içini sertçe ısırırken Mako yüzünü buruşturuyor. Burnumu çekiyorum ve sesimi daha da acınası hale getirerek, "Tamam Matt. Çok teşekkür ederim. Bir şey duyarsan bana haber ver."

"Tamam tatlım, yapacağım. İyi geceler."

Telefonu kapattım ve sert bir nefes verdim. Matt'le konuşmak özellikle zordu.

Kendi erkek arkadaşımı öldürmekten çok daha zor.

Yirmi Bir

R I V E R

Önümdeki televizyonun bangır bangır yanan ışığı dışında ev tamamen karanlık. Televizyonun önünde durmuş, monoton bir sesle konuşan kadın muhabiri izliyorum. Çok fazla makyaj yapmış.

Kendimi düzeltiyorum. Ryan her zaman çok fazla makyaj yaptığımı söylerdi. Güzel görünüyor. Çok güzel.

"Polis yetkilileri, 8 Eylül tarihinde kayıp olduğu bildirilen yirmi beş yaşındaki Kuzey Carolina'lı Ryan Fitzgerald'ın kayboluşunu halen araştırmaktadırth. Kendisini gören ya da kendisinden haber alan varsa, lütfen yerel polis karakolunuzla irtibata geçin-"

Yerel polis karakoluna mı başvurdu? Nereye kaçtığını düşünüyorlar? Eyalet dışına mı? Neden, o sadece tavan arasındaydı, tatlım. Artık ondan geriye bulunacak bir şey kalmadı. Domuz bokunda arasan bile bulamazsın.

Tiz bir zil sesi bakışlarımı yanımdaki sehpanın üzerinde titreyen, bangır bangır çalan cep telefonuma çeviriyor. Julie. Onunla hala konuşmadım.

Görmezden geliyorum ve tekrar televizyona bakıyorum. Ekranda Ryan'ın fotoğrafı beliriyor.

Bileğimin iç tarafındaki deriyi acıdan tıslayana kadar çimdikliyorum. Gözlerim doluyor. Burnumu çekiyorum.

"Berbat durumdayım Julie," diye sızlanıyorum. "Ondan haber alamadım ve çok korkuyorum."

Bir damla gözyaşı dökülüyor. Onu silme isteğimle savaşıyorum.

"Ya acı çekiyorsa? Ya da acı çekiyorsa? Ve ben ona yardım etmek için orada değilsem?!" Tsk. Çok dramatik. Tekrar deniyorum.

"Onu çok özlüyorum ve sadece eve dönmesini istiyorum," diye fısıldıyorum kırık bir sesle, gözlerim ekrandaki Ryan'ın resmine dalıyor. Burnumu çekiyorum ve solgun yanaklarımdan birkaç damla gözyağının daha süzülmesine izin veriyorum.

"Biliyorum Julie, biliyorum. Ben de onu seviyorum. Ben de onu seviyorum..."

"BUNU YAPAMAM, BUNU YAPAMAM, BUNU YAPAMAM..." "River, beni dinle-"

"Lanet olası evin dışında kamp yapıyorlar Mako," diyorum titreyerek, Sesim sarsıntıdan temelinden düşmeye hazır. Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, sinir uçlarımda dans eden keskin acılar hissedene kadar kafa derimi sıkıyorum.

Bu beklediğim bir şey değildi.

Muhabirler, paparazziler, minibüsler ve kameralar, evden her çıktığımda sürekli suratıma bakıyorlar. Matt Pazartesi sabahı Ryan'ın kayıp olduğunu bildirmeye çalıştı ama kayıp ihbarında bulunabilmesi için 72 saate kadar beklemesi gerektiğini söylediler. Perşembe sabahı, tam zamanında, bildirmiş. Neredeyse iki haftadır cesedini arıyorlardı ve bu süre içinde medya hikayeyi büyüttü.

Ryan ünlü biri değildi. Ama o, hayatta olduğu yıl sayısından daha fazla suçluyu içeri tıkan kötü şöhretli bir avukatın oğlu. Kasabamızda ünlü biri de olabilir. Hay *sikeyim*.

Bilby bacaklarıma sürtünerek tatlı bir miyavlama sesi çıkarıyor.

Bazen üzgün ya da tedirgin olduğumu hissettiğinden eminim.

Kanepeye uzanıp başımı ellerimin arasına aldım. Bilby yanıma atlıyor ve bana kafa atıyor. Parmaklarımı ağzının kenarına doğru kıvrırmak için bir elimi başımdan çekiyorum. Parmaklarımı bir fırça gibi kullanıyor ve bana tekrar tekrar sürtünüyor.

"Bu gece bana gel," diyor Mako sıkıca. Yorgun ve bitkin bir halde iç çekiyorum. Bugün Salı gecesi ve yarın derslerim var. Ama sanırım Ryan kaybolduğundan beri yaptığım gibi, öngörülebilir bir gelecek için onları atlayacağım. Erkek arkadaşımın nerede olduğunu merak eden insanların bakışlarıyla başa çıkabileceğimi sanmıyorum.

Ryan başına gelen her şeyi hak etti. Yaptığım şeyden pişman değilim. Bir gün beni öldüreceği kesin olan kötü niyetli bir ilişkiden kendimi kurtardığım için pişman değilim. Kendimi savunduğum için pişman değilim ve yaşadığım tüm saçmalıkların intikamını aldığım için de pişman değilim.

Ama sonraki etkisi çok yorucu. Şu an itibariyle Ryan'ın cinayetinde hâlâ şüpheli konumundayım ama başka seçenekleri de değerlendiriyorlar. Mako gerçeği söyledi. Ryan'ın katilini ortaya çıkaracak gerçeği. Ryan Hayalet Katil'in kim olduğunu buldu. Mako'ya kim olduğunu söyleme şansı bulamamış olsa da, Ryan'ın birilerine söylediğini biliyorum.

Ryan'ın ofisinin önünde durduğumu, Amelia'ya gitmek için izin istemeye hazırlandığımı hatırlıyorum. Kulak misafiri olduğum telefon konuşmasını. Bir şey bulduğunu söylerken sesindeki o büyük heyecanı. O zamanlar üzerinde fazla düşünmemiştim ama şimdi Hayalet Katil hakkında biriyle konuştuğunu biliyorum.

Bu anıyı Mako'ya zaten aktarmıştım, bu da hikayesini sağlamlaştırdı. Ryan'ın telefon kayıtlarını inceleyip kiminle konuştuğunu bulmaya çalışıyorlar.

Araştırdıkları başka bir teori daha var ki bu benim biraz midemi bulandırıyor. Matt'in suçluları hapse atma sicili düşünüldüğünde, düşmanları olduğu gerçeğini araştırmaları mantıklı. Ki eminim vardır. Sayısız suçluyu içeri tıktı.

Dahası, Matt sandığım gibi biri değil, karaborsada kendi işleri olmadığını kim söyleyebilir? Eminim o pislik, kariyerinin kendi oğlunu öldürmüş olma ihtimaline inanarak başı öne eğik oturuyordur.

"Bilmiyorum, Mako..." Ben kaçıyorum. Ya beni takip ederlerse? Gecenin bir yarısı Ryan'ın kardeşinin evine giderken yakalanmak son derece şüpheli görünüyor. Kalbi kırık kız arkadaşın kardeşiyle kaçması mı? Evet, bu beni şüpheli falan göstermez.

"Evet, haklısın," diye iç geçirdi Mako. "Sadece bunu tek başına yaşayacağın düşüncesinden nefret ediyorum."

Mako ve ben şimdilik çok dikkatli davranmak zorundayız. Gerçekten söylemek istediklerimizi telefonda söyleyemeyiz. Mako telefon konuşmalarımı hacklemeyeceklerine dair kimseye güvenmiyor. Son derece yasadışı, ama hükümetin ne zaman ahlakı oldu ki?

"Buna minnettarım," diyorum usulca. Mako'ya iyi davranmak garip hissettiriyor. Aylarca kendimi ondan nefret etmeye şartlamış, Ryan'ın Mako'ya duyduğu nefretin haklı olduğuna kendimi inandırmıştım. Bir tür nedeni olduğuna. Ya da sadece bunu hak etmeyen birine sadakat yemini ettiğim için.

Ama Mako benden asla vazgeçmedi. Bu Tanrı vergisi adam cinayetten paçayı sıyırmama yardım ediyor. Gerçekten. Kendi kardeşinin ölümünü örtbas etmeme yardım ediyor çünkü... çünkü Ryan şeytanın vücut bulmuş haliydi. İkimizi de istismar etti.

Mako da kendi sorunlarıyla uğraşıyor. Bunları sadece benim için yapmakla kalmadı, aynı zamanda babasının bir tecavüzcü olduğu gerçeğiyle ve bununla nasıl başa çıkacağıyla da yüzleşiyor. Küçük konuşma parçacıkları sayesinde annesine gerçeği söylemeye karar verdi. Sadece nasıl ve ne zaman söyleyeceğine henüz karar verdiğini sanmıyorum.

Artık Mako'ya kötü davranmamın imkanı yok. Bundan kurtulsak da kurtulmasak da ona hayatımı borçluyum. Benim için *her şeyi* riske atıyor. Kariyerini, itibarını, *hayatını*. Polisler hapishanede uzun süre kalmazlar. Mako tüm departman içinde en yüksek yakalama oranına sahip. Düşmanları onu hapishanede kendi intikamlarını almak için bekliyor olacaklardır.

"Bu akşam kütüphanede buluşalım," dedim. Yarı kamusal bir yerde buluşmak onun evine gitmekten daha güvenli geliyor. Ya da onun buraya gelmesinden. Dışarı çıkmalı ve bu soğuk, steril kutudan uzaklaşmalıyım. Güzel bir kutu ama içinde unutulmaz anılardan başka bir şey barındırmıyor. Mümkün olan en kısa sürede taşınmayı planladığım bir kutu.

Çok fazla birikimim yok ama kendi evimi alacak ve hayatımı yeniden başlatacak kadar birikimim var. Eğer bu ayrıcalığa sahip olursam.

"Orada olacağım." Alçak sesle verdiği cevap tüylerimi diken diken ediyor. Bacaklarımın arasında dolaşan ve oraya yerleşen sıcak türden. Mako'yla aramızda oluşan şey tarif edilemez. Nereye gittiğini bilmiyorum ama durdurabilirsem ne olayım. Durdurmak da *istemiyorum*.

Bu atlıkarıncanın daha hızlı gitmesini istiyorum.

BU KÜTÜPHANE benim için bir sığınak, koridorlarda koşan kendi hayaletim. Büyük hırsları olan genç, kırık bir kız. Her odada, her köşe bucakta, gidecek başka yerim olmadığında kaçtığım her yerde kendimi görüyorum. Camilla, bana bakıyor, benimle ilgileniyor, beni seviyor.

Tanrım, onu özlüyorum. Bazen bu binaya girip benimkinin yanında onun hayaletini görene kadar onu ne kadar özlediğimi unutuyorum.

"Burası çok ürkütücü." Arkamdaki derin ses beni sıçratıyor, boğazımdan tiz bir ciyıklama kaçıyor. Hemen utandım. Gerçekten çok utandım. Hayatımda hiç böyle bir ses çıkarmamıştım ve tüm hayatım boyunca korkmuştum. "Özür dilerim," diye fısıldıyor Mako, muhteşem yüzünde muzip bir sırıtma belirliyor.

Akşam oldu, bu da buranın karanlık olduğu anlamına geliyor. Tek ışık kaynağımız pencerelerden sızan ay ve elimdeki telefonda gelen yumuşak ışık. Mako'nun yeşil gözleri gölgelenmiş, gözleri koyu bir yosun yeşiline dönüşmüş.

Elim göğsümde, hızla atan kalbimi tutarken, iri gözlerim onunkilere kilitlenmişti. Şu anda ona nasıl görüldüğümü ancak hayal edebilirim.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyor, sanki aklımı okumuş gibi. Bunu yapmasından nefret ediyorum. Ne düşündüğümü bilmesinden nefret ediyorum.

Bu kelime -güzel- bir nefeste sırtımdan aşağı buz ve damarlarımdan ateş *gönderiyor*. Mako'nun bana güzel demesi beni zayıflatıyor. Ondan nefret etmek ve onu el üstünde tutmak istiyorum.

"Bu kelimedenden nefret ediyorum," diye karşılık veriyorum, kendimi bir insanın olması gereken normal bir pozisyona getirerek.

"Neden?" diye soruyor, sesi hâlâ alçak ve sessiz. Sanki biraz daha yüksek sesle konuşursak, her zaman sessizlik isteyen hırçın kütüphaneciye yakalanacağız. Keşke burada da bir tane olsaydı. Mako'yla kötü olmak kulağa çok eğlenceli geliyor.

"Hayatım boyunca bunu yanlış insanlardan duydum," diye itiraf ediyorum. Gözlerine soğuk bir öfke yerleşiyor ama onu serbest bırakmıyor. Çok sakın ve derli toplu. Kardeşine hiç benzemiyor.

"Doğru kişiden duyunca daha mı iyi hissediyorsun?" diye soruyor, bedeni hareketsiz.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum. Ona doğru küçük bir adım atıyorum. Aramızdaki azıcık mesafeyi kısaltmak, elini bir cisme doğru uzatmaya benziyor.

kaplanın ağız. Her an kopabilir. "Tekrar söyle."

Mako hemen tepki vermiyor. Onun yerine, yarı kapalı gözlerini üzerimde gezdiriyor. Gözlerindeki buz gibi ateş yavaşça sıvı sıcaklığa dönüşüyor. Kalbim bir kez daha tekmeliyor, neredeyse beni korkuttuğu zamanki kadar hızlı atıyor. Küçük bir kelimeyi beklerken nefesimi tutuyorum, havada elektrik dans ediyor, toz zerreciklerini alevlendiriyor.

"Çok güzelsin," diyor tekrar. Nefesim kesiliyor ve gözlerimi kapatıyorum, ağzından çıkan kelimenin tadını çıkarıyorum. Bunu söylediğinde kulağa lezzetli ve günahkâr geliyor. Alışabileceğim bir şey gibi geliyor. Sadece onun derin sesinin alçak perdesiyle ağzından çıktığında.

"Hoşuma gitti" diye itiraf ederken bile gözlerimi kapalı tutuyorum.

Vücudunu bedenime bastırıldığını, ön tarafının sırtıma yapıştığını hissettiğimde neredeyse bir nefes kaçıyor. Sıcak nefesi kulaklarımın etrafındaki ince tüyleri karıştırıyor. Eli saçlarımın arasında kayarak tenimi ateşe veriyor. Tüylerim diken diken olup tüm vücudumu sararak titrememe neden oluyor. Saçlarımı omzuma dökmek için yavaşça tararken parmakları tenimde fısıldıyor. Ardında bıraktığı gıdıklanma hissiyle omurgamdan aşağı bir ürperti daha yayılıyor.

"Aşkın neye benzediğini biliyor musun?" diye soruyor usulca. Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir iç çekiyorum.

"Evet," diye fısıldıyorum.

"Neye benziyor?"

"Aşkı, önüne her uyuşturucu konduğunda yıkılmış bir kadının gözlerinde gördüm. Bektan hayatından kaçmak için ilk içkisini içen genç bir çocuğun gözlerinde gördüm. Bunu küçük bir kızın bedenini ilk kez keşfeden yetişkin bir adamda gördüm." Keskin bir nefes çekiyorum. "Bunu pek çok farklı gözde gördüm."

Mako'nun göğsünden alçak bir hırıltı yükseliyor, titreşimler sırtıma yayılıyor. Görmezden geliyorum.

"Aşkın yüzü sürekli değişir, ama yine de her seferinde aynı görünür."

"Bu aşkın yüzü değil, bu kaçış sanatı," diye alçak sesle cevap veriyor. Cevap vermiyorum. Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.

"Beni gizli yere götür," diyor nazıkçe. Sonunda gözlerimi açıyorum.

Başımı bir kez sallıyorum, yavaşça elinden kurtuluyorum ve yolu gösteriyorum. Şeytan peşimi bırakmıyor gibi hissediyorum. Öyle bir şeytan ki

uzak durmam gereken ama sadece yakınlaşmak istediğim. İrade ve güç, beni odaya koştuktan alıkoyan iki şey. Oraya vardığımızda Mako'nun tam olarak ne yapmayı planladığını keşfetmekten. Öğrenmekten dehşete düşüyorum, ama bilme ihtiyacıyla neredeyse titriyorum.

Gizli rafı kaldırdım ve oda bana sunuldu. Cehennemden uzaktaki evim. Zamanımın çoğunu Shallow Hill'den uzakta geçirdiğim yer. Odaya giriyorum, gözlerim bakmam gereken oda hariç bu odadaki her ayrıntıyı buluyor.

Mako'nun talepkâr varlığı tam arkamda ve kapı kapandığında kaderim mühürlenmiş gibi hissediyorum. Henüz ne olduğunu bilmiyorum ama sanırım hoşuma gidecek.

Gerginim. Daha önce hiç bu tür bir endişe hissettiğimden emin değilim. Bu Billy geldiğinde hissettiğim türden bir duygu değil. Ya da bir adam geceleri odama gizlice girdiğinde. Ya da Ryan'ı kızdırdığımda bile.

Bu, aşık olduğunuz kişiyle bir odada yalnız kaldığınızda hissettiğiniz gerginliktir. Öz güvenim her zaman sıkı sıkıya tutunduğum bir şeydi. Bu benim zırhımdı ve istediğim bir erkekle aynı odadayken kendimden emin olmaktan başka bir şey hissetmemi engelliyordu.

O güven, ulaşamayacağım bir yerde duruyor. Hâlâ orada ama şu anda tutunmak imkânsız.

"İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun?" Mako sessizliği bozarak sorar.

"Tabii ki. Ailenle tanıştığımda," diye cevap veriyorum, sesim aldatici bir şekilde yumuşak.

Mako yavaşça başını sallar. "Bu ilk karşılaşmamız değil, River."

Onun sözleri sinirlerimi yatıştırıyor. Mako'yla daha önce tanıştığımı hatırlamaya çalışırken kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor.

"Ben... Ben hatırlamıyorum," diyorum. Yüzünde neredeyse umutsuz bir gülümseme beliriyor. Ryan "dan önce nasıl tanışmış olabilirdik? Onu nasıl hatırlamam? Mako'nun unutulmayacak bir yüzü var.

"İçki içiyordun, bu yüzden şaşırdığımı söyleyemem." Şaşkınlığın yerini yorgunluk aldı. Üniversitedeki ilk ve ikinci yılmda çok içmiştim. Ryan'la ciddi olmaya başladıktan sonra bıraktım. Pasaklı bir kız arkadaşına sahip olmanın onu kötü gösterdiğini söyledi.

"Ne yaptım ben?" Tereddütle sordum. Kıkırdıyor.

"Hayatımı değiştirdin, yaptığın şey bu." Kaşlarını çattığında kaşlarının arasındaki V derinleşiyor. Bununla ne demek istemiş olabileceğini bilmiyorum.

"Hoşuna gitmeyen bir şekilde sana dokunduğu için bir adamın burnuna yumruk attın. Sana vurmaya hazırlanıyordu ve ben araya girdim."

Hatıralar hızla geri gelip beynime bir gelgit dalgası gibi çarptığında gözlerim açılıyor. Bu Mako'ydu. Burnunu kırdıktan sonra bana tokat atan sarhoş pisliği durduran adam. Teşekkürümü daha alçakça yollarla göstermek istesem de teşekkür etmeden yanından ayrıldım.

"Lanet olsun," diye nefes nefese kaldım. "Bunu hatırlıyorum. Ben... onun sen olduğunu neden fark etmedim bilmiyorum."

Omuz silkiyor ve bana doğru bir adım atıyor. Odadaki sıcaklık artmaya başladığında, az önceki beklenti de geri gelmeye başlıyor.

"O gece seninle dans edenin ben olduğumu da fark etmedin," diyor sakince -sanki az önce üzerime kocaman bir bomba boşaltmamış gibi.

"O sen miydin?" İnanılmaz bir şekilde soruyorum, vücutum şok içinde geri çekiliyor. Mako bunca zamandır gizemli adamım mıydı? Beynimin arka köşesine musallat olan, sadece nadir, zayıf anlarda ortaya çıkan adam.

Dudaklarının köşesinde memnun bir sırıtma belirliyor.

"O bendim," diye onaylıyor. Sanki sonunda beni yakalamış gibi bana bakıyor. Cehennem kadar seksi ve vücutum da aynı şekilde karşılık veriyor. Amım ıslanıyor, Mako'nun bana şu an attığı günahkâr bakışı içime çektikçe titreşmeye başlıyor. Mako'nun başından beri birlikte olmam gereken kişi olduğu gerçeğini anladığında.

Ona sahip olmaya çok yakın olduğum gerçeği neredeyse yıkıcı. Eğer arkamı dönseydim ne olurdu? Bana hiçbir erkeğin hissettirmediği şeyleri hissettiren adamı keşfetseydim. Amelia o gece hastalanmasaydı ve beni Mako'nun kollarından çekip almasaydı ne olurdu? O gece beni eve götürmesine izin verirdim. Güneş sabah bulutlarının arasından çıkana kadar bedenimi ve ruhumu mahvetmesine izin verirdim. Ve ona numaramı verip ikinci kez isterdim. Üçüncüler, dördüncüler, beşinciler ve sonsuza dek ona sahip olana kadar böyle devam ederdi.

"Neden bana daha önce söylemedin?" şaşkınlıkla sordum.

"ünkü kardeşimin büyüşü altındaydın. Bunu sana söylemek hiçbir şeyi değiştirmezdı. Ve dürüst olmak gerekirse, bu anının lekelenmesini istemedim. Yakın zamana kadar benden nefret ediyordun. O zaman söyleseydim, yüzüme tükürürdün. Bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

Utanç gözlerimi ayaklarıma indirmeme neden oldu. O haklı. Ve haklı olmasından nefret ediyorum.

"Özür dilerim," diyorum. Sert bir nefes veriyorum. "Sana davranış şeklim için özür dilerim Mako. Bana karşı inanılmaz derecede nazıktın ve ben her şeyi yüzüne vurdum. Sana korkunç davrandım, hatta tokat bile attım. Ve bunu söylemem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Ben sadece... üzgünüm."

"Olma," diyor bana doğru bir adım daha atarak. Mesafeye bakıyorum, açgözlülükle tamamen silinmesini istiyorum. "Sana aşık olmamı sağlayan şey buydu, River."

Zaman durur. Sözleri hemen algılanmıyor. Ağzım açık kalıyor ve gözlerim ona dikiliyor. Ben daha kekeleyerek bir cevap bile veremedim o devam ediyor.

"Bunu geri söylemeni istemiyorum. Ama gerçek bu. Sen çok güçlüsün, River. Vahşi ve bağımsızsın. Ve birinin seni aktif olarak tekmelediği gerçeğine rağmen, tekrar ayağı kalkmaya devam ettin. Bunun için sana hayrandım. Beni de kızdırdı tabii. Ama lanet olsun, sana aşık olmamı sağladı."

Sıcak gözyaşları gözlerimi yakıyor, göz kapaklarımda altına kaplıyor. Duygu dalgaları içimde fırtınalar estiriyor, o kadar çok ki ne hissettiğimi nasıl ayıracağımı bile bilmiyorum. Şok, kesinlikle. Ama başka hiçbir şeye karar veremiyorum. Mutlu muyum? Heyecanlı mıyım? Üzgün mü? Bilmiyorum.

Bildiğim tek şey Mako'dan önce hissettiğim her şeyin bir yalan olduğuydu. Mako'ya aşık olmak, onun eli benim elime sıkıca kenetlenmişken bir ateşe adım atmak gibi geliyor. Yanıyor ama yalnız değilim.

"Buraya gel, Mako."

Yirmi İki

M A K O

Bu anın olmasını planlamamıştım, en azından şimdi değil. River'a ona aşık olduğumu itiraf ettim. Ama beni canlı canlı yemeye hazırlanıyormuş gibi bana bakarken pişman olmak gerçekten çok zor. Dudaklarından dökülen baş döndürücü talep anında tepki vermemi, eğitilmiş bir K-9 gibi emirlerini dinlememi sağlıyor.

İki büyük adımda ona ulaşıyorum, ya da belki de bir adımdı ve o diğer adımı attı. Elim onun yumuşak buklelerine kayıyor ve daha da yumuşak olan ağzı bir hamlede benimkine çarpıyor. River McAllister'ın dudakları benimkilerin üzerinde, yeryüzündeki cennet gibi hissettiriyor.

Ağzından titrek bir nefes kaçıyor, ağızlarımız açılıp dillerimiz buluştuğunda benimkine doğru dönüyor. Kahretsin, tadı hayal ettiğimden daha tatlı. Sayısız gece, o dudakların benimkilerin üzerinde olduğunu hayal ettim. Vücudumda ve özellikle de onu düşünerek kendimi tatmin ederken sikimde. River'ın kulüpteki eli sopalı pisliğin ağzını burnunu kırdığını gördüğüm andan itibaren aynı şeyi yaptığım çok fazla gece oldu. Altın rengi gözleri üzerime dikildiği anda beni içine hapsedmiş ve kendisinin yapmıştı. O zaman bilmiyordum ama gitmeme asla izin vermedi.

Dilim onun içine girerken yumuşak bir inilti ağzımda titreşiyor. Ona doyamıyorum. Onu tatmadan duramıyorum. Ağzı yumuşak ve esnek, kontrolü elimden alıp öpücüğe hükmetmeden önce birkaç dakikalığına liderliği ele geçirmeme izin veriyor. Bir ileri bir geri, üstünlük için birbirimizi itiyor ve çekiyoruz, asla diğerinin çok uzun süre sahip olmasına izin vermiyoruz.

River'ın tırnakları göğsümü tırmalıyor ve göğsümden aç bir ayı gibi ses çıkaran bir hırıltı çıkarıyor. Bu ses onu daha da kamçılıyor, hareketleri çaresiz ve muhtaç hale geliyor. Bileklerini yakalayıp, tıpkı bir suçluyu tutukladığımda yaptığım gibi, arkasından sıkıca çekiyorum.

Bu kadını öpmek suçtur.

Ona yapabileceğim o kadar çok şey vardı ki. Onu şimdi kelepçelebilir, dilimin vücuduna yapabileceklerinin tatlı işkencesine katlanmasına ve beni durduramamasına izin verebilirdim. İstemeyecekti ama zevk baş edemeyeceği kadar arttığında deneyecekti.

"Mako." Dilimin ucunda mırıldandığım bu yumuşak yakarış içimde bir cehennem ateşi yakıyor. Kendimi kaybediyorum. Ya da belki sadece yalvarışına cevap veriyorum.

Duraklıyorum, ellerim yüzünün iki yanını kavıyor ve onu nazıkçe kendimden uzaklaştırıyorum.

"Dokunmamam gereken bir yer var mı? Ya da yapmamı istemediğin bir şey? Nazik olabilirim, neye ihtiyacın varsa onu yapabilirim." Bitirdiğimde, sesimin çaresiz bir sikik gibi çıktığından eminim.

Altın gözleri parıltıyor ve küçük bir gülümseme morarmış öpücüğünü çekiyor.

Dudaklar.

"Ben... henüz anal oyun için hazır değilim," diyor nazıkçe. *Neden* üzerine neden

hazır olmaması kanımı kaynatmakla tehdit ediyor. River Ryan'ın ona ne yaptığını zaten yüksek sesle itiraf etmişti. Gözlerimi kapatıyorum ve tehlikeli bir şekilde yükselen ateşimi, taşmadan önce düşmesi için zorluyorum. Şimdi kendimi kaybetme zamanı *değil*.

"Tamam," diye nefes alıyorum, gözlerimi tekrar açıyorum. "Başka bir şey var mı?"

Başını iki yana sallar. "Senden istediğim tek şey bana cammışım gibi davranmaman. Ben zayıf değilim. Asla zayıf olmayacağım. Sadece kendin olmanı istiyorum."

Şimdi bunu yapabilirim.

Dudaklarımı bir kez daha dudaklarına bastırmadan önce fısıldıyorum: "Bir an bile senin zayıf olduğunu düşünmedim."

Kıyafetleri birkaç saniye içinde vücudundan sıyrıldı. Pençeleri ve elleri benim kıyafetlerime saldırırken, o da aynı ciddiyetle kumaşı vücudumdan söküyor. Ağızlarımız bir kez daha birbirimize yapışmadan önce sadece kıyafetleri çıkaracak kadar uzun süre ayrılıyor.

Bu oda tozlu ve kirli, seks yapmak için ideal bir yer değil. Ama hiç durmayacağım anlamına gelse ruhumu şeytana satardım.

Onu kucağıma alıyorum, uzun pürüzsüz bacakları belime dolanıyor. Islak sıcaklığının sikime yerleştiğini hissettiğimde dizlerim neredeyse çöküyor. Kalçaları bir, iki kez döndüğünde bir inilti duyuyorum- "River," diye bağıyorum. "Beni öldürüyorsun."

Ağızıma karşı sırtıyor ve kalçalarını tekrar döndürüyor, gözlerim kalçalarının hareketini kopyalıyor. Kendimi utandırmadan ve ya düşüp onu düşürmeden ya da tam burada ve şimdi boşalmadan önce, sadece aylar önce oturduğumuz banka doğru fırlıyorum. Ben öfke içinde kıvrılırken, ona elini uzatan her piçi öldürmek isterken bana hayat hikâyesini anlattığı banka. Onlara yapabileceğim her şeyin grafik görüntüleri zihnimi doldurdu - River'ın hayatı boyunca maruz kaldığı istismarı her hatırladığımda hala kaynayan fanteziler.

Dönüyorum ve bankın üzerine yavaşça iniyorum, buraya son gelişimde itiraz eden ahşaptan daha fazla çekinmiştim. Tıpkı saat gibi, bank ağırlığının altında iniyor ama şimdilik dayanıyor.

Elim River'ın başının arkasına doğru kayıyor ve yumuşak buklelerine dalıyor. Tam tatlı küçük dilini tekrar ağızıma daldırırken, elimi kıvırıyorum ve ağzı benimkinden birkaç santim uzakta asılı kalana kadar başını sıkıca geri çekiyorum. Ağızımı kaybedince miyavlıyor ve ben de bu sese sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. Bana bu kadar ihtiyaç duymasını seviyorum.

"Mako," diye iniyor, sesi nefes nefese ve çaresiz. Yavaşça vücudunu takip etmek için zaman ayırıyorum. *Siktir*, kötü fikir. Ben çok gerginim ve o çok mükemmel. Güzel göğüsler, ellerim için mükemmel boyutta, küçük gül pembesi meme uçları tomurcuklanmış ve ağızımı bekliyor. Düz bir karın ile derin kıvrımlar. Göbek deliğine yerleştirilmiş basit mücevheri gördüğümde kaşlarım kalkıyor. Daha sonra keşfetmem gereken bir şey.

"O kadar mükemmelsin ki," diye nefes alıyorum, gözlerim sikimin üzerine yayılmış amına takılıyor. Yükümü erken boşaltmamak için gözlerimi sıkılamak zorunda kalıyorum, elim istemsizce saçlarında sıkılıyor. Acıdan iniyor, sadece irademin daha da uzaklaşmasına neden oluyor. Onu bana bağlı görmek inanılmaz derecede erotik ve hayatımın geri kalanında her lanet olası günde görmeyi planladığım bir şey.

"Mako, lütfen," diye yalvarıyor.

Siktir, siktir, siktir! Bu kadın benim ölümüm olacak.

"Benden ne istiyorsun?" Gözlerimi tekrar onun erimiş altın rengi gözlerine dikerek boğuluyorum. Alev alev yanıyorlar, sadece benim için yanan bir ateşin üzerinde kaynayan sıvı altın. Elleri yavaşça aşağıya inmeden önce bir an göğsümde geziniyor. Sikime ulaşmadan hemen önce bileklerini yukarı kaldırıp uzaklaştırıyorum.

Yakında, vücuduma istediği her şeyi yapmasına izin vereceğim. Ama bu gece değil. "Mako!" diye itiraz ediyor, kollarını çekmeye çalışıyor.

"Bana ne istediğini *kelimelerle* anlat, River," diye bağırdım.

"Sana ihtiyacım var."

Başımı sertçe salladım. "Yeterince iyi değil, bebeğim. Sana ne yapmamı istiyorsun?" Her iki bileğini bir elime alıp diğer elimle klitorisini hafifçe okşarken soruyorum. Gözleri neredeyse yuvarlanıyor ve bu manzarayı her fırsatta görmenin hayatımın görevi olduğuna karar verdim.

Sadece bir inilti çıkardığında öne doğru eğilip dilimi göğüs ucunda gezdiriyorum. Sırtı kavisleniyor, vücudu daha fazlası için yalvarıyor. İsteklerinden kaçıyorum, ne istediğini duymaya kararlıyım.

Ona hiç soruldu mu? Hiç kimse ona seçme şansı vermedi mi? Tabii ki verilmedi. Bu pislikler onun istek ve arzularını hiç sayarak ondan sadece bir şeyler aldılar. Gizli fantezilerini hiç sayarak. Her birinin hayata geçtiğini görmek istiyorum. Dudaklarından çıkacak basit bir taleple, arzularının kölesi olacağım.

"River," diyorum, sabırsızlanmaya başladığında, meme ucunu emmemi sağlamak için vücudunu benimkine yaslayacak kadar ileri gittiğinde. "Kelimelerini kullan."

Hayal kırıklığıyla inliyor. "Em beni," diyor, neredeyse utangaç bir şekilde. Hayatımda River'ın utangaç olacağını hiç düşünmemiştim ama bu bana bir şey yapmazsa lanet olsun. Talebine kulak vererek dudaklarım tomurcuğun etrafına kapanıyor, dilimi hassas meme ucunun her yerinde gezdirirken sertçe emiyorum.

Ağızından çıkan yüksek sesli inilti tatlı bir rahatlama gibi geliyor. Diğer göğsüne geçiyorum, asla ikisini birden ihmal etmiyorum.

"Başka ne var?" Ona bakarak mırıldanıyorum. Ağızı mükemmel bir O şeklinde açık ve bana bakarken kaşlarının arasında derin bir çizgi kırışıyor. Kaşlarımı çatarak yanıtını bekliyorum.

"Klitorisime dokun. Ovalayın" diyor, sesi öncekinden biraz daha kendinden emin. Başparmağım arzuyla dolup taşan küçük tomurcuğunun üzerinde geziniyor. Bunu daha fazla inleme takip ediyor ve sesleri yükseldikçe ben de daha sert bastırıyorum. Dilim göğüs ucunda, başparmağım klitorisinde, eğer o böyle istiyorsa onu bu şekilde orgazma ulaştırmaya kararlıyım.

"Daha fazla!" diyor.

"Daha fazla ne?"

"Beni parmaklarınla becer," diye homurdanıyor, keskin talebinde tüm utangaçlık yok.

İşte benim kızım.

Elimin yarığı boyunca kayması ve açıklığını bulması için yeterince yukarı kaldırıyor. Parmağımı daracık merkezine soktuğumda onunla birlikte ben de inliyorum. O çok mükemmel. Bir diğer parmağım da ilk parmağıma katılıyor ve kıvrılarak yukarı doğru hareket ediyor. Başparmağım klitorisini tekrar buluyor, tıpkı parmağımın içinde bacaklarını anında titreten o küçük noktayı bulduğu gibi.

"Mako!" diye inliyor, kalçaları elime doğru dönüyor. Orgazmı tüm vücudunu sarıyor, kontrolünü tamamen kaybetmeden önce kısa bir an için tamamen hareketsiz kalıyor. Kalçaları hararetle elime sürtünüyor ve her iki eli de saçlarımın arasından geçip ölümcül bir kavrama haline geliyor, ağzım sıkıca göğsüne yapışıyor. Onu çalıştırmayı bırakmıyorum ve o da çığlık atmayı bırakmıyor.

Bana karşı tamamen çözüldü ve bu gördüğüm en tatlı manzaraydı.

Sonunda, gevşediğinde kontrolü tekrar ele alıyorum. Kontrolümü kaybetmeme saniyeler kalmıştı, bu yüzden kalçalarını tutup vücudunu yukarı kaldırdığımda ve sonra onu doğrudan sikime soktuğumda kendimi bir arada tutmak için içimdeki her şeyi almam gerekiyor.

Fuuuuuuck.

Yarı kapalı gözleri diske dönüşüyor ve boğazından anlaşılmaz bir çığlık yükseliyor. İkimiz de hareket etmiyoruz. Ben boşalmamaya çalışırken onun bedenime alışmasına izin veriyorum. Sıkı, ıslak sıcaklığı beni tamamen sarıyor, içimdeki hayatı sıkıştırıyor.

Başım arkamdaki beton duvara çarpıyor, dişlerim neredeyse toz haline gelene kadar sıkılıyor.

"Sen iyi misin?" Kısık sesle soruyorum, sesimin titremesinden gurur duymuyorum.

"Ben... Lanet olası bir at sikine sahip olmak normal mi?" sonunda nefes nefese kaldı, yuvarlak gözleri bağlandığımız yere gitti. Sikimin ne kadar büyük olduğunu daha önce görmüştü ama içinde hissetmek yepyeni bir olasılık.

Elimde değil. Yüzümde tatmin olmuş kocaman bir sırıtış beliriyor ve o bunu fark ettiğinde gözlerini deviriyor. Çoğundan daha büyük olduğumu biliyorum, çoğundan *çok daha* büyük. Ama kimin ne dediği umurumda değil, hiçbir erkek bir kızın ona yaltaklanmasının nihai tatminini inkar edemez. Özellikle de deli gibi aşık olduğun kızın.

"Seni incittim mi?" Kalçalarımı hafifçe kaldırarak soruyorum. Ağzı aralanıyor ve gözleri yarı kapalı haline geri dönüyor.

"Canımı acıtman hoşuma gidiyor," diye fısıldıyor. Göğsümün içinde ilkel bir şey patlıyor. River'in uykusundan yeni uyandırdığı, yaşayan, nefes alan bir canavar. Ellerim kalçalarında sıkışıyor, ta ki bir iki gün boyunca el izlerimin morluklarını taşıyacağından emin olana dek. Öne doğru eğiliyor ve dolgun dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.

Atılmış kot pantolonum bankın yanındaydı. Pratik bir kolaylıkla kelepçelerimi çıkardım ve saniyeler içinde bileklerine geçirip arkasına sabitledim. Ne yaptığımı anladığında hareketsiz kaldı, hareketlerim onu yakaladı.

"Ben senin tutsağın mıyım?" diye baştan çıkarıcı bir şekilde sorar.

Dudağımı ısıırıyorum, göğsünün dışarı fırlamasından ve vücudunun kelepçelere uyum sağlamak için kıvrılmasından oldukça hoşlanıyorum.

"Sen istediğin sürece," diye mırıldanıyorum.

"Sana söylediğim anda beni bırakacaksın," diyor, sesi yumuşak ama sert. Sözlerimin doğruluğunu görebildiğinden emin olmak için bakışlarına karşılık veriyorum.

"Sen cümleyi bitiremeden gitmiş olacaklar," diye söz veriyorum. Başını bir kez salladı, bileklerini hafifçe döndürerek kelepçeleri test etti. Narin cildine sürtünmemesi için oldukça gevşek tuttum.

Kabul ettiğini gördüğümde, ona daha fazla talepte bulunma şansı vermiyorum. Kalçalarımı daha da açıyorum, ellerimi kıcının yanaklarının altına kaydırıyorum, onu vücuduma yaslıyorum ve onu tamamen sikiyorum. River'in gözleri ikinci kez yuvarlak disklerle dönüşüyor.

"Aman Tanrım!" diye inliyor, inlemelerinin tonu artıkça yüzü boynumun kıvrımına gömülüyor. Ağzım omzunda ve boynunun yumuşak derisinde geziniyor, ilerlerken bir yolu ısıırıyor. Tatlı saçlarından bir tutam tutup başını geriye doğru çekiyorum ve boğazından keskin bir inilti daha çıkarıyorum. Kulağının hemen arkasındaki noktaya ulaştığımda, dişlerimi yumuşak ete batırıyorum, kalçalarım durmaksızın ona doğru pompalıyor.

"Mako!" Bana karşı kıvranıyor, kelepçeler vücutlarımızın itişip kakışmasından dolayı yüksek sesle çınlıyor. Kontrolü elimde tutmak için mücadele ederken alnımda ve göğsümde boncuk boncuk terler oluşuyor. Hayatımda hiç bu kadar inanılmaz bir şey hissetmemiştim. Sikime ıslak kil gibi yapışıyor.

"İhtiyacın olan bu muydu?" Kelimelerimi keskin bir hamleyle telaffuz ederek gırtlığından küçük bir gıcırta çıkmasını sağladım. "Bu küçük tatlı amcığı sikiyormu ihtiyacın vardı, değil mi?"

"Evet!" diye pantolonunu indirdi, başını bir bobblehead gibi salladı.

"Kukuna her dokunduğunda hayalini kurduğun, benim olmamı dilediğin şey bu muydu?"

Boğazından bir başka karışık 'evet' sesi geliyor. "Ama çok daha iyi hissettiriyor," diye soluyor, gözlerinin akı neredeyse onu ele geçiriyor.

"Çok mükemmel hissediyorsun bebeğim," diye inliyorum, tamamen sikimin üzerine oturduğunda kalçalarımı birkaç kez onunkilere sürüyorum. Klitorisinin leğen kemiğime doğru kaydığını, ona her sürtüdüğümde çıkardığı tiz nefeslerden anlıyorum.

Yaklaşıyor, bunu hissedebiliyorum. Kolumu tamamen beline doluyorum, kısıtlı kollarına dikkat ediyorum ve onu daha da yukarı kaldırıyorum, bir kez daha kalçalarımı keskin itişlerle pistonluyorum. Beni ayakta tutan tek şey önce onun boşalmasını sağlama ihtiyacım. Ondan bir saniye önce boşalmayı reddediyorum.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, "Mako, kahretsin, boşalacağım!" diye soluk soluğa bağılıyor. Bacakları benimkilere doğru geriliyor ve başı geriye doğru eğilmeye başlıyor. Bedenlerimizin yarattığı yoğunluk zirveye ulaşırken dilimden küfürler dökülüyor. Ben vurdukça tempom artıyor, vücutlarımızdan gelen ıslak tokatlar benim ve River'ın boğazından gelen seslere rakip oluyor. River kıpırdamıyor -gelmeden hemen önce yaptığı bir şey gibi-

Kukusu sikimin üzerinde dalgalanmadan ve bir kez daha kendini kaybetmeden önce. Etrafımda kasılıyor. Adım dudaklarından umutsuz bir dua gibi dökülüyor ve sonunda kontrolümü kaybediyorum.

"Siktir!" Kendimi tamamen onun içine boşaltırken göğsümün derinliklerinden gelen boğuk bağırış, amcığı içimdeki her son damlayı sağıyor. Tüm vücudu benimkine karşı sarsılıp titrerken, kaçınılmaz olarak aşağı inmeden önce birlikte zirveye çıkarken adım odayı doldurmaya devam ediyor.

Vücudu üzerimde ölü bir ağırlığa dönüşürken ben bankın üzerine daha da yığılıyorum, yüzü boynuma gömülüyor. İkimiz de titriyoruz ve tamamen bitmiş durumdayız. Küçük seğirmeler uzuvlarını ele geçiriyor ve benden küçük bir sırtış alıyor. Anahtarları alıp bileklerindeki kelepçeleri hızla açıyorum. Elleri yanlarıma çarparak düştüğünde gülüyorum.

"Böyle olması gerektiğini hiç bilmiyordum," diye fısıldıyor. Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum, ona bunu veren ilk kişi olduğum için aynı derecede gurur duyuyorum ve benden önceki her erkeğin ona hak ettiğinden daha azını verme cüretini göstermesine kızıyorum.

İki ölü kütük gibi hissetmeme rağmen kollarımı kaldırıp vücuduna sarıyorum ve onu mümkün olduğunca kendime yaklaştırıyorum.

"Bizim için her zaman böyle olacak," diye söz veriyorum. "İletişim benim için önemli, River. Sınırlarını test edeceğim ve seni yeni şeylerle tanıştıracam ama asla seni gerçekten incitecek bir şey yapmayacağım. Ve bir şeyden hoşlanmadığın anda duracağım ve bir daha asla olmayacak. Sana iki insan arasındaki seksin nasıl olması *gerektiğini* göstermek istiyorum. Birbirine saygı duyan ve birbirini anlayan iki insan."

Az önce ağzımdan çıkan her şeyi sorgulamama yetecek kadar uzun süre ölüm sessizliğinde kalıyor. Ama sonra bir hıçkırık vücudunu sarıyor ve gözyaşları boynumun ve omzumun çukurunda birikmeye başlıyor. Göğsümde panik çiçekleri açıyor.

"Yanlışı bir şey mi söyledim?" Gözlerinin içine bakabilmek için aceleyle bedenini benimkinden uzaklaştırmaya çalışarak soruyorum. İtiraz ediyor, bedenime daha da sokuluyor ve kollarını bana sıkıca sarıyor.

"Hayır," diyor zayıf bir sesle. "Her şeyi doğru söyledin. Sen mükemmelsin." Endişem azalıyor ama beni tamamen bırakmıyor.

"Neden ağlıyorsun?"

Burnunu çekiyor. "Çünkü hayatım boyunca senin gibi birini bekledim. Ve şimdi nihayet onu bulduğuma göre, kaybetmekten çok korkuyorum."

Gözlerimi kapatıyorum, sert bir nefesle içimde kalan paniği serbest bırakıyorum. Başının iki yanından tutuyorum ve ıslak, kırmızı çerçeveli gözleri bana bakana kadar başını yavaşça kaldırıyorum. Kalbim sıkışıyor ve kasılıyor. O kadar güzel ki canımı acıtıyor.

"Anlıyorum. Ben de aylardır böyle hissediyorum. Ama eğer benim bununla bir ilgim varsa, River, bu asla olmayacak."

Gözleri kapanıyor, uzun siyah kirpikleri birbirine yapışıyor ve gözyaşları kızarmış yanaklarına yayılıyor. Rahatlıyor ve başını sallıyor.

"Tamam. Bunu kabul edebilirim."

"Küçük eğlencemizi mahvetmekten nefret ediyorum ama... Barbie'yi görmeye gitmem gerek." *Biz değil, ben.*

Yalan söyleyemem ve bu sözlerin kafamı bir lanet gibi söndürmediğini söyleyemem.

Balon.

"Şu anda mı?" Ben soruyorum. "Evet."

"Neden?" Ayağımı botumun içine kaydırıp bağlarken soruyorum. Kokusu her yanıma sarmış durumda ve daha küçük bir adam olsaydım bir daha asla duş almak istemezdim.

İç çekiyor. "Kira toplamam gerekiyor."

Kaşlarım çatıldı. Bu kadar önemsiz bir şey için oraya gitmeyi bıraktığını sanıyordum. Barbie'nin River'a çok fazla kira ödediğinden şüpheliyim. Ama belki de para konusunda endişeleniyordur. Sanırım Ryan olmadan, kendini geçindirmeye tekrar başlaması gerektiğini düşünüyor.

"Bunun güvenli olmadığını ikimiz de biliyoruz, River," diyorum sakince, dirseklerimi açık dizlerime dayayıp parmaklarımı birbirine geçirerek. Ona bakıyorum, boş yüzünü inceliyorum. Bankın kenarında oturuyor, omurgası dik ve parmakları birbirine sıkıca kenetlenmiş. Kaçmanın eşiğindeymiş gibi görünüyor.

"Biliyorum," diye kabul ediyor. Kederli gözlerini benimkilere diyor. Bal rengi gözbebeklerinin derinliklerinde bir şey gizleniyor - tam olarak tanımlayamadığım bir duygu. Göğsüme bir taş oturuyor ve midem bozuk süt içmişim gibi bulanıyor.

"Biliyorsun," diye yavaşça yankılandım. "Ya Billy oradaysa?" Çocukluğundaki öcü adamı ve onu kanlı bir posa haline getirene kadar döven adamı hatırlayarak dürtüyorum. Ellerime alıp kendi işkencemi yapmak için can attığım adam. Onu bir arkeoloğun hiyeroglifleri incelediği gibi incelemiyor olsaydım, adının geçtiği andaki hafif irkilmeyi kaçırırdım. Bu tepki içimde her türlü duyguyu harekete geçirdi. River ne kadar saklamaya çalışırsa çalışsın, Billy'den çok korkuyor.

Onunla tanışmak için bir neden daha.

"Olmayacak," diyor kendinden emin bir şekilde. Bunu nasıl bilebildiğini bilmiyorum ama bu inatçı kadın hakkında bildiğim bir şey varsa o da ne dersem diyeyim yine de gideceğidir.

"O zaman ben de seninle geliyorum." Gözleri açılıyor ve bana doğru kırbaçlanıyor. Dilinin ucunda bir itiraz beliriyor ama dudaklarımı sıkıp ona sert bir uyarı bakışı atıyorum ve başımı bir kez sallıyorum. Omuzları yenilgiyle çöküyor. Eğer o

benim hakkımda bir Şey biliyorsa, ne dediği önemli değil, yine de geleceğim.

Yirmi Üç

RIVER

BOK ETTİM.

Bu kelimeler ağzımdan çıktığı anda, her şeyi berbat ettiğimi anladım. Mako'ya Barbie'yi görmeye gideceğimi söylememem gerektiğini bilmeliydim. Ama *bunu* yaptıktan sonra nasıl ayrılacağımı bilmiyordum... şey, ve garip olmayacaktı. Mako'nun beni becerdiği gibi biri seni becerdiğinde "sonra görüşürüz" deyip gidemezsin.

Sadece yirmi dakika önce yaptığımız şeyi hatırladığımda midem baş döndürücü bir arzu ve milyonuncu kez keskin bir heyecanla geriliyor. Şimdiden bunu tekrar yapmak istemem çok acınası bir durum. Ve tekrar. Ve bir kez daha.

Yine de Barbie'yi görmem gerek. Zaten çok uzun süre bekledim, kendimi eve kapatıp meraklı gözlerden uzak durmakla meşguldüm. Hayalet Katil -ya da *Billy*- hâlâ dışarıda. Mako'ya Hayalet Katil'in kim olduğunu nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalışırken Barbie'den daha fazla bilgi almayı umuyordum. Benden nefret edecek, bunu zaten biliyorum. Onu bulmak için çok fazla zaman ve enerji harcadı ve bana cinayetlerden bahsettiği andan beri biliyordum ve hiçbir şey söylemedim.

Ama şimdi, Mako gelmek istiyor. Bu yüzden yapabileceğim tek şey, çok ihtiyaç duyduğum kirayı toplamak ve Barbie ile konuşmak için başka bir zaman bulmak. Bir şey bilen biri varsa, o da odur. Daha önce Billy'nin cinayetlerini bilmiyordu, ama şimdi dikkatini çektiğine göre, alabileceği her türlü bilgiyi sinsice elde edecektir. Barbie'nin vücudunu satmak dışında iyi olduğu bir şey varsa, o da bilgi almaktır.

Mako arabasının kapısını açıp içeri girmemi beklerken göğsüme bir korku çöküyor. Mako'yu buraya getirmek çok kötü bir fikirdi.

"Belki de gitmemeliyiz," diyorum, kelimeler ağzımdan garip ve çok şüpheli bir şekilde çıkarken utanıyorum. Gözleri daralıyor

Ben. Beni inceleme şeklinden rahatsız olarak yer değiştiriyorum.

"Bunu seninleyken yapsam daha iyi hissederdim," diyor sonunda. Allah kahretsin. Beni çok iyi tanıyor. Tek başıma gitmek istediğimi bilecek kadar iyi. Ve Mako'nun bunun olmasına izin vermesine imkan yok. *Hele de* koca ağzımı açıp Billy'nin bana yaşattıklarını ifşa ettikten sonra, hele de Billy beni neredeyse öldüresiye dövdükten sonra.

Siktir, siktir, siktir. Bundan kurtuluş yok ve kızabileceğim tek kişi kendimim. Aptal seks kaynaklı beyin. Mako ile seks, düzgün düşünme yeteneğini tamamen durduruyorsa tehlikelidir.

Korkma, River. Sadece içeri gir, parayı al ve git. Basit.

Shallow Hill'de hiçbir şey basit değildir.

Mako'ya yolu tarif ettiğim süre boyunca, onu rastgele boş bir eve götürüp kadının evde olmadığını iddia etmek istiyorum. Shallow Hill'de bir sürü terk edilmiş ev var. Kolay olurdu. Ama Mako'ya zaten yalan söylediğimden daha fazla yalan söylemenin yanlış olduğunu hissediyorum.

Yıpranmış ocukluk evimin garaj yoluna girdi. Bu hüznü kasabadaki diğer tüm evler gibi, beyaz paneller neredeyse hiç beyaz değil ve pamuk ipliğine bağlı. Barbie ve müşterileri arasında patlak veren kavgalar yüzünden pencereler tahtalarla kaplanmış. ökmüş bir basamağı ve birinin düştüğü zaman açılmış bir deliği olan cılız bir ahşap sundurma.

En hafif tabiriyle utanç verici. "İçeri gelmek zorunda değilsin, Mako."

oktan kapıyı açıyor ve benimkini açmak için arabanın etrafında dönüyor. Barbie'nin boncuk gibi küçük gözlerinin yırtık perdelerin arasından baktığını gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Korku göğsümün içine yerleşiyor. Her şey bittiğinde onu temizlemek için bir matkaba ihtiyacım olacak.

Ayaklarımı sürüyerek eve giriyorum, Mako da peşimden geliyor. Tek yapmak istediğim onu bu evden uzaklaştırmakken, varlığı çok güçlü ve boğucu.

"Burada kimler varmış bakalım?" Barbie mutfağın girişinde kollarını çelimsiz vücudunun üzerinde kavuşturmuş bir halde konuşuyor. Gözleri Mako'yu yiyor, gözlerindeki filtrelenmemiş heyecana dayanarak manzaranın tadını çıkardığı açık. "Oh, bu bir yükseltme, canım. Eve son getirdiğinden çok daha iyi. O sanki zevk için kendini bir sopayla sıkmiş gibiydi."

Elimde değil. Yanıt olarak homurdanıyorum. Bazen Barbie'nin ağzından dökülen zehir çoğunlukla bana yönelik olsa bile dürüstçe takdir edebiliyorum.

"Barbie, bu Mako. Onu korkutup kaçıрма," diye uyarıyorum.

Yüzünde günahkâr bir gülümseme belirliyor. Mako'nun ona asla zaman ayırmayacağını bilse de Barbie iş başındadır. Mako, her zamanki centilmenliğiyle, "Merhaba, Barbie." der. Sesinin tadını aldığında gözleri büyüyor. Derinden, o kadar derinden ki, özellikle de içinizde en az on santim derindeyken kulağınıza en pis şeyleri söylediğinde. Hatırladıkça ürperiyorum.

Mako beni sevmek yerine benden nefret edeceğini anladığında bile, bu anıyı ölene kadar yaşatacağım.

"Ne istiyorsun?" Barbie gözlerini arkamdaki çekici adamdan ayırmaya zorlayarak söylüyor. Bu onun için ciddi bir çaba gerektiriyor, bunu deneyimlerimden biliyorum. Sesinde her zamanki zehir yok. Muhtemelen Mako tarafından çok büyülenmiş.

"Kira zamanı," diye cıvıldıyorum. Yüzü düşüyor, gözlerini dramatik bir şekilde deviriyor ve mutfağa doğru yürümek için dönüyor. Barbie odasında sevişmediği zamanlarda mutfakta sigara içiyor, enjekte ediyor ya da burnuna çekiyor. Beni o mutfakta tutmak için dört sigara içmem gerekti - Billy'nin bana yeni kâbuslar bahşettiği aynı yerde - En son buraya geldiğimde. Mako'nun önünde sigara içmek yanlış geliyor.

Ayaklarımı yerden kesen tek şey Mako'nun yanımda olduğunu hatırlatması. Onun gücü sessizce içime akıyor ve bana kişisel cehennemimi yeniden ziyaret etmem için gereken cesareti veriyor.

Mutfak, buraya son geldiğimde olduğu gibi aynı durumda. Ve hatırlayabildiğim kadarıyla ondan önceki her seferinde. Mako'nun gözlerinin her detayı almasını izliyorum. Gözlerini bağlamak için duyduğum karşı konulmaz dürtü neredeyse dayanılamayacak kadar fazla. Büyüdüğüm yeri görmesinden nefret ediyorum. Ryan'ın da görmesinden hoşlanmıyordum ama Mako'nun geldiğim yeri keşfetmesiyle ilgili bir şey farklı hissettiriyor.

Ryan'la, onu etkilemek zorundaymışım gibi hissettim. Ona bir şeyler kanıtlamalıyım. Ve bu köhne ev erkek arkadaşınızı etkileyebileceğiniz listelerde yoktu. Ryan alay etti ve bu evi ve Barbie'yi küçümsedi. Tüm bu deneyim beni utandırdı ve ağzımda kötü bir tat bıraktı ve neredeyse eminim ki Ryan'ın bana biraz daha az hayranlıkla bakmasına neden oldu.

Mako'ya gelince, tek istediğim onu bu hayattan korumak. Onu etkileme ihtiyacı hissettiğim için değil, bana acıyacağından korktuğum için. İhtiyacım olan son şey acımak.

Ama tabii ki Mako beni her zaman şaşırtıyor. Ryan'ın gözlerinde azalan şey, Mako'nun bana bakarken gözlerinde parlayan şeyle aynı. Huşu. Kelimeleri şimdi söylemesine gerek yok, onları zaten daha önce söyledi. O... böyle bir cehennem çukurundan gelip bugün olduğum kadın olduğum için gurur duyuyor. Bir katil olsam bile. Mako için fark etmez. Öldürdüğüm kişi ona yaptığım her şeyi hak etmişken değil.

"Paran var mı?" Sabırsızlıkla soruyorum. Barbie her zamanki sandalyesinde oturmuş, sigarasını tütürüyor.

"Buraya bir kez olsun anneni ziyarete gelemiz misin? Buraya sadece para için geliyorsun. Beni *kullanılmış* hissettirmeye başlıyorsun."

Ona kuru bir bakış attım. "Çok şirin, Barbie. Gerçekten sevimli."

Siyahlık görüş alanımın kenarlarında dans ediyor. Bu mutfakta olmaktan nefret ediyorum.

"River sana adını nasıl aldığının hikâyesini anlattı mı hiç?" Barbie, Mako'ya bir et parçası gibi yukarıdan aşağıya bakarak soruyor. Onun yanındayken her seferinde aynı şeyi yapmaktan suçlu olmasam onu düzeltirdim.

"Hayır." Cevabı kısa ve özdü. Eğer kaşlarını bana doğru çevirmeseydi ilgisiz olduğunu söyleyebilirdim. İç çekiyorum, Mako'yu buranın yakınına getirdiğim için duyduğum pişmanlık derinleşiyor.

Barbie dikkatini yıpranmış masaya odaklayarak, "Hayatımı kurtarmak için koşarken doğum sancısı çektim," diye söze başlıyor. "Dışarıdaki nehirde olursam yakalanmamın daha zor olacağını düşündüm." Başını durgun, kirli nehir yönüne doğru sallıyor. "Beni bu şekilde yakalayamayacağını düşündüm. İşte buradayım, yaşayan en korkunç adamlardan biri tarafından kovalanıyorum ve *tam o sırada* River giriş yapmak istediğine karar veriyor. Çığlık atıyor, ağlıyor, hayatım için yalvarıyor ve bir yandan da vücudumdan bir bebeğin çıkmasını engellemeye çalışıyordum." Çatlamış dudaklarından kuru bir kıkırdama süzülüyor. "Ama River'ın buna tahammülü yoktu. Hemen o anda çıkmak istedi. Su göğsüme kadar geldi, Billy ne olup bittiğini göremiyor. Arkamdan geliyor, silahı elinde ve kafama doğrultmuş durumda, River'ı kaldırdığımda ve küçük bir bebeğin ilk çığlıklarını duyduğunda donup kalıyor." Duraklıyor ve yıpranmış, boş gözlerini bana çeviriyor. "O gün hayatımı kurtaran şey River oldu. Billy onun ağlama sesini duyar duymaz, bu sestten hoşlandığına karar verdi. Sonra da Shallow Hill'den kaçacağı güne kadar onun ağlamasını duymayı hayatının misyonu haline getirdi."

Barbie'nin son sözleri de çınladıktan sonra soğuk havada kaybolurken üzerimize uğursuz bir sessizlik çöküyor. Bu ev cehennem gibi sıcak olmasına rağmen titriyorum.

Bu hikâyeden hep nefret etmişimdir. Doğumumun kökenleri ve nasıl meydana geldiğim. Billy hamile bir kadını öldürmeye hazırlanıyordu ve onu ölü bebeğiyle birlikte nehirde yüzmeye bıraktı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, nehirden birkaç ceset daha çıkarıldı. Hepsi de ailesi olmayan ve etrafta kimsenin umurunda olmayan kişilerdi. Barbie öldürüldüğünde hamile olduğu için biraz sempati kazanacak kadar şanslı olabilirdi, ancak katilini gerçekten aramaya yetecek kadar değil.

Birçok gece bunun olmasını diledim. Doğduğum için kendimden *nefret* ettim çünkü bir dakika daha bekleseydim hiç var olmayacaktım. Yirmi iki yıl sonra bile hiç bitmeyen işkence ve istismara asla katlanmayacaktım. Önce cehenneme katlanmak zorunda kalmadan cennete erişimim olacaktı. *Özgür* olurdum.

"Senin hayatın kurtulmuş olabilir ama benimki o gün sona erdi," diyorum ses tonuma kuruluk katmaya çalışarak. Sanki bu hikâyenin beni hâlâ ne kadar kötü etkilediğini biliyormuş gibi bana sırtıyor. Mako bir şey söylemiyor ama gözlerinin kenarları biraz yumuşamış.

"Para, Barbie," diye hatırlatıyorum parmaklarımı iğrenç bir şekilde şıklatarak. Billy'nin hatırlatılması kıcımın altında yeni bir ateş yaktı.

"Yok" diyor kısaca.

Mako yanıma geliyor, kollarını geniş göğsünde kavuşturuyor ve eğik kaşlarıyla Barbie'ye bakıyor. Ondan daha iyiymiş gibi ona tepeden bakmıyor, gözünü korkutmak için ona tepeden bakıyor.

Benim için.

Mako'nun bakışlarındaki incelemeden Barbie'nin kızardığını gördüğümde şok yüzüme tokat gibi çarpıyor. Hayatımda hiç Barbie'nin *kızardığını* görmemiştim.

Beni şok halimden çıkaran tek şey kirli masanın üzerinde duran bir tomar temiz banknot oluyor. Paraları görmek kalbimi dondurdu. Temiz banknotlar Barbie'nin ellerinden geçmez. Bu sadece olan bir şey değil. Bu kasaba kirli ve para daha da kirli.

"Nereden buldun bunu?" Fısıldıyorum, paralara canlı yılanlar gibi bakıyorum, şaha kalkmışlar ve ısırmaya hazırlar.

Barbie faturalara bakıyor ve sonra gözlerinde okunamayan bir duyguyla tekrar bana bakıyor. Neredeyse korkuya benziyor, ama bu kelime Barbie ile sadece Billy söz konusu olduğunda ilişkilendirilmiştir.

"Bunun cevabını biliyorsun, River."

"Neden sana para veriyor?" Dişlerimi sıkarak söylüyorum.

"Çünkü her ay kira almaya geldiğini biliyor. En sevdiği kızlarla ilgilenmek istediğini söylüyor, bu yüzden sana vermem için bana para veriyor. Bir taşla iki kuş vuracağını söyledi."

Midem bulanıyor, hasta olacağımdan emin olana kadar dönüp duruyor. Boğazımın arkasında kusmuk yükseliyor. Paradan bir adım uzaklaşıyorum.

"Onun parasını istemiyorum," diye tıslıyorum. "Peki ya *senin* kazandığın para?" "O benim param! Nereden geldiği kimin umurunda, River. Sadece

Al şunu!"

Hiç düşünmeden parayı kaptığım gibi suratına fırlatıyorum, onlarca banknot yüzüne çarpıp kirli fayanslı zemine savruluyor. Barbie ayağa fırladı, sandalyesi arkasından gürültüyle takırdadı ve yüzüme geldi.

"Ne yani, şimdi de Hayalet Katil'den para almaya mı korkuyorsun? Onun aletini birçok kez içine aldın, parasının nesi var?"

Odadaki tüm hava çekiliyor ve geriye durgun, tüyler ürpertici bir durgunluktan başka bir şey kalmıyor. Ürperiyorum ve gözlerimi kapatıyorum, gözyaşlarım çoktan kapaklarıma dizilmiş. Mako'nun öne doğru tek bir adım attığını duyduğumda bir tanesi kayıyor.

"Az önce ne dedin sen?" Bir saat önce, alçak çakıllı sesi arzu ve ihtiyaçla derinleşmişti. Şimdi... Şimdi ihanetle derinleşti.

Mako'yla yüzleşmek için döndüğümde ağızımdan bir küfür dökülüyor. Çoktan bana bakmaya başlamıştı, güzel yüzüne şok yayılmıştı. Acıyla birlikte. Derin, kesici bir acı.

"Sana söyleyecektim," diye mırıldanıyorum utanarak. Gözlerimi ayaklarıma indirip Mako'nun gözlerine boş bir benzin deposuna benzin doldurur gibi dolan öfkeden saklanmayı o kadar çok istiyorum ki.

"Hayalet Katil'in kim olduğunu biliyor muydun? Tüm zaman boyunca?"

Barbie'nin alaycı kıkırdaması arkamdan geliyor. Omuzlarım kulaklarıma kadar yükseliyor ve utançtan yerin dibine giriyorum. Bu Barbie'nin tanık olmasını isteyeceğim son şey. *Onun* bile istediği bir adamı eve getirdim ve yarım saat bile geçmeden, onun gözü önünde benden ayrılıyor.

"Evet, ama-" Mako ben cümlemi, daha doğrusu uyduruk bahanemi tamamlayamadan dönüp hışımla evden çıkıyor.

Barbie'nin kalbimi durduran sözleri beni takip ederken bile arkasından koşuyorum. "Billy'nin senin de baban olduğunu öğrenene kadar bekle."

Neredeyse duracaktım. Neredeyse geri dönüp Barbie'nin az önce ne dediğini soracaktım. Ama yalan söylüyor olmalı. Bana zarar vermek için kavgayı körüklüyor. Billy'nin babam olmasına imkan yok. İçlerinden biri bunu bana çoktan söylerdi.

"Mako, bekle!" Bağırıyorum, birkaç kapı aşağıdaki verandada küçük bir partinin olması umurumda değil, Shallow Hill'in Hayaleti'nin bilinmeyen bir adamı kovalamasına tanık oldukları için şimdi sessizleşiyorlar. Belli ki bu kasabaya ait olmayan bir adam.

"Sadece... siktir! Bin şu lanet arabaya, River." Kapısını açıyor, kendini arabaya atıyor ve kapıyı arkasından çarparak kapatıyor. Bensiz gitmesini istemediğim için arabaya atladım, kapıyı zar zor kapattıktan sonra arkamızda patinaj izleri bırakarak garaj yolundan çıktı.

Her iki yumruğu da direksiyona öyle sıkı sarılmış ki, deri tutuşunun altında patlıyor. Beyaz parmak eklemleri karanlıkta bana bakıyor ve bana her şeyi berbat ettiğimi hatırlatıyor.

Tekrar.

Kolları titriyor ve nefes alışları kısa, kesik kesik patlamalarla gergin sessizliği dolduruyor.

"Sende onun bir resmi var mı?" diye soruyor sıkıca, öfkesi yüzünü renklendiriyor.

ton.

"Evet," diye fısıldıyorum, ağzımın tadı kül gibi. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırırken

Telefonumu çıkardım ve Billy'nin elimdeki tek fotoğrafını aradım. Yıllar önce, ayrılmadan önce çekmişim. O gece özellikle vahşiydi, bana acımasızca davranıyor ve beni zihinsel ve fiziksel olarak parçalara ayırıyordu. Üniversitedeki yerimi çoktan garantilemişim ve bir hafta içinde ayrılacağımı biliyordum. Onu neden aldığımı hala bilmiyorum ama Billy o gece yaptıklarımın dolaylıyla hala kızgın bir şekilde bana bakarken gizlice aldım. Billy'nin öfkesinin nedenleri aklıma gelmiyor, geriye kalan tek şey bu yüzden bana uyguladığı kötü muamele.

Titreyen telefonu uzattığımda telefonumun parlak ışığı Mako'nun sertleşmiş yüzünü aydınlatıyor. Gözleri resme takıldığı anda frene basıyor ve arabayı yolun kenarına savuruyor. Vücudum güçten öne doğru yuvarlanıyor ve hatta onun sancılarının derinliklerinde

Mako, kolunu göğsümden geçirip beni koltuğa geri itecek kadar bana değer veriyor.

"S.KTİR!" diye kükrer.

O kadar sert zıplıyorum ki kafamı cama çarpıyorum. Mako yumruğunu kıvırıyor ve direksiyona öyle bir vuruyor ki, kornaya vurduğu için arabanın sesi yükseliyor.

"Mako, dur! Sorun ne?!" Çığlık atıyorum, sesim çaresiz ve korkmuş. Mako'dan korkmuyorum ama tepkilerinin ne anlama geldiğinden korkuyorum. Resme verdiği tepkiyi anlamıyorum.

Sonunda durur, parmak eklemleri çoktan morarmıştır. Duman çıkarırken elleri saçlarını karıştırıyor.

"Ne zaman anladın?" diye soruyor, yüzünü benden çevirip cama yapıştırarak.

Gözlerimden sıcak, düzenli yaşlar akıyor. "Yemekte bana ondan bahsettiğinde. Billy o gece bana saldırdığında... bana olduğu gibi hayalet demişti... her neyse, bu Billy yüzünden Shallow Hill'de yaygın olan bir şey. Shallow Hill gibi bir yerde büyüdüğünüzde bundan kaçamayacağınızı söylüyor. Yani, kaçıp geri döndüğünüzde... hayalet olarak kabul edilirsiniz. Uygun gördüğün zamanlarda sokaklarda dolaşan ama sonunda hep ortadan kaybolan biri." Sümüğümü tişörtümün altıyla siliyorum. İtiraf ederken sesim titreyerek devam ediyorum.

"Ben altı yaşındayken Billy meth bağımlısı oldu. Çok kötüydü. Akli dengesi bozuldu ve insanları dikkatsizce öldürmeye başladı. Barbie ve benim o zaman hayatta kalmamız bir mucizeydi. Eve gelir, yanında çalışan tüm adamların ona nasıl ihanet ettiği konusunda öfkelenirdi. Kendisinden çaldıklarını ya da ürünle oynadıklarını düşündüğü için ya da her ne sebeple olursa olsun. Hepsini öldürdü. Hiçbir şey çıkmadı çünkü tüm cesetlerden kurtulmayı başardı. Ve ne kadar üzücü olsa da, Shallow Hill'de ölen insanlar kimsenin umurunda değil.

"Bana Hayalet Katil'den ve onların öldürülme şeklinden bahsettiğinde, bunun bir tesadüf olmadığını biliyordum. Billy olduğunu biliyordum. Ryan'dan uzaklaşma fırsatı bulduğumda Barbie'ye gittim ve o da Billy'nin yine oltaya takıldığını doğruladı. Tüm adamlarını öldürmeye geri döndü ve şimdi onları Hayalet olarak etiketliyor çünkü... onlar artık öyle."

Arabayı boğucu bir sessizlik kaplıyor, Mako'nun öfkesi beni neredeyse boğuyor. Titriyor, öfkesinden o kadar çok titriyor ki sanki kriz geçiriyor gibi görünüyor. Ağzım açılıyor, Barbie'nin bana söylediklerini Mako'ya söylemeye hazırım.

onu kapıdan kovaladım, ama kelimeler dilimde öldü. Doğruluğunu teyit etmediğim bir şeyi ona söylemenin faydası yok.

"Lütfen bana neler olduğunu anlat Mako," diye yalvarıyorum yanımdaki öfkeli adam söylenmeye devam ederken. En kötü kâbusumun canlanışını izlerken sert rüzgârlarda yaprak gibi titriyorum. İşte *bu* yüzden kütüphanede Mako'nun göğsünde ağladım. Çünkü Mako gerçeği öğrendiğinde onu inciteceğimi biliyordum. Küçük, aptal bir parçam bunu neden yaptığımı anlayacağı umudunu taşıyordu. Yine de onu kaybediyorum. Tıpkı kaybedeceğimi bildiğim gibi.

Yavaşça kontrolünü yeniden kazanarak sertçe iç çekiyor. "Hayalet Katil cinayetine tanık olduğunu iddia eden kişi bu. Ryan'ın müşterisiydi.

-Benedict Davis. Babamı öldüren ve bir yılı aşkın süredir peşinde olduğum adam gözümün önündeydi. Tıpkı Ryan'ın dediği gibi."

Yirmi Dört

R I V E R

Mako'dan üç gün süren yorucu, telsiz sessizliği. Üç gün boyunca polis kapımı çalıp sorular sordu. Çimenleri kirleten parazitler, fotoğrafımı çekmek ve *Ryan Fitzgerald Cinayetinin Ardındaki Gerçek* gibi başlıklarla yarım yamalak bir makaleyle yayınlamak için her fırsatı bekliyorlardı.

Çok yorucu.

Son birkaç gündür gelen haberlere göre Ryan'ın gerçek katili sonunda yakalandı. Hayalet Katil. Aynı zamanda Ryan'ın müşterisiydi. Dürüst olmak gerekirse daha mükemmel olamazdı. Çoktan kurguladığımız hikayeye uyuyordu. Ryan Hayalet Katil'in kim olduğunu buldu ve böylece gerçeği ortaya çıkaramadan susturuldu. Kayıp olan tek şey Ryan'ın cesedi, ancak polis Hayalet Katil'in yöntemini takip etmediğini düşünüyor çünkü Ryan kimliğini açıklayamadan önce çaresiz bir son dakika cinayeti.

Mako tek bir nefeste sadece kardeşinin davasını değil, ABD'deki en büyük, en kötü şöhretli davalardan birini çözdü. Mako'nun bundan memnun olmadığını bilmek için yanında olmaya gerek yok. Teknik olarak Hayalet Katil'in kim olduğunu o keşfetmedi, ona söylendi. Hem de oldukça berbat bir şekilde. Bir seri katili bu şekilde keşfetmenin hiçbir adalet ya da tatmin duygusu yoktur. Aşık olduğunuz kızın onun kim olduğunu aylardır bildiğini ve hiçbir şey söylemediğini keşfederken. Ve kısa bir süre önce onu döven ve tecavüz eden aynı adam olduğunu keşfetmek.

Polisin evi basıp beni Ryan'ın cinayetinden tutuklamasını bekleyerek ince bir buzun üzerinde bekledim. Elbette Mako, ona bu kadar uzun süre yalan söyledikten sonra rol yapmaya devam etmeyecekti. Elbette beni tüm hayatını riske atmaya değer bulmazdı.

Ve yine de sözüne sadık kaldı. Ryan'ın cinayetini örtbas etti ve suçu, tutuklanacağı suç dışında sayısız iğrenç suç işleyen bir adamın üzerine attı.

En korkutucu kısmı da bu. Henüz tutuklanmadı. Çünkü onu bulamıyorlar. Billy'nin *her yerde* bağlantıları var. Eminim ki, tutuklanmasına karar verilmeden önce tutuklandığını biliyordu.

Kimse nerede olduğunu bilmiyor. Yani artık Hayalet Katil'in kim olduğu değil, *nerede* olduğu araştırılıyor.

"Ölü gibi görünüyorsun." Arkamdan gelen yumuşak bir ses. Kanepede top gibi kıvrılmışım, yüzümü dünyaya çevirmişim. Amelia yüzümü bile göremiyor ve şimdiden bana sesleniyor.

Burnumu çekmeye çalışıyorum ama iki burun deliğim de tamamen tıkalı. "Beni henüz göremiyorsun bile," diye zayıfça karşılık veriyorum.

Ağırlık, bacaklarımın arkasındaki deri kanepeyi sıkıştırıyor. Ağzından yumuşak bir huff çıkıyor. Şu anda sadece beş aylık ama gittikçe irileşiyor. Bir mamut tarafından hamile bırakıldığınızda, bir mamuttan hamile kalmanız mantıklıdır.

En iyi arkadaşşıma doğru dönüp onun küstah ifadesini onaylıyorum ve gözlerimi onun basketbol topu gibi karnına dikiyorum.

"Bebek nasıl?" Sesim kısık ve zayıf bir şekilde soruyorum. Gözlerinin kenarları geriliyor, ama yine de benimle dalga geçiyor.

"Uzaylılar tarafından kaçırıldığımı ve bana bir bebek enjekte edildiğine ikna oldum. Bu şeyin insan olmasına imkan yok. Beş aylık oldum ve patlamaya hazır gibi görünüyorum. Marketteki bir kadın bana ne zaman doğuracağımı sordu ve tabii ki ona söylediğimde bana inanmadı! Hamilelik beynine sahip olduğumu çünkü her an doğuma girecekmişim gibi göründüğümü söyledi." Bu anıyı hatırladığında kızgınlıkla ofluyor. "Lanet olası cadı. Vücudumu içten dışa doğru yavaşça tüketen biri olabilir ama ben *aptal* değilim."

Onun maskaralıklarına gülüyorum. "Bir isme karar verdin mi?"

Amelia dün beni arayarak bir erkek çocuğu olacağını söyledi. Hiçbir zaman cinsiyet açıklama partileri düzenlemek ya da bu tür şeyleri büyütmeyle ilgilenen biri olmadı. Teknisyen cinsiyetini bilmek isteyip istemediğini sordu, Amelia evet dedi ve işte cevabı buydu. Yine de erkek çocuk sahibi olacağını söylediklerinde ağladığını itiraf etti.

"Sanırım Beckham'ı seçeceğiz." "Bu inanılmaz tatlı. Onayımı aldınız."

Gülümsüyor ama gözlerine tam olarak ulaşmıyor. *Benim için çok endişeleniyor ve bu onun heyecanını gölgeliyor.*

"Lütfen benim için endişelenmeyi bırak," diye acınası bir şekilde sızlanıyorum.

"River. Erkek arkadaşın sadece iki hafta önce öldürüldü. Bana o mükemmel adamın senin ruhunu bedeninden söküp attığını ve bir saat sonra da seni arabasından attığını, çünkü seni taciz edenin aynı zamanda azılı bir seri katil olduğunu ve senin bunu bilip ona söylemediğini keşfettiğini söyledin. *Ve* annen sana o azılı seri katilin aynı zamanda senin baban olduğunu söyledi." Dramatik bir etki yaratmak için duraklıyor ve gözlerini deviriyor. "Neden endişelenmeyeyim ki?"

"Onun gerçekten babam olup olmadığını bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, söylediği diğer birkaç geçerli noktayı görmezden gelerek.

"Öyle olsun ya da olmasın, o tüm hayatın boyunca seni korkutan kötü bir adam. Mako'nun neden kızgın olduğunu anlıyorum, gerçekten. Ama senin Billy'den ne kadar korktuğunu anlamıyor mu? O adamın sana yaşattığı travmanın farkında değil mi ve sırf hayatından endişe ettiğin için senin gönülsüz sadakatini kazanıyor?"

Bu yüzden Amelia'yı aradım ve ona her şeyi anlattım. Şey, *her şeyi* değil. Erkek arkadaşına işkence ettiğimi ve onu öldürdüğümü söylemedim. Amelia'ya tüm ruhum ve varlığımla güveniyorum, ama bu onun böyle bir sırıla yüklenmeyi hak ettiği anlamına gelmiyor.

Ama diğer her şeyi ona itiraf ettiğim için mutluyum. O sadece ağlamak için sağlam bir omuz ve dinlemek için bir kulak değil, aynı zamanda anlıyor. İstismara uğramanın nasıl bir şey olduğunu anlıyor. Travmayı ve korkuyu anlıyor. İkimiz de Mako'ya gerçeği söylemem gerektiğini biliyoruz. Ve çenemi kapalı tuttuğum için, sessizliğim yüzünden birkaç kişi öldürüldü. Hiç söylenmedi ama bu düşüncenin Mako'nun da aklından geçtiğini biliyorum.

"Bilmiyorum, Amelia. Bence bu şekilde mantıklı düşünemeyecek kadar kızgın. Böyle birinin hayatınıza musallat olmasının nasıl bir şey olduğunu bilmeyen birinin bunu yapması zordur."

İç çeker ve başını sallayarak onaylar.

"Sence Billy, Mako'ya gerçekte kim olduğunu senin ve Barbie'nin söylediğini öğrenecek mi?"

Dudağımı ısııyorum, ne kadarını açıklamam gerektiğini tartışıyorum. Billy'nin benim için geleceğinden ne kadar korktuğum gerçeğini ona söylemeli miyim? Ona bakıyorum ve gözlerimdeki her neyse sorusunu yanıtlıyor olmalı. Dudağı titriyor.

"Kameralar yine çalışıyor mu?" diye soruyor benim yanıtım yerine. Bir kez başımı sallıyorum.

"Benimle eve gel."

"Ve muhtemelen senin ve doğmamış çocuğunun hayatını tehlikeye mi atayım? Böyle bir şeyi önerdiğin için bile seni yumruklamalıyım," diyorum ses tonumda bir ısırıkla. İrkildi ama başını sallayarak kabul etti. Acı gerçek şu ki, Amelia Billy'den uzaklaşmak için yapabileceğim pek bir şey olmadığını anlıyor. Ve en iyi arkadaşım olarak bunu bilmek onu içten içe öldürüyor. Tıpkı rollerimiz tersine dönseydi bana yapacağı gibi.

"Peki bu Hayalet Katil karmaşası dışında. Her şeyle nasıl başa çıkıyorsun?" diye soruyor ve elini dalgınca karnına sürerken konuşmayı inanılmaz derecede korkunç bir şeyden uzaklaştırıyor. Şimdiden tekmelemeye başladığını söyledi. Karnına dikkatle bakıyorum, bebek Beckham'ın annesini tekmelemesi için sessizce rüşvet veriyorum, böylece onu hissedebiliyorum.

"Tacizci erkek arkadaşımın öldürölmesi ya da kardeşine aşık olduğumu düşündüğüm ve şimdi benden nefret ettiğı gerçeğı gibi her şey mi?" Amelia bana alaycı bir bakış attı. İçimi çektim. "Ryan için üzölümüyorum. Belki de üzölmeliyim çünkü iki yıldan fazla bir süredir birlikteydik ama ona olan sevgim çoktan pencereden dışarı çıktı. Bana vurdu, tecavüz etti ve beni aldattı. Hiçbir şey hissetmiyorum."

Amelia dramatik bir şekilde kanepeye doğru yığılır. "Bunu söylediğine sevindim. Hâlâ aşık olsaydın ve onu özleseydin seninle empati kurmaya tamamen istekli olurdu ama bu benim de ruhumu incitirdi."

Gölümsüyorum, günlerdir hissetmediğim kadar hafif hissediyorum. "Mako'ya gelince... Orada neler olduğunu bilmiyorum. Sonunda onun bir erkekte istediğim her şey olduğunu fark ettim, aynı zamanda o da benim bir kadında nefret ettiğı her şey olduğumu fark etti."

Amelia bacağıma hafifçe vurarak bana bir bakış fırlatıyor. "Bu doğru değil, River. Mako kızgın, haklı olarak da öyle. Ama sana seni sevdiğini söyledi ve onunla sadece otuz saniyeliğine tanışmış olsam da, bunu herhangi birine söyleyecek bir adama benzemiyor. Ve o otuz saniye içinde sana ay ve yıldızları asmışsın gibi baktı, ne kadar klişe olsa da, tamam mı? Seni seviyor, sadece incindi."

Dudaklarım titriyor ve bana umut verdiği için o kaltağı lanet olsun. Umuttan nefret ediyorum. Güzel kelimesinden nefret ettiğim kadar bu kelimedenden de nefret ediyorum. Umut umutsuzluktur. Umut hayal kırıklığıdır. Mako'nun geleceğıne dair hiçbir beklentim yoktu.

Bana geri döndü ve şimdi bu beklentileri çöpe atıp yerine umutlu beklentiler koyuyorum. İğrenç.

"Ona ulaşmalı mıyım?"

Hemen cevap vermiyor, sanki uçamayan kuşlar evrenin sırlarını açıklayacakmış gibi soruyu penguen çoraplarımda arıyor gibi görünüyor. Sonunda, "Bırak sana gelsin. Sakinleşmeye ve olayları mantıklı bir şekilde düşünmeye ihtiyacı var ve şu anda, oğullarını yeni kaybetmiş perişan bir anne babayla, çok tehlikeli bir seri katil için insan avıyla uğraşırken ve bahçenizde güneşlenen parazitler varken bunu yapmak oldukça zor."

Buna itiraz edemem.

En kötüsü de **gece vakti**. Ev kocaman ve boştur. Ama boş hissettirmiyor. Sanki bu evdeki milyonlarca gölgede gizlenen her türlü korkunç şey varmış gibi geliyor. Ryan hayattayken bile evde yalnız olmaktan hiç hoşlanmazdım. Korku filmlerinden sahneler zihnimde makara makara oynar ve kalp atışlarım histerinin eşiğine gelene kadar artardı.

Şimdi çok daha kötü. Billy'nin kayıp olduğu gerçeği beni tüm gücüyle vurdu. Kimliğinin ortaya çıkmasının benimle bir ilgisi olduğunu bilmesi pek olası değil ama bu beni daha az gergin hissettirmiyor. Ya Barbie bir şekilde onu Mako'nun, yani lanet olası bir dedektifin Hayalet Katil'in kim olduğunu keşfettiği konusunda uyardıysa?

Ona söylediği için onu suçlar mıydım? Hem evet hem hayır. Barbie, Mako'ya kim olduğunu söylemediğim için Billy'yi uyarırdı. Korku. Billy'nin bana ve Barbie'ye o kadar derinden aşılacağı bir şey ki, kemik iliğimizin derinliklerine yerleşti.

Bunu tam olarak kabul etmeden, Mako'ya Billy'nin kim olduğunu söylersem öğreneceğine kendimi ikna ettim. Ben olduğumu anlayacaktı ve sadece

Benim için gelirse, Mako'nun da peşine düşer. Barbie vücuduna kolayca paranoyaya neden olan ilaçlar pompalıyor. Evinden ayrıldığımız anda muhtemelen Billy'nin bunu öğreneceğine kendini inandırmış ve onu uyarmıştır.

Bunun farkına varmak beni kanepeye daha da soktu. Kendimi utandırdıktan sonra aylarca bu kanepeye bakmaya bile tahammül edemedim ve şimdi bana biraz olsun rahatlık sunan tek şey o.

Keşke Mako burada olsaydı.

Televizyonun sesini açıyorum, neredeyse hiç dikkat etmediğim bir reality şov başlıyor. Hayatlarından şikâyet eden ayrıcalıklı kadınların, beni panik atağa sürüklemekle tehdit eden çok korkunç düşünceleri bastırmaya yardımcı olacağını umuyorum.

YUMUŞAK BİR GÜRÜLTÜ rüyalarımın arasından süzülerek beynimi rüyadan uzaklaştırıp gerçeğe döndürüyor. Parlak ışık parıltıları göz kapaklarımın üzerinden geçerken, televizyondan gelen genizden gelen sesler de onu takip ediyor. O reality şovun tekrarları hâlâ oynuyordu.

Tanrım, ne kadar oldu?

İçime hastalıklı bir his yerleşmeye başladığında kalbim çarpmaya başladı. Bir şey beni uyandırdı. Hava farklı geliyor. Sanki odada benimle birlikte biri varmış gibi.

Kalbim boğazımda, oda görünene kadar gözlerimi yavaşça açıyorum. Hiçbir şey hemen dikkatimi çekmiyor. Gözlerin üzerimde olduğu hissi dışında yanlış bir şey yok.

Işık, geniş oturma odasında titreşerek odanın her tarafına dans eden gölgeler düşürüyor. Yemek odası oturma odasına bağlanıyor ve buradan da bir duvarı tamamen pencere olan mutfığa geçiliyor. Ryan bu camın kasırgaya dayanıklı olduğunu söylemişti ama bu, gerçekten kafasına koyan birinin yaratıcı bir yol bulamayacağı anlamına gelmiyor.

Kolumu kaldırıyorum, gözlerim karanlığın derinliklerine bakıyor, gölgelerde beni izleyen birini bulmamak için dua ediyorum. İçgüdülerim şu anda kırmızı alarm veriyor ve nedenini henüz göremiyorum. Tam biraz rahatlamaya başlamışken yemek odasından bir ayak çıkıyor. Ayağa fırlıyorum, battaniyeler bacaklarıma dolanıyor ve gölgelerden bir beden çıkarken neredeyse bana çelme takıyordu.

Yüzü görüldüğünde donup kalıyorum. Daha önce kendime söylediğim her uyarı gerçekleşti. Benim için geleceğini biliyordum. Biliyordum amına koyayım.

"Selam Billy," diye selamlıyorum, sesim titreyerek. Korkumu saklamanın bir anlamı yok. Billy artık bunun tadını çok iyi biliyor.

"Beni özledin mi?" diye soruyor, sesi alçak ve tekinsiz. Her zamanki gibi takım elbise giymiş. Her zamanki gibi kusursuz, adam kaçırmak üzereyken bile. Onu son gördüğümünden daha zayıf, takım elbisesi her zamanki gibi üzerine oturmuyor. Cildi daha gri ve yüzünde dağılmış sivilce kabukları var.

Metamfetamin onu etkiliyor. Vücudu kötüleşiyor.

Delici gözler odanın öbür ucundan beni delip geçiyor. Bu her zaman Billy'nin en korkutucu özelliği idi. Yıpranmış yüzündeki büyük yara izini ya da Billy'nin kendini taşıdığı korkutucu doğayı boş verin. Her zaman gözleriydi. Soğuk, karanlık ve ölü. O gözlerdeki karanlığı meth bile karartamaz.

"Her zaman yaparım," diye fısıldıyorum, bacaklarımı battaniden ayırıp dik duruyorum. Tanrı'ya şükür üzerime eşofman altı ve tişört giymiştim. Eğer açık bir şey giyseydin Billy vücudumu gözleriyle taciz etmekten büyük zevk alırdı.

Benim kişisel öcüm ellerini siyah pantolonunun içine sokuyor ve mesafeli bir ifadeyle bana bakıyor. Evdeki sıcaklığa rağmen tüylerim diken diken oluyor. Şu anda kaçsam, Billy beni kovalar. Bu evi ondan daha iyi tanıyor olabilirim ama fareyi avlayan kedi olarak çok daha fazla deneyimi var. Eninde sonunda beni yakalayacaktır.

"Burada ne yapıyorsun Billy?" Sinirle yutkunarak soruyorum. Bir adım daha atıyor. Gözlerim fuayenin girişine takılıyor. Kanepe bacaklarıma baskı yaparken daha fazla geri çekilemiyorum.

"Aptal numarası yapma, River. Neden burada olduğumu çok iyi biliyorsun," diye alçak sesle homurdanıyor.

Kalbim yerinden çıkacak. Telefonum hangi cehennemde? Muhtemelen kanepenin minderlerinin arasına sıkışmıştır. Kolayca ulaşabileceğim bir yerde değil. Ve kesinlikle cebime sokabileceğim bir yerde de değil. Billy'nin

Beni bir şahin gibi izliyor, saldırmadan önce hoşlanmadığı bir şekilde seğirmemi bekliyor.

"Barbie sana ne söyledi?"

"İncindiğimi biliyorsun," diye araya giriyor, daha kelimeler ağzımdan çıkmadan. "Seni ben büyüttüm, River. Genç bir kadın olarak büyümeni izledim. Sana pek çok hayat dersi verdim. Aramızda bir bağ olduğunu sanıyordum." Yaklaştığında kalbim hızlanıyor. Daha da yaklaşıyor, ta ki bir canavar tam karşımda durana kadar.

Gözleri seğiriyor, bu Billy'nin kızgın olduğunun tek işareti. Şu anda metamfetamin kullanıp kullanmadığını bilmiyorum ama Billy gerektiğinde uyuşturucunun etkisindeyken bunu saklamakta çok başarılı olabiliyor. Her zaman profesyoneldi. Tıpkı Ryan gibi o da insanlar nezdindeki itibarını ve imajını her zaman önemsendi. Sokaklardan gelen bir tinerci gibi görünse bile bunu asla unutmazdı.

"Billy, Barbie'nin ne söylediğini bilmiyorum-" Yanma hissi tam olarak başlamadan önce yüksek sesli tokat kulağımda çınlıyor. Ateş sonunda yüzümdeki sinirleri tutuştururken gözlerimi kapatıyorum. Konuşmamayı öğrenerek dişlerimi yapıştırıyorum.

"Bana yalan söyleme," diye tükürüyor ve maskeyi bir kez daha takmadan önce birkaç dehşet verici saniye boyunca boş maskenin kaymasına izin veriyor. Bir kişiden diğerine hızla geçişini izlemek rahatsız edici. Bir saniye sakın ve ağırbaşlı, bir saniye öfkeden deliye dönüyor, sonra sanki öfkeyi halüsinasyon görmüşüm gibi tekrar sakınlaşıyor.

Ağzımdan çıkacak doğru kelimelere güvenmediğim için bir daha konuşmuyorum. Doğru kelimeler *yok*. O kızgın ve ne söylediğimin bir önemi yok. Onun gözünde, onu polise satmış olmamın hiçbir mazereti yok. Bir *dedektife*.

"Adımı temize çıkarmanın ne kadar paraya mal olacağının farkında mısın?" diye soruyor, bedenini göz hizasına kadar eğerek. Nefesi nane tabancası kokuyor, keskin kokusu duyularımı işgal ediyor. Billy sakız çiğnemeyi hep sevmiştir. Nefesi kokan birini öldürmenin profesyonelce görünmeyeceğini söylerdi.

Başımı bir kez sallıyorum, dudaklarımı sert, beyaz bir çizgi halinde sıkıyorum. Eli bir anda dışarı fırlıyor, saçlarımla dolu bir yumruğu kavrayıp yüzümü kendine doğru çekerken irkiliyorum. Zıplıyorum, boğazımdan bir çığlık kopuyor. Ölü gözler, dehşet dolu genişlemiş gözlere bakıyor.

"Bana ihanet ettin, River. Öz babana."

Boğazımda bir nefes düğümleniyor. Vücudum donuyor ve gözlerim kapanıyor. Acıdan. İnkârdan. Mutlak öfke.

Kendimi Barbie'nin beni daha fazla incitmek için yalan söylediğine ikna ettim. Mako ona yalan söylediğimi öğrendiğinde zaten kalbime saplanmış olan bıçağı döndürdüm. Söylediklerini gerçekten düşünmeyi reddettim. Reddettim, reddettim, reddettim.

"Yalan söylüyorsun," diye tükürüyorum dişlerimi sıkarak, bedenim on kat daha fazla savaşımaya devam ediyor. Yakıcı bir öfke beni tüketiyor. Billy'nin benim babam olmasına imkân yok. "Babam *herhangi biri* olabilir."

Billy'nin karanlık kahkahası kulaklarıma ulaşıyor ve ruhuma doğru kayarak onu biraz daha çatlatıyor.

"Sen doğduğunda babalık testi yaptırmıştım," diye itiraf ediyor ve sanki şu anda hayatımı paramparça etmiyormuş gibi omuz silkiyor. Gözyaşlarım retinalarımı yakıyor, bu sözler bende tam olarak tarif edemediğim bir tepki uyandırıyor. Barbie bana babamın kim olduğunu asla söyleyemedi - en azından beni hep buna inandırdı. Ne zaman sorsam benimle alay eder ve haftada kaç müşteriyle yattığını sorardı. Ona asla bir cevap veremezdim.

"Sana hiç benzemiyorum," diye karşı çıkıyorum, onu bir yalanın içinde yakalamak için son bir çaba.

Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Haklısın. Ama gözlerini annemden almışsın." Gözlerim kısılıyor, hâlâ ona inanmaya hazır değilim.

"Barbie senin yaşındayken nasılsa sen de öyle görünüyorsun. Çok *güzelsin*. Ama o gözler, tıpkı anneminkiler gibi. Her zaman ateş ve kükürtle dolu. Ve ne var biliyor musun?" Duraklıyor, cevabımı bekliyor.

"Ne?" Zorla

söyledim.

"Annemden *nefret*
ederdim."

Yirmi Beş

M A K O

HAYATIMIN HİÇBİR DÖNEMİNDE burada oturup oğlunu, yani kardeşimi toprağa verirken annemi teselli edeceğimi düşünmemiştim. Teknik olarak ona öyle diyebileceğimden değil. O hiçbir zaman bir kardeş olmadı ve daha çok bir tacizciydi. Birçok insan için öyleydi.

Soğuk bir Cumartesi sabahı Ryan'ın tabutunu toprağa indirirken annem başını omuzlarıma yaslamış, hüzünlü mavi gözleriyle hüngür hüngür ağlıyor. Boş bir tabut. Babam onun diğer tarafında, karısına diğer taraftan sarılırken kendini zor tutuyor, kolu sıkıca onun küçük beline sarılmış. Kolumu kaldırıp ona vurmamak için kendimi zor tutuyorum. Ryan'dan nefret etmemin bir önemi yok, kim bilir kaç yıl boyunca küçük bir çocuğa tecavüz ettiği gerçeğini değiştirmiyor. Hiç gerçekten durdu mu?

Bu asla bilemeyeceğim bir şey.

Anneme onunla ilgili gerçeği henüz söylemedim. Denedim ama oğlunun yasını tutarken bunu yapmak çok zordu. Kocasının yasını da tutmak zorunda kaldığında nasıl tepki vereceğini görmekten korkuyorum.

Ryan'ı önemseyen pek çok insan gibi, annem ve babam da özel bir cenaze töreni için ısrar ettiler. Sadece yakın aile, kız arkadaşı da dahil olmak üzere.

Yine de burada değil. Kendisini pek çok yönden inciten bir adamın yasını tutuyormuş gibi davranmayı kaldıramayacağını düşündüğü için mi yoksa benimle yüzleşmek istemediği için mi gelmedi emin değilim. Her iki durumda da, annem ve babam gelemediği için üzgünler ama nedenini söylemediler.

Peki ya ben? Sadece çok kızgınım.

Bir yanım kızmaya hakkım olmadığını düşünüyor. Ryan ona çok boktan şeyler yaptı ve eğer cenazesine gelmek istemiyorsa, gelmek zorunda da **o l m a m a l ı**. Belki de sadece kızgınım çünkü

banu onu görmek için bir bahane verirdi. Onunla konuşmak için. Sadece  fke dolu bir konuşma olsa bile, onu tekrar görmek ruhumda bir şeyleri rahatlatırdı.

"Hiçbir anne çocuğunu gömmek zorunda kalmamalı," diye fısıldıyor annem yanımdan, mendiliyle burnunu hafifçe silerken.

"Biliyorum anne," diye fısıldıyorum, onun toprağa -daha doğrusu bir avuç domuz midesine- gömülmesine yardım eden ben olduğum için kendimi suçluluğun milyonlarca farklı tonunda hissediyorum. Bunun olduğu için kendimi suçlu hissetmiyorum, bunun acısını en nihayetinde annem çektiği için kendimi suçlu hissediyorum.

Rahip birkaç dua okuyor. Annem  ne çıkıyor, elinde Ryan'ın çocukluk oyuncak ayısı. Söylenenlere göre, Ryan bebekken o şeyi hiç bırakmamış. Korktuğunda oyuncak ayıyı minik elleriyle kavrayıp onu güvende tutacağına inanarak teselli edermiş. Annesi onu tabutuyla birlikte gömmeye karar verdi, ölümünde bile ayıcıkla teselli bulacağı umuduyla.

Ayıyı fırlatıyor, çömeliyor ve yürek parçalayıcı bir hı kırıkla ilk avuç toprağı tabutun üzerine atıyor. Babam da yavaşça ona katılıyor, sanki ona kişisel bir haksızlık yapılmış gibi toprağı yumrukluyor, parmak eklemeleri bembeyaz kanıyor ve kendi avucunu da tabutun üzerine atıyor. Bu küçük geleneği benim de yapmamı istediler ama ben reddettim. Yeterince kötü karma biriktirdiğimi düşünüyorum, bu kadar  nemsiyormuşum gibi davranarak bunu yüzüme vurmaya gerek yok.

Toprak kepçe kepçe yığılmaya başlarken onlar da benim yanıma geliyorlar.

"Nerede olduğunu düşünüyorsun?" Annem yanımdan usulca soruyor, gözyaşları hala taze akıyor.

   çekiyorum, nasıl cevap vere eğimi bilemiyorum. "Onun hakkında bildiklerime göre, aile olayına alışık değil. Diğer insanlardan teselli bulacak bir insan olduğunu sanmıyorum. Muhtemelen bugün yalnız kalmaya ihtiya ı vardı anne."

Annem bu cevabı kabul ederek başını sallar. Her zaman en iyi kalpli insan olmuştur, başkalarını asla yargılamaz. "Herkesin yası farklıdır," diyor. "Umarım bizim içimizde her zaman bir aile bulabileceğini biliyordur."

Adını bile koyamadığım nedenlerden dolayı kalbim sıkışıyor. Aileye benim değil de Ryan'ın kız arkadaşı olarak dahil edilmesinin canımı acıttığını söyleyemem. Annem buna nasıl tepki verirdi ki? River ve benim birbirimize aşık olmamıza? Bazen bunu ona söylemek zor oluyor. Anlayışlı biri ama daha önce bir çocuğun ölümüyle hiç ilgilenmemiş. İkimizin de beklemediği şekilde tepki verebilir.

Artık pek bir önemi yok zaten. River bana birkaç ay boyunca defalarca yalan söyledi. Aramızın pek iyi olmadığını anlıyorum -bunda benim bir suçum yok- ama kardeşimin cinayetini örtbas etmesine yardım ederken ağzını açamıyor muydu?

Kahretsin, cevabı kendisi de bildiği halde Ryan'ı öldürmeden önce ondan cevap almayı bile denedi. *Yine de* ağzını kapalı tuttu. Acıtıyor. Bu davayı çözmeyi ne kadar çok istediğimi, beni ne kadar etkilediğini bildiği halde acıma son verecek kadar beni umursamaması canımı yakıyor.

Ben çok iyi bir dedektifim, bunu biliyorum. Tanrı aşkına, çavuşluğa terfi etmek üzereyim. Her dedektifin *bir tane* vardır. Onlara yakalamak için cehennemi yaşatan tek suçlu. Hayalet Katil benimdi ve River şüphelerini bana açıkladığında hiçbir parçam utanmazdı.

Beni River'ın bana yalan söylemesinden daha çok kızdıran tek şey, Hayalet Katil'in tüm bu süre boyunca burnumun dibinde olması ve soruşturmayı elinden geldiğince berbat etmeye çalışmasıydı. Hikayesi değişmeye başladıktan sonra ona güvenmeyi bıraktım. Dinlemeyi bıraktım. Uzun süreli meth kullanımı hafızanızı mahvediyor ve Billy kendi ürününü tatmaya yabancı değil. Önce sadece birkaç küçük ayrıntı değişti, sonra da bazı önemli ayrıntılar.

Billy bana ayık bir adam olarak gelseydi soruşturmaya ne olurdu diye merak ediyorum. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama muhtemelen davamı mahvetmeyi başardı. Akıllı bir adam olmasaydı bu kadar uzun süre peşinde olmazdım. Sanırım hata yapmaya başlayan taş gibi bir katilim olduğu anlamına geliyorsa meth için minnettar olabilirim.

River'ın telefonunda Benedict Davis'i gördüğüm andan beri içimdeki ateş alev alev yanıyor; kameraya soğuk, ölü gözlerle ve kâbuslarınıza daha çok yakışacak bir ifadeyle bakıyordu. Ve o yara izleri. O lanet yara izleri. Benedict'le röportaj yaparken onlara nasıl sahip olduğunu sormak istemiştim ama hep ağzımı kapalı tuttum. Şimdi tek istediğim ona yenilerini vermek. Benedict -ya da *Billy*- kayıp olduğu için alevler körükleniyor, cehenneme odun atılıyor.

Artık Hayalet Katil'in kim olduğunu bildiğime göre, benden kaçma şansı yok.

Telefonum cebimde vızıldamaya başladığında **annemi** sadece bir saat önce yatırmıştım. Şimdilik görmezden geliyorum, daha çok perişan haldeki annemin iyi olduğundan emin olmaya odaklanıyorum. Babamın nasıl hissettiği umurumda bile değil. Ama vızıltı ısrarla devam ediyor ve çok geçmeden babam telefona cevap vermem için beni tersliyor. Sadece ondan uzaklaşmak için bile olsa dinliyorum.

İç çekerek cevap veriyorum, "Mako."

"Mako? Aman Tanrım, Mako. Tanrı'ya şükür."

Kaşlarım çatılıyor, telefondaki sesi tanıyamıyorum.

"Kimsiniz?"

"Bu Amelia, River'ın en iyi arkadaşı."

Kalbim duruyor ve etrafımdaki her şey donuyor. Eğer River'ın arkadaşı beni arıyorsa, bir şey olmuş demektir. Kötü bir şey.

"River nerede?" Ses tonumda bir ısıklıkla soruyorum.

"Sorun da bu zaten, bilmiyorum! Daha dün evine gittim, kanepede oturmuş ağlıyordu ama onun dışında gayet iyiydi. Sonra bugün biraz rahatlatıcı yiyecek bırakmak için geri döndüm ve ev darmadağın oldu! Gitmiş Mako, gitmiş amına koyayım ve Billy'nin yaptığını biliyorum. Onu aldığını biliyorum!"

Konuşmasının sonunda histerik bir hal aldı ve ben... lanet olsun, pek çok şeyden dolayı titriyorum. Damarlarımda güçlü bir öfke dolaşıyor. O orospu çocuğu kızımı aldı ve artık Billy'yi canlı geri getirebileceğime dair hiçbir umut yok. Ellerimi o pisliğin boynuna doladığım an... Şu anda bunu düşünemem, River'ı bulmaya odaklanmalıyım.

"Şimdi onun evine gidiyorum. Orada kal."

Telefonu kapatıp evden aceleyle çıkıyorum, babamın endişeli soruları beni kovalıyor. Sağlam bir cevap vermek bir yana, onları duyacak beyin boşluğum bile yok.

Garaj yolundan çıkıyorum ve Ryan'ın evine doğru hızla ilerliyorum, oraya daha hızlı varabilmek için sirenlerimi takıyorum. Ryan yaklaşık on beş dakika uzaklıkta yaşıyor.

ailelerimizden. Beş dakika içinde orada olurum.

Vitesi parka atıyorum, arabadan çıkıp Ryan'ın evine neredeyse tökezleyerek girmeden önce motoru kapatmaya bile zahmet etmiyorum. Amelia oturma odasında, yüzünde sürekli akan sıcak gözyaşlarıyla halıda bir delikte volta atıyor. Amelia rahatlamış bir şekilde cıvıldıyor ve sonra kendini bana atıp orta göbeğime sarılıyor, göğsümün içine ağlıyor.

Şok beni çaresiz bırakıyor, beynim kendini toparlayana kadar kollarım bir an için beceriksizce açılıyor. Kollarımı gevşetip gevşekçe sırtına doluyorum, bir yandan River'a ne olduğuna dair herhangi bir işaret aramak için endişeyle evin etrafına bakarken bir yandan da karmakarışık sözlerini dinliyorum.

"Bana bildiğin her şeyi anlatmanı istiyorum. En son konuştuğunuzda River bir şeyden bahsetti mi? Korkmuş görünüyor muydu ya da Billy'nin onun için geldiğine dair herhangi bir endişesi var mıydı? Herhangi bir şey?"

Amelia geri çekiliyor ve ellerini şiş karnının üzerine koyuyor. Rimeli beyaz tişörtüme bulaşmış ama umurumda bile değil.

"Kelimeleri söylemedi ama evet, çok korkmuştu. Bu konuda kısa bir konuşma yaptık. Ona benimle yaşamasını teklif ettim ve beni ve bebeğimi tehlikeye atacağını bile bile bunu önerdiğim için neredeyse kafamı koparıyordu. Kameraların tekrar açık olup olmadığını sordum ve evet dedi. Hepsi bu kadardı."

Hıçkırıklar boğazına dolanıyor ve vücudunu bir kez daha sarıyor. Başını ellerinin arasına alıp yüzünü kapatıyor. Kendi ellerim saçlarımın arasından geçiyor, keskin acı göğsümdeki acıyla yarışana kadar çekiştiriyor. Nefes alamıyorum.

River, Billy'nin onun için geleceğini biliyordu.

Ve ben bunu fark edemeyecek kadar bencildim ve kendi öfkemle boğuşuyordum. Bilmem gerekirdi. Billy'nin Barbie ve River'ın ifşasını cezasız bırakmayacağını bilmeliydim. Adam meth bağımlısı ve tüm adamlarının iyi gününde ona ihanet ettiği paranoyasına kapılmış.

Siktir!

Hayalet Katil'in ortaya çıkmasının tek sebebi bu. Onun paranoyası. Kimseye güvenilemeyeceğine olan inancı.

Yemin ederim, River'ı göğsüne kazınmış o lanet kelimeyle öldürülmüş bulursam...

"Ne yapacağız?" Amelia haykırıyor ve beni şiddetli ve çok yararsız düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

şimdiden evin etrafını dikkatlice toplamaya başladım. Elimdeki tek kanıta bakıyorum. Halıya kan sıçramış, ölümcül olacak kadar değil ama kalbimi göğsümde durdurmaya yetecek kadar. Yere bir polar battaniye atılmış, üzerinde kıvrıcık siyah saç telleri var. Doğal bir dökölme olabilir ama Billy'nin onu saçlarından tutup çektiştirmesinden kaynaklandığını hissediyorum.

Gördükçe, görüşümdeki kırmızı bulanıklık daha da derinleşiyor. Yemek odasının zemininde daha fazla kan, bu kez sanki bir ceset kan üzerinde sürüklenmiş gibi çizgiler halinde. Kadının bir şekilde kanamasını sağlamış, umarım bıçaklanma ya da kesilme gibi daha vahşi bir şeyden ziyade burun kanamasından. Sonra onu yemek odasına sürükledi, büyük olasılıkla kana bulanmış birkaç tel saçından tutarak. Muhtemelen ayaklarını tekmelediği için yerde yarım bir ayak izi var.

Kan, mutfaktan arka kapıya kadar her yerde aynı. Tabuttaki son çivi ise penceredeki River'ın elleri büyüklüğündeki küçük kanlı el izi. Amelia el izini gördüğünde daha çok ağlıyor, ikimiz de River'ın Billy'den kaçmak için yaptığı çaresiz girişimi çok canlı bir şekilde hayal ediyoruz.

Kan izlerine, birkaç kırpılmış ayak ve parmak izine dayanarak River, zorla götürüldüğüne dair tüm kanıtları bıraktı.

Benim kız kavga etmeden gitmedi, bu kesin. "Billy hakkında ne biliyorsun?"

"Aslında hiçbir şey. Konu ona gelince River'ın ağzı sıkıdır. Onun hakkında ne kadar az şey bilirim o kadar güvende olacağımı söyledi."

Hayal kırıklığı içinde homurdanarak Ryan'ın monitörünün bulunduğu ofisine doğru hışımla ilerliyorum. Herhangi bir kanıt için polis tarafından çoktan taranmıştı ama bulunan tek şey işle ilgili bilgilerdi.

Ofis koltuğuna oturdum ve güvenlik görüntülerini açtım. Amelia arkamda toplanıyor, ben kameraları geri sararken omzumun üzerinden bakıyor. Göğsümün içine ağır bir huzursuzluk hissi yerleşiyor. Bunu görmem gerekiyor ama Billy'nin ona tek bir parmak bile uzattığını görür görmez monitörde bir delik açacağımı şimdiden biliyorum. Arkamdaki Amelia'dan yayılan gergin enerjiye bakılırsa, onun da benden çok farklı hissetmediğinden eminim.

Amelia'nın evden ayrıldığı andan itibaren yönlendirmesiyle, yayın dün gece saat on civarına, Amelia'nın ayrılmasından sadece birkaç saat sonrasına geri sarılır. River sıkı bir top gibi kıvrılmış, kanepede uyuyor, siyah

Saçları kanepeye yayılmış. Uykusunda çok masum görünüyor. Yüzü yumuşamış, neredeyse bir genç kız gibi görünüyor.

Ve sonra sanki bir ses duymuş gibi gözleri aniden açılıyor. Yavaşça doğruluyor, tek ışık kaynağı televizyon olan odanın etrafına bakarken bir koluna dayanıyor. Birkaç dakika sürüyor ama kameranın köşesinden - yemek odasının girişinin olduğu yerden- Billy gölgelerin arasından çıkıyor.

River'ın bacaklarının arasındaki yün battaniyeye takılarak ayağa kalkışını izlerken ellerim nemleniyor. Ne konuştuklarını duyamıyorum ama River'ın dehşeti o kadar güçlü ki kameradan hissedebiliyorum. Adrenalin damarlarıma hücum ediyor, Billy'nin ona yaklaşmasını izlerken kulaklarımı dolduruyor. River bacaklarını kanepeye bastırıyor, onlar konuşurken gözleri yuvarlak ve vahşi. Parmaklarım uzanıp ona dokunma isteğiyle seğiriyor. Onu kurtarmak için.

Billy elini kaldırıp onun yüzüne bir tokat atıyor ve aralarındaki konuşma daha da hararetleniyor. Billy'yi ekranın içinden çekip çıkarmak ve onu avucumun içinde ezmek için neredeyse kendimi ekranın içine doğru itiyorum.

Bir anlık bir duraksama olur, ikisi de birbirlerine bakar, birbirlerini ölçüp biçerler. Ve sonra River sola, ön kapıya doğru fırlıyor. Billy bu hamleyi bekliyor ve onu belinden yakalayıp kanepeye fırlatıyor. River kanepenin üzerindeki darbeyi almak için durmuyor, hemen yemek odasına doğru koşmaya başlıyor. Ama Billy tam orada, onu tekrar yakalıyor.

Ben merak içinde sandalyenin kenarında otururken o mücadele ediyor ve savaşıyor. Nasıl biteceğini biliyorum ama yine de ondan kaçmasını bekliyorum. Amelia'nın yüzü ekrana yaklaşıyor, yanağı neredeyse benimkine değecek. O da benim gibi titriyor, en iyi arkadaşının kaçırılışını izlediği her saniyeden nefret ediyor ama gözlerini sahneden ayıramıyor.

River'ın ağzı sonuna kadar açılıyor ve duyamasam da attığı çığlığı hissediyorum. O kadar yüksek ki, vücudu sarsılıyor. Billy yumruğunu kıvrıyor ve River'ın vücudu gevşemeye başlamadan önce yüzüne bir, iki, üç kez yumruk atıyor. Burnundan kan akıyor.

Billy onun savaşılan bedenini oturma odasından dışarı sürüklüyor, yemek odasını geçip mutfığa giriyor. Onu evin içinde sürüklerken kamera görüntülerini değiştiriyorum, Billy dışarı açılan kapıya yaklaştıkça kalbim çarpıyor. O kapıdan geçtiklerinde artık onu göremeyeceğim.

River'ın son bedeni de kapıdan çıkıp kaybolurken bir damla gözyaşı elime düşüyor. O artık yok. Ve ben öfke ve ıssızlıktan başka bir şey hissetmiyorum.

Amelia burnunu çekiyor, yüzünden elime bir damla gözyaşı daha damlıyor. Elimi çekmiyorum ya da onu rahatlatmaya çalışmıyorum. Bunun yerine, River'ın en iyi arkadaşının gözyaşlarının içime işleyerek öfkemi körüklemesine izin veriyorum. River'ın hayatında, o ölürse içten içe ölecek en az iki kişi var. Benim ve Amelia'nın ruhunun bir kısmı River'ın bedeniyle birlikte toprağa gömülecek.

"Onu nereye götürmüş olabileceğine dair bir fikriniz var mı?" Alçak sesle soruyorum, sesim duygusallıktan boğuk çıkıyor.

Burnunu silerek tekrar burnunu çekiyor. "Hiçbir fikrim yok. Bildiğim kadarıyla Billy, River'a uyuşturucu operasyonları hakkında pek bir şey anlatmadı ve anlatsa bile bana hiçbir şey söylemezdi. Eğer Billy bir şey bildiğimi öğrenseydi, beni öldürürdü."

Başımı sallıyorum, zaten aynı sonuca varmıştım. Düşüncelere dalarak kendimi kaybediyorum, bir kez daha yayına bakıyorum, devam edecek bir şey bulmaya çalışıyorum. *Herhangi bir şey.*

"Onu seviyor musun?" Amelia'nın yumuşak sorusu konsantrasyonumu sıcak bir bıçak gibi kesiyor. Sorusu canımı yakıyor. Çünkü onu seviyorum. Ona kötü davrandım ve şimdi o gitti. Hay *sikeyim*. Hayalet Katil'in kimliğini benden sakladığı için ona hâlâ kızgınım. Ama gözümün önünde kaçırılışını izlerken korktuğu için onu nasıl suçlayabilirim ki?

"Evet," diye cevap veriyorum.

Sanki zaten bildiği bir şeyi doğrulamışım gibi başını sallıyor. "O da seni seviyor. Sanırım o dans pistinde sana aşık oldu."

Başım şaşkınlıkla ona doğru dönüyor. Ekranı kederli kederli bakıyordu. "Sana ben olduğumu mu söyledi?"

Başını yavaşça sallıyor. "Sizi tanıdım. O gece sarhoş beynimle bile ikinizi dans ederken izlediğimi hatırlıyorum. Ona nasıl baktığını izlediğimi hatırlıyorum. Ve o bakışı tanıdım çünkü kocam bana baktığında her gün görüyorum. River'ı o ana kadar pek çok erkekle dans ederken görmüştüm ama hiç seninle olduğu gibi zevk aldığını görmemiştim. İki ruhun birleşmesini izledim ve o noktada inanılmaz derecede hasta olmama rağmen, onu uzaklaştırdığım için çok fazla suçluluk hissettim. Çünkü o gece özel bir şeyler olacağını biliyordum ve bunun olmaması benim hatamdı. Ve bu yüzden Ryan'ın kollarına koştu.

Bazen ben de bunun için suçluluk duyuyorum. Eğer kendi başımın çaresine bakabilseydim, o canavarla asla çıkmazdı."

Gözlerinden bir damla yaş daha süzölüyor. Bu sefer ben sildim. "Bu senin hatan değil, Amelia. O gece farklı yapacağım pek çok şey var. Bunlardan ilki onun telefon numarasını almak olurdu."

Yüzünde hüznölü bir gülümseme beliriyor. "Senin hakkında pek bir şey söylemedi. Ona bir kez sordum ve yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu. Senin tarafından rahatsız edilmişti. Yüzüne bakmayı reddettiğini itiraf etti. Nedenini sorduğumda, tıpkı elleriniz gibi yüzünüzün de her gece onu rahatsız etmesini istemediğini söyledi. Ondan sonra sustu ve ben de zorlamadım."

Duraksıyor ve söylemek istediği bir şeyle mücadele ediyor gibi görünüyor. "Bana ikinizin arasında neler olduğunu anlattı. Neden kızgın olduğunu anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ama işte tam burada, sana neden söylemediğini açıklıyor. Umarım onu affedebilirsin."

"oktan yaptım," diye fısıldıyorum.

İçimde çok fazla duygu var. Yüzümü tekrar ekrana dönüyorum ve hayatımın aşkının benden alınışını bir kez daha izliyorum. Benden. Amelia'dan. Onun hayatından.

"Sanırım gidip annesini ziyaret etmeliyiz."

Yirmi Altı

R I V E R

Kendimi kaybettiğim dipsiz karanlıktan beni çekip çıkaran şey, kafatasımdaki bitmek bilmeyen **vuruşlar**. Orada rahattım. Hiçbir şey hissetmiyordum. Fiziksel ya da duygusal olarak. Ama şimdi her şeyi hissediyorum. Keskin iğne batmaları başımda patlıyor ve eğer hayatımda birkaç kez bu şekilde uyandığım ve sağlam hayatta kalma içgüdülerine sahip olduğum gerçeği olmasaydı, acı içinde yüksek sesle inlerdim.

Bunun yerine, acıya rağmen yüzümü boş tutuyorum ve çevremdekilerin içeri süzülmesine izin veriyorum. Tamamen sessiz. Ayak kıpırdaması ya da giysi hışırtısı yok. Nefes almak yok.

Yalnız olduğuma emin olduğumda gözlerimi yavaşça açıyorum. Bu kez, acı şiddetlendiğinde küçük bir inilti çıkarıyorum.

Üzerimdeki beton tavana bakıyorum, hafızam beni yakalayana kadar etrafıma bakmaya zahmet etmiyorum. Her şey hızlı, bulanık görüntüler halinde aklıma gelmeye başlıyor. Evde yalnızdım. Billy beni almaya geldiğinde Amelia gideli birkaç saat olmuştu. Beni evden dışarı, arabasına sürükleyip bagaja atana kadar kavga etmiştik -en azından ben etmiştim-. Hatırladığım son şey, bayılmadan önce Billy'nin yumruğunun yüzüme doğru geldiğiydi.

Kahretsin. Hiç iyi değil. Beni nereye götürmüş olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Ve eğer ben bilmiyorsam, başka kimse de bilmeyecek.

İyice ve gerçekten yalnız olduğumun soğuk farkındalığı yerleşiyor. Ben hep yalnızdım. Daha önce kimse beni kurtarmamıştı.

Ve şu anda kimsenin beni kurtaramayacağı da kesin.

Mako beni arayacağı ilk yeri bilemez. Barbie bilse bile, hayatını riske atıp kimseye söyleyecek kadar beni önemsemez. Billy söz konusu olduğunda değil.

Şimdi etrafa bakmak için zaman ayırıyorum. Bir bodrumdayım. Eski ve yıpranmış, her köşesinde örümcek ağları olan, o eski, misk kokusunun eşlik ettiği bir yer. Bu bodrum kesinlikle yıllar içinde bir ya da on sel görmüş. Açıkta duran ahşap kirişler bodrumun açık konseptini bozuyor ve odanın ortasında parlak ve loş bir şekilde yanan bir ampul bulunuyor. Ve tabii ki tek bir kaçış yolu var: asma kilitli bir kapıya çıkan çürük merdivenler.

Kendim ve iblislerim, tek bir tahta sandalye ve üzerinde yattığım ince pamuklu şilte dışında burada başka hiçbir şey yok.

Beni şaşırtan kameralar bile yok. Billy oldukça eski kafalı ama çağa ayak uyduramayacak kadar değil. Gözetleme konusunda çok iyidir. Paranoyası, tüm operasyonlarını her zaman gözetim altında tutmamasına asla izin vermez. Belki de üst kattaki kapının dışında bekleyen haydutlarından biri vardır. Tabii kalan varsa.

Beni buraya getirmesi önceden planlanmış bir şey değildi. Burayı son dakikada seçti.

Belki de son anda beni kaçırmaya karar verdi.

Kürek kemiklerime sızan soğuk zemini hissedebileceğimden emin olana kadar yatağın daha derinlerine yerleşiyorum ve Billy'nin gelmesini bekliyorum.

ZAMAN BULANIKLAŞIYOR. Bir kapının çarpma sesini duyduğumda huzursuz bir uykuya dalmıştım. Bedenim sarsılarak uyandı. Kendimi dik durmaktan zor alıkoyuyorum. Billy beni önce öldürmezse, böyle bir şey yapmanın verdiği acı kesinlikle öldürecekti.

Göz kapaklarımı aralıyorum, sadece sessiz bir ışıkla karşılaşıyorum. Parıltının yumuşaklığı bile başıma keskin iğne batmaları şeklinde acı veriyor.

"Uyanmışsın," diyor soğuk bir sesle. Ahşap merdivenler onun ağırlığı altında inliyor. Her gıcırta kafatasıma yayılıyor ve ardından öyle keskin bir acı geliyor ki beynimin parçalara ayrıldığından emin oluyorum. Şerefsiz bana beyin sarsıntısı geçirtti.

"Yok artık," diye inliyorum, boğazım kurumuş ve susuzluktan yanıyor. Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz, kendimi onun tetikte bekleyen yumruğuna karşı hazırlıyorum. Billy karşılık vermemden hiç hoşlanmazdı.

"Dikkat et," diye tersliyor. Neyse ki bu sefer ellerini kendine saklıyor. Cesaretimi toplayıp ona baktığımda, bacaklarını açmış, elleri cebinde tepemde dikiliyor. Boş yüzlü ve her zamanki gibi iyi giyimli, sanki üç parçalı Armani takımıyla kız kaçırmaya alışmış gibi.

Bu doğru. *Öyle.*

"Benimle ne yapacaksın?" Teslim olmuş bir iç çekişle soruyorum. Billy'nin beni nasıl öldüreceği ihtimali beni kesinlikle dehşete düşürmüyor değil, kendimi bu kadere uzun zaman önce bırakmışım ve şimdi burada olduğuna göre, neredeyse bir rahatlama. Artık arkamda duran şeytani görmemeyi umarak omzumun üzerinden bakmak zorunda değilim.

Bu hayattan yoruldum ve bıktım. Kısa kesileceği için tamamen üzgün değilim.

"Henüz karar vermedim," diye mırıldanıyor, neredeyse kendi kendine. İç geçiriyor, tahta sandalyeyi tam önüme koyuyor ve oturuyor, cılız ahşap ağırlığının altında tehlikeli bir şekilde inliyor. Elini yüzüme götürüp gözümün önünden bir tutam saç çekip aldığı anda irkilmemden nefret ediyorum. Serseri bukleyi alıyor ve düzleşene kadar çekiştiriyor. Gözleri saç telinin üzerinde geziniyor, doğal buklelerimden büyülenmiş gibi.

Billy kıvrıcık saçlarımı hep sevmiştir.

"Saçlarını neden hep sevdiğimi biliyor musun?" diye soruyor düşüncelerimi anlayarak.

Neden olduğu umurumda değil. Ama Billy'nin bana işkence etmesinden ya da tecavüz etmesinden ziyade benimle konuşmasını tercih ederim.

"Neden?" Boğazımdaki kuruluştan irkilerek mırıldanıyorum. Sorunumu çözmek için bir hamle yapmıyor.

"Saçlarınız her zaman azminizin bir sembolü olmuştur. Kendini toparlıyorsun. Sana ne yaptığımın bir önemi yoktu. Seni ne kadar zorlarsam zorlayayım, her zaman kendini toparladın. Büyümeni izlemek büyüleyiciydi. Seni kırmak için daha çok uğraşmak istedim ama asla başaramadım."

Öyle değil mi? Neredeyse bu noktayı tartışacaktım. Sanırım Billy'nin birini kırma versiyonu, onu kendini öldüreceği noktaya kadar zorlamak. Kendimi öldürmeyi reddettim, ancak bu fikri her zaman akşam yemeğinde ne yiyeceğime karar verir gibi düşünmüşümdür.

Hiçbir şey söylemiyorum. Eminim psikopat benden övüldüğümü hissetmemi ve ona bir teşekkür sunmamı bekliyordur ama ağzımı açarsam onun yerine yüzüne tükürebilirim.

İç geçiriyor ve yanıt vermediğim için hayal kırıklığına uğramış gibi görünerek elindeki bukleyi yanan kömür gibi bırakıyor. Bir narsist iltifatlarının takdir edilmemesinden hoşlanmaz. Eli tekrar yüzüme gidiyor ve tenimi usulca okşuyor. Tüylerim diken diken oluyor ve tepkimi gizleme zahmetine girmiyorum.

"Seni gençken öldürmeliydim," diyor usulca. "Öldürmeliydin," diye katılıyorum.

Duraklıyor ve o durduğunda dünya da duruyormuş gibi hissediyor. Dünya kendi ekseninde dönmeyi bırakıyor ve bir an için zaman duruyor. Bir saniye sonra eli saçlarıma gidiyor ve beni kabaca karyoladan çekip alıyor. Boğazımdan irkilmiş bir çığlık çıkıyor. Beni kirli zeminde odanın ortasına doğru sürüklerken korku damarlarıma zehir gibi pompalanıyor. Elim bileğine dolanıyor, kafa derime yayılan keskin acıyı dindirmek için çaresizce kendimi yukarı çekmeye çalışıyorum.

"Nankör kaltak," diye tükürüyor ve başımı itiyor. Şakağım beton zemine çarpıyor. Yıldızlar görüş alanımda patlıyor ve arkalarında siyah lekelerden oluşan izler bırakıyor. Sonra bir eliyle yüzümü yere bastırırken diğer eliyle pantolonumu yırtıyor.

"Aslında yapmam gereken şey," diye başlıyor, pantolonumu tekmeleyen bacaklarımdan aşağı çekerken nefesi kesiliyor. "Onu sana hamile bıraktığımda anneni lanet merdivenlerden aşağı itmeliydim."

"Öyle mi?" Bağırıyorum, histeri bedenimi ele geçirmeye başlıyor. "Keşke sen de yapsaydın Billy! Keşke sen de yapsaydın. En azından o zaman senin gibi aşağılık, zavallı bir adamı hiç tanımamış olurdum!"

"Kapa çeneni!" diye kükrüyor ve hedefini durdurarak kafamın arkasına bir yumruk indiriyor. Gözlerimde yıldızlar patlıyor ve iznim olmadan vücudum gevşiyor. Bunu yaptığımda, Billy sonunda pantolonumu indiriyor. Soğuk saçlar kışıma çarpıyor ve bu hisle ilgili bir şey derimi ürpertiyor. Büyürken işlerin çirkinleşeceğini hep o zaman anladım. Pantolonumun bacaklarımdan aşağı kaydığını hissettiğimde, güvenlik ağım gitmişti ve bundan sonrası her zaman canımı yakardı.

İçimdeki mücadele yeniden canlandı, sertçe kıpırdanıyorum, sağa sola savruluyorum ama nafiye. Ağırlığı üzerime çöküyor ve beni olduğum yere mıhlıyor. Hissediyorum

Sertliği çıplak arka tarafıma baskı yapıyor, fermuar acı verici bir şekilde tenime sürtünüyordu.

Bir elini bedenlerimizin arasına sokuyor ve birkaç saniye içinde pantolonunun düğmelerini hızla açıp fermuarını indiriyor. Eten ete değdiğini hissettiğimde öğürüyorum.

"Sen benim *babamsın* ve bana *tecavüz mü* edeceksin?!" Ahlak yoksunluğundan dolayı öfkeli ve rahatsız bir şekilde çığlık atıyorum.

Hâlâ onun babam olduğuna inanmak istemiyorum. Ama iliklerime kadar Barbie ve onun yalan söylemediğini biliyorum. Kafamın içinde küçük küçük anılar yanıp sönüyor. Barbie, yıpranmış oyuncak ayıma gülümsediğimde yüzüme tükürüyor ve bana tıpkı Billy gibi gülümsediğimi söylüyor. Ya da elini elbiseme soktuğu için başka bir çocuğu itip kafasını yarmam ve ardından onun bana tıpkı babam gibi olduğumu söyleyen küçümseyici yorumu. O zamanlar hiçbir zaman yeterince ağırlık taşımayan, ancak şimdi aniden bir ton tuğla gibi hissettiren yorumlar.

Cevabım kafamın arkasına bir yumruk daha. Onun kanından olmam umurunda değil. Billy'nin bana tecavüz etmesi asla cazibe ya da arzuyla ilgili değildi. Her zaman güçle ilgiliydi. Beni hizada tutmak için korkuyu kullanmakla ilgiliydi. Bu sefer de farklı değil.

Önceden sessiz kalır ve Billy'nin vücudumu kirletmesine izin verirdim. Geçmişte onunla ne kadar mücadele ettiysem, o da beni o kadar sert sikti. Bunu bildiğim halde, bu sefer sessiz kalmıyorum. Hareketsiz ya da uysal kalmıyorum.

Hayır. İçimde biriken öfke patlıyor, içimde kalan tüm güç kırıntılarını yok ediyor. İçime girdiğinde çığlık atıyorum. Ve o serbest kaldıktan sonra da çığlık atmaya devam ediyorum. Boğazım çiğnenene ve mahzen kapısı arkasından kilitlenene kadar çığlık atıyorum.

Sesim kesildiğinde bile, beş duyumun tamamı acım tarafından tüketilene kadar çığlık kafamda yankılanmaya devam ediyor.

BILLY beni tekrar ziyaret edene kadar günler geçti. Kapı arkasından çarpmadan önce paketlenmiş yiyecek ve bir şişe su merdivenlerden aşağı atıldı. Son üç gündür günde üç kez. Hiçbirine dokunmayı reddettim. Bir parçam buna cesaret etti, sadece yemeği zehirlemesini ve böylece sefil varlığımın yok olmasını umuyordum. Ama bu Billy'nin tarzı değil. Acı çekmemi ve beni öldürme ihtimali yüzünden terlememi tercih ederdi. Tek yaptığım bunu beklemek.

Karyolanın yanına yüzüstü uzandım, yüzüm serin beton zemine çarptı. Ağzımdan bir salya akıyor, yanağımın altında birikiyor ve derimi buduyor. Silecek kadar umursamıyorum. Hiçbir şey yapacak kadar umurumda değil. Şu anda beni görmezden geliyor. Bu rutubetli bodrumda çürümeme ve düşüncelerimle baş başa kalmama izin veriyor. Piç kurusu da ne yaptığını biliyor çünkü lanet olsun, eğer düşüncelerim dibe vurmuyorsa.

Artık yaşamak istemiyorum.

Var olmak istemiyorum.

Olmak.

Bu bodrumda kendimi öldürecek bir şey olsaydı, çoktan yapardım. Ve o da bunu biliyor. Biliyor ve işkenceyi uzatıyor. Bu yüzden tahta sandalyeyi götürdü. Ona baktığımı görmüş olmalı, zaten sandalyeyi kırmayı ve tahtanın sivri ucunu bileklerimi kesmek için kullanmayı planlıyordu. Elinde o lanet sandalyeyle çekip gitti.

Tahta basamaklardan tahta kırmaya çalıştım ama kullanacak hiçbir şeyim yoktu ve vücudum bir kıymık bile alamayacak kadar zayıftı.

Zaten hayatın ne anlamı var ki? Amelia'nın kendi ailesi var ve beni çok sevdiğini bilsem de bensiz de yaşayabilir.

Mako var. Ama

o benden nefret

ediyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Kafamdan atmak için umutsuzca çabalamama rağmen, zihnimde yanıp sönen anıların saldırısına engel olamıyorum. Mako'nun görüntüleri bir slayt gösterisi gibi düşüncelerimde titreşiyor. Gülümsemesi. Ne zaman aklımı başıma getirmeye çalışsa yüzündeki kararlı ifade. Hoşuna giden bir şey söylediğimde ya da yaptığımda seksi sırıtışı. Ve ona kirli geçmişimden bahsettiğimde beni kabul edişi.

Benim için çok şey yaptı. Çok şeyden vazgeçti. Benim için *her şeyi* riske attı. Ve ben ağzımı açıp ona tek bir bilgi bile veremedim.

Bu her şeyi değiştirebilirdi. Billy'yi yakalayabilirdi ve ben de bu aptal duruma düşmezdim. Bir kez daha, kendimi buraya ben getirdim.

Çok bencildim. Çok zayıftım. Çok korkmuştum. Tek düşünebildiğim, eğer ispiyonlarsam Billy'nin benim için geleceği idi.

Bak bu seni nereye getirdi, aptal sürtük.

Bu ironiye gülebilirim.

Ağırlığının altındaki tahta basamakların iniltisini duymadan önce vücudumda bir ışık huzmesi parlıyor. Göz kapaklarımı kapatıyorum, ışığı engellemek için elimi kaldıramayacak kadar yorgun ve güçsüzüm. Her adım kalbimin gümbürtüsü gibi geliyor.

"Acınası görünüyorsun," diye alay ediyor, süslü siyah ayakkabıları görüş alanımda beliriyor. Kıpırdamıyorum, umuyorum, *dua ediyorum*, o ayakkabıyı sadece bir kez, beni tamamen bayıltacak kadar sert bir şekilde tekmelesin. Ben bayıldıktan sonra tekmelemeye devam edebilir, umurumda değil.

Ayakkabısı, sigarasına yaptığı gibi benim hayatımı da söndürebilir.

"Acınacak haldeyim," diye düzeltiyorum zayıfça, salya akışını durdurmak için dudaklarımı emiyorum.

"Mücadele yok mu? Yaşama arzusu yok mu? Ne kadar sıkıcı." Bir tomar tükürük yanağıma düşüyor. Geri çekiliyorum ve vücudumdaki tüm ağrılar canlanıyor.

İşte bu yüzden hareketsiz kaldım. Hareket etmediğim sürece çimento acımı uyuşturdu.

Öfkeli bir hareketle tükürüğü yanağımdan fırlattım. Pislik.

"Seninle hastalık takası yapmamayı tercih ederim," diye mırıldanıyorum. O gülüyor. Sözlerime gülüyor. Kızgınlığıma. Bu durumla ilgili her şey ona komik geliyor.

"Ryan senin hakkında haklıydı. Seni alt etmek çok kolay, sıkıcı." Ciğerlerimdeki nefes kesiliyor.

"Ne dedin sen?" Fısıldıyorum.

"O ve ben iyi arkadaş olduk. Hızlı aramada bir uyuşturucu baronuna sahip olmak için adeta ağzı köpürüyordu. Hatta o kadar çaresizdi ki benimle bir anlaşma yaptı. Benim bağlantılarımı istiyordu. Küçük çocuk büyük çocuklarla oynamak ve benim operasyonlarıma elini sokmak istiyordu. Ve tahmin edin teminatı neydi?" Daha yakına eğildi. "Sen," diye geveliyor.

Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor. Onun sözleri, onun *gerçeği*, acıtıyor. Ryan için her zaman harcanabilirdim. Ben gidince hemen başka bir kızı tuzağa düşürürdü.

"Eğer bu dünyada yükselmek anlamına geliyorsa seni Hayalet Katil'le takas etmeye hazırdı. Buna mecbur kaldığım için çok mutluydum." Şeytani

bir kahkaha

Boğaz. "En iyi kısmı ne biliyor musun? Sana zaten sahip olduğumu bilmiyordu."

Ayağı tekme atıyor ama ihtiyacım olan yere değil. Tam kaburgalarımın denk geliyor ve vücuduma acı dolu şok dalgaları gönderiyor. Tekmenin etkisiyle yuvarlanıyorum, kollarım sanki sarhoş bir insanı devirmiş gibi sallanıyor.

İşkencecimin yüzü tepemde beliriyor ve bana bir pislikmişim gibi bakıyor. "Beni yerdeki diğer pisliklerden ayırabiliyor musun, yoksa karışıyor muyum?" Ekstra önlem için küçük bir sırtış ekliyorum. Bu pozisyonda ayağı şakağıma çarpacak ve beni daha çabuk bayıltacak.

Dudağı kıvrılıyor ve sadece bir saniyeliğine ayağının kalkıp üzerime indiğini, görüşümü siyahlıkla doldurduğunu hayal ediyorum.

Ama öyle değil. Sadece kafasını bana doğru sallıyor ve acınası bir şekilde iç çekiyor. Bu ses beni her şeyden daha çok kızdırıyor. Acınası. Bana başka bir şey de söyleyebilir ya da yapabilirdi ve ben gözümü bile kırpmazdım. Ama acımak tüylerimi diken diken ediyor.

Homurdanıyorum. "Ne bekliyorsun ihtiyar? Küçük Hayalet'lerini etrafa saçarak yeterince büyük bir etki yaratamadın mı da gelip *kızına sataşıyorsun?*" Toparlayabildiğim tüm tiksintiyle bu kelimeyi ona tükürüyorum.

Bana sırtıyor. "Sen her zaman babasının kızıydın."

Kelimeler üzerimden akıp giderken zaman bir anlığına durdu. Ve sonra ayağa kalkıyorum, çığlık atıyorum ve pratik olmayan hareketlerle onu pençeliyorum. Ama umurumda değil. Bembeyaz öfke, ben sadece *öfke olana* kadar duyularımı bastırıyorum.

Ondan *nefret* ediyorum. Ondan çok nefret ediyorum. Hissedebildiğim tek şey bu. Nefret içimde bir tümör gibi büyüyor, o kadar derin ki, kanımı kurutmadan kesip atmak imkansız.

Tırnaklarım kurumuş derisine temas edip tırmıklarken bile kahkahaları süzülüyor. Hatta çiziklerden kan birikip yüzünden ve boynundan aşağı sızıyor. Tek bir ters vuruşla beni kıç üstü yere seriyor. Sert vurdum. Kuyruk sokumum ağırlığının yükünü alıyor, ardından başım yere çarpıyor ve lastik bir top gibi sekiyor.

Beni takip eden acının her zerresini kabul ediyorum. Beni kör etse, tamamen geçersiz ve işe yaramaz hale getirse bile kabul ediyorum. Onu kollarımı açarak karşılıyorum. Hissedebildiğim tek şey fiziksel acı olursa, belki de zihniyetimi parçalayan meşhur pençeleri hissetmeyeceğim.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Normalde, düşmeyi bile düşünmeden onları silerdim. Billy'nin önünde zayıflık göstermek, onun için bacaklarını isteyerek açmakla aynı şey. Her iki durumda da, ister acısıyla ister aletiyle olsun, kendini senin içine girmeye zorlayacaktır. Ya da belki ikisi birden.

Bu sefer düşmelerine izin verdim. Artık umurumda değil.

Bir metal şangırtısı odanın içinde ve kafatasımın içinde çınıyor. Zar zor başımı kaldırıp yemek tepsisini görebiliyorum. Tepsiden yuvarlanıp karanlık bir köşeye örümceklerin arasına karışan bir elma, bir jambonlu sandviç, bir meyve fincanı ve küçük bir su şişesi. Elbette çatal bıçak gerektirecek bir şey yok. Yine de bir mahkum için oldukça besleyici bir yemek olduğunu düşünüyorum.

"Yiyin bakalım," diye cıvıldıyor ve merdivenlerden yukarı çıkarken kısık bir ıslık çalıyor.

En uzun süre boyunca o yiyeceğe bakıyorum. Gözlerimde daha fazla yaş oluşup her şeyi bulanıklaştırana ve sonunda her şey yeniden şekillenip gözlerim tamamen kuruyana kadar bakıyorum.

Uzun bir süre bakmayı bırakmadım.

Hastalanmamak için yemeğimi ve suyumunu azar azar içtim. Sonraki birkaç öğünde de aynı şeyi yaptım. Kaçmaya tam olarak ne zaman karar verdiğimden emin olamıyorum. Sanki kaçacağımı hep biliyordum, kendimi ölüm ihtimaliyle kandırdığım zamanlarda bile. Tüm hayatım bu adam tarafından yönetildi. Ve nihayet özgürlüğün tadına vardığımda, başka bir istismarcı hıyar tarafından elimden alındı. Aslında kendi hayatımı yönetmek için hiç şansım olmadı. Kendi yolumu çizme. Kendi geleceğime karar verdim. Tüm bunlar sürekli elimden alındı.

Ryan'ın daha fazla bu ayrıcalığa sahip olmasına izin vermeyi reddettim, Billy'nin de buna sahip olmasına izin verirsem lanetleneceğim.

Ağırlığın altındaki ahşabın iniltisi hemen kalbimi hızlandırıyor. Adrenalin yükseliyor, ellerim titriyor. Billy üç gün önce bıraktığından tamamen farklı bir kızla konuşmak için aşağı inecek. Yemeği merdiven boşluğundan aşağı atacak ve kapıyı arkasından çarpacaktı. Üç öğün yemek, üç rotasyon. Üç gün. Geçen sefer beni beklettiği süre kadar. Bu da en az bir haftadır burada olduğum anlamına geliyor.

Onunla bir an daha geçirmeyi bekliyordum ve şimdi o an geldi ama hazır olduğumdan emin değilim.

Ama asla tam olarak hazır olacağımı sanmıyorum. Billy'ye karşı durmak daha önce hiç başaramadığım bir şey. Ne zaman denesem, tekme yiyordum ve her zaman ayağa kalkıp tekrar denemek için çok zayıf -çok korkmuş- oluyordum. Hayatımı koruma çabalarım, onu gümüş bir tepside ona teslim etmemle sonuçlandı.

"Duş almama izin verecek misin?" Bana tek kelime bile edemeden sakince soruyorum. Bana bakıyor, yüzü her zamanki boş haliyle düzenlenmiş.

Cevap vermesi biraz zaman alıyor. "Bir duşu hak ettiğini düşünüyor musun?"

Billy'nin akıl oyunlarından nefret ediyorum. "Evet," diye cevap veriyorum kendimden emin bir şekilde. Tırnak içinde *iyi* bir *kız* olduğum için değil, lanet olası bir insan olduğum ve lanet olası bir duş kullanmak gibi temel hakları hak ettiğim için.

Ses tonuma sırtıyor. "Öyle mi? Nedenmiş o?"

Dudaklarımı yalayıp yeni bir taktik bulmaya çalışıyorum. "Çünkü ben senin kızınım."

Başını geriye eğiyor ve boğazından göbekli bir kahkaha yükseliyor. Bu ses beni rahatsız ediyor ama gerginliğimi bedenimden atmaya zorluyorum. Eğer ona öfkeyle çıkışırsam, bu her şeyi daha da kötüleştirir. Ve bu bodrumdan çıkmam *gerekiyor*.

"İzleyebilir miyim?" diye soruyor, yüzünde yapmacık bir gülümsemeyle.

Toparlayabildiğim tüm kontrole yüzümü rahat olmaya zorluyorum, omuzlarımı silkiyorum ve "Elbette" diyorum.

Tabii baba, beni duş alırken izleyebilirsin. Bu iğrenç falan değil.

Mavi gözleri üzerimde süzülüyor, hesaplıyor ve neşeyle parlıyor. Bu onun için başka bir oyun ve onu iyi bir ruh halinde yakalayacak kadar şanslıymışım gibi görünüyor. Billy'nin keyfi yerinde olduğunda, oyun oynamayı çok sever.

Başını bir kez sallıyor, yüzündeki küçük sırtma hâlâ devam ediyor. "Gidelim o zaman."

Kızım."

BILLY benim için **duşun** suyunu açıyor ve sıcaklığından memnun kalana kadar ayarlıyor. Bunun ona benimle ilgileniyormuş gibi hissettirip hissettirmedeğinden emin değilim, her iki şekilde de gerçekten umurumda değil. Beni duşa götürmesi bodrumdan çıkmak için tek bahanemdi. İşimi halletmem için bana bir kova ve bir rulo kağıt inceliğinde tuvalet kağıdı verdi ve yemeğimi üzerime fırlattı.

Bir kız sıcak bir duştan başka ne isteyebilir ki?

Beni banyoya götürürken gözlerim evin her santimini taradı. Bir tür tuzak evdeydim. Küçük oturma odasında sehpanın üzerine saçılmış bira şişeleri ve iğneler, tahtayla kapatılmış pencereler, lekeli kahverengi halı ve naftalin kokan çürümüş perdeler vardı. Mutfak, ucuz, çatlamış muşamba zeminler, küflenmiş buzdolabı ve masanın üzerindeki iğneler nedeniyle Barbie'ninkiyle neredeyse aynı görünüyordu. Kısa bir koridordan geçip banyoya girdiğimde süslü duşum beni bekliyordu.

Evin geri kalanı gibi kirli.

Aslında o hastalıklı şeye girmeyi planlamıyorum. Billy istediği kadar sabun versin, ben yine de diğer taraftan küf kokarak çıkacağım. Beni banyoya doğru itiyor, kapıyı arkamdan kapatıyor ve kilitliyor. Yanımdan geçerken plastik perdeyi benim için açık tutuyor ve sessizce soyunup içeri girmemi istiyor. Yüzü kararırken tenimde gergin bir ter oluşuyor. Gölgeler etrafını sarıyor ve bana attığı soğuk bakışlar odanın ısınısını birkaç derece düşürüyor.

"Gir şu lanet duşa, River."

Yirmi Yedi

M A K O

NEREDE O?

Amelia bana River'ın kayıp olduğunu söylediği andan beri aklımda aynı mantra dönüp duruyor. Şimdi bile, River'ın kaçırılışını izledikten sadece bir saat sonra, Barbie'nin kapısına yumruğumu vururken, hala aynı sözleri söylüyorum. İnanılmaz öfkeli itirazlarına rağmen Amelia'yı evine bıraktım. Hamile bir kadının, Billy'nin kolayca ortaya çıkabileceği bu eve - bu *kasabaya*- adım atmasına izin vereceğimi hiç sanmıyorum. Beni öldüreceğini bilmek için kocasıyla tanışmama gerek yok. Ve ona izin verirdim.

"Ne, ne, *ne, geliyorum lan!*" Barbie kapının diğer tarafından bağılıyor, tavrı her kelimedede daha da artıyor. River'ın annesi, akşamın bu geç saatinde kapısını kimin çalabileceğini umursamadan, cehennem ateşi gibi kapıyı açıyor.

Hakkını vereyim, bu kadının çelik gibi taşakları var. Bana bilmem gerekenleri söylemezse onları avucumun içinde ezecek olmam çok kötü.

Beni gördüğünde iki kaşı da saç çizgisine doğru fırlıyor. Ölü gözlerinin vücudumu tepeden tırnağa taramasından ve müstehcen bir sırıtıştan oluşan yavaş bir incelemenin ardından onu yere sermeye hazırım. Onunla ilk tanıştığımda da aynı şeyi yapmıştı ve hâlâ tüylerimi diken diken ediyor.

"Nasıl yardımcı olabilirim, suga?" diyor sevimli bir sırıtışla. Kapıya yaslanıp rahatlamaya çalışıyor.

"Billy kızınızı kaçırdı. Beni hemen içeri al," diyorum, doğrudan konuya girerek. Omurgası dikleşiyor ve kısa bir an için gözlerinde endişeli bir ifade beliriyor, sonra tekrar boş bir maske takınıyor.

Başka bir şey söylemeden kapıyı açıyor, odun gibi arkasını dönüp beni mutfağa götürüyor. Küf, naftalin ve bir şey kokusu

Önce balık kokusu geliyor, öğürme reflümü tehlikeli bir şekilde dürtüyor. İğrenmenin yüzüme yansımaları engellemek için dişlerimi sıkarak zorunda kalıyorum. Yaşam alanının envanterini çıkarma zahmetine girmiyorum - geçen sefer yaptığım gibi görmemezlikten gelemeyeceğim bir şey görmemeyi tercih ediyorum. Büyük hata. Geçen sefer buraya geldiğimde çıkış noktalarını not almıştım. Şimdi, evde başka birinin sesini duymak için büyük özen gösteriyorum.

"Peki, ne zaman kaçırıldı?" Barbie sanki hava durumu hakkında sohbet ediyormuş gibi soruyor.

"Dün gece," diye cevap veriyorum. Her türlü gereçle dolu masada oturuyor. Bu kadını kolayca tutuklayabilirdim ama bu sadece zaman kaybı olurdu. Saniyeler geçtikçe ve kadın hâlâ o psikopatın elinde oldukça, duvarlar etrafımı sarıyor gibi hissediyorum.

Ona zarar mı veriyor? Onu çoktan öldürdü mü?

Başımı sallıyorum. Böyle düşünemem. Şimdi olmaz, yoksa kendimi tamamen kaybederim.

"Onu nereye götürmüş olabileceğini biliyor musun?" diye sordum. Girişi kalabalıklaştırarak mutfaka doğru tek bir adım attım.

Barbie bir sigara yakıyor, derin bir nefes çekiyor, bunu yaparken yanakları çukurlaşıyor. Alçak bir hırıltı göğsümden boğazıma kadar yankılanıyor. Birkaç saniye daha geçiyor.

Bir nefes daha çekmeden önce "Bilmiyorum," diyor sonunda. Kollarımı göğsümden kavuşturuyorum, onlarla bir şey yapmam gerekiyor yoksa kendimi durduramadan ellerim Barbie'nin boynuna dolanacak.

"Hayatının yarısı boyunca Billy'nin kaltağı oldun ve onun nerede olabileceğini bilmiyor musun?" İtiyorum. Barbie'nin Billy'yi ne kadar zamandır tanıdığını tahmin etmek zor değil ama yıpranmış vücudundaki cılızlığa bakılırsa, Billy gibi ruh emici bir iblisin çok uzun yıllardır hayatında olduğunu anlamak zor değil.

Gülüyor, sesi boş ve zayıf. "Gerçekten bilmek *isteyeceğimi* mi sanıyorsun? Ne kadar çok şey bilirim, o kadar çok sorumluluk altında olurum ve hayatta kalma şansım azalır. Billy'nin işlerinden bilerek uzak durdum."

Hayatta kalmak. Yaşamak değil, *hayatta kalmak*. Barbie'nin tek yaptığı buydu ve River'in bildiği tek şey de buydu. River'in annesi için içimde bir acıma duygusu oluşuyor. Onun durumu için üzülüyorum, River'a berbat bir annelik yapmışken üzülüyorum ama bir parçam Barbie'nin neden böyle olduğunu anlıyor. Bir canavara zincirlenmişti. Ve bir çocuğu bu tür bir duruma soktuğunuzda, bazen sizden nefret etmelerini sağlamak daha güvenlidir. Çünkü sizden nefret ederlerse, sonunda öldüğünüzde yas

tutmazlar. Ve eğer bunu reddedersen

Bu dünyaya getirdiğiniz kişiye bağlandığınızda, daha iyi bir hayat bulmaya giderken sizi prangalarınızla bırakmaları o kadar da acı vermeyecektir. Ya da bu durumda, önce onlar ölüirse.

Bu bir mazeret değil. Gerekçe değil. Ama Barbie'nin mantığı bu.

"Sanırım söylediğinden daha fazlasını biliyorsun," diye tahmin ediyorum, kaşlarını kaldırarak. River daha önce Barbie'nin müşterilerinden bilgi alma konusunda ustalaştığını söylemişti. Ayrıca Billy'nin meth bağımlısı olduğu ilk zamanlarda, insanları öldürdüğu o çılgın anlarında Barbie'ye atıp tuttuğundan da bahsetmişti. Babamı öldürdüğu zaman. Eminim o anlarda ağzından her türlü saçmalık çıkmıştır - büyük olasılıkla söylediğini hatırlamadığı şeyler. Barbie'nin ciğerlerindeki nefes bunu kanıtlıyor.

Sokak zekası var, bunu ben bile görebiliyorum. Barbie Billy'yi dinlemiyormuş ve ondan bilgi almıyormuş gibi görünmüş olabilir ama bu dinlemediği anlamına gelmez. Kasıtlı olarak bilgisiz kalmak için fazla zeki, özellikle de onun gibi biriyle uğraşırken.

Umutsuzluğa kapılıyorum. Barbie bana bir şey söylemezse, elimde hiçbir şey kalmayacak. Sıfırdan başlamam gerekecek. Billy'yle bağlantılı kişilerin izini sürüp, nerede takıldığını öğrenip, nereye giderse gitsin onu takip etmeliyim.

Bitkin kadın bir kez daha içine çekmeden önce sigarasına bir fiske vuruyor. Elleri titriyor ve o şeyi o kadar derinden emiyor ki haklı olduğum çok açık.

"Ne biliyorsun, Barbie?" Dişlerimi sıkarak soruyorum. Cevap vermeyince ona doğru yürüyorum, elimi masaya vuruyorum -iğnelerden kaçınarak- ve yüzümü tam onunbine dayıyorum. Ani yakınlığım karşısında afallayarak keskin bir nefes alırken gözleri yuvarlak disklere dönüşüyor.

"Yemin ederim Barbie, eğer konuşmaya başlamazsan, Billy'nin yanında çektiğim onca acıyı bir hayal gibi göstereceğim. Lanet soruma cevap vermeden o sigarayı ağzına bir kez daha sokarsan, yanlış ucunu yutmuş olacaksın. şimdi. Nerede? Nerede. Nerede?"

Kızının ülkedeki en tehlikeli adamlardan biri tarafından kağırıldığını söylediğimden beri yoksun olduğu korkuyla dolmuş ölü gözlerine bakıyorum. Çatlamış dudaklarından ağır nefesler dökölüyor, göğsü derinden pompalanıyor.

"Ben... Onu nereye götürdüğünü bilmediğimi söylerken dürüst oluyorum. Ama bazı operasyonlarını Hawk'ın merkezinde yürüttüğünü biliyorum.

Haftada birkaç kez orada görünmesi iyi. Elimdeki tek bilgi bu. Onun işine karışmadığımı söylediğimde ciddiymdim."

Yalancı. Ama verdiği küçük bilgiyi alacağım. Hiç yoktan iyidir, sanırım.

Göz temasını kesmeden yavaşça uzaklaşıyorum. Sigarasını küllerken eli titremeye devam ediyor ve sonra çok nazıkçe dudaklarına götürüyor.

"River'ı bulacağım. Canlı olarak. Sonra onu eve götüreceğim ve hak ettiği hayatı vereceğim. Ama onu bir daha asla göremeyeceksin. Eğer kızın umurundaysa, sen burada çürüyüp yok olurken onun bir kraliçe gibi yaşayacağı gerçeğiyle rahatla."

Bir duman bulutu üflüyor ve sigarasını küllüyor. Sözlerimden etkilenmiş gibi görünmüyor ama bakışlarını benimkilere çeviriyor, ölü gözlerinin derinliklerinde adı konmamış bir duygu parıldıyor.

"Teşekkür ederim."

Ayağa kalkıyor, izmariti bir gazoz kutusuna atıyor, içindeki sıvı her neyse içinde sönüyor. Sonra sakince yanımdan geçip bir koridorda kayboluyor ve arkasından bir kapıyı usulca kapatıyor.

Tepkisinden rahatsız olarak çıkışa doğru dönüyorum, çarpık kapıyı iterek açıyorum ve arkamdan çarpıyorum. Evinin hemen dışında, yaklaşık yüz metre ötede, River'ın doğduğu nehir var. Tıpkı kasabanın geri kalanı gibi bulanık ve cansız.

Bu su kütesine adını veren kadının tam tersi.

Çünkü River önümdeki su kadar cansızsa, Billy'yi parça parça etmekten büyük zevk alacağım.

HAWK'S RESTAURANT muhtemelen en güzel restorandır. Henüz Shallow Hill'de rastladığım bir bina. Ki bu oldukça üzücü.

Bina kendi üzerine çökmeye başlamış gibi görünüyor. Caddenin karşısında yirmi dört saat açık bir Waffle House bulunuyor ve en az rakipleri kadar acınası görünüyor. Otoparkın en arkasına, caddeye en yakın ve Hawk's'ı doğrudan gören bir yere park ettim. Yaya trafiğinin olmaması ve binanın ön tarafını kaplayan pencere içeriye mükemmel bir şekilde görmemi sağlıyor. Yine de pencereyi kaplayan el izlerini ve ince kir tabakasını görebilmek için konsantre olmam gerekiyor.

Eğer Billy içerideyse, sanki bir cehennem zebanisi kıcımı kemiriyormuş gibi restorana dalmak beni vurulmaktan başka bir yere götürmez. Tek beklediğim Billy için bir arama emri.

Billy yüzümü biliyor. Bana sadece yanlış ipuçları veriyor ve davamla oynamaya çalışıyordu. Ve onu hapse atmama izin vermektense Shallow Hill sakinlerinin önünde yemek yerken cinayet işlemeyi tercih ederdi. Ne de olsa Shallow Hill'in sahibi oydu ve beni vurup öldürmeyi başarırsa kimse kimseye bir şey söylemeyecekti. Muhtemelen cesedimi saklamasına yardım etmeyi bile teklif edeceklerdir.

Yumruğum sıkıca kıvrılıyor, parmak eklemlerim beyazlaşıyor. Yumruğumu ön cama doğru uçurmamak için tüm gücümü harcıyorum. Dizim zıplıyor, içimde huzursuz bir enerji dolaşıyor. Saniyeler geçiyor. Dakikalar. Saatler. Sonunda restoran kapanıyor ve ışıklar sönüyor. O restorana girip çıkan her türden insanı gördüm. Seks işçileri, pezevenkler, uyuşturucu kullanıcıları ve satıcıları ve hatta dokuzdan beşe bir işte çalışıyormuş gibi görünen bazı sıradan insanlar.

Çok fazla yüz var ama hiçbirini görmek istediğim yüz değil.

Başımı koltuk başlığıma yaslıyorum ve sert bir nefes veriyorum.

Dışarı çıkmadan önce eve gidip birkaç saat uyumam lazım. O zamana kadar arama iznimi almış olurum. Çünkü bunu yaptığımda, gerekirse bu boktan kasabadaki her evde kızımı arayacağım.

"HİÇ UYUDUN MU?" Amar yanımdan soruyor.

Restorana bakmaya devam ederken parmaklarım kalçamda kıpırıyor. Saat daha sabahın onu ve River kaçırılalı bir hafta oldu. Yürüyen ölü bir adamın ellerinde kim bilir ne eziyetler çektiği bir hafta. Yakalanması zordu. İpucu yok. Etiket yok. Hiçbir şey yok. Rastgele kapılara vurmaktan kaçındım. Çünkü Billy'nin bu kasabayı yönettiğini biliyorum ve eğer bir dedektifin onu ya da River'ı aradığı duyulursa, gölgesini görmüş bir köstebek gibi saklanmaya başlar.

Amelia River'ın kayıp olduğunu bildirdi ve ben de çavuşuma Hayalet Katil'in kim olduğuna dair şüphelerimi bildirdim ve ona River'ın kaçırıldığı videoyu gösterdim. River'ı bulmak tek başıma yapabileceğim bir iş değil, Shallow Hill'deki her blokta devriye gezen ve kendilerini ele vermeyen birkaç gizli polisim var. Billy'nin River'la olan ilişkimi ne kadar bildiği ya da aramızda bir ilişki olduğunu bilip bilmediği hakkında hiçbir fikrim yok. Billy peşine düşen polislerden ne kadar az şüphelenirse, dışarıda yürürken ve kasabada yüzünü gösterirken kendini o kadar rahat hissedecektir.

Billy'nin herhangi bir mülkünü aramamıza izin veren bir arama emri aldım. Shallow Hill'de Benedict Davis'e ait bir evi var. Ev tamamen çoraktı, evin kullanıldığına dair herhangi bir işaret yoktu. Sahte takma isimlerle mülk sahibi olduğundan eminim ama kullandığı isimleri bilmediğim sürece bu bana bir fayda sağlamıyor.

Amar yanımda oturmuş, Hawk'ı yakından izliyor ve Billy'nin ortaya çıkmasını bekliyor. Amar birkaç saat önce ortaya çıktı, restorana kendisi girdi, sahibini sorguladı ve sonunda inatçı adama Billy'nin restorana sık sık geldiğini kabul ettirdi, sadece başını sallayarak. Adam bundan daha fazlasını söylemeyi reddetti ve Amar da şimdilik onu rahat bıraktı.

Ryan'ın evindeki güvenlik kameralarını tekrar inceledikten sonra, kameralardan birinde evin arkasına park etmiş siyah bir SUV yakaladık ve Billy sonunda River'ı içine sürükledi. Kısmi bir plaka ile arabanın izini sürmeyi başardık ve Benedict Davis'e kayıtlı olduğunu doğruladık. Marka, model ve plakayı her yere etiketledik. Sokak kameraları arabayı etiketlediğinde, nerede ve ne zaman olduğuna dair anında bir uyarı alacağız.

"Mako?" Amar itiyor. Gözlerim istemsizce Hawk'ınkilere kaymadan önce bir an için ona bakıyorum.

"Zar zor," diye itiraf ediyorum. Amar bir an için bir şey söylemiyor. Beni azarlamayacağını biliyorum. Karısı da aynı şeyi yapıyor olsaydı, beni azarlamazdı.

hiç kaçırlmadım.

"Ortaya çıkacak." Cesaret verici sözlerini takdir etsem de, kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak hiçbir şey yapmadılar. River kollarımda, canlı ve güvende olana kadar doğru düzgün nefes alamayacağım. Ve eğer onun küçük güzel kafasında tek bir saç teli bile yerinden oynarsa, kendimi kaybedeceğim.

"Onu bulduğumda ona yaptıklarından sorumlu tutulacak mıyım?" diye sordum. Endişelendiğim için sormuyorum, vereceği cevap da bir şeyi değiştirmeyecek. Amar'ın aklının nerede olduğuna dair bir fikir edinmek için soruyorum.

Birkaç dakika sessiz kalır. "Etrafta başka kimse olmadığı sürece... hayır. Hayır, olmayacaksın." Amar aşık bir adamdan başka bir şey olsaydı, aynı şekilde hisseder miydi bilmiyorum. Hayatım boyunca karısı için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. "O iyi olacak, dostum. O güçlü bir kız."

Bunu biliyorum. River McAllister avını boğazından yakalayıp parçalara ayırma konusunda son derece yeteneklidir. O tanıdığım en güçlü insan ve Billy ona ne yaşatırsa yaşatsın, benim kızım diğer taraftan eskisinden daha güçlü çıkacaktır.

Gözlerimi onunkilere dikiyorum ve dikkatimi tekrar Hawk'ınkilere vermeden önce ona kısa bir minnettarlık bakışı atıyorum. Tam bunu yaparken, yanımdaki bardak tutucusunda telefonum çalıyor. Elime alıp bakıyorum ki bir şey yakalamışız. Billy'nin arabası yolun aşağısında, Hawk'a doğru ilerliyor. Telefonu Amar'a doğru çevirip uyarıyı gösteriyorum. Yüzünde yavaş ve uğursuz bir gülümseme oluşuyor, benim yüzümdekiyle eşleşiyor.

Onu yakaladık.

"Plan nedir?"

"O gidene kadar bekleyeceğiz ve sonra onu takip edeceğiz." Adrenalin kan dolaşıma düzenli olarak salınıyor. O burada. Ve beni olmam gereken yere geri götürecek. O kadar yakını ki, dilimde akan kanın tadını alabiliyorum.

Ve lanet olsun, tadı çok tatlı.

"GİDİYOR," diyorum yüksek sesle, kambur pozisyonumdan kalkarak. Billy arabasını arka tarafa, sokak görüşünden uzak bir yere park etti. Amar'la birlikte park edecek küçük bir ara yol bulmayı başardık, manzarayı görebilecek kadar yakın ama Billy'nin bizi fark etmeyeceği kadar da uzaktı.

Billy motorunu çalıştırdı ve caddeden aşağı indi. Bir dönüş yapana kadar bekleyip arkasından çekiyorum.

Sonunda, Billy bir karavan parkına dönüşür-Sahibinin Parkı. Römorklar dağınık bir şekilde yerleştirilmiştir, her evin kaplamasında farklı bir pas ve çürüme tasarımı vardır. Aşırı büyümüş, kırılğan otlar römorkların kenarlarını yalıyor, daha paslı eşyalar çim yataklarını kaplıyor. Arabalar, ıvır zıvırlar, çocuk oyuncakları. Bu yerle ilgili her şey yıkık dökük ve yıpranmış görünüyor.

Beş dakika. River tüm bu süre boyunca benden beş dakika uzaktaydı.

Önümde Billy hızlanıyor ve bir köşeyi dönüyor. Belli etmek istemediğim için kendimi aynı hızda gitmeye zorluyorum. Meğer bu park sandığımdan daha özenli bir yermiş. Yolun aşağısına döndüğümde Billy'nin arabası artık görünürde yok. Sokaktan çeşitli yollar ve çıkmaz sokaklar ayrılıyor.

"Sik beni," diye tükürdüm ve gaza daha sert bastım. Billy'nin geldiğini görüp görmemesi artık umurumda değil. Eğer istediğimi yaparsam, lastiklerimin altında parçalanmış bir pisliğe dönüşmeden önce göreceği son şey farlarım olacak.

"Onu görüyor musun?" Bağırıyorum, sesim neredeyse histerik bir şekilde yükseliyor. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki tek duyabildiğim bu. Amar'ın ağzından çıkan kelimeleri zar zor duyuyorum.

"Çok uzakta olamaz. Buradan dönün," diye yönlendiriyor.

Onun talimatlarını biraz fazla hevesle yerine getiriyorum, arabayı kabaca sola doğru sarsıyorum ve lastikleri gıcırdatıyorum. Birkaç evin önünden hızla geçip, Billy'nin arabasını bir an bile görebilmek için her yan yolu arıyorum. Sokaklarda ya da herhangi bir evin yanında park halinde. Ama arabası tamamen ortadan kaybolmuştu. Vücudumdaki gerilim, vücudumun işleyebildiği tek şey filtelenmemiş histeri olana kadar yükseliyor.

"S.KTİR!" Kükreyerek yumruğumu direksiyona birkaç kez vuruyorum ve arabanın savrulmasına neden oluyorum. Amar elimi tutuyor, ben direksiyonu kırıp hava yastığını devreye sokmadan ya da bizi doğrucu bir römorka çarpmadan önce. Hangisi önce gelirse. Arabayı düzelterip, bu boktan karavan parkının labirentinde kaybolup daha fazla dönüş yaparken kendimi sakinleşmeye zorluyorum.

Amar tekrar, "Buradan dön," diyor, sesi kulaklarıma hücum eden kanı zar zor delip geçiyor. Talimatlarını takip ediyorum ve sakinleşmek için kendime telkinde bulunuyorum. Kendimi kaybetmek onu daha hızlı bulmamı sağlamayacak. Odaklanmam gerekiyor.

Her bahçeyi ve araba yolunu araştırıyorum, Amar diğer tarafı incelerken gözlerim yolun bir tarafını tarıyor. Yüz metre boyunca hiçbir şey göremiyorum. Tam ne tarafa döneceğimi görmek için gözlerimi ileriye doğru çevirirken, uzakta tek başına, harap bir ev fark ediyorum. Karavan parkının bir parçası gibi görünmüyor, ama arazinin üzerinde gibi görünüyor. Evin arkasından bir arabanın çıktığını görüyorum ama Billy'nin arabası olup olmadığını anlamam için yeterince açık değil.

"Bunu görüyor musun?" diye soruyorum. Amar gözlerini parmağımın işaret ettiği yere doğru çeviriyor.

"Hadi kontrol edelim."

Amar daha söyleyemeden ben eve doğru sürmeye başladım bile. Billy bu parkın hiçbir yerinde değil. Buradan geçmek için başka ne sebebi olabilir ki? İçimden bir his mideme yerleşiyor. River'ın burada olduğunu biliyorum. Bunu hissedebiliyorum.

Ellerim titreme tehlikesi geçiriyor ama onları sabit tutmaya çalışıyorum. Eve doğru ilerlerken kan dolaşımdaki adrenalin daha da güçleniyor. Birinci kat pencerelerinden birinde bir hareket görüyorum. Hareket çok hızlıydı ve emin olmak için kim olduğunu seçecek kadar yaklaşmamıştım ama siyah bir saç parıltısına benziyordu.

Arabam garaj yoluna giriyor ve Billy'nin arabası görünüyor. Ayağım frene basıyor ve kapı açılıp kışım koltuktan kalkmadan önce arabayı zar zor parka çekiyorum. Arabamın etrafında dönüyorum ve ön kapıya doğru hücum ediyorum, tam o sırada kapı açılıyor ve kızım gözleri panikten kocaman olmuş bir şekilde içeri giriyor.

"River!" Gözleri bana dikildi ve dikildiğinde gözyaşları sel oldu. Neredeyse beni yakalıyor, tüm ağırlığını bedenime veriyor.

"Mako! Dikkat et!" Gördüğüm son şey bir silahın namlusunun doğrudan kafama doğrultulmuş olması.

Yirmi Sekiz

R I V E R

ATEŞ EDİLİYOR, yüksek, aşındırıcı ses yankılanıyor. İkimiz de yere devrilmeden hemen önce Mako'nun altımda sarsıldığını hissediyorum. Bir el daha ateş edildi. Sırtımdaki yanığı hissetmek için gözlerimi sıkıca kapatıyorum ama tek hissettiğim Mako'nun altımdaki ağırlığı.

"Bir santim daha kıpırdama!" diye bağılıyor arkamdan bir ses. Başımı çeviriyorum ve Mako'nun ortağının Billy'ye silah doğrulttuğunu görüyorum, Billy de sağ omzunu tutmuş, kanlı omzunu tutuyor.

Başımı arkaya çevirerek Mako'yu kaldırıp inceliyorum. Altında kan birikiyor ama gözleri açık ve canlı, dişleri acıyla gıcırıyor.

"Mako! İyi misin? Lütfen bana iyi olduğunu söyle," diyorum, kelimeler ağzımdan dökülürken dikkatlice üstünden kalkmaya çalışıyorum. Hareketten dolayı hırıltılı sesler çıkarıyor.

"Ben iyiyim," diye homurdanıyor.

Yalancı. Yalancı değil. Vuruldu ve kanaması var.

"Nerenden vuruldun?" diye sordum. Üzerinde siyah bir tişört var ve bu tişört kurşun yarasını panik halindeki gözlerimin göremeyeceği kadar iyi gizliyor. Tek görebildiğim kan. Her yerde kan.

"Göğsüm," diye nefes nefese kalıyor.

Hayır, hayır, hayır. Ben baskı uygulamak için ellerimi kaldıramadan, o kendini yukarı kaldırıyor. Sıkılmış dudaklarından uzun bir inilti dökülüyor.

"Kes şunu!" Nefes nefese onu geri itmeye çalışıyorum. Yine de benden kaçıyor ve ben daha adamın göğsünden vurulduğunu ve ayağa kalktığını anlayamadan *ayağa kalkıyor*. Sadece bu da değil, kendi silahını da kaldırmış ve Billy'ye doğrultmuş.

Billy de kan kaybediyor, yaralı kolu sallanıyor ve şimdi silahı sol eliyle tutuyor. Amar, Billy ateş ettiğinde misilleme olarak ateş etmiş olmalı.

Billy gözlerini Amar'dan ayırmaya cesaret edemiyor, Mako'nun ayağa kalkıp yüzünde şeytani bir gülümsemeyle ona silah doğrultmasını izliyor. "Orospu gibi acıtıyor, değil mi?" diye alay ediyor verandadan.

Hırlayarak beni yakalayana doğru atılıyorum ama Mako'nun boştaki kolu belime dolanıyor ve beni arkasına itiyor. Eğer bir mermi içinden geçip gitmeseydi, meydan okurcasına sırtına bir yumruk indirirdim. Yoksa geçti mi?

Tanrım, bildiğim kadarıyla oraya sıkışmış olabilir.

"Biliyorum bebeğim, seni kurtarmam için bana ihtiyacın yok," diye yatıştırıyor Mako, gözleri hâlâ Billy'de. "Ben sadece onu öldüreceğim, hepsi bu."

Billy başını geriye atar ve Mako'nun sözlerine güler.

"Bir tanrıyı öldürebileceğini mi sanıyorsun?" diye soruyor, mavi gözleri heyecanla parlıyor ve saf kötülüğün vücut bulmuş hali. Bu çatışmadan zevk alıyor. Sayıca tamamen az olmasına ve çoktan vurulmuş olmasına rağmen, bundan hastalıklı bir zevk alıyor. Billy, hayatının ölümün kıyısında tehlikeli bir şekilde asılı kalmasının heyecanını her zaman sevmiştir.

Vücudumun büyük kısmını Mako'nun arkasında tutmaya devam ederek kenara çekiliyorum, sadece onun daha fazla strese girmesini engellemek için. "Sen bir tanrı değilsin, Billy. Sen sadece sadakati *olmayan* yaşlı bir adamsın. Bu yüzden herkesi öldürüp duruyorsun, değil mi? Bu dünyada tek bir kişiye bile güvenemezsin çünkü herkes senden nefret ediyor." Bu sözleri içimdeki nefretin her zerresiyle tükürüyorum.

Billy'nin dudakları kıvrılıyor. Sözlerim onu yiyip bitiriyor çünkü bunun doğru olduğunu biliyor. Uyuşturucular geriye kalan azıcık aklını da sakatlamış. Artık çok paranoyak. Çok gergin. Bu yüzden kendini Mako'nun soruşturmasına soktu. İçeride de ipleri eline alırsa kimsenin onu yakalayamayacağını düşündü. Beklediği son şey benim bir dedektifle ilişki kurmam ve gerçeği ortaya çıkaracak kadar yakınlaşmamdı. Billy çok fazla insan öldürdü. Pek çok aileye zarar verdi. Her an üç metre yakınında bir düşmanı var ve o da bunu biliyor.

"Sana hayat verdim, kaltak. Onu geri alacağım," diye homurdanıyor. Sözlerine gülüyorum. Beni öldürmenin bana yapabileceği en kötü şey olduğunu düşünme cüretine. O zaten en kötüsünü yaptı. Beni hayatım boyunca mahvetti. Onun yüzünden asla normal olamayacağım. Beni öldürmek bir merhamet olurdu.

Ben başka bir şey söyleyemedim Mako araya giriyor ve "Ne halt

edersen et," diyor. Mako hızlı bir hareketle silahı havaya savurdu ve eliyle yakaladı.

kolunu kaldırır ve silahı doğrudan Billy'nin kafasına doğru fırlatır. Hedefini tam isabetle vurur, silahın kabzası Billy daha ne olduğunu anlayamadan doğrudan alnına çarpar.

Silah Mako'nun elinden çıkar çıkmaz, silahın isabet edeceğinden emin bir şekilde Billy'ye doğru hamle yapar. Billy'nin başı geriye savrulur ve yere düşer.

"Siktir!" Billy bağıyor, elini kafasına götürüyor, şimdi vurulduğu yerden bolca kan akıyor. "Seni orospu çocuğu-" Cümlesini tamamlayamadı. Mako üzerine atılmış, Billy'yi kendi kurşun yarasına rağmen ayağa kaldırmıştı.

"Mako! Dikkatli ol, seni aptal!" Bağıyorum, bacaklarım sonunda açılıyor ve beni çifte doğru taşıyor. Mako beni görmezden geliyor ve Billy'yi evin içine sürüklüyor. Bacaklarım tekliyor. O eve geri dönmek istemiyorum. Oradan çıkmak için çok uğraştım.

Amar bana doğru koştu. "River, lütfen git arabada otur. Ben Mako'nun iyi olduğundan emin olacağım." Ona bakmadım. Mako köşede kaybolurken, kavga eden Billy'yi mutfağa sürükleyip gözden kaybolurken olmaz.

"Ben... Ben onu yalnız bırakamam," diyorum. Ama yine de bacaklarım hareket etmiyor. Neden hareket etmiyorlar? Neden *şimdi* vücudum travmayı işlemeye karar veriyor?

Yürü, River.

"Tatlım, onu yakaladım. Git arabanın içine otur." Amar'ın cümlesinin sonu acı dolu bir çığlıkla kesildi. Billy'nin sesine benziyordu.

"Hayır," diyorum, bu ses sonunda beni harekete geçiriyor. Ben Ryan'dan intikamımı aldığımda Mako kaçmadı. Ben de aynısını ona yapmayacağım. Ayrıca, Billy ölmeden önce benim de birkaç yumruk atmam adil olur. Billy, Ryan'dan çok daha uzun süre beni taciz etti ve yıllar boyunca bana çok daha kötü şeyler yaptı. Ben de bu işin içinde olmak istiyorum.

Bu eve geri döndüğüm için bedenimi ele geçirmek isteyen ürpertiyle savaşıyor eve giriyorum. Barbie'nin evine kusmak istemeden ve ruhsal bir çöküntü yaşamadan girebilmem aylarımı aldı.

Sadece kendime hatırlatmam gerekiyor. Artık güvendeyim. Mako burada. Amar burada. Billy istese de istemese de ölecek. Ben *güvendeyim*.

Tam mutfağa koşarken Billy'nin göğsüne bir bıçak saplandığını görüyorum. Mako'nun kanaması çok fazlaydı ve her geçen saniye daha da külleniyordu.

Durumu iyi deęil ve bu bilgi hissettięim dięer her řeyi anında alıp alevlere atıyor. Tek dūřunebildięim Mako'nun kōtūleřen saęlıęı.

"Amar, onu hastaneye gōtūr."

"Siktir et onu-"

"-Memnuniyetle." Amar ve Mako aynı anda konuřurlar. "Ama seni onunla yalnız bırakmayacaęım. Mako'yu arabaya gōtūrüyorum ve hemen geri geliyorum."

Amar'a yan gözle bakıyorum, konu yasaları korumak olduğunda ahlakının nerede durduğu konusunda hala temkinliyim. İçimden bir ses onun dürüst biri olmadığını ve Mako'nun istediğini yapmasına izin vermeye fazlasıyla istekli olduğunu söylüyor. Ama aynı şeyi benim için yapacağından pek emin değilim.

Mako, "Ben iyiyim, bu işi hallettim," diye karşı çıkıyor. Sallanıyor.

"Hastaneye gidiyorsun dostum. Çok fazla kan kaybettin," diyor Amar, Mako'ya doğru koşuyor ve Mako'nun ağır kolunu omuzlarına doluyor. Mako'nun daha fazla mücadele etmemesi endişemi pekiştiriyor.

Amar son bir kez bakıp, "Geri dōneceęim," diyor.

Amar'ın Mako'nun cesedini neredeyse sürükleyerek evden çıkarışını izliyorum. Billy'nin iniltileri Mako'nun acı homurtularını bastırıyor.

Dikkatimi tekrar önümde kanlar içinde inleyen canavara çevirdiğimde, Mako'nun olası ölümünden duyduğum endişeyi kör edici bir öfkeye dönüştürüyorum. Eğer Mako ölürse... eğer Billy hayatımda beni umursayan - ve *gerçekten umursayan* - tek adamı alırsa, bundan sağ çıkamam. Billy beni tamamen mahvetmeyi başarmış olacak, tıpkı her zaman istediği gibi.

Dönüp verandaya çıkıyorum ve Mako'nun unutulmuş silahını çürümüş tahtanın üzerinde buluyorum. Silahı alıp elimde çeviriyorum, ellerimdeki ağırlığın tadını çıkarıyorum. Daha önce hiç silah kullanmamıştım. Bir silahı tutarken içinizin derinliklerine yerleşen korku ve güç karışımını hiç hissetmemiştim. İnsanların neden silah kullandığını anlayabiliyorum. Bu kadar küçük bir şey birkaç saniye içinde bir can alabilecek güce sahip.

Gürültülü tıkırtılar dikkatimi evin içine çekiyor. Amar, Mako'yu arabaya yerleştirdikten sonra benimle birlikte içeri koşuyor ve Billy'nin yanında devrilmiş bir sandalye buluyor. Kendini kaldırmak için onu kaldıraç olarak kullanmaya çalışmış olmalı. Bıçak hâlâ göğsünden çıkıntı yapıyor, yaradan akan kan yere akıyor. Tekrar ayağa kalkmaya çalışır ama kanın üzerinde kayar.

"Buraya gel ve bana yardım et, seni lanet orospu!" diye bağıyor, dudaklarından tükürükler uçuşuyor.

Ona bakıyorum.

"Orada dikilerek ne yaptığını sanıyorsun sen? Yardım et bana!" Gözleri acı ve öfkeyle irileşmiş. Kan çanağı ve ıslak. Canını alırken gözlerinin içine bakmak istiyorum. Öldürdüğümde gözlerindeki hayatın soluşunu izlemek istiyorum.

Yavaşça, kanına basmamaya dikkat ederek babamın yerde yatan bedenine doğru yürüyorum.

"Amar, lütfen git," diye fısıldadım.

"Ne yapman gerekiyorsa yap, ama seni yalnız bırakmayacağım."

Başımı yana çevirip onu dikkatle inceliyorum. Bakışımı görünce, "Ne *yapman gerekiyorsa yap*," diye tekrarlıyor.

Gülümsüyorum ve Billy'ye dönüyorum.

"Acınacak haldesin," diyorum sakince. Çömeliyorum, onu incelerken silah dizlerimin arasında sallanıyor. "Bütün hayatını canavar olarak yaşadın. Kimse sana zarar veremesin diye en kötü olmak için çırpındın. Söyle bana Billy. Yaralandın mı?" Durakladım ve bıçağı göğsünden çıkardım. Çığlıkları omurgamdan aşağı ılık ürpertiler gönderiyor. "Şimdi acıyı hissediyor musun?" Başparmağımı Mako'nun açtığı bıçak yarasına sokarken alay ediyorum.

Billy'nin çığlıkları yoğunlaşıyor, elleri bileğimi sıkıca sarıyor. İstese koparabilir ama tutuşu çok zayıf. Kan kaybediyor ve acele etmezsem, ben fırsat bulamadan yaraları yüzünden ölecek. Eğer acele etmezsem, *Mako* da ölecek. Ve bu olmayacak.

"Beni öldürebilirsin, River. Ama ben asla ölmeyeceğim. Hayatının geri kalanında içinde olacağım ve sana acı çektireceğim. Beni asla bırakamayacaksın." Çılgın gözleri ve kanlı dişleriyle manik görünüyor.

Gülümsüyorum.

"Bu doğru olabilir. Ama ölmeden önce gördüğün son şey olmanın tatlı hatırasına sahipken acı hissetmemek kolay olacak."

Hırlıyor, daha fazla zehir kusmak için ağzını açıyor. Tereddüt etmedim. Silahı alnına dayadım ve gözlerimi onunkilere kilitledim.

Ve tetiği çektim.

Kafası geriye doğru sarsılır, kan ve beyin parçaları fayansın üzerine sıçar. Vücudu yere yığılır ve silah sesinin çınlamasının ardından her şey sessizliğe gömülür.

Saf, mutlak sessizlik.

Billy'nin yanındayken hiç yaşamadığım bir şey. Güzel bir his. Güzel. Popomu yere bırakıyorum, bir kan gölünün içinde oturduğuma aldırmadan. Silah yanımda şakırdadı.

Billy'nin cesedine bakıp gülümsedim.

Sert, plastik sandalyeden **kalkıp** Amar'a doğru koşuyorum. "O nasıl?" Amar'a soruyorum, rahatsız hastane sandalyesi yüzünden kığım uzun zamandır uyuşmuş durumda. Saatlerdir burada oturmuş, bir şeyler duymayı bekliyordum. Mako'nun iyi olması anlamına gelecekse kığımındaki tüm hislerden seve seve vazgeçebilirim.

"Durumu stabil," diye cevap veriyor, yüzündeki her kırıışıklığa kazınmış yorgunluğa rağmen gözleri rahatlamayla parlıyor. Anında gelen rahatlama bana saldırıyor, neredeyse nefesimi kesiyor. Göğsümdeki muazzam baskı yavaş yavaş hafiflemeye başlıyor.

Amar bizi acilen hastaneye götürdü ve Mako'yu yoğun bakıma yatırdı. Yol boyunca dua ettim. Billy'yi öldürmemin çok uzun sürmemesi için dua ettim. Kurşunun hayatı bir şeye isabet etmemesi için dua ettim. Sadece dua ettim. Ben dua ederken Amar patronunu aradı ve polisler gelmeden hemen önce bana anlattığı hikayeyi açıkladı.

Mako ve Amar Billy'yi izledi. Onu buraya kadar takip ettiler. Ve birkaç farklı detayla birlikte temelde gerçeğin çoğunu anlattılar. Kendim kaçmayı başardım, onlar geldiğinde evden dışarı koştum. Billy hemen ateş açtı ve Mako'yu göğsünden vurdu. Amar da karşılık verdi ve ateş etti. Billy eve koştı, Mako onu takip ederken Amar beni eve girmekten alıkoydu. Orada Billy bir bıçakla Mako'nun üzerine yürüdü, Mako da silahı ele geçirdi ve Billy'yi bıçakladı. İtiş kakış sırasında Mako Billy'yi etkisiz hale getirmeyi başardı ve ardından onu vurarak öldürdü.

Mako, Billy'yi öldürme şerefine nail oldu ama benim umurumda değil. Polislerin ne olduğuna inandığı hiç umurumda değil. Tamamen yabancı biri

Çünkü geceleri gerçeği bilerek huzur içinde uyuyacağım. Billy'nin hayatını ondan aldım.

"Akciğeri çökmüştü ve ameliyat olması gerekiyordu. Çok kan kaybettiği için kan nakli yapılması gerekti. Ama neyse ki ameliyat başarılı geçti. İyileşecek," diye devam ediyor Amar, dikkatimi tekrar ona doğru çekerek. Başımı sallayarak ellerimdeki gergin teri kot pantolonuma siliyorum. Avuçlarımdan kan taneleri dökülüyor. Henüz elimi yüzümü yıkama fırsatı bulamadım. Yoldan geçen herkes bana deliymişim gibi bakıyor.

Sanırım ben de öyleyim.

"Onu görebilir miyim?" Ayağa kalkarak sordum.

"Evet, onu görebilirsiniz. Ameliyattan yeni çıktı. Burada ifadenizi almak isteyecek birkaç polis olacak."

Başımı sallıyorum, alnımdan bir ter daha boşalıyor. Bir polisle konuşmak her zaman yanlış bir şey yapmışsınız gibi hissettirir, yapmamış olsanız bile. Ve bu durumda, sanırım birini öldürmek *yanlış* olarak sınıflandırılabilir.

Gerginliğimi fark ederek, "Hikâyeye sadık kalırsan bir şey olmaz. Bu sadece protokol."

Hikâyeye sadık kal, River. Evet, sanki polisler hikayeni değiştirip değiştirmedini görmek için aynı soruyu beş yüz kez sormuyorlarmış gibi.

"Oh, Julie ve Matt de yoldalar."

Cevap olarak hiçbir şey söylemiyorum. Henüz onlarla yüzleşmeye hazır değilim.

Özellikle de Matt'i. Onu da öldürebilirim.

Yanımdan geçip Mako'nun odasına doğru hızla yürüyorum. Onu görmek için sabırsızlanıyorum ama inanılmaz derecede gerginim. Son konuştuğumuzda benimle işi bitmişti. Uzun zamandır aradığı bilgiye sahiptim. Ve ben bunu tamamen bencilce nedenlerle ondan saklamıştım. Benimle bağlarını koparmak istediğinde Mako'yu suçlamadım. Bu noktada, onun için baş ağrısından başka bir şey değildim.

Çekingen bir şekilde odaya girdim. Yanlış hissediyorum. Benimle ilgili hiçbir şey çekingen olmadı. Ryan'la tanışana kadar. Omurgamı dikleştirmeye zorlayarak köğeyi dönüyorum ve Mako "nun hastane yatağında yattığını, televizyon ekranına dalgın dalgın baktığını görüyorum. Mako iri yarı bir adam ama hastane yatağında o bile küçük görünüyor. Serumlara ve kablolara bağlı, soluk tenli ve gözlerinin altında koyu halkalar var. Bu manzara beni neredeyse gözyaşlarına boğuyor.

Başımı kaldırıp bir yemek programına bakıyorum. Gözlerim tekrar ona kaydığında, çimen yeşili gözleri çoktan üzerime sabitlenmişti.

beni yerimde tutuyor. Artık hareket edemiyorum. Bakışlarındaki yoğunluktan zor nefes alıyorum.

"Yiyemediğin her şeyle dalga mı geçiyorsun?" Sesimi ne kadar iyi sabit tuttuğumla gurur duyarak soruyorum.

Yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor. Bu küçük hareket beni az da olsa rahatlattı. Belki de bu konuşma tahmin ettiğim kadar düşmanca olmayacak.

"Dalga mı geçiyorsun? Lütfen, burada gurme yemekler yiyorum," diye şaka yapıyor. Küçük bir gülümseme sunuyorum ve odaya doğru ilerliyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Vurulduğun için üzgünüm Mako."

Kaşlarını çatıyor. "Vurulmamın neresi senin hatandı?"

"Orada olman bile mi? Beni aramaya geldiğini biliyorum ve bunu takdir ediyorum. Ama bunların hiçbirisi olmamalıydı."

Mako sadece bakıyor, bakışlarındaki yoğunluk artıyor.

"Her şey seninle ilgili değildi, biliyorsun değil mi?" İrkildim, utanç gözeneklerimi doldurdu.

Aptal, River.

Bir kez daha bencilce davrandım ve Mako'nun oraya sırf benim için geldiğini düşündüm. Elbette, Mako Billy'yi aramaya gelmek zorundaydı. O sadece Hayalet Katil değildi, aynı zamanda birini esir tutuyordu. Ne olursa olsun aramaya gelirdi.

"Biliyorum, bu aptalcaydı-"

"Billy babamı öldürdü. Gerçek babamı," diye araya giriyor. Bu bilgi karşısında irkilerek ağzımı kapatıyorum. "Billy'nin ilk özel kurbanıydı. Göğsüne 'Hayalet' yazdı ve kafasına bir el ateş etti. Sanırım babamın ona ihanet ettiğini falan düşündü. Nedenini kim bilebilir ki? Hayalet Katili bulma ihtiyacımın nedeni babamın intikamını almak istememdi. Harika bir adam değildi ama başına gelenleri de hak etmemiştir."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Ama sonra sen geldin. Ve Hayalet Katil ile yakın bir bağlantın olduğu ortaya çıktı. Babamı öldüren adam aynı zamanda kızımı da taciz ediyormuş." *Kızım* dediğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Her zaman Billy'yi bulmam gerekiyordu, River. Ama asıl planım onu bulmak ve sefil hayatının geri kalanını hapiste geçirmesini sağlamaktı. Onu öldürmeye çalışmak değil. Bu seninle *ilgiliydi*. Seni benden çaldı ve sana kim bilir ne **ş e k i l l e r d e** zarar verdi." Gözlerini kapattı, görünüşe göre biraz

Kontrol. Bir süre sonra tekrar konuşur. "Bu babama yaptığından çok daha kişisel bir şeydi. Ve bunun için ölmesini istedim."

Gözyaşlarımın ne zaman yüzümden aşağı süzölmeye başladığından emin değölim, ama o bitirdiğinde ben onları bolca siliyordum.

"Artık bana kızgın değöil misin?" Bulanık gözlerle ona bakarak soruyorum. Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme beliriyor.

"Artık değöil. Gerçeğı sakladın çünkü Billy seni korkuttu. Belli ki ondan korkmak için iyi bir nedenin vardı. Nefret ettiğöim tek şey, bu bilgiyi bana verecek kadar güvende hissetmemen."

Son cümlesini bitirmeden önce başım titriyordu. Ona doğru koşuyorum, dikkatlice yatağın kenarına, onun yanına oturuyorum.

"Sorun bu değöildi Mako. Seninleyken kendimi güvende *hissedi*yordum. Sadece kendi hayatım için korkmuyordum, seninki için de korkuyordum. Sanırım... Sanırım Billy'den daha çok korktum."

Başını sallıyor ve elimi tutuyor. Kocaman elinin benimkini tamamen içine almasına bakamıyorum. Mako'ya kıyasla kendimi çok küçük hissediyorum ama bu beni korkutmak yerine güvende hissettiriyor.

"Kardeşim de dahil olmak üzere birçok erkekle birlikte tüm hayatın boyunca seni korkuttu. Beni sadece kısa bir süredir tanıyorsun. Korkunun ve erkek nüfusuna olan güvensizliğinin sana sağlamaya çalıştığöim korumayı geçersiz kılmasını bekleyemem. Özür dilemesi gereken biri varsa o da benim. Seni korumak için çok uğraştım ama başaramadım. Bunun için çok özür dilerim." Sesi son kelimedede çatlıyor. Gözlerimden daha fazla yaş akıyor ve bir kez daha başımı sallıyorum.

"Lütfen bunun için asla özür dileme. Billy beni her zaman bulacaktı Mako," diye papağan gibi tekrarlıyorum, daha önceki benzer sözlerini çalarak. "Senin için bunu imkânsız hale getirdim çünkü kendimi kurtarmak istedim. Bu benim için önemli."

"River, kendini kurtarabileceğini biliyorum. Ama bunu yapabiliyor olman, her zaman yapmak zorunda olduğun anlamına gelmiyor. İnanılmaz derecede güçlüsün ve bunun için sana hayranım ama bu, bu dünyada tek başına yürümene izin vereceğöim anlamına gelmiyor. Başı dertte bir genç kız değöilsin ama kızımın canına okurken arkasını kollamazsam namerdim, anlıyor musun?"

Filtresiz aşk göğsümü öylesine dolduruyor ki, sanki kalbim helyum dolu bir balonmuş gibi hissediyorum. Ruhumu alıp parçalara ayıran ve yanımdaki adama yer açan o ezici duyguyu tarif edemiyorum.

Ben. Bunu ancak bu şekilde tarif edebilirim. İki ruhun bir araya gelmesi, benim ya da onun sonu gelmeyene kadar iç içe geçmesi.

"Seni seviyorum, Mako. Daha önce söylemediğim için özür dilerim. Ama seni çok seviyorum."

Kendini beğenmiş bir sırtış yüzünü süslüyor ve ben daha onu tokatlayamadan elini enseme doluyor ve beni kendine çekerek dolgun dudaklarıyla dikkatimi dağıtıyor. Yıldırım patlıyor ve birbirine bağlı dudaklarımızda kayıyor.

Sonunda bir ev buldum.

Yirmi Dokuz

R I V E R

SEKİZ HAFTA SONRA

Elimdeki bıçak titriyor. Şu anda iyi değilim. Gözlerim doğradığım domatese takıldı, tırtıklı kenarından kırmızı sular damlıyordu. İyiydim ama sonra kırmızı meyve suyu yavaşça kana dönüştü.

Bir el vücudumda geziniyor. Zihnim dönüyor. Billy'nin elini hissediyorum. Ryan'ın. Benden çalan tüm erkekler tek bir kişiye dönüşüyor. El kalçamı kavırıyor ve beni döndürüyor. İçgüdüsel olarak, kasap bıçağını tutan elim havaya kalkıyor ve boynuna yapışıyor.

Kıpırdamıyor. Yeşil gözler içeri giriyor, zihnimi işgal eden karanlığın içinde tanıdıklık dönüyor. Berraklık geri geliyor ve dünya bir kez daha odaklanıyor. Mako yoğun bir şekilde bana bakıyor, yüzü dikkatlice boş bir levha haline getirilmiş. Bıçağın derisine saplanan ucundan bir damla kan sızıyor.

"Aman Tanrım," diye bağıriyorum, bıçak elimden kayıyor. Düşmeden önce yakalıyor ve aşağı inerken bıçaklanıyor. Ellerim yüzümde uçuşuyor ve utanç gözeneklerimi dolduruyor. "Ben çok. Lanet olsun. Üzgünüm, Mako." Sesim ellerim yüzünden boğuk çıkıyor ama beni gayet iyi duyduğunu biliyorum.

Kesinlikle dehşete düştüm. Onu neredeyse öldürüyordum. Aslında neredeyse öldürüyordum.

Onu.

Bıçağın arkamda ki tezgâhta takırdadığını duyuyorum. Ve sonra Kesme tahtası tezgâhtan aşağı, bizden uzağa doğru kayıyor gibi geliyor. Sert bir çekiş ve ellerim yüzümden uçup gidiyor. Ani hareket boğazımdan bir nefesi zorluyor ve ellerim kolayca düşüyor.

Elleriyle kalçalarımı kavırıyor ve bir hamlede beni kaldırıp tezgâhın üzerine koyuyor. Vücudum iki tezgâhın birleştiği köşeye oturacak şekilde beni düzenliyor.

"Mako! Dikkat et!" Kurşun yarasına dikkat ederek onu uyarıyorum. Çoğunlukla iyileşti ama hâlâ yüzde yüz iyileşmiş değil. Ağır şeyler kaldırmasına izin verilmiyor ve doktorun beni ağır bir nesne olarak sınıflandıracağından oldukça eminim.

Hâlâ tek kelime etmedi. Oh, Tanrım. Muhtemelen şimdi beni kovacak. Neredeyse boynunu kesip açacaktım. Ve daha da kötüsü, bunu gerçekten yapabilirim.

"Seni ne tetikledi?" diye soruyor sonunda, bir parmağını çenemin altına koyup çenemi yukarı kaldırarak. Gözyaşı dolu gözlerim onun sabit bakışlarıyla buluşuyor.

"Bıçak," diye isteksizce itiraf ediyorum. "Neden?"

Başka tarafa bakmaya çalışıyorum ama çenemi tekrar kendisine doğru çekiyor. "Çünkü en son bir tane kullandığımda, onunla birini incittim. Şu anda ellerimde domates kesmek için değil de bir silah tutuyormuşum gibi hissediyorum."

"Bıçağın silahtan farklı bir şeye dönüşmesinin bir faydası olur mu?"

Kaşlarım şaşkınlıktan büzüştü. "Ne demek istiyorsun? Domates keserek bunu yaptığımı sanıyordum..." Bir eliyle bıçağı tutup diğer eliyle gömleğimin yakasını çekip kumaşı ortadan ikiye ayırmaya başladığında sesim kesiliyor.

"Mako," diye nefes nefese kaldım, sersemlemiştim. Bıçağın ucu derimi sıyrıyor. Deriyi kıracak kadar değil ama donuk bir sızı bırakacak kadar. Ona baktığımda gözleri bıçağa odaklanmıştı. Beni bilerek sıyrıyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor, nefesim de onunla birlikte hızlanıyor. Gömleğim omuzlarımdan ve kollarımdan aşağı düşüyor. Sonra sutyenimi kesiyor -sutyenimi *seviyordum*-, sonra da şortumu ve külotumu. İşi bittiğinde çıplak bedenim kumaş parçalarıyla süslenmişti.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum, dilimin ucu kuru dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor. Beni görmezden geliyor ve ayak bileklerimden tutup iki ayağımı da tezgâhın üzerine koyuyor. Sonra da tüm artıkları toplayıp arkasına atıyor. Dikkatim dağılmış bir şekilde hepsinin yere düşmesini izliyorum.

"Bir bıçağın sizin için ne anlama geldiğini geri kazanmak."

Gözlerim tekrar onunkilere kayıyor. Benim alanıma giriyor. Kot pantolonunun pürüzlü dokusu çıplak amıma sürtünüp boğazımdan keskin bir nefes çıkmasına neden olduğunda omurgamda elektrik ürpertileri oluşuyor.

"Mako..." Kalçalarını kasıtlı olarak döndürerek fermuarın klitorisimin üzerinden geçtiğinden emin oluyor. Vücudu benimkine daha fazla bastırırken nefesi boynumu ısıtıyor ve beni içten dışa doğru ısıtıyor. Dudakları boynumdan kulağıma doğru kayıyor ve kulağımdaki minik tüyleri gıdıklıyor.

"Bana güveniyor musun?" diye soruyor, okyanus derinliğindeki sesi kısık ve boğuk.

Hayır, çünkü şu anda cennete en yakın olduğum andayım ve henüz ölmeye hazır değilim.

"Evet," diye fısıldıyorum. Çünkü onun durmasından daha çok korkuyorum.

Elinin bıçağı kavradığını gördüğümde sinirlerim daha da geriliyor. Sapından değil, bıçağından. Ağzımı açıp ona kendini kesmemesini söylemek geliyor içimden ama içimden bir ses buna pek aldırmayacağını söylüyor. Bıçağı kaldırıp sapını karnımda hafifçe gezdirdiğinde bile ağzımı sıkı sıkıya kapalı tutuyorum. Ne yapacağını görmekten hem korkuyor hem de endişeleniyorum.

Sap, amıma ulaşana kadar karnımdan aşağı doğru ilerliyor. Mako beni soymaya başladığı anda içim sularla dolmuştu. Ama şimdi elindeki bıçakla en hassas bölgeye tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor... *Tanrım*, sıırıslıklam oldum.

Elindeki aletin sapıyla dar tomurcuğumun etrafında döndüğünde nefes alışverişim hızlanıyor. Ağzımdan çıkan ciyaklamadan ya da bacaklarımın titremesinden gurur duymuyorum. Hinzır, tatmin olmuş sırıtışı yüzünde kayıyor ve eğer dikkatim bu kadar dağınık olmasaydı, bu konuda bir şeyler yapardım.

Bu hissin içinde kaybolurken istemsizce gözlerim kapanıyor. Sadece doğru miktarda basınç. Karnımdaki sarmal zaten tehlikeli derecede sıkı. Basınç klitorisimden kalkıyor ve tam açıklığımda yeniden ortaya çıkıyor.

Gözlerimi açıyorum. "Mako," diye uyarıyorum, ses tonum endişe dolu. Gözlerini görevinden kaldırıyor ve benimkilerle ateşli bir dansa tutuşuyor.

"Bana güvendiğini söylemiştin," diye hatırlatıyor bana, yüzündeki kötülük hâlâ mevcut.

Sapın ucu dudaklarımı geçip içime girdiğinde nefesim kesiliyor. Daha fazla itmiyor, itiraz etmemi ya da ona durmamasını söylememi bekliyor, ne istediğini bilmiyorum. Çok fazla düşünce ve duygu vücudumda bir kasırğa gibi dönüyor.

Şu anda sol elimle sağ elimi ayırt edemiyorum.

Dudaklarımı sinirli bir şekilde yalayarak hafifçe başımı sallıyorum. Bundan daha fazlasını yapabilecek durumda değilim. Bir hamlede kolu

sonuna kadar itti.

keskin metali tenimden uzak tutmaya dikkat ederek kabzayı tutuyorum. Ağzım açık kalıyor, boğazım tamamen kapandığında hiçbir ses çıkmıyor.

Bıçağı çıkarıp tekrar soktuğunda bir inilti kopuyor. "Mako," diye inliyorum yüksek sesle, dilimden dökülen wonton seslerinden artık utanmıyorum.

Kalçalarım dönmeye başladığında, "İşte böyle bebeğim," diye ısrar ediyor. Aynı, sabit tempoyu sürdürüyor. Acı verici bir hal alıyor ve kısa süre sonra inlemeleri çaresiz miyavlamalar takip ediyor. Kalçalarım daha ısrarla dönüyor, bedenim daha fazlası için yalvarıyor.

"Neye ihtiyacın var?" diye soruyor, hızını artırmayı reddederek.

"Daha fazla," diye sızlanıyorum, kalçalarımı ileri doğru sarsarak.

"Bana ne istediğini söyle," diyor, hâlâ bedenimin yalvarışlarına boyun eğmiyor.

"Yala beni," diye fısıldıyorum ısrarla. Dilinin dışarı fırlayıp boynumu yaladığını hissettiğimde neredeyse hayal kırıklığından çığlık atacaktım. Normalde şikâyet etmezdim ama onun diline amımda ihtiyacım varken edemezdim.

"Mako!" Ne demek istediğimi çok iyi anladığını bilerek havlıyorum. "Evet?" diye masumca soruyor.

"Yala. Benim. Pussy," diye homurdanıyorum, elim kabaca saçlarına kayıyor ve sertçe çekiştiriyor. Gülümsemesini boynumda hissediyorum.

"Aferin kızıma," diye övüyor. Öpücüklerini göğsümde gezdirmeden önce boynumu usulca öpüyor. Göğsümde durup sıcak ağzını meme ucumun etrafına sarıyor. Başım geriye düşüyor ve bıçağı içime sokmaya devam ederken kalçalarım bir kez daha dönmeye başlıyor.

Dişleri dilinin yerini aldığında ve meme ucumu ısırıldığında benden bir nefes daha alıyor. Sıcak iğneler sinirlerime doğru akıyor, neredeyse artan acıdan çığlık atmama neden oluyordu. Ama keskin acıdan daha güçlü olan, vücudumda yuvarlanan zevk dalgaları. Acıyı zevkten ayırt edemeyinceye kadar birbirlerine karışıyorlar.

Bir patlamayla meme ucumu serbest bıraktı. İlk önce hassas bölgeye yerleştirerek, göğüslerimi geçip karnıma ve son olarak sıırıslıkam amıma doğru yoluna devam ediyor.

Önümde diz çöküyor, bıçak sıkıca içimde. Bana baktığında, gözleri yosun yeşiline dönmüştü, neredeyse o anda boşalacaktım. Mako'nun bir şövalyenin bir prensese yapacağı gibi önümde diz çöktüğünü görünce, neden beni kurtarmasını hiç istemediğimi sorguluyorum.

Göz temasını koruyarak yavaşça öne eğiliyor ve dilini klitorisime doğru uzatıyor. Bu küçük temas gözlerimin başımın arkasına kaymasına neden oluyor. Mako'nun gözlerini tekrar bulamadan hırlıyor ve ağzını göbeğime dayıyor. Dudaklarımdan fırlayan ve mutfakta yankılanan yüksek sesli iniltiyi durduramıyorum. Dili tomurcuğuma karşı bu kadar sıcak ve keskin olmaz.

Bana karşı inliyor ve amıma lezzetli titreşimler gönderiyor. Yapmayı düşünebildiğim tek şey elimi yumuşak saçlarının arasından geçirmek ve hala içime saplanan bıçağa dikkat ederek ağzını sürmek. Karnımdaki sarmal gittikçe daha da sıkılaşıyor. Orgazm doruğa ulaştığında midem kasılıyor. Vücudum hareketsizleşiyor, bu da uçurumdan düşüşümü çok daha keskin hale getiriyor.

Bobin kopuyor ve kendimi bırakıyorum. Saf coşku bedenimi ele geçiriyor. Sanki ruhum fiziksel bedenimden ayrılmış gibi hissediyorum. Ağzımdan çıkan çığlıklar o kadar uzak geliyor ki, coşku dalgaları üzerimden geçerken sanki onların üzerinde sürükleniyorum.

Dikkatim dağılmışken bıçağın içimden kaydığını ve Mako'nun çekildiğini hissediyorum. Yarı kapalı gözlerim Mako'nun ayağa kalkıp kendi kotunu indirdiğini zar zor fark ediyor. Beni dünyaya geri çeken tek şey Mako'nun sikinin göbeğime doğru çıktığını hissetmek oluyor.

Bu manzara gözlerimi bir kez daha açtı. Onu görmeye alışabileceğimi hiç sanmıyorum. İnanılmaz kalın ve kesinlikle doğal olmayan bir uzunluğa sahip. Mako'nun siki korkutucu ve ağız sulandırıcı ve şu anda çok kızgın görünüyor.

Kollarını bacaklarımdan altından geçirip beni öne doğru çekiyor. Ellerim tezgahın iki yanını kavıyor, o kendini hizalarken bedenimi sabitliyor. Kalçamda ıslak bir şey hissettiğimde kaşlarım kırışıyor.

Bakıyorum ve Mako'nun elinden uyluğuma doğru akan bol miktarda kan görüyorum.

"Aman Tanrım," diyorum. Elini kaldırıyor ve yüzümü kendine doğru çekiyor, beni kanıyla kaplamasını umursamıyor.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye soruyor, sesi ve yüzü ciddi bir tonda.

Cevap vermem bir saniye sürüyor. Kanı beni rahatsız ediyor mu? Onun düşündüğü anlamda değil. Onun incinmesi düşüncesi hoşuma gitmiyor. Ama dehşete düşüyor muyum? Tiksindim mi? Hayır, bunların hiçbiri değil. Dahası, Mako'nun kasıtlı olarak kendini kanattığı hissine kapılıyorum. Boynundaki küçük kurumuş kan izine bakıyorum. Bunu yaptığımda irkilmedi bile. Gözlerim ona geri döndü.

İhtiyaçlarını bana kusan ateşli lav çukurları gibiler. Mako'nun hissettiği son şey *acı*.

Dudağımı ısırdım ve başımı hayır anlamında salladım.

Başka bir şey duymasına gerek yok. Dolgun dudağını dişlerinin arasına alarak kendini hizaya sokuyor ve sikini tek hamlede amımın derinliklerine daldırıyor.

"Aman Tanrım, Mako!" Başım dolaba çarpıyor. İnanılmaz derecede dolu hissediyorum.

Tıpkı bıçakla yaptığı gibi, içimi tekrar doldurmadan önce yavaşça dışarı süzülüyor. Yoğun zevk omurgamdan yukarı fırlıyor ve vücudumun eğilmesine neden oluyor.

Öne doğru eğiliyor, vücudunu benimkine bastırıyor ve kalçalarını keskin küçük darbelerle itiyor. Dudakları kulağımı buluyor ve keskin bir ısırık veriyor.

"Tekrar söyle." Hırıltılı sözler kulağımdan omurgama ve doğrudan bağlı olduğumuz yere yayılıyor.

"Mako," diye boğuk bir sesle söylüyorum, siki içimde derinlere kayarken keskin bir nefesle noktalanıyor bu isim. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, boşalmak için çaresizim ama bu anın hiç bitmemesi için de bir o kadar çaresizim.

Elleri kalçalarımın altına kayıyor, bir eli kan izi bırakıyor. Bu görüntü içime bir zevk dalgası gönderiyor. Bunun yanlışıyla ilgili bir şey beni çok daha fazla tahrik ediyor. Kalçalarımı kavrayarak vücudumu ona doğru itiyor ve içime hızlı ve sert bir şekilde girmeye başlıyor.

Onun homurtuları benim yüksek sesli çığlıklarına katılıyor, seslerimizin tonu ve bedenlerimizin birleşmesi gürültülü bir kreşendoya dönüşüyor. Karnımdaki tanıdık sıkışma beni kesinlikle mahvedecek olan orgazm konusunda uyarıyor.

"Kahretsin, River, seni doldurmam gerek. Şimdi sikime gel," diye sertçe talep ediyor. Piyanodaki bir tuşa vurmaya kadar basit olan bu talebi anında sonuç veriyor. Bobin kopuyor ve ben bir kez daha uçurumun kenarına düşüyorum.

Nefes alamıyorum. Gözlerim dönüyor ve bedenim onun etrafında sarsılıyor. Mako'nun yüksek sesle homurdanması, içime birkaç kez daha çarpmadan ve sonra durmadan önce tek uyarım. Sıcak döl fişkırımları içimi dolduruyor, o kadar çok ki aletin yanından sızıyor.

"Fuuuuck, River," diye inliyor, uzun ve sert bir şekilde.

Nefes alış verişimiz ağır ve kesik kesik. Vücudumdaki tüm kemikler çıkarılmış gibi hissediyorum, bu da beni eriyen bir deri torbası gibi hissettiriyor.

"Sanırım işe yaradı. Bıçaklar yeni favori şeyim."

"HAYALET KATİL'İN EN SON KURBANİ *River McAllister*, trajik kaçırılma olayından sonra hayatını yeniden inşa ediyor."

Kırmızı, görüş alanıma giriyor. *Kurban*. Ben böyle t a n ı n ı r ı m . Hayır. Hayatta kalan biri. Sadece kurban edilen biri. Gazeteyi avucumun içinde buruşturup aptal gazeteyi oturma odasına fırlatıyorum. Mako'nun gözleri bana dönüyor, kaşları soru sorar gibi kalkıyor.

"Artık lanet olası gazeteleri kim okuyor ki?" Mırıldanıyorum, yanaklarım öfke ve utançtan kızarıyor.

"Görünüşe göre sen," diyor açıkça.

Burnumu çektim. "Artık değil."

"Hâlâ o makaleleri mi okuyorsun?"

"Her yerdeler!" Ellerimi hüsrarla havaya savurarak patlıyorum. "Hayalet Katil'in kurbanı şunu yapar, kurbanı bunu yapar. Benden hayatta kalan değil de kurban olarak bahsetmeyi ne zaman bırakacaklar?"

Mako konuşmak için ağzını açtı ama sözünü kestim. "Aslına bakarsan, beni ne zaman rahat bırakacaklar? İster kurban olayım ister hayatta kalan, bana travmamı hatırlatmak beni iyileştirmiyor!"

Billy'nin ölümünden sonra soruşturma oldukça hızlı bir şekilde kapatıldı. Amar ve Mako'nun ifadeleri de benimkini destekleyince davanın kapandığına karar verdiler. Hayalet Katil resmen sokaklardan çekilmişti, zaten tek önemsedikleri de buydu.

En iyisinin kendimi terapiye almak olduğuna karar verdim. Terapist olup da kendim için bu hizmeti reddetmem son derece ikiyüzlü bir davranış olurdu. Yardımı oldu ama gerçekler hakkında asla konuşamayacağım. Ryan ve Billy'ye ne yaptığımı ve onları nasıl bu kadar duygusuzca öldürdüğümü. Gerçeği sadece birkaç kişi biliyor ama Mako o iki günde yaşananların ayrıntılarını gerçekten bilen tek kişi. Bu aramızdaki bağı muazzam derecede derinleştiren bir şey.

Bazı geceler sabaha kadar uyumuyoruz, o beni dinlerken ben de duygularımı ve düşüncelerimi konuşuyoruz. Yıllarca yaşadığım istismar ve travma nedeniyle aklımın tamamen yerinde olmadığı sonucuna vardım. Bazı şeyler benim için tetikleyici oluyor, Mako'nun ellerini yüzüme doğru kaldırması kadar küçük bir şey bile.

Ayrıca Mako'nun da aklı başında olmadığı sonucuna vardım. Çünkü benim gibi bir deliyle kalmakta bir sakınca görmüyor. Deliliğimi seviyor ve karanlık, katil tarafım da dahil olmak üzere her bir parçamı kabul ediyor. Şu anda bile bunu tam olarak kabullenmiş değilim. Küçük bir parçam Mako'nun bana sırt çevirmesini ve tanıdık bir canavara dönüşmesini bekliyor. Ama o her geçen gün bir canavardan çok uzakta olduğunu ve asla olmasını istemediğim parlak zırlı şövalyeye benzediğini kanıtlıyor.

Mako telefonunu bırakıyor ve kanepeye doğru kayarak etrafımda toplanıyor.

"Sizi neden bir kurtulan olarak değil de bir kurban olarak görmeyi seçtiklerini ve sizi neden bir insan olarak değil de bir hikaye olarak görmeyi *seçtiklerini* size söyleyemem, ancak size söyleyebileceğim şey, önemli olan insanların sizi bu şeyler olarak gördüğüdür. Bunun senin için iyileştirici olmadığı konusunda haklısın, bu yüzden belki de en iyisi makaleleri okumayı bırakman."

İç çekiyorum, omuzlarım çöküyor.

"Ben sadece dünyanın geri kalanının da benim yapmaya çalıştığım gibi hayatına devam etmesini istiyorum. Artık Ryan Fitzgerald'ın son kız arkadaşı olarak bilinmek istemiyorum. Ya da Hayalet Katil'in kurbanı olarak. Sadece *kendim* olmak ve dünyanın geri kalanının kim olduğumu bilmemeye devam etmesini istiyorum."

Bedenimi çeviriyor ve beni popomun altından tutup kucağına oturtuyor. Bacaklarım belinin etrafında dönüyor. Onun varlığının beni sarmalamasıyla üzerime bir dinginlik çöküyor. Her ne kadar içimdeki baş belası bunu kabul etmekten nefret etse de, kendimi en güvende hissettiğim yer burası. Mako'nun kollarında.

O hayatıma girmeden önce hayatım çok kasvetliydi. Etrafım sürekli olarak, hayattaki tüm iyi şeyleri benden emen ve bana ölme isteğinden başka bir şey bırakmayan dünyanın kötülükleriyle çevriliydi. Şimdi, tüm o şeyleri geri kazandım. Tüm iyi şeylere. Umut. Sevgi. Güvenlik. Gerçek bir gelecek. Ve yaşama isteği. Mako bunları sanki Kayıp Eşya kutusundan çıkarıp gerçek sahibine geri vermiş gibi bana geri verdi.

"İnsanların seni unutmaması imkânsız bebeğim. Tek yapabileceğin onlara kim olduğunu göstermek. Bundan ne anladıkları seni ilgilendirmez. Diğer

İnsanların düşünceleri ve fikirleri seni
değiştirmeyecek." Eğiliyorum ve dudaklarına
yumuşak bir öpücük konduruyorum.
"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.
"Ne için?"
"Bana kim olduğumu hatırlattığın için."
Ben değerliyim. Güçlüyüm. Bağımsızım. Ve hayatta kalan biriyim.

Sonsöz

R I V E R

İKİ AY SONRA

"BUNUN İÇİN ÇOK ERKEN OLDUĞUNU DÜŞÜNÜYORUM" diyorum, onu severken gözlerim Bilby'ye kilitleniyor. Bana bakıyor ve zıplayarak uzaklaşıyor. Sanırım az önce bana aynı fikirde olmadığını gösterdi.

Ryan'la geçirdiği dönemden sonra iyileşti. Mako ve o birbirlerine alıştılar. Sürekli kucaklaşıp kafa tokuşturuyorlar. Sanırım artık Bilby'nin ikinci favorisiyim. Sevimli olduğu kadar sinir bozucu da.

"Nedir?" diye sorar.

İşaret parmağımı kendimle oturma odası arasında gezdiriyorum.

"Her gece burada kalmak. Kıyafetlerimi burada bırakıyorum. Artık neredeyse burada yaşıyorum. Çok erken olduğuna eminim. Biz sevgili miyiz? Bana hiç sormadın, biliyorsun. Sen de bana taşınalım demedin. Bunlar sadece varsaymamız ama asla konuşmamamız gereken şeyler mi? Evlilik yıldönümümüz olmayacak mı?"

"Bebeğim, lütfen kapa çeneni," diye emrediyor usulca, derin sesi her zamankinden daha alçak. Bu ses içimi ihtiyaçla sıkıyor. Tanrım, sesinin tek başına bana yapabildikleri tamamen doğal değil. Ve birkaç ay önceki bıçak olayından sonra vücudum ona karşı eskisinden daha tepkili hale geldi. Mako'nun sapkınlığı benim için yepyeni bir arzu kapısı açtı.

Dudaklarım düz bir çizgi halinde sıkılarak kapanıyor. Gerginim. Gerçi neden gergin olduğumu bilmiyorum.

Mako bana doğru yürüyor. Daha doğrusu bana doğru *sinsice yaklaşıyor*. Bana yaklaşırken avını takip eden bir kaplana benziyor. Nefesim kesiliyor ve sinirlerim havai fişek gibi parlıyor. Mako Fitzgerald tüm dikkatini bana verdiğinde, canlanıyorum.

"Kız arkadaşım olmak ister misin?" diye soruyor, ama tipik lise tarzında değil, daha ziyade ne istediğimi soruyor. Vücudumu çekerek

Kanepenin kenarına oturup önümde çömeliyor ve ellerini çıplak kalçalarımın üzerine yerleştiriyor. Teninin benimkiler üzerinde kayması tüylerimi diken diken ediyor. Verdiğim tepkiden utanmayacak kadar onun tarafından büyülenmiş durumdayım.

Bana her zaman bir seçenek sunuyor. Beni her zaman fikrimi söylemeye ve istediğim şeyi savunmaya zorluyor. Kendimi bildim bileli özgür iradem ve sesim benden çalındı. Billy ilkti, bir çocuğun oyuncak bebekten ses kutusunu koparması gibi. Mako'ya kadar kimse geri almama izin vermedi. Yeni botlara alışmak gibi bir şey - acıtıyor ve rahatsız edici, ama bir kez alıştığım, kendimi güvende ve rahat hissedeceğim. Sesimi yükselttiğim için artık yüzüme bir tokat yemeyeceğimi -ya da daha kötüsünü- biliyorum.

"Evet," diyorum sonunda. Mako cevabıma şaşırmış görünmüyor. Sanırım buna bir etiket koymak aramızdaki şeyleri gerçekten değiştirmiyor. Geçtiğimiz iki ay içinde Mako'yla sevgili olmanın ötesine geçtik zaten.

"Her gece burada olmak istiyor musun?" diye tekrar soruyor, zümrüt yeşili gözleri daha da yoğunlaşıyor.

Tek bir baş sallama. "Evet," diye fısıldıyorum.

"Ve eğer bu senin için çok fazla olursa, o zaman gidebilirsin," diyor açıkça. Alınmadım. Tam da duymak istediğim şey bu. "Ama itiraf edeyim, gitmeni istemem."

"Beni kalmaya ikna etmeye mi çalışacaksın?"

"Evet," diye mırıldanıyor, ellerini şortuma doğru kaydırıyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Bana tekrar bıçak çekeceğin umuduyla."

Gözlerimi deviriyorum, yüzümde küçük bir gülümseme beliriyor. Yine de sözleri istediği etkiyi yaratıyor ve sakın kalma çabalarımın rağmen kanımın ısınmasına neden oluyor. Mako söz konusu olduğunda asla soğukkanlı olamıyorum. Onun varlığı sahip olduğum her türlü kontrolü yiyip bitiriyor ve açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi onunla ziyafet çekiyor. Onun yanıdayken aklım başımdan gidiyor ve kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

"Belki de gitmeyi denemeliyim o zaman," diyorum soluk soluğa, dizime iffetli ama heyecan verici bir öpücük kondurmak için eğildiğinde.

"Ya da belki kalabilirsin." Yüzük parmağımda serin bir şeyin kaydığını hissettiğimde dikkatim onun manyetik gözlerinden uzaklaşıyor. Başımı çevirip parmağımda prenses kesim güzel bir pırlanta yüzük gördüğümde boğazıma bir nefes düğümleniyor. Gözlerim açılıyor ve Mako'ya dönüyor. Eğilip dizime bir öpücük daha kondururken gözleri benimkileri yakalıyor. "Belki sadece kısa bir süre için?"

"Kutsal olan HER ŞEY ÜZERİNE YEMİN EDERİM, Senden boşanıyorum David. Bu bebek benden çıktığında her şey bitecek," diye haykırıyor Amelia hastane yatağında. "Bunların hepsi senin suçun. Beni hamile bırakmakta ısrar ediyorsun ve şimdi ben-ahhhhhh!" Tiradı bir başka kasılmayla kesiliyor. Sıktağı dişlerini sıkıyor, yüzü acıdan kıpkırmızı oluyor.

David orada sakince oturuyor ve kabul ediyor. İkimiz de Amelia'nın ağzından çıkanların hiçbir anlamı olmadığını biliyoruz. Kasılmalar şiddetlenmeye ve birbirine yaklaştırmaya başlamadan önce hastaneye giderken ona dokunuyordu.

Aletini sevgiyle okşamaktan birkaç dakika içinde koparmak istemeye geçti. Amelia içeri alındıktan ve yerleştikten sonra Amelia'nın tehditleri başladı. David alt yarısını kurnazca Amelia'dan uzaklaştırdığında gülmekten kırıldım.

Oldukça hızlı bir şekilde doğuma girdi. Suyu geldiğinde Alison, Mako ve ben onları ziyaret ediyor, Amelia olmadan şarap içiyor ve taco yiyorduk. Alison ve ben David ve Amelia ile birlikte yola çıktık, böylece Mako arkamızdan gelirken onu rahatlatmak için elimizden geleni yapabildik. O ve Alison odanın dışında kaldılar. Amelia, Mako'nun onu görmesini istemediğini ve dışarı çıkmasını istediğini haykırdı - onun sözleri, benim değil - ve Mako piyangoyu kazandığı söylenmiş gibi baktı ve hızla odadan çıktı. Alison kızardı ve peşinden gitti, belli ki Amelia'nın midyesini de görmek istemiyordu.

"Doğuruyorsun. Bir dakika içinde ıkmaya başlayacaksınız," diye anons ediyor hemşire. Amelia'nın doktoru bir saniye sonra aceleyle odaya girer, çoktan ameliyata girmiştir.

"Güzel bir bebekle tanışmaya hazır mıyız?" diye soruyor doktor heyecanla ve kocaman gülümsüyor, düz, beyaz dişleri koyu kahverengi teniyle tam bir tezat oluşturun. Dr. Ivy Jackson ülkenin en tanınmış doktorlarından biri ve Amelia doğum sırasında kimsenin kendisine dokunmasına izin vermiyor. Ben

Dr. Jackson Amelia'nın bebeğini dünyaya getirememiş olsaydı, inatla kendini tıkamaya çalışacağından oldukça eminim.

"Doktor, çıkar şu uzaylıyı içimden," diye sızlanıyor Amelia, alnında ter parıldıyor. Dr. Jackson güler ve Amelia'nın bacaklarının arasına yerleşir.

"Merak etme bebeğim, bu küçük tatlı çocuk yakında dışarı çıkacak ve sen sevgiden başka bir şey hissetmeyeceksin. Sana söz veriyorum."

Amelia bir yanıt bulamadan tekrar çığlık atmaya başlar. Dr. Jackson

"**I k ı n m a y a** başlayın" diye emrediyor. Ben sadece Amelia'nın morarmış yüzüne ve ağzından çıkan yoğun çığlıklara dayanarak dinliyorum. David onun elini tutuyor, Amelia'nın şu anda onu eziyor olmasından en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyor. Hayır, Amelia'nın bacaklarının arasına merakla bakmakla meşgul.

Birkaç dakika sonra Amelia'nın çığlıklarının yerini minik çığlıklar alıyor. Dr. Jackson bebeği Amelia'nın bekleyen kollarına bıraktığında gözyaşlarım yüzümden akmaya başlamıştı bile.

Hayatlarının yeni aşkına bakarken onun ve David'in yüzünde tarif edilemez bir sevgi parlıyor.

"Merhaba bebek Beckham," diyorum kısık sesle, gözyaşlarım boğazımı tıkıyor. Burnumu çekiyorum ve onun küçük, sevimli yüzünü okşuyorum.

Amelia bana gülümsemeden önce David'e bakıyor.

"Beckham River," diyor Amelia. Mırıldanmayı bırakıp şok içinde Amelia'ya bakıyorum. "River onun göbek adı. Eğer onun vaftiz annesi olursan David ve ben gerçekten onur duyarız."

Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor. Bir elimi ağzıma götürüp başımı sallıyorum, iki arkadaşıma ve bebeklerine duyduğum sevgiyle dolup taşıyorum.

Beckham Amelia'nın yanından çekilir ve birkaç saniye içinde yüzünü yorgunluk kaplar. David, Beckham'la kendi zamanını geçirmeye giderken o da yerine yerleşir.

"Seni seviyorum River," diyor Amelia yorgun bir sesle.

En iyi arkadaşımın elini tuttum. "Ben de seni seviyorum Amelia."

SEKİZ AY SONRA

"İkinizi bir arada gördüğüm için çok mutluyum," diyor Julie, ellerini çenesinin altında kavuşturmuş, heyecanla Mako ve benim yapışık ellerime bakarken.

Biraz abarttın, Julie.

Akşam yemeği için gelme zamanının geldiğine karar verdik. Artık sadece üçümüz varız. Bir yıl önce buraya son gelişimden çok farklı. Hayalet Katil Ryan'ı gerçekten öldürmedi, Matt de yaptıklarının -karısını ve evlat edindiği oğlunu kaybetmek dışında- gerçek sonuçlarına katlanmadı ama ikisi de bizim için hâlâ hayalet. İkisi de burada değil ama yine de varlıklarını hissedebiliyoruz.

Gelmiş geçmiş en iyi elmalı turtayı çiğnemeyi bitiriyorum ve ona kocaman gülümsüyorum, kabulü için tahmin edemeyeceği kadar minnettarım. Ben de bu lezzetli elmalı turtayı takdir ediyorum.

Mako sekiz ay önce yüzüğü parmağıma taktıktan sonra nişanımızı ilan etmek için onu beklettim. Ryan'ın ölümünün üzerinden henüz bir yıl bile geçmemişken ve ben onu çoktan geride bırakmışken bunun uygun olduğunu düşündüm. Julie de Matt'le boşanmasının yaralarını sarmaya çalışıyordu. Bu kadın geçen yıl çok şey yaşadı. Çok fazla şey. Sanırım başka biriyle devam etseydim, Julie bu kadar heyecanlanmayabilirdi. Zaten onu bir daha görecektim.

Mako, ailesinin onu hastanede ziyaret ettiği gün Matt hakkında bildiklerini itiraf etti. Hastane yatağında yatıyor, kurşun yarasından iyileşiyordu. Mako, ağzından kaçırdığı için morfini suçluyor ama pişman değil. Julie tabii ki inkâr etti. Ama sonunda Matt, Ryan'a dokunduğunu itiraf etti.

Ondan sonrası tam bir dram kasırgasıydı. Julie Matt'in hapse girmesini istedi ama kanıt yoktu. Ryan öldü. Bu gerçeğin tek dezavantajı sanırım. Yani Matt paçayı kurtardı. Başka hiçbir çocuğa dokunmadığını, sadece Ryan'a dokunduğunu iddia ediyor. Mako ve ben bunun doğru olup olmadığını asla bilemeyeceğiz ama içimden bir ses Mako'nun yaşadığı sürece Matt'i yakından izleyeceğini söylüyor.

Mako da o darbeden sonra iyileşiyor. En azından annemin başından beri boktan biri olduğunu bilme lüksüne sahiptim. Mako'ya yalan söylendi.

Tüm hayatı boyunca Matt'in harika bir baba ve saygıdeğer bir adam olduğuna inandı. Hâlâ bunu kabullenmeye çalışıyor ama daha iyiye gidiyor.

Julie hala onda. İkimizin de var.

Billy ile olan olaydan yaklaşık üç ay sonra Mako çavuşluğa terfi etti. Törende nihayet Mako'nun annesiyle yüzleştim. İçten bir özür diledikten sonra - ki bunu gerçekten içtenlikle söyledim, çünkü Ryan bir tacizci olmasına rağmen, çocuğunu gömmek hiç kimse için kolay değildir - beni hemen affetti. Ryan'ın ölümü yüzünden kendime gelemeyecek kadar perişan olduğumu düşünmüştü ve belli ki cenazeye katılmamak için iyi bir mazeretim vardı.

Mako ve ben o gün birlikte olduğumuzu açıklamadık -ona bakmadan önce yüzüğü parmağımdan kaydırdım- ama Mako'nun töreni bitip yanıma geldiğinde, Julie'nin koyu renk çerçeveli gözlerinde bir umut kıvılcımı görebiliyordum.

Bugünün nihayet nişanımızı ilan etme günü olduğunu hissettik. Julie'ye aramızdaki bağın beni Hayalet Katil'den kurtardığında filizlendiğini söyledik. Prensesi ejderhanın ininden kurtaran şövalyeden bir aşk hikayesi çıkarmak kolaydı. Mako'nun annesi hikayeyi yalayıp yutmuş ve birbirimize çekilmemizin çok doğal olduğunu söylemişti.

"Ryan'ın ikinizi birlikte çok seveceğini biliyorum," diye devam ediyor. Gülümsemem bozuluyor ve onu yüzümde tutmak için büyük bir güç harcıyorum.

"Anne," diye uyarıyor Mako. "Tuhaflaştırma."

Çok abarttın, Julie.

Elini sallıyor, söyledikleri karşısında şaşkın. Ryan'dan bahsetmek hâlâ hassas bir konu. Julie hala yas tutuyor ve bazen onun adını söylemek bile gözyaşlarına boğulmasına neden oluyor. Onun acısına her tanık olduğumda, içimde derin bir suçluluk duygusu oluşuyor.

Ben sosyopat değilim. Oğlunu öldürdüğüm için her gün göğsünde bir delikle yaşıyor. Bunu hak etmiş miydi? Kesinlikle hak ediyordu. Ama Julie? Başına gelen hiçbir şeyi hak etmedi. Keşke eylemlerimi geri almadan onun acısını dindirmenin bir yolu olsaydı, ama mükemmel bir dünyadan çok uzakta yaşıyoruz.

"Sorun değil," diyorum hafifçe. "Bence o da mutlu olurdu."

Mako karşılık olarak elimi sıktı. Ryan çok kızardı. Ama iyi olan şey Ryan'ın ölmüş olması.

İKİ YIL SONRA

"SIKTIR."

"Ne?"

"Ohhhh, lanet olsun," diye inliyorum. Kocam üzerinde basketbol şortundan başka bir şey olmadan banyoya daldı, beni kurtarmak için neredeyse üzerime devriliyordu... Beni neden kurtarması gerektiğini düşündüğünü bilmiyorum.

Kısa bir süre duruyor, kusursuz vücudumu inceliyor ve sonra şaşkınlıkla tekrar bana bakıyor. Ben de onun vücudunu inceliyorum, karın kaslarına ve her iki kolunu kaplayan dövmelelerine iyice baktığımda bir an için onun krizinden uzaklaşıyorum.

Bu kadar lezzetli olmasına asla alışamayacağım.

"Ne?" diye tekrar soruyor ve beni gerçekliğe geri çekiyor. "Bu!" Sopayı eline tutuşturarak haykırıyorum.

Şok, hayret ve dehşet karışımı bir duyguyla aşağıya bakıyor. Her nasılsa, bu üç duygu da güzel yüzünde eşit derecede belirgin. Ben de hala aynı duyguları hissediyorum.

Hamile.

Sadece birkaç yıl önce, bir hamilelik testine bakmış ve hayatımın muhtemelen sona erdiğini hissetmiştim. Beni tuzağa düşürmeye çalışan kötü bir adamla istismarcı bir ilişki içindeydim. Sırf onu asla terk edemeyeyim diye doğum kontrol haplarımın etkisiz hale gelmesi için bana antibiyotik vermişti. Neyse ki test negatif çıktı.

Şimdi kocam bana tek bir duyguyla bakıyor. Sevgi.

Birkaç yıl daha bebek sahibi olmayı planlamıyorduk. Çocuk konusu açıkça konuştuğumuz ve üzerinde anlaştığımız bir konuydu, ancak ikimiz de bir sonraki adımı atmaya tam olarak hazır değildik. Birlikte geçirdiğimiz zamandan biraz fazla keyif alıyorduk ve bu süre zarfında bencil kalmaktan ve sadece birlikte olmaktan memnunduk.

Ayrıca Beckham ikimizi de o sınırdan uzak tuttu. Amelia ve David'in çocuğu oldukça ele avuca sığmaz. Ayda iki kez Mako ve benimle kalıyor ve Amelia onu almaya geldiğinde, bir avuç yeni gri saçımız filizlenmiş ve gözlerimizin altında koyu halkalar oluşmuş oluyor. Ve her seferinde Amelia kıkırdayarak uzaklaşıyor.

Ryan hakkında her şey ortaya çıktıktan ve Amelia'ya Alison'ın onu inandırdığım gibi kötü, sabote edici bir sürtük olmadığını itiraf ettikten sonra, Alison kendini küçük ailemizin içine atılmış buldu. Beckham'ın Ali Teyzesi sayılır ve muhtemelen ona bakıcılık yaptıktan sonra Mako ve benim kadar travma geçirmiştir.

Ve şimdi, Mako ve benim artık bencil olma seçeneğimiz yok. Çünkü lanet bir bebeğimiz olacak.

"Nasıl hissediyorsun?" diye fısıldıyor, elleri belime dolanıyor ve beni kendine çekiyor. Göğüslerimizin birleştiği yere bakıyorum. Yaklaşık sekiz ay sonra, kocaman yuvarlak bir göbek bu kadar yakınlaşmamızı engelleyecek. Çünkü aramızda yetişkin bir bebek olacak.

"Korkuyorum. Aslında dehşete düştüm."

Başını sallıyor, yüzünde aynı duygu okunuyor.

"Ben de korkuyorum. Bu beklediğimizden daha erken oldu ama ben hazırım.

o."

Gözlerinin içine bakıyorum, yalana dair bir ipucu bulmaya çalışıyorum. Bir belirti

Benden bir çocuk sahibi olma fikrinden korkuyor. Ama bulabildiğim tek şey bağlılık.

Göğsüm sıcaklıkla doluyor. "Sen yanımda olduğun sürece, ben hazırım "

Genişçe gülümsüyor, beyaz düz dişlerini sergiliyor ve Gözlerinin etrafındaki deri kırışıyor. Mako hayatımda gördüğüm en güzel gülümsemeye sahip. O kadar içten ki. Onu her gördüğümde, güneşe bakıyormuşum gibi hissediyorum. Bu çok güzel.

Artık bu kelimeyi seviyorum. Mako ona yeni bir anlam yükledi. Tıpkı hayata yeni bir anlam kattığı gibi.

Gözlerim kurşun yarasından kalan yara izine takılıyor. Mako'nun benim için ne kadar çok şey yaptığını sürekli hatırlatıyor. Benim için feda ettiklerini. Hayatıma girip ışığı görmemi sağlamaya ve bana yardım etmeye çalışmasından, kardeşinin cinayetini benim için örtbas etmesine ve sonra beni Billy'den kurtarmaya gelip bu sırada vurulmasına kadar.

İlk tanıştığımızda Mako'nun bana hiçbir borcu yoktu. Ben sadece kardeşinin örümcek ağındaki bir sinektim. Tıpkı Alison'ın olduğu gibi. Ryan Fitzgerald'ın gerçek doğasını bilen tek kişi oydu. Ve Mako sineklerin canlı canlı yenmesine izin vermek yerine, örüldüğümüz ağı çözmek ve kaçmamıza yardım etmek için elinden geleni yaptı. Hayatımı bu adama borçluyum. Alison da bugün aynı duyguları paylaşıyor.

"İyi bir anne olacağımı düşünüyor musun?"

"Bence sana bir annenin nasıl olmaması gerektiğine dair mükemmel bir örnek gösterildi. Bence sen mükemmel olacaksın."

Omuzlarım rahatlayarak düştü. Mako haklı. Barbie bana karşı her şeyi yanlış yaptı. Tam da bu yüzden Shallow River'daki evi ona hediye ettiğimden beri onu görmedim. Barbie hediyenin hiçbir parçasını hak etmiyordu ama onunla tüm bağlarımı koparmak istedim. Ona ve o eve ne olacağı artık beni ilgilendirmiyor.

Mako, Billy beni ilk aldığı anda onu görmeye gittiğini itiraf etti. Ona ne söylediğini hiç söylemedi ama Barbie'nin Mako'ya isteksiz bir saygıyla ve belki biraz da acıyla bakışından, onu bir kamyonla ezip sonra geri geri üzerinden geçmeye eşdeğer bir şey yaptığını tahmin ediyorum.

"Sen de harika bir baba olacaksın. Eğer bir kızımız olursa, otuz yaşına kadar bakire kalacağını biliyorum."

Gülüyor. Bu ses içimi büyük bir mutlulukla dolduruyor. "Hayır. Kızlarının seks hayatını kontrol etmeye çalışan babalardan biri olmayı reddediyorum. Erkeklerin bunu yapmasının her zaman ürkütücü olduğunu düşünmüşümdür. Yapmaya hakkım olan tek şey ona bir erkeğin kadınına nasıl davranması gerektiğini göstermek ve bunu bizi birlikte izleyerek öğrenecek. Ve umarım bize karşı dürüst olur, böylece ona doğru davranılıp davranılmadığını bildiğinden emin olabiliriz."

Beklenmedik bir şekilde gözlerim yaşardı. Mako'nun nasıl bir ebeveyn olmayı planladığını duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Ama çocuğumuza çok iyi davranacağını bilmek içimde her türlü duygunun yükselmesine neden oluyor. Çok fazla sevgi ve mutluluk. Ve kesinlikle bir sürü azgınlık.

Tepkime gülümsüyor. Yanaklarım utançtan kızarıyor. Genelde ağlayan biri değilimdir.

"Hormonlar," diye mırıldanıyorum.

Gülüştünü bir öpücükle bastırıp onu çabucak susturuyorum. Hayatımın geri kalanını bu adamla yaşamaya çok hazırım. Ve en iyi tarafı da daha yeni başlıyor olmamız. Çekiliyorum ve bir elimle karnımı ovuyorum.

"Kız olursa adını ne koyacağımı zaten biliyorum." "Neymiş o, bebeğim?"

Düz karnıma bakarak gülümsüyorum. Karnımın büyüdüğünü görmek beni şimdiden heyecanlandırıyor.

"Camilla. Ona Camilla adını vermek istiyorum."

Bana geniş bir gülümseme veriyor. "Bu çok güzel."

SON

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

